TAHEREH MAFI

SONSUZ SICIM

YABANCI

TAHT KAVGALARI VE YASAK BİR AŞK ARASINDA SIKIŞAN İKİ VÂRİSİN HEM KALPLERİNİ HEM DE KRALLIKLARINI KURTARMAK İÇİN KADERLERİNE MEYDAN OKUDUĞU BİR HİKÂYE...

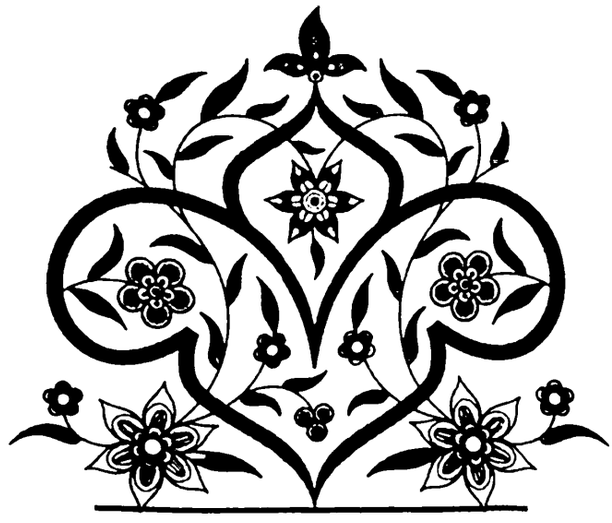
Bir öpücük, iki dünya arasındaki kadim duvarları yıkmış, Alize ile Kamran'ın hayatını geri dönülemez şekilde değiştirmişti.

Cin krallığının kayıp vârisi olan Alize, halkını yüzyıllardır süren esaretten kurtarmaya kararlıydı. Fakat veliaht prens Kamran'a karşı hissettikleri yüzünden kendi bildiği tüm doğrular sarsılmış, kalbi ile görevleri arasında kalmıştı.

Tulan Krallığı'nın hükümdarı Cyrus, Alize'yi kaçırıp kendi topraklarına götürmüş ve ona Cin kraliçesi olması için gereken her şeyi sunmuştu. Alize tahta çıktığında Cyrus da kendi amacına ulaşmış olacaktı.

Bu sırada Tulan'a gelen Kamran, yaşadığı kaybın intikamını almak istiyordu. Kamran amacına ulaşabilecek miydi? Ve en önemlisi bunu yaparken, Alize yanında olabilecek miydi?

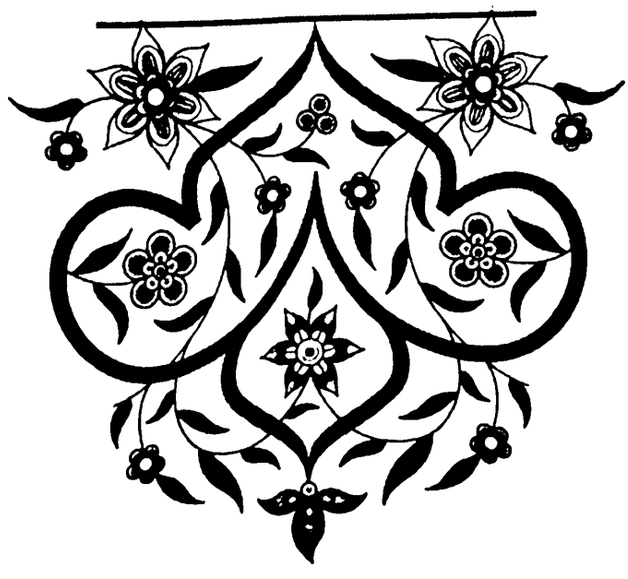
Alize'nin önünde iki yol vardı: Ya halkının isteklerini öne koyup Cin krallığının kraliçesi olacaktı ya da duygularının peşinden gidecekti.

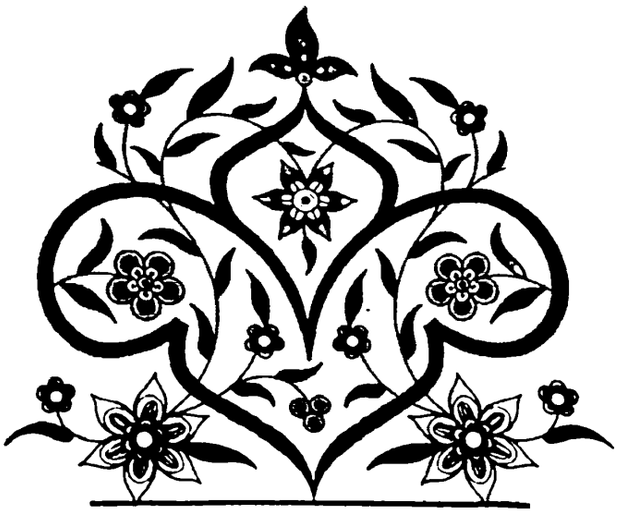

Kader neden prensi zevk-ü sefaya boğar
Sırf onu terk etmek için mi zalim katillerinin ellerinde?

Âlimler bilir, adalet yoktur bu gözyaşı vadisinde.

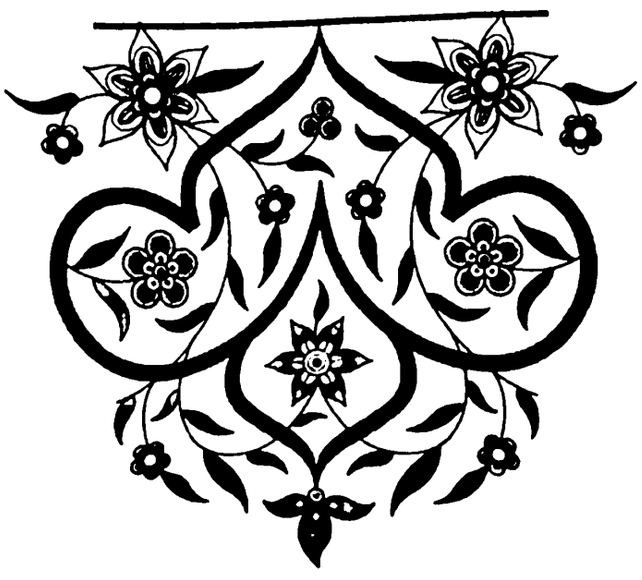
- Ebu'l Kasım Firdevsî, *Şehnâme*

Sonumu anlat bana.
Ne zaman gideceğim yazılı bu dünyadan?
Kim miras alacak tahtımı?

- Ebu'l Kasım Firdevsî, *Şehnâme*

BİR

یک

Ayışığı Kitaplığı

"HAYIR!" DİYE BAĞIRDI KAMRAN. "ATEŞ—"

Kelimeler boğazında yitip gitti.

Alize'nin uyluklarına kadar yükselen alevlere doğru koşmasını öyle bir hayretle izledi ki yere yığıldı; taş zeminin soğuğu pantolonunun paralanmış ipeğinden içeri sızıyordu. Kamran'ın üstünde en azından ağır giysi katmanları ve mücevherli kemerler vardı, ateş onu hızla tüketememişti. Ama Alize... Alize'nin entarisinin kumaşı öylesine inceydi ki üstündeki giysiler âdeta bir fısıltıdan ibaretti.

Ateş etini kemiklerinden ayıracak.

Kamran, Alize alevleri aldırış etmeden aştığı anda bunları düşündü. Genç Tulan kralı tarafından hayat verilmiş bir zelâlet olan ateş çemberi Alize'nin incecik elbisesini anında yuttu. Söz konusu hükümdar Cyrus, Kamran'ın hemen karşısında duruyordu, kılıcı ölümcül bir darbe beklentisiyle halen havadaydı, eli sadece o anda ona doğru gelen Alize yüzünden inmiyordu. Kamran, Alize'nin alevleri elbisesinden çıplak elleriyle süpürüp atmasını, ateşi bir lambayı söndürür gibi söndürmesini kendi bedeninin dışındaymışçasına durup izledi. Kendi paralanmış giysilerinden geri kalanlara, sonra da parmak eklemlerinin arasından sızan kana baktı. Başını yavaşça kaldırıp Alize'ye baktı, şuuru, entarisi harap olsa da Alize'nin o cehennemden zarar görmeden çıktığını fark edebilecek kadar açıktı. Bunun imkânsızlığını düşünerek gözlerini kırpıştırdı; ya hayal görüyordu ya da kandırılmıştı. Ona anlam veremiyordu.

Hayır, hiçbir şeye anlam veremiyordu.

O telaşta neredeyse kralın düşmüş tacına takılıp düşecek olan Alize, koşarken ağır aile yadigârının Kamran'a doğru döne döne

gitmesine sebep olmuştu. Kamran o taca bakıyordu şimdi, bakarken ani bir sarsıntı onu sardı, girdiği şok ve hissettiği soğuk birleşti, ona hatırlattı—

Büyükbabası ölmüştü.

Kral Zaal dünyanın gözü önünde sırtüstü yatıyordu, ağzı attığı çığlıkla çarpık bir 'o' şeklini almıştı, cansız bedeninin altında bir kan gölü vardı. Büyükbabası, ömrünü uzatmak için şeytanla anlaşmıştı — ve sonunda Ölüm onu hızla, onursuzca yutup tüketmiş, hükümdar günahlarıyla birlikte solup gitmişti. Sevilen kralın solgun omuzlarına halen lehimlenmiş duran ikiz beyaz yılanların gevşek, kaslı gövdeleri öylesine iğrenç bir görüntüydü ki Kamran aniden öğürmek istedi; titrek ellerini buzdan farksız zemine yaslayıp içinde giderek artan bir dehşetle, büyükbabasının yılanları için kaç sokak çocuğunun kurban edildiğini merak etti.

Hayal bile edilemeyecek kadar canavarca bir görüntüydü bu.

Kamran'ın midesi hayal kırıklığıyla, inkârla bulanıyordu. Kendini sükûnetini korumaya, aklını toplamaya zorladı ama sebebi belirsiz, sol kolundan yayılıyormuş gibi görünen müthiş bir acı bilincini pençeliyordu. Başka biri olmak, zamanı geri almak istiyordu. En çok da, zerre abartısız, Cyrus'ın onu öldürebilmesini istiyordu.

Şimdiye dek sessizliğe bürünmüş olan izleyicilerin fısıltısı o arada giderek yükselmeye başlamış ve tedirgin edici bir zirveye ulaşmıştı; o uğultu, Kamran'ın yıllar boyunca geçirdiği talimlerle farkındalığını uyandırıyordu. Zihni dedikodulara karşı keskinleşti, görev bilinci keder sisini yırtıp attı ve bunu öfkeyle, odaklanmayla takas etti—

Aniden bir şangırtı duyuldu.

Kamran başını kaldırıp baktığında Alize'nin, Cyrus'ın kılıcını yere attığını gördü, parıldayan çelik mermere çarparken genç adam irkildi. Yabancı kral, Alize'nin yüzüne Kamran'a rakip olabilecek bir şaşkınlıkla baktı, Alize onun üstüne yürürken Cyrus'ın yüz hatları korkuyla uyuşmuştu.

"Buna nasıl cüret edersin," dedi Alize. "Seni iğrenç geri zekâlı. Seni işe yaramaz canavar. Bunu *nasıl* yaparsın—"

"Sen... Sen nasıl..." Cyrus birkaç santim geri gitti. "Sen ateşin içinden böyle nasıl geçtin? Sen neden... yanmıyorsun?"

"Seni tiksinç, zavallı adam," diye haykırdı Alize. "Benim *kim* olduğumu biliyorsun da *ne* olduğumu mu bilmiyorsun?"

"Hayır."

Alize'nin Cyrus'ın suratına attığı tokatta bir gürzün şiddeti vardı, darbe öyle sertti ki genç kral tökezledi ve başını rahatlıkla duyulabilir bir çatırtıyla bir sütuna çarptı.

Kamran bu darbenin etkisini kemiklerinde hissetti.

Bu anın keyfini çıkarması gerektiğini biliyordu –Alize'nin bu ahlaksız soyluya yaptıklarını kutlaması gerektiğini biliyordu– ama zihni rahatlayamıyordu, çünkü önünde olup bitenler mantığa uygun değildi.

Cyrus ziyadesiyle cesareti kırılmış görünüyordu.

Gözlerindeki endişe, Alize'nin yaklaşımına duyduğu şaşkınlık, o üstüne yürürken geriye körlemesine attığı adımlar; tamamen mantığa aykırıydı. Alize, Kamran'a saniyeler önce bu güneyli kralı tanımadığı konusunda ısrarcı olmuştu; ama gaddarlığını fazlasıyla kanıtlamış olan Cyrus, onun huzurunda her türlü tedirginlik emaresini gösteriyordu. Birbirlerine gerçekten yabancılarsa tanımadığı bir kızın silahsız hâlde üstüne yürümesi onu neden böyle dehşete düşürürdü ki? Alize onun kılıcını yere çalmış, ona defalarca kez hakaret etmişti, yüzüne tokat atmıştı ve dakikalar önce Zal'ın kalbine kılıcını saplayan genç kral, kendini savunmak için elini bile kaldırmamıştı. Orada öylece durmuş, gözlerini ona dikmiş, kızın ona vurması için ona bir *izin vermediği* kalmıştı.

Sanki ondan korkuyormuş gibi.

İçine korkunç bir şüphe düşerken Kamran nefes almaya bile cesaret edemedi, bu düşünce onu öylesine sarstı ki göğsünün çatlayıp ikiye ayrılacağını sandı.

Kamran en başından beri, Alize'nin balodaki dönüşümü yüzünden hayretler içinde kalmıştı. Alize'nin yaraları saatler içinde mucizevi bir şekilde iyileşmiş, Alize hizmetçi kıyafetinin meşhur

snoda*sını bir kenara atmıştı ve renksiz, basit iş giysilerinin yerini, hiçbir hizmetlinin satın almaya gücünün yetmeyeceği kadar gösterişli bir entari almıştı. Ve Kamran, onun hilebazlığını bağışlamak için öylesine çaresizdi ki gerçekleri yadsımaya devam etmişti. En sonunda anlamıştı.

Kandırılmıştı.

Gözleri bir kez daha, büyükbabasının yerde uzanmış bedenine takıldı.

Kral Zal onu uyarmaya çalışmış, Alize'nin kehanete ve Zal'ın sonuna nasıl bağlı olduğunu anlaması için Kamran'a yalvarmıştı ve Kamran, nasıl bir aptallık ettiğini ancak büyükbabasının ölümünden sonra anlayabiliyordu. Alize'yi savunmak için söylediği her aptalca söz, onu korumak için yaptığı tüm o salakça, çocukça hareketler...

Cyrus birden kahkaha attı.

Kamran başını kaldırdı; güneyli kral solgun, perişan görünüyordu. Kamran diz çöktüğü yerden Alize'nin yüzünü göremiyordu, onu tepeden tırnağa tarayan Cyrus'ın gözlerindeki dehşeti görebiliyordu sadece. Genç adam, Tulan tahtına oturmak için babasını öldürmüş, Kral Zal'ı daha yeni katletmişti; görevini tamamlaması için ona bir saniye daha tanınsa Kamran'ı da öldürecekti. Bakır saçlı zorba yavaşça ayağa kalktı; dudaklarından sızan kan çenesine yayılmıştı. Yüzleşebilecekleri bunca düşman varken, görünüşe göre ikisi birden Baz Konağı'nın fakir, uysal hizmetçisi tarafından sindirilmişlerdi.

"Lanet olsun," dedi Tulan kralı sessizce. "Bana senin bir Cin olduğunu söylemedi."

"Kim?" diye sordu Alize.

"Ortak dostumuz."

"Hazan?"

Kamran irkildi. İhanetin bir darbesine daha hazır değildi ve o tek kelimenin etkisi, kendini savunamayacağı kadar gaddar bir

* Snoda: Yüzün üst kısmını ve gözleri örten ipekli bir kumaş. Hizmetçiler ve aşağı tabakadan halk tarafından giyilirdi. *—çn*

şekilde vücudundan geçip gitti. Alize'nin Cyrus'la ittifak yapmış olması yeterince büyük bir işkenceydi – ama arkasından iş çevirerek *Hazan*'la anlaşması?

Buna dayanamazdı.

Alize ürkeklik ve masumiyet rollerine girmiş, ona her fırsatta üstünlük sağlamış ve en kötüsü de Kamran onun akıl oyunlarına tamamen yenik düşmüştü. Kamran'ın onu tanıdığı bunca zamanda Alize *snoda*sına tutunmuş, bir yağmur fırtınasının orta yerinde bile kimliğini gizlemek için çırpınmıştı; şimdiyse bir soylular denizinin önünde maskesini çıkarmış duruyor, komşu ülkenin haşmetli kralına öfkeyle bakıyor, ne olduğunu cümle âleme ilan ediyordu.

Alize bunca zamandır planlar yapıyordu.

Kamran şimdiden keder ve öfkenin saldırısı altındaydı, son anların ağırlığını sindirmekte bile zorlanıyordu, büyükbabası hakkındaki uyumsuz düşüncelerini bir araya getirmekte bile zorlanıyordu. Ama şimdi... Şimdi ondan bu olanlara bir anlam vermesi mi bekleniyordu? İçgüdülerinin kuvvetiyle gurur duyardı – yetenekli, sezgileri güçlü bir asker olduğuna inanırdı.

"Hazan mı?" Cyrus bir kahkaha daha attı, ağzına bulaşmış kanları silerken eli neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde titriyordu. "*Hazan?* Tabii ki *Hazan* değil." Cyrus, Kamran'ın gözlerinin içine baktı. "Dikkatli ol, Kral, görünüşe göre dostların bile sana ihanet etmiş."

Alize aniden ona bakmak için döndü –gözleri telaşla faltaşı gibi açılmıştı– ve yanaklarının suçlulukla kızarışı, Kamran'ın ihtiyacı olan tek kanıttı. Daha saatler önce, Alize'nin ona duyduğu arzunun, cildine sürtünen saten kadar somut olduğuna yemin edebilirdi; tenindeki tuzun tadını almış, bedeninin muhteşem kıvrımlarını ellerinin altında hissetmişti. Her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu biliyordu artık.

Cehennem.

Cehennemdi bu.

Ama bu ifşanın Kamran'ın kalbini kırdığını söylemek, gerçeği yanlış yansıtmak olurdu; hayır, Kamran kalp kırıklığı yaşamıyordu, öfkeyle alev alev yanıyordu.

Onu öldürecekti.

Kamran'ın kalbinde artakalan saf, masum yumuşaklığın tamamı buharlaşıp gitmişti. Kendi dostu tarafından aldatılırken bir siren tarafından ayartılmıştı ve onun esenliğini gerçekten önemseyen tek kişinin bir yüzüne tükürmediği kalmıştı. Kral Zal, Kamran'ın mutluluğunu sağlamak adına kendini kötülüğe satmıştı ve adam, bunun karşılığını yalnızca sadakatsizlik ve ihanetle almıştı. Bu karanlık gece, sadece Kamran'ın kendi eylemleriyle şekillenmişti; bunu anlıyordu artık. Ardunya İmparatorluğu'nun tamamı, onun zihninin ve bedeninin zafiyeti yüzünden savunmasız kalmıştı.

Bir daha asla.

Bir kadının onun duygularına hâkim olmasına bir daha asla izin vermeyecekti; böylesine ilkel arzular yüzünden bir daha asla zayıf düşmeyecekti. O anda yemin etti: Kehanetteki bu canavar onun eliyle ölecekti; ya onun kalbine bir bıçak saplayacak, ya da bunu denerken can verecekti.

Ama önce, Hazan.

Kamran, emir bekleyen bir muhafızın gözüne ilişti ve tek bir bakışla, Ardunya kralı olarak ilk emrini verdi: Hazan asılacaktı.

Eski nazırının yakalanıp sürüklenerek götürülmesini izlerken Kamran hiçbir zaferi benimsemedi; Hazan'ın cılız itirazlarının odadaki şaşkın sessizlikte çınlamasını duyduğunda hiç zafer duygusu yaşamadı. Hayır, Kamran kendini doğrulmaya zorlayıp yaralı koluna ağırlık vermeye cüret ederken, yalnızca korkutucu bir deliliğin yükselişiyle acı çekti; ve bu dayanılmaz çaba esnasında sadece bacaklarının fena şekilde yanmış olduğunun farkına varabildi. Derisi ve giysileri kanla yapış yapıştı; başı kurşun gibi ağırdı. Kendine itiraf etmekten nefret duyduğu bir gerçekti bu: Bir cerrahın ya da bir Kâhin'in yardımı olmadan burada daha ne kadar durabileceğini bilmiyordu.

Hayır. İmparatorluk Kâhinleri ölmüştü. Cyrus tarafından katledilmişlerdi.

Kamran, bunu hatırlarken gözlerini sımsıkı kapattı.

"İblis."

Onun yumuşak, hain sesini duyunca gözleri aniden açıldı. Kamran'ın kalbi yeniden çarpmaya başladı, kalp atışlarının şiddeti onu şaşırttı. O an onu neyin daha çok tedirgin ettiğine karar veremiyordu: Alize'yle Cyrus'ın şeytanla *ortak dostlukları* olduğunu fark etmek mi, yoksa bedeninin hâlâ onu istemeye devam ettiğini, sadece sesini duyduğu anda bile ısındığını keşfetmek mi—

Alize ortadan kaybolmuştu.

Kamran telaşla onu aradı ve başarısız oldu; bunun yerine Cyrus'ı gördü, yalnızca Alize olabilecek, daha bir an önce konuşan bir şeye halen gözlerini dikmiş bakıyordu—

Birdenbire ortaya çıktı.

Alize tıpatıp aynı noktada duruyordu, ama şimdi bulanık görünüyordu, baş döndürücü bir tutarlılıkla yoğunlaşıp şeffaflaşıyordu.

Bunu ona o mu yapıyordu? Kara büyülere erişimi mi vardı?

Biraz önce Alize'nin olduğu yerde şimdi süt beyazı bir hareket bulanıklığı vardı, sesi boğulup hırıldıyor, sanki bir cam kavanozun içinden konuşuyormuşçasına yankılanıyordu.

"Sssstt sen— sen şşşşşşeytanın issssmini—"

Kamran, kanlı elleriyle yüzünü ovuşturdu. Sanki her bir ifşa bir öncekinden daha yıkıcı değilmiş gibi... Şimdi de kör ve sağır mı olmuştu?

"Sssssen benim haaaayatımla mı iiiilgilisssin?"

Zihni darmadağın olurken yaralı bacakları onu taşımayı bıraktı; titredi, boşlukta tutunacak bir şey ararken elleri havayı yakaladı, fena hâlde yanmış bacağının üzerine sertçe düştü. Acıdan neredeyse haykıracaktı.

Ama sonra, bir lütuf—

Tulan kralı konuştu, sözleri netti: "Bu açık değil mi? O, senin hükmetmeni istiyor."

Korkunç bir gök gürültüsü Kamran'ın zihnini doldurdu. Duyma yetisinin geri gelmiş olmasına sevinmeye vakti yoktu. Kehanetlerde damarlarında buz akan bu şeytani yaratığın korkunç müttefikleri olacağı söylenirdi ve burada Kâhinlerin bilgeliğinin, büyükbabasının uyarılarının bir kanıtı daha vardı.

Şeytan ona bizzat yardım ediyordu.

Kalabalığın sesi şimdi daha da yükseliyordu, ve *onları* da duyabiliyordu artık, fısıltılar çığlıklara ve telaşlı haykırışlara dönüşmüştü. Kamran, Ardunya'nın bütün soylularının bu odaya toplandıklarını bir kez daha hatırladı; imparatorluğun dört bir yanından en yüksek rütbeli yetkililer, tantana ve kutlamayla dolu bir akşam için bir araya getirilmişlerdi. Fakat bunun yerine, dünyanın en büyük imparatorluğunun çöküşüne tanıklık edeceklerdi.

Kamran, bunu nasıl canlı atlatacağını bilmiyordu.

Cyrus'ın tekrar güldüğünü duydu, net bir sesle söylediklerini işitti: "Dünyayı yönetecek bir *Cin kraliçe*. Ah, bu nasıl da kışkırtıcı. Mükemmel bir intikam."

Kamran bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı. Başı şiddetle zonkluyordu, görüşü halen gidip geliyordu. Oda, zemin –Cyrus'ın kendisi– hepsi gayet netti, ama Alize bir insandan ziyade bir sis bulutunu andırıyordu, bedeninin şeklini almış bir dizi haleden ibaretti. Yine de, nereye nişan alacağını bilmek bile yeterli olabilirdi.

Bu akşamki itiraflar, büyükbabasının kız hakkındaki tüm uyarılarını fazlasıyla doğrulamıştı ve Kamran, o adamı ikinci kez yüzüstü bırakmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Kılıcı birkaç adım ötede duruyordu ve bu mesafe aşılmaz görünse de Kamran kendini oraya ulaşmaya zorlayacaktı. Belki de o kılıcı onun kalbine saplayabilir, onu öldürebilir, trajediyi bu gece burada sonlandırabilirdi.

Kılıcına doğru acı dolu bir adım atmayı başarmıştı ki kızın bulanık silueti Cyrus'tan uzaklaştı ve sonra kaderin bir cilvesiyle, Kamran Alize'nin yüzünü görebildi.

Dehşete düşmüş görünüyordu.

Bu manzara Kamran'ın gözlerindeki perde kalktığı anda göğsünü delip geçti, kızın hatları aniden tam manasıyla belirginleşti ve ah, bu gerçekten zalim bir kaderdi. Alize, Kamran'ın hayal bile edemeyeceği bir güce sahip bir düşmandı. O anda bile, kızın parıldayan gözleri onu mahveden bir duyguyla ışıldıyordu. Hilekârlığı öylesine zarif, öylesine doğaldı ki; odayı tararken sanki gerçekten biçare kalmış gibiydi.

Kamran göğsündeki kahrolasıca organa lanet okudu, sonra da sıktığı yumruğunu onu öldürmek istercesine göğüs kafesine indirdi. Buna karşılık, vücudunun her yerinden korkunç bir acı dalgası geçti; öylesine şiddetliydi ki nefesi kesildi. Sanki bir ağaç tek hamlede ayaklarının dibinde kök salmış, gövdesi omurgasına yapışmış, devasa dalları damarlarına şiddetle bastırıyor gibiydi.

İki büklüm olup nefes nefese kalırken, Alize'nin göz ucuyla ona bir bakış atıp o cehennemden bir kez daha zarar görmeden kaçtığı o ânı neredeyse kaçırıyordu.

Kılıcına davrandığını görmüş müydü? Niyetini anlamış mıydı?

Alize kaçarken bile delirtici bir görüntüydü, incecik elbisesinin katmanları iki defa yanıp kül olmuştu. Birkaç ipek parçasından ibaret giysisiyle önünden koşarak geçip gitti. Kamran onun vücudunun her kıvrımını, zarif bacaklarının şeklini, göğüslerinin dolgunluğunu görebiliyordu ve onu o anda bile arzuladığı için kendinden nefret ediyordu. Gidişini izlerken hissettiği açlıktan nefret ediyordu, durumun tam tersine işaret eden mantıklı bütün delillere karşın onun tehlikede olduğunu, ona yaklaşmasını, onu korumasını çığlık çığlığa haykıran içgüdülerine kin besliyordu.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Cyrus. "Anlaşmaya varmıştık. Hiçbir koşulda kaçmana izin verilmemişti..."

Anlaşmaya varmıştık.

Bu kelimeler zihninde tekrar tekrar çınladı, her hece zihnini bir tırpan gibi biçiyor, kanını akıtıyordu. Melekler aşkına, vücudu bu gece kaç darbe daha kaldırabilecekti?

"Zorundayım," diye haykırdı Alize, telaşlı kalabalık ona yol açmak için kenara fırladı. "Üzgünüm, çok üzgünüm ama gitmek zorundayım— Saklanacak bir yer bulmak zorundayım, onun—"

Aniden Alize, görünmez bir güçle vurulmuş gibi iki büklüm oldu ve havaya savruldu.

Haykırdı.

Kamran düşünmeden harekete geçti, bir adrenalin dalgası onu doğrulttu, aptallığın son kalıntıları onu Alize'nin adını haykırmaya zorladı. Alevlerin kenarına olabildiğince yaklaştı, sesindeki acı

hiç şüphesiz, kendisine olmasa bile dünyaya ihanet ediyordu ama o anda bunu düşünemiyordu. Alize daha da yükseğe fırlatılıyor, havada dönüp haykırıyordu ve Kamran, onun acısına verdiği bu âciz tepki yüzünden kendine lanet okudu; o anda bile bedeninde kopan savaşı anlayamıyordu.

"Durdur şunu," diye haykırdı Alize. "İndir beni!"

Ani bir farkındalık Kamran'ı, Cyrus'ın gözlerinin içine bakmaya zorladı. "*Sen*," dedi, kendi sesinin hırıltısını zorlukla tanıyarak. "Bunu ona sen yapıyorsun."

Cyrus'ın yüz ifadesi karardı. "Bunu kendi kendine yaptı."

Kamran, bir diğer acı dolu çığlığa yanıt vermekten alıkondu. Tam zamanında dönünce Alize'nin tavan kirişlerine doğru döne döne yükseldiğini gördü –hiç şüphesiz çok karanlık bir büyünün etkisi altındaydı– ve Kamran aklıyla verdiği savaşı o anda kaybetti. Bu kaosu düzene oturtamıyordu, peşini bırakmayan binlerce soruya cevap bulamıyordu.

Onu izlerken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Alize şeytanı dost edinecek kadar kudretli bir güçtü, düşman bir ulusun hükümdarını müttefik olarak tanıyordu. Karanlık büyü kullanarak yarattığı illüzyonlar öylesine etkileyiciydi ki Kamran onun ellerine, boğazına, yüzüne fiziksel darbeler aldığına gerçekten inanmıştı. Kendisinin savunmasız, cahil bir hizmetkâr olduğuna Kral Zal'ı bile inandırmıştı. Ama yine de, öylesine gerçekçi bir histeriyle ağlıyordu ki Kamran bile–

"Onu görebiliyorsun."

Bu ifade onu şaşırttı. Kamran, tekrar Cyrus'a döndü ve düşmanının bakır rengi saçlarını, soğuk mavi gözlerini inceledi. Cyrus'ın söyleyebileceği onca şey arasında *bu* özellikle garipti ve Kamran, bunun anlamsız olduğunu düşünmeyecek kadar zekiydi. Cyrus'ın, Kamran'ın onu görebildiğine şaşırmış görünmesi, çok basit bir ters mantığa işaret ediyor gibiydi:

Belki de başkaları onu göremiyordu.

Bu hiçbir şeyi açıklamayan ama yine de bir şekilde hayati önemi varmış gibi görünen bir teoriydi. Kamran o an geçici körlü-

günün kaynağını düşündü ve sırtında yeniden bir korku dallanıp budaklandı.

"Ona ne yaptın sen?" diye dikkatlice sordu Kamran.

Cyrus cevap vermedi.

Güneyli kral kendini sütundan tembelce itti ve eğilip kılıcını yerden aldı. Kılıcı tasmalı bir köpek gibi ardından sürükleyerek, umursamaz bir tavırla Kamran'a doğru yürüdü. Çeliğin taş üzerindeki ürkütücü sesi, bir anlığına Alize'nin çığlıklarını bastırdı.

"Onun, ateşi *beni* cezalandırmak için aştığını sanmıştım," diyordu Cyrus. "Ama şimdi görüyorum ki bunu *seni* korumak için yapmış."

O mavi gözlerde bir kıvılcım belirdi ve bir anlığına Cyrus kendini ele verdi. Sakin yüzeyinin altında, umutsuz ve dizginlenmemiş, belki de kırılıp dağılmış bir şeyler yatıyordu. Kamran, bu ânı zihnine bir lütuf olarak kaydetti, çünkü o anda genç adamın göründüğünden daha zayıf bir kral olduğunun farkına varmıştı.

"Onun adını biliyorsun," dedi Cyrus usulca.

Kamran içinde bir tedirginlik dalgası hissetti ama bir şey söylemedi.

"Onun adını nasıl öğrendin?" diye sertçe sordu Cyrus.

Kamran nihayet konuştuğunda sesi ağırdı, soğuktu. "Aynı soruyu sana da sorabilirim."

"Sorabilirsin gerçekten," dedi Cyrus, kılıcını yerden ağır ağır kaldırıyordu. "Ama gelinimin adını bilmek benim hakkım."

Kulakları sağır eden bir çatırtı odada yankılanırken Kamran'ın göğsünde keskin bir acı patladı. Kamran bağırmamaya çalıştı, bir kez daha dizlerinin üzerine çökerken kaburgalarını kavrayarak darbenin şiddetiyle boğuştu. Kamran'ın başına neler geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu ve tahmin yürütmeye zamanı da yoktu. Kendini gözlerini açmaya zorlarken sadece evinin yıkımına değil, aynı zamanda devasa, ışıl ışıl, görüntüsü âdeta vücudundaki tüm kanı çekip alan bir ejderhanın gelişine de tanıklık etti.

Kâhinler, yabancı bir canavarın Ardunya semalarına girmesine asla izin vermezdi.

Ama Kâhinler ölmüştü.

Kamran, ejderhanın Alize'yi tam da baş döndürücü bir hızla düşmeye başlamışken yakalamasını izledi, devasa yaratık genç kadını sırtına yerleştirip tekrar havalandı. Hayvan kudretle kükredi, meşini andıran kanatlarını çırptı ve göz açıp kapayıncaya kadar hem ejderha hem de binicisi, sarayın duvarında yeni açılan devasa delikten geçerek geceye karışıp gözden kayboldular.

Bunu takip eden karmaşanın içinde, Kamran artık zihnindeki yıkımı inkâr edemiyordu.

Büyükbabasını kaybetmenin acısı ona daha yeni nüfuz etmeye başlamıştı ve bunun peşinden gelen her bir ihanet, onu küçük bir ölümler zinciri gibi darmadağın etmişti; bu ölümlerin her biri feci bir haksızlıktı, her biri ayrı bir yas dönemi gerektiriyordu.

Zal yalan söylemişti. Hazan yalan söylemişti. Alize—

Alize onu *mahvetmişti.*

Bir şekilde kalabalığın kargaşasını hâlâ duyabiliyor, kafesinin bunaltıcı sıcaklığını, dizlerinin altındaki mermer zeminin ısrarcı soğukluğunu hissedebiliyordu. Ayağa kalkacak gücü yoktu; acı, bedeni boyunca, hiçbir hafifleme belirtisi göstermeyen kesintisiz bir ritimle amansızca ilerliyordu. Kamran başını yavaşça kaldırdı, Cyrus'ın gözlerinin içine baktı. Öylesine örselenmişti ki konuşurken boğazı kanıyor gibiydi.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Seninle gerçekten evlenecek mi?"

Cyrus bir adım ileri attı, kılıcını kullanmaya hazırdı. "Evet."

Kamran toparlanamayacaktı.

Yeni bir acı, boynundan omuzlarına doğru âdeta patlayarak yayılırken yüzünü buruşturdu. Bu hareket öylesine beklenmedikti ki Cyrus bile kaşlarını çattı.

"Çok ilginç," dedi Tulan kralı, kılıcının ucuyla Kamran'ın çenesini kaldırdı. Çektiği işkencenin ortasında zar zor nefes alabilen Kamran, buna rağmen aniden geri çekilmeyi başardı; bu hareket yeni bir acı tufanına yol açtı. "Ölüyor gibisin."

"Hayır," diye soluklandı Kamran, ellerini taş zemine yasladı.

Cyrus neredeyse gülecekti. "Eğer büyükbabanın izinden gitmeyi planlamıyorsan, bu konuda bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu, ama Kamran kendini yalnızca yıkılmış ve pervasız bir adamın gösterebileceği türden bir kuvvetle yerden kaldırdı.

Kamran'ın içi boşaltılmıştı âdeta.

Bir saat içinde hayatının tüm iplikleri çözülüp gitmişti. Bunun sonrasında kendini delirmiş, ateşlenmiş hissediyordu; bir kâbusun içinde yürüyormuş gibiydi. Bu dehşetler onu nasıl olduysa güçlendirmişti. Artık hiçbir şeyi kalmamış gibi hissediyordu.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Sanki kolundan halen kan boşanmıyormuş gibi, sanki bacaklarının eti daha yeni kavrulmamış gibi kılıcına uzandı. Kılıcı kaldırmayı başarması, rakibiyle yüzleşmesi başlı başına bir mucizeydi.

O sırada ayak seslerinin fırtınasını duydu, bir muhafız kıtası ateş çemberine doğru yaklaşırken bir ağızdan yükselen endişeli sesleri işitti ama Kamran onları tek eliyle durdurdu.

Bu dövüşü o bitirmeliydi.

Cyrus silahlı seyircilere bir bakış attı, ardından uzun bir süre boyunca prensi düşündü.

Güneyli kral en sonunda "Pekâlâ," dedi. "Bana merhametsiz diyemezsin. Bunu çabucak bitireceğim. Acı çekmeyeceksin."

"Ve ben," dedi Kamran, fena hâlde hırıltılı bir sesle, "senin azabının sonsuz olduğundan emin olacağım."

Cyrus'ın kılıcı, bir öfke kıvılcımıyla havayı tek bir kör edici darbeyle biçti, ama Kamran, kırılmış bedeni bu çabayla sarsılırken bile bu darbeye şaşırtıcı bir kuvvetle karşılık verdi. Bacakları titriyor, kolları acıyla haykırıyordu, ama Kamran teslim olmayacaktı. Teslim olmaktansa savaşarak ölmeyi tercih ederdi ve göğsünü ısıtan, içinde ikinci bir hayat, müthiş bir adrenalin dalgası yaratan da bu düşünceydi.

Bu uğurda mutlulukla ölecekti.

Kamran, boğazından kopan bir haykırışla rakibine yüklenmeyi başardı, Cyrus'ı geriye savurup kendi kılıcını serbest bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden ilerledi; Cyrus'ın üstüne atılırken, Cyrus onun hamlesini müthiş bir hızla karşıladı. Kamran bir süreliğine sadece

çeliğin sesini duydu, sadece metalin parıltısını, çarpışan ve kaçışan kılıç dalgalarını gördü.

Cyrus yanıltıcı bir hamle yaptı, sonra beklenmedik bir hızla ileri atıldı ve Kamran yarasının yakıcı acısını çok geç fark etti. Kalabalığın telaşlı çığlıklarını duydu ama kesiği göremiyordu, aslında vücudunun hangi kısmının yaralandığını bile tam olarak kestiremiyordu.

Buna zaman yoktu.

Kamran ikinci bir saldırıyı savuşturmak için harekete geçti, Cyrus bir küfür mırıldanarak geri çekildiğinde kısa bir zafer ânı yaşadı. Güneyli kral vakit kaybetmeden toparlandı, Kamran'ın darbelerine teker teker, öyle kusursuzca tasarlanmış vuruşlarla karşılık verdi ki Kamran bile bu dövüşün güzelliğine duyarsız kalamadı. Takdire şayan bir rakiple savaşmanın, gücünün sınırlarını hiç çekinmeden sınamanın eşsiz bir zevki vardı. Ancak Cyrus'ın yeteneği ve şimşek hızındaki refleksleri, Kamran'ın güneyli kralın daha önce Alize'nin onu alt etmesine izin verdiği konusundaki kesinliğini pekiştirdi. Prens için bu davranış, iki olasılıktan birine işaret ediyordu: Ya Alize aralarındaki anlaşmada ona üstün gelmişti ya da Cyrus onun canını yakmak istememişti. Belki de ikisi birden.

Belki de gerçekten nişanlıydılar.

Bu yıkıcı düşünce Kamran'ı, kapsamını daha önce hiç kavramadığı bir kudretle canlandırdı. İçgüdülerinin her zamankinden daha keskin olduğunu biliyordu sadece ve çok geçmeden Cyrus'ın yüzündeki hafif gerginliği, alnındaki terin parıltısını gördü. İkisi de nefes nefeseydi ancak Kamran, ellerinden kan damlarken ve her hareketi ayaklarının altındaki mermeri lekelerken bile yorgunluk hissetmiyordu.

Yeniden ileri atıldı.

Genç adamlar öylesine şiddetli bir hareketle kılıçlarını çarpıştırdılar ki Kamran sarsıntının tüm bedenine yayıldığını hissetti. Muazzam bir çıkmazda sıkışıp kalmışlardı, rakiplerin bakışları kılıçlarının parıltısının ardında birbirlerine kilitlenmişti.

Sonra, anlaşılmaz bir sebeple, Cyrus bocaladı.

Tulan kralı sadece bir an için tereddüt etmiş, dikkati sadece bir an için dağılmıştı ama Kamran bu fırsatı kaçırmadı; tüm gücüyle saldırıya geçti ve Cyrus'ı diz çökmeye zorladı. Şimdi avantaj Kamran'daydı: Tek yapması gereken onu darmadağın etmekti. Kılıcını Cyrus'ın kalbine saplamak onu tatmin edecekti, Kamran, onun bağırsaklarını sökeceğini zaten biliyordu. Kanlı organları kent meydanında, bir cam fanusun altında sergileyecek, kurtçukların gelip ziyafet çekmelerine izin verecekti.

"Bilmeni isterim ki," dedi Cyrus, bitkin bir sesle, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Sana, cildine bir şeyler oluyor."

Kamran bu sözü dikkate almadı.

Cyrus onu huzursuz etmeye çalışıyordu ama Kamran zafere bu kadar yakınken buna izin vermeyecekti. Ani bir haykırışla rakibini son kez geriye itti ve Cyrus, sert bir iniltiyle yere düştü, kılıcı mermer zemine bir şangırtıyla çarptı.

Kamran hiç vakit kaybetmedi, yere düşmüş rakibine vahşi bir kararlılıkla yaklaştı. Son bir kez daha kılıcını kaldırdı—

Ve donakaldı.

Nefes kesici bir felç vücudunu o anda ele geçirdi, bu his öylesine şiddetliydi ki Kamran neredeyse nefes alamıyordu. Cyrus ayağa kalkıp kılıcını kınına sokar, asasını alıp şapkasını aramaya başlarken onu sanki cam levhaların arasına sıkışmışçasına izledi. Garip nesne zorbanın başına sıkıca oturduğunda, Kamran'ın heykelden farksız bedenine yaklaşıp gülümsedi.

"İçimde pek az şeref kaldı, Efkârlı Kral. Hak ettiğimde ölmeme yetecek kadar değil."

Uzaklarda birisi haykırdı.

Kamran kendi bedeninin zindanına karşı çırpındı ama ciğerlerinin her geçen saniye zayıfladığını, organlarının dıştan içe doğru sıkıştığını hissediyordu.

Cyrus'ın gülümsemesi bozulmadı.

"Ne yazık ki," diye devam etti, "insani bir kıvılcım halen bedenimi canlı tutmakta ısrarcı. Bu yüzden, bu gece seni atan bir kalple bırakacağım. Zaten yaşaman daha iyi değil mi? Bilincin yerinde

kalarak acı çekmen, iğrenç büyükbaban için yas tutman, her gün yalnızca nefret ettiklerin tarafından değil, sevdiklerin tarafından da ihanete uğradığını bilerek yaşaman daha iyi ve zavallı bir imparatorluğu yönetmeye çalışırken feci şekilde başarısız olman."

Kamran, göğsünde kalbinin kasıldığını, gözlerinin duyguların tehdidiyle yanmaya başladığını hissetti.

Hayır, diye haykırmak istedi. *Hayır, hayır—*

"Seninle yeniden dövüşmek için sabırsızlanıyorum," dedi Cyrus usulca, şapkasını çıkararak onu selamladı. "Ama önce beni bulman gerekecek."

Ve ortadan kayboldu.

Ayışığı Kitaplığı

İKİ

ﻭ

ALİZE UZUN BİR SÜRE yerinden kımıldamadı.

Korku ve şaşkınlıkla felç olmuş gibiydi, zihni bir belirsizlik kargaşasının saldırısı altındaydı. Bedeni, parmak uçları yavaşça hayata döndü. Çok geçmeden yüzünde rüzgârı hissetti, gecenin gökyüzünün üzerine yıldızlarla bezenmiş bir örtü gibi sarındığını gördü.

Yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Yaratık ağır ve sağlamdı, nereye gittiğini biliyor gibiydi. Alize derin nefesler alarak telaşının kalıntılarını silmeye, en azından bu vahşi yaratığa tutunduğu sürece güvende olacağına kendini inandırmaya çalıştı. İncecik entarisinden geri kalanların arasından cildine yumuşak liflerin sürtündüğünü hissettiğinde aniden irkildi, incelemek için aşağıya baktı. Aslında küçük bir halının üzerinde oturuyor olduğunu fark etmemişti ki—

Alize neredeyse bir çığlık daha atacaktı.

Ejderha ortadan kaybolmuştu. Hâlâ *oradaydı —Alize* altında yaratığın varlığını, derisinin meşinimsi dokusunu hâlâ hissedebiliyordu— ama yaratık gökyüzünde görünmez olmuş, onu desenli bir kilimin üstünde süzülür hâlde bırakmıştı.

Son derece kafa karıştırıcı bir şeydi bu.

Yine de o anda yaratığın neden gözden kaybolduğunu anladı; devasa bedeni görüşünü kapatmadığı için artık aşağısındaki, ötesindeki dünyayı görebiliyordu.

Alize nereye gittiğini bilmiyordu, ama o an için kendini paniğe kapılmamaya zorladı. Sonuçta etrafını saran bu sessizlikte tuhaf bir huzur vardı.

Sinirleri gevşedikçe, zihni keskinleşti. Çizmelerini hızla çıkarıp

geceye fırlattı. Karanlıkta kayboluşlarını izlemek onu memnun etmişti.

Rahatlamıştı.

Ani bir patırtı halının ağırlığını değiştirdi ve onu birden doğrulup dikilmeye zorladı. Alize arkasına döndü, kalbi göğsünde bir kez daha hızla çarpmaya başlamıştı. Davetsiz yol arkadaşının yüzünü gördüğünde, kendini çizmeleriyle birlikte halıdan aşağı atabileceğini düşündü.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Bu *benim* ejderham," dedi Tulan kralı. "Ejderhamı çalmana izin yok."

"Çalmadım, yaratık beni aldı. Dur, sen buraya nasıl geldin? Uçabiliyor musun?"

Kral buna gülerek karşılık verdi. "Kudretli Ardunya İmparatorluğu, bu küçük numaraların seni etkileyebileceği kadar büyü fakiri mi?"

"Evet," dedi Alize, gözlerini kırpıştırdı. Sonra "Adın ne?" diye sordu.

"Ne alakasız bir soru. Adımı neden bilmen gerekiyor?"

"Senden daha samimi bir şekilde nefret edebileyim diye."

"Ah. O hâlde bana Cyrus diyebilirsin."

"Cyrus," dedi Alize. "Seni çekilmez canavar. Nereye gidiyoruz biz böyle?"

Hakaretlerinin Cyrus üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibiydi, çünkü "Gerçekten anlayamadın mı?" derken hâlâ gülümsüyordu.

"Bu oyunlar için sinirlerim fazlasıyla yıpranmış durumda. Lütfen artık bana hangi korkunç kaderin beni beklediğini söyle."

"Ah, ne yazık ki kaderlerin en beteri. Şu anda Tulan'a doğru yol alıyoruz."

Nosta cildinde alev alev yanarken Alize korkudan kaskatı kesildi. Şaşkındı, evet ve dehşete kapılmıştı, ama bir imparatorluğun hükümdarının kendi topraklarını böyle kötülemesini işitmek...

"Tulan gerçekten bu kadar korkunç bir yer mi?"

"Tulan mı?" Cyrus'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Hiç de değil. Tulan'ın tek bir karış toprağı bile Ardunya'nın tamamından daha nefes

kesicidir, ve bu inkâr edilemez bir gerçek, benim kişisel görüşüm değil."

"Ama o zaman"—Alize kaşlarını çattı— "neden bunun kaderlerin en beteri olacağını söyledin?"

"Ah. Evet." Cyrus bakışlarını kaçırıp karanlık gökyüzünü taradı. "Şey. Ortak dostumuza çok büyük bir borcum olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ve sana yardım etmenin onun kabul edeceği tek ödeme şekli olduğunu?"

Alize yutkundu. "Evet."

"Ve sana, onun senin hükmetmeni istediğini, bir Cin kraliçesi olmanı istediğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Alize başını evet anlamında salladı.

"Eh. Krallığın yok," dedi Cyrus. "Üzerinde hüküm süreceğin bir toprak yok. Yöneteceğin bir imparatorluğun yok."

"Hayır," dedi Alize usulca. "Yok."

"Eh, öyleyse Tulan'a geliyorsun," dedi Cyrus, hızlı bir nefes alarak. "Benimle evlenmek için."

Alize tiz bir haykırışla ejderhadan düştü.

Düşerken Cyrus'ın küfürler savurduğunu duydu—rüzgâr ayaklarının altından hızla yükseliyordu— ve şaşırtıcı bir şekilde, açıkça kesin bir ölüme doğru hızla ilerlerken bile uygun tepkiyi veremediğini fark etti.

Alize ne çığlık attı, ne de korku hissetti.

Göklerden aniden yere çakılmaya karşı bu alışılmadık tepkisi, kısmen hayatının son zamanlarda aldığı yöne karşı duyduğu kayıtsızlıktan kaynaklanıyordu. Zira Alize, ejderhayla firar ederken en azından İblis'in entrikalarından kaçtığını düşünmüştü. İster kasten isterse farkında olmadan yaptıklarının aslında onu doğrudan bu şeytani planların içine sürüklediğini fark etmemişti. Alize kendini özellikle dramatik biri olarak görmezdi, ama o anda hayatta kalıp kalmadığını umursayacak hâlde değildi.

Gerçi bu olağandışı sükûneti belki de çok daha basit bir akıl yürütmenin sonucuydu:

Alize kurtarılacağını biliyordu.

Henüz bu düşünceyi zihninde oluşturmamıştı ki rahatsız olmuş bir ejderhanın kısık kükremesini, ağır kanatlarının onun olduğu yöne doğru şiddetli rüzgârlar estirdiğini duydu. Alize'nin bir saat içinde yükseklerden ikinci düşüşüydü bu ve dondurucu rüzgâr vücudunu hırpalayıp derisini çatlatırken, durumdan kopuk bir keyifle siyah buklelerinin tokalarından tamamen çözülüp havada uçuştuğunu fark etti. Gece karası saçları, havada tuhaf diller gibi dalgalanıyor, birkaç huzursuz bukle gözlerinin, ağzının, boğazının ve omuzlarının etrafında dolanıyordu. Alize, kendi bedeni tarafından kör edilmiş, rüzgârla alabildiğine savrulmuş, kalbi kırılmış ve muhtemelen buz kesmişti.

Doğru, Alize sürekli üşürdü; onu kadim bir krallığın vârisi olarak işaretleyen buz, sıcaklığın tadını çıkarmasına hemen hemen hiçbir zaman izin vermezdi. Buna kış gecesinin acımasızlığını, o anda onu evire çevire döven amansız rüzgârları ve bir entari yerine kumaş parçaları giydiği gerçeği de eklendiğinde—

Alize'nin hâlâ bir ceset olmaması onun için şaşırtıcıydı.

Yine de, ejderha onun altına doğru uçtuğunda hiç tepki vermedi, yalnızca boğuk bir çığlık kopardı ve ardından Cyrus'ın sıcak ellerinin beline sarıldığını, onu havadan bir serseri çiçek gibi kopardığını hissetti. Cyrus onu sertçe yanına, halının üzerine çekince Alize dişlerini takırdatacak kadar şiddetli bir iniş yaptı ve Cyrus hiç de hoş olmayan bir şekilde, hızla ondan uzaklaştı. Alize tüm bu olanları sanki bir sisin ardından izliyormuş gibi zihnine kaydetti, çünkü aniden duygusuzlaşmıştı. Bir bez bebek gibiydi, hareket edemiyordu.

Her şey geri dönülmez bir şekilde kaybolmuş gibiydi.

Hazan asılacaktı. Kral Zal ölmüştü. Kamran—

Kamran tehlikedeydi.

Ardunya'nın İmparatorluk Kâhinleri katledilmişlerdi, saray saldırıya uğramıştı. O giderken Kamran yaralıydı. Kâhinler olmadan nasıl hızla tedavi edilecekti? Yeni bir rahip ve rahibe heyetini toplamak ne kadar sürecekti? Son birkaç saatte kendi hayatının yerle

bir oluşuna tanıklık eden Alize bile Kamran'ın benzer felaketler yaşadığını açıkça görebiliyordu.

Sanki büyükbabasının ölümü ve utancı yetmiyormuş gibi, Alize Kamran'ın yüzünde Hazan'ın ona ihanet ettiğini anladığı, kendisinin de onu kandırdığını düşündüğü o andaki bakışını halen gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Hayır. Hayır, buna katlanamazdı.

Son zamanlarda sessizce kalbine gömdüğü her umut –son birkaç yıldır kendine sessiz, korunaklı bir hayat kurmak için gösterdiği her çaba– sakin bir gelecek umuduyla kendini adadığı her eziyet...

Zihnini bu düşüncelere kapattı.

Alize'nin bilinçaltındaki bir parça, göğsündeki acının kilidini açarsa buna dayanamayabileceğini anlamış gibiydi. Bunu bağlı tutmanın çok daha iyi olacağını düşündü.

Zaten tüm bunları ona yapan şeytandı– onun için büyük işkence planları tasarlayan oydu– ve işte, işte kanıtı da buradaydı.

Müridi tam da yanında oturuyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Cyrus, sesi alışılmadık şekilde yumuşaktı.

Alize dudaklarının uyuştuğunu hissetti. "Hayır."

"Konuşmayacak mısın?"

"Seninle evlenmeyeceğim."

Cyrus iç çekti.

Karanlık onları yutarken ikisi de ürkütücü bir sessizlik içinde oturdular. O anda Alize'nin tek tesellisi görkemli gökyüzüydü; çünkü buz gibi havaya her geçen an daha da çaresizce dişlerini sıkarak dayanırken bile, Alize ne üzerinde süzülüyor gibi göründükleri gece yarısı denizine, ne de göklerde alev alev delikler açan yıldızların direncine karşı kayıtsız kalmayı reddediyordu.

Alize'nin uzun zaman önce ustalaştığı bir alışkanlıktı bu.

Bir felaketin orta yerinde bile zarafet anlarını kayda geçirmek çoğu zaman zihnini dengede tutmasına yardımcı oluyordu; öyle ki, hayatının bazı günleri öylesine karanlık geçmişti ki Alize o gün-

lerde, sadece halen değerli bir şeye sahip olduğunu kanıtlamak için olsa bile, dişlerini teker teker sayma yoluna girmişti.

Tam o anda kendini rüzgârın fısıltılarını dinlemeye, mehtabın görkemini daha önce hiç bu denli apaçık, bu denli yakından görmediği gerçeğini takdir etmeye zorladı. Bu düşünceyle derin bir nefes aldı, dilinde saf soğuğun tadını hissetti, arayış içindeki elini geceye doğru uzattı. Gökyüzü parmak uçlarının altından, okşanmak isteyen bir kedi misali geçip gitti.

"Bu fikri kafandan sil," dedi Cyrus sertçe, sessizliği zorlayıp açarak. "Çabaların boşuna olacak."

Alize başını kaldırmadı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kendini göklerden istediğin kadar atabilirsin. Kaçamayacaksın. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Tüm genç kadınlarla böyle ateşli bir sevgiyle mi konuşursun sen?" dedi Alize, kemikleri soğuktan titrese bile sesi sakindi. "Eğer içim geçer ve ejderhadan bir kez daha düşersem, bunun sorumlusu sadece sen olursun."

Cyrus kahkahaya çok benzeyen ve ânında havaya karışıp buharlaşan bir ses çıkardı. "İlk denemen zaten bize kıymetli dakikalara mal oldu. Eğer kendini tekrar tekrar aşağı atmakta ısrar edersen sadece bizi geciktirirsin ve ejderhamı sinirlendirirsin ki o bunu hak etmiyor. Yatma vakti çoktan geldi, ona işkence etmene gerek yok."

"Dikkatli ol şimdi," dedi Alize ona. "Bu ejderhayı umursadığını ima etme tehlikesiyle karşı karşıyasın."

Cyrus iç çekip bakışlarını kaçırdı. "Ve sen de donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıyasın."

"Değilim," diye yalan söyledi Alize.

Cyrus hiçbir şey söylemeden ağır, sade, siyah paltosunu çıkardı ama onu omuzlarına örtmek için öne eğildiğinde, Alize bu davranışı tek eliyle durdurdu.

"Eğer," dedi dikkatle, "senden bir daha herhangi bir giysi kabul edeceğimi düşünüyorsan feci bir yanılgı içindesin, bayım."

Cyrus'ın göğsündeki belli belirsiz hareketlenmeyi, çenesinde

aniden oluşan gerginliği gördü. "Bu giysiden doğacak bir tehlike yok. Sadece bir centilmenin jestiydi."

Alize'nin göğüskemiğinde bir sıcaklık parlarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "*Centilmen* mi? Kendini sık sık böyle biri mi zannedersin sen?"

"Bana ne kadar da kolayca hakaret ediyorsun," dedi Cyrus, bakışları alaycıydı. "Başka biri olsaydın, seni idam ettirirdim."

"Aman ne güzel, şiirlere devam. Bu nazik beyanlar, beni sana yakınlaştırmak için mi?"

Cyrus gülümsememek için kendini zorladı, başını kaldırıp yıldızlara bakarken bir elini saçlarından geçirdi. "Söyle bana, yüzüme tokat atmayı alışkanlık hâline getirmemeni umarsam geleceğe dair çok şey mi umut etmiş olurum?"

"Evet."

"Anlıyorum. O hâlde evlilik hayatı tam da hayal ettiğim gibi olacak."

"Açık konuşayım: Senden iğreniyorum. Seninle evlenmektense zehir içmeyi tercih ederim ve tüm davranışlarının şeytanın taleplerine dayandığı bu kadar barizken bu dehşete razı geleceğimi düşündüğüne inanmakta zorlanıyorum. Sen iflah olmaz bir ahlaksızsın, bir centilmen olmayı nasıl umduğunu asla anlayamayacağım."

Cyrus, uzun bir an boyunca sessiz kaldı.

Konuştuğunda, zorla gülümsediği zaman bile Alize'nin gözlerine bakmadı. "O hâlde nezaketi bir kenara bırakalım. Sana söz veriyorum, bir daha senin yanında centilmenlik yapmaya çalışmayacağım."

"Zaten başarmış olduğun bir şey için hedef belirlemenin bir anlamı var mı, bayım?"

Cyrus gerildi ve aniden ona döndü, gözleri ay ışığında öfkeyle parıldadı. Bakışlarını çok yavaşça Alize'nin gözlerinden dudaklarına, boynuna, göğüslerinin kıvrımına, incecik elbisesinin daralan hattına ve daha aşağıya doğru kaydırırken hiçbir şey söylemedi.

"Alçağın tekisin sen," diye fısıldadı Alize, onun dikkatli bakışları altında yüzünün kızarmasından nefret etmişti.

Onları saran karanlığa rağmen, etraflarında epeyce aydınlık da

vardı. Alize, yıldızların ışıltısında, ayın parlaklığında Cyrus'ı oldukça net görebiliyordu. Bunu inkâr edemezdi: Onun apaçık çarpıcı bir yüzü vardı, öyle ki Alize, onun en büyük cazibesinin bakır rengi saçları mı yoksa delip geçen bakışlarının maviliği mi olduğuna karar veremedi. Gerçi bunu umursamıyordu, çünkü onun güzelliğinden etkilenmediği gibi, doğru fırsatı bulduğunda Cyrus'ı öldürebileceğine dair gizli bir umut besliyordu.

"O elbise seni korumak için yapılmıştı," dedi Cyrus acı acı. "Onu ateşe vermeni beklemiyordum. Hem de iki kez."

Nosta, Alize'nin cildinde yeniden ısındı ve Alize derin, hızlı bir nefes aldı. Gerçekleri yalanlardan ayıran, misket büyüklüğündeki bu sihirli küre için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Alize *nosta*yı, Cyrus aniden Huda Hanım'ın yatak odasına dalmadan önce korsesinin dibine saklamış, ama gökten son düşüşünün ardından varlığını neredeyse unutmuştu. Yanında olduğunu hatırlamak kalbini güçlendirdi; çünkü artık Hazan ve Cyrus'ın ona yardım etmek için işbirliği yapmadığını kesin olarak bilecek kadar bilgi toplamıştı. Bu da Cyrus'ın, onun bu güçlü nesneye sahip olduğunu asla öğrenmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Önüne ne dehşetler çıkarsa çıksın, en azından Cyrus'ın yalan söyleyip söylemediğini her zaman bilecekti.

Bu farkındalık Alize'nin kalbini sızlattı, çünkü *nosta*yı ona veren Hazan'dı ve onu bir daha asla göremeyeceği artık apaçık bir gerçekmiş gibi görünüyordu.

Hiç şüphesiz, şafak vakti asılacaktı.

Hazan, Alize'nin hayatına umudu geri getiren kişiydi; varlığıyla onun sefil günlerinin bir sonu olacağını hayal etmesini sağlamıştı. Hazan, onu hâlâ arayan, ona hâlâ inanan Cinlerin var olduğunun kanıtıydı. Alize onun gerçek kimliğini bilmiyordu; onun aslında kraliyetin bir nazırı olduğunu, her gün prensle birlikte çalıştığını bilmiyordu. Hazan, Alize'yi güvenliğe taşımak için hayatını tehlikeye atmıştı ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Alize'nin asla unutamayacağı bir fedakârlıktı bu.

"Eğer elbiseyi yakacağını bilseydim, yapımında bu kadar büyü

harcamazdım," diyordu Cyrus, başını iki yana sallayarak. "Sonunda sana pek faydası dokunmadı. O elbise sana zarar vermek isteyenlerden seni gizlemek içindi ama sen onu yok ettin. Bu arada hem kimliğini hem de iç çamaşırlarını Ardunya'nın bütün soylularına sergiledin. Kendinle gurur duyuyor olmalısın."

"Affedersin?" Alize dehşet içinde ona baktı. "*İç çamaşırlarım* mı?"

"Bir çift gözün var, hiç şüphesiz," dedi Cyrus, onun yüzüne dikkatle baktı. "Neredeyse çıplaksın."

"Bu ne cüret..."

Cyrus, paltosunu tek bir hareketle Alize'nin omuzlarına örttü ve onu öylesine şaşırttı ki Alize, rahatlamanın verdiği güçsüzlük yüzünden ona karşı çıkacak fırsatı bulamadı. Yün giysiye sinmiş sıcaklık, sahibinin ağır ve erkeksi kokusuyla örtüşüyordu ama Alize bunu görmezden gelebilirdi; ağır palto, büzülüp tortop olmuş vücudunun her santimini sarıyor, ipek astarı rüzgârın çatlatıp örselediği cildini okşayıp yatıştırıyordu. Alize bu lükse direnmeye çalıştı, ama kendi kendini sessizce paylamasına karşın, kollarını bu giysiyi üstünden atmaya yetecek kadar hareket ettiremiyordu. Hoşnutluğu aslında öylesine acı vericiydi ki, hain gözyaşları gözlerine hücum etti ve Alize, zevk dolu bir ses çıkarmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

En sonunda başını kaldırıp baktığında, Cyrus'ın onu şaşkınlıkla izlediğini gördü. "Gerçekten acı çekmişsin," dedi Cyrus. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Alize sessizce itirafta bulunurken Cyrus'ın gözlerine bakamıyordu: "Her zaman acı çekiyorum. Buz benimle birlikte yaşıyor, istenmeyen bir uzuv gibi, asla azalmıyor. Üstünde pek durmuyorum."

"O zaman bu buz gerçek, yaşanan bir deneyim mi?" Cyrus konuşurken kaşlarını çatıyordu. "Bundan bahsedildiğini duymuştum elbette ama bunun şiirsel bir mecaz olduğunu zannediyordum."

Alize, Cyrus'ın onun mirası hakkında pek az şey bildiğini unutmuştu.

Gözlerini sımsıkı kapatıp nefes verdi, vücudunun en şiddetli titremeleri gevşemeye başladığı için minnettardı.

"Buz benim kayıp Cin imparatorluğunun vârisi olduğuma işaret ediyor. Bu acımasız soğuk, cesaretimi kanıtlamam için," diye açıkladı. "Bedeninde buzun tahribatına dayanamayanlardan, tahtın tahribatına dayanmaları da beklenmez."

Cyrus usulca, "Demek gerçekten varsın," dedi. "Bir peri masalından ibaret değilsin."

Alize'nin gözleri aniden açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Cin kültürüne yabancı değilim," dedi Cyrus, yüzünü çevirdi. "Bu dünyada pek çok başarısız kraliyet ailesi var. Senin hatırlanmayacak kadar küçük, yıkılmış bir imparatorluğun şımartılmış, taçsız kraliçesi olduğunu düşünmüştüm. Ama onların beklediği kişi sensin, değil mi? Görünüşe göre, şeytanın bile beklediği kişisin. Bu onun bana anlattığı pek çok bilmecenin boşluklarını doldururdu. Ve seni neden bu kadar çaresizce arzuladığını da açıklığa kavuştururdu."

"Evet," diye fısıldadı Alize, her geçen an kendini daha sahtekâr gibi hissederek. Halkını kurtarması gereken *oydu*, öyle mi? Son birkaç yılını yerleri ve tuvaletleri temizleyerek geçiren o mu? "Sanırım öyleyim."

Cyrus cevap olarak iç çekmekle yetindi.

Alize nihayet ona bakmaya cesaret ettiğinde, onu siyah şapkasına bakarken buldu; parmakları şapkanın kenarını okşuyordu.

Bu manzara onu düşündürdü.

"Bu gece, bizi baloya götürmek için büyü kullandın," dedi Alize. "Neden aynısını bizi Tulan'a götürmek için yapmıyorsun? Ejderha biraz abartı duruyor."

Cyrus'ın elleri durdu. Yavaşça başını kaldırdı, gözleri gök kubbenin parlaklığı altında ışıldıyordu. "Büyü hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye sorarken sesinde paylama değil, sadece şaşkınlık vardı.

Alize başını iki yana salladı. "Çok az."

"Ve yine de" –Cyrus kaşlarını çattı– "bana, senin büyüye ihtiyacın olduğu söylendi. Aslında büyünün en temel unsurlarını nasıl olduysa içinde taşıdığını söylediler. Kaderinden gerçekten habersiz misin?"

Alize bunu duyduğunda içinde bir korku dalgası, kalbi göğsünde hızla çarpmaya başlarken tanıdık bir akım hissetti. Şeytanın bu yabancıya hayatı hakkında ne kadar çok bilgi vermiş olabileceğinin daha yeni farkına varıyordu. Bu onu korkunç bir dezavantaja sokmuştu.

"Sana benim hakkımda başka neler anlattı?" diye sordu.

"Kim? İblis mi?"

Alize'nin nefes alıp verişi giderek hızlanıyor, içindeki korku giderek büyüyordu. Saçma bir soruydu bu, ona cevap vermeyecekti ve hiç de aptal olmayan Cyrus çok geçmeden iç çekti.

"Daha önce de söylediğim gibi, sadece senin başka bir imparatorluktan gelen bir kraliçe olduğunu ima etti. Tahtını kaybedip başka bir krallık arayan biri. Bana senin bir Cin olduğunu söylemedi." Bir an duraksadı ve sonra: "Söylediyse de açık konuşmadı," diye ekledi.

Nosta sıcacık parıldadı.

"O aptalca bilmeceleri bazen onu anlamayı neredeyse imkânsız hâle getiriyor," diye homurdandı Cyrus, yüz ifadesi ekşidi. "Gerçi bu durum onun işine yarıyor gibi. Böylesine karmaşık bir iletişim biçimi, duyarlı insanları kandırmak için oldukça etkili görünüyor."

"Evet," dedi Alize, güneyli kralla aynı duyguları yaşadığını fark etmek onu şaşırtmıştı. "Bu duyguyu iyi bilirim. Doğduğumdan beri bana musallat oluyor."

Cyrus onun gözlerine baktı, temkinli denilebilecek bir bakışla onu inceledi. "Kendimi ya da başkalarını büyüyle büyük mesafeler arasında taşıyamam. Mineralin yarı ömrü çok kısa."

Alize bu açıklamayı anlamamıştı, ama cehaletini açığa vurup vurmamaya karar verirken, aniden patlayan şiddetli bir rüzgâr onu yerinden etmek için elinden geleni yaptı. Ödünç aldığı paltoya sımsıkı sarındı, yakalarını bedeninin etrafına daha sıkı çekti ve parmakları ıslak bir şeye dokundu.

Alize elini hızla geri çekti, ıslaklığı ay ışığında inceleyip Cyrus'a korku dolu bir bakış attı. "Paltona kan bulaşmış," diye fısıldadı.

Cyrus'ın soğuk bakışları, onun bu konu hakkında ne hissettiğini hiçbir şekilde ele vermiyordu. Sadece "Bir adamı giysilerini kir-

letmeden öldürmenin ne kadar zor olduğunu düşünebilecek kadar zeki olduğundan eminim," demekle yetindi.

Alize başını çevirip yutkundu.

Cyrus ve Kamran'ın, kendisinin apar topar oradan ayrılışının ardından epeyce uzun bir süre yalnız kaldıklarını ancak şimdi fark ediyordu ve ayrılmadan önce, Cyrus'ın Kamran'a ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandığını görmüştü. Bu konuda duygularını belli etmemesi gerektiğini biliyordu, ama sormazsa nasıl rahatlayabilirdi ki? Bunu bilmek zorundaydı; onun görevini tamamlayıp tamamlamadığını öğrenmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

"Veliaht prens senin adını nasıl öğrendi?"

Alize irkildi, öylesine tedirgin olmuştu ki paltoyu neredeyse ellerinden düşürecekti. "Ne?" dedi, yavaşça dönerek Cyrus'a baktı.

Cyrus'ın gözlerinde öfke parıldadı. "Hadi ama; bu kadar iyi ilerlerken geri gitmeyelim, cehalet gösterileriyle birbirimizi aşağılamayalım. Sen bundan çok daha zeki olduğunu kanıtladın."

Alize'nin kalbi duracak gibi oldu. "Cyrus—"

"Adını nasıl biliyor?" diye bastırdı. "Anladığım kadarıyla sen bir hizmetçi kisvesinde yaşıyordun. Bir imparatorluk vârisinin bir hizmetçiyle bu kadar yakın bir tanışıklığı olması için ne gibi bir sebep olabilir ki?"

Alize titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü. "Onu öldürdün, değil mi?"

"Görüyorum ki ikimiz de Ardunya'nın genç kralına dair açıklamalara hasretiz."

"Beni şaşırtıyorsun," diye fısıldadı Alize. "Önce beni bu zehirli oyuna sürüklüyorsun, sonra da sana dürüstlük borcum varmış gibi benden şahsi düşüncelerimi itiraf etmemi talep ediyorsun."

"Nişanlın olarak geçmişini bilmeye hakkım var."

"Biz nişanlı *değiliz*—"

Cyrus, "Sözlerimi yanlış anladın," diyerek onun sözünü kesti. "Eğer hayatımdaki bu küçük düşürücü yol ayrımına onurum ve iyi niyetimle geldiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Daha senin adını bile bilmeden, kim olduğun ya da nasıl göründüğüne dair en ufak

bir fikrim olmadan hayatımı seninkine bağladım. Seninle evlenmek istememde türlü alçakça, şahsi çıkarlar bulmaktan neden bu kadar zevk aldığını anlamıyorum."

"Söyle bana," dedi acımasızca. "Kendini düşüncelerimin ve arzularımın tek nesnesi olarak hayal etmek çok mu heyecan verici? Kendi kendine acımanın peşinde, tıpkı senin gibi benim de bu duruma zorla sokulduğum gerçeğini göz ardı ederek, beni en temel itibardan kasten mi mahrum bırakıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Ah, narsist olmak çok yorucu bir şey olmalı."

Alize buna histerik sayılabilecek bir kahkahayla karşılık verdi. "Başkalarının hayatını tamamen hiçe sayarak, her hareketini kendi korunman için yaptığın hâlde *beni* mi narsistlikle suçluyorsun?"

"Ve sen," dedi Cyrus, başını ona doğru eğdi. "Kendi kişisel dramalarınla o kadar meşgulsün ki benim bu kadar rezil bir efendiye *neden* köle yapıldığımı bir kez bile sormayı düşünmedin."

"Sana acımamı mı bekliyorsun?" diye çıkıştı Alize. "Şimdi hiç şüphesiz kendi günahlarının bedelini ödeyen sen, bir kurbanlık koyunu bu tiksindirici anlaşmaya iğrenç bir sahtekâr gibi sürükledin. Bana dostluk kisvesi altında büyülü giysiler gönderdin. Beni, bana yardım ettiğine, bana değer verdiğine inandırdın—"

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedi Cyrus, bakışlarını ondan kaçırdı. "Sana en uygun gelen sonuçları sen çıkardın, işte sonuçlar ortada. Senin saflığın benim suçum değil."

Alize şaşkına dönmüştü. "Nasıl? Yaptıklarından dolayı hiçbir pişmanlık duymamayı nasıl başarıyorsun?"

Cyrus dönüp ona baktı. "Neden hâlâ bir *seçeneğim* varmış gibi davranmaya devam ediyorsun?"

Alize geri çekildi ama Cyrus kararlıydı.

Aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi kapatıp parıldayan gözleriyle Alize'nin yüzünü yepyeni bir şevkle inceledi. "Özgür iradesi olan bir adam gibi mi görünüyorum sana? Yoksa belki de, bizzat şeytanın iğrenç taleplerini yerine getirecek kadar alçaldıktan sonra, senin o iri ceylan gözlerine bir bakış atıp fikrimi değiştireceğimi mi düşündün?"

"Hayır," diye fısıldadı Alize. "Ben öyle bir şey—"

"Evet," dedi Cyrus usulca, bakışları kısa bir an için onun dudaklarına kaydı. "Güzelliğinin epeyce farkında olduğunu düşünüyorum, tıpkı benim de şeytanın oyunlarının ve insan bedeninin zayıflığının farkında olduğum gibi. Onun entrikalarına bu kadar kör olduğumu mu sanıyorsun? Seni gördüğüm ilk andan itibaren onun oyunlarından şüphelendim; bana işkence etmek için seni özel olarak gönderdiğini biliyordum. Sanki senin görünüşünün cazibesiyle bir anda senin arzularına boyun eğermişim, bu arada da ruhumla imzaladığım ve beni sonsuza kadar ona bağlayan yemini bozarmışım gibi. *Hayır.* Senden etkilenmeyeceğim ve cazibene boyun eğeceğimi sanıyorsan beni hafife alıyorsun."

"Sanırım aklını yitirdin bayım," dedi Alize, kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. "Beni fena hâlde yanlış değerlendiriyorsun—"

"*Ve sen de beni aptal yerine koyuyorsun,*" dedi Cyrus öfkeyle, boğazındaki hareketlenme Alize'nin dikkatini bir an için dağıttı. "Bu hikâye hem iğrenç hem de tanıdık ve nasıl biteceğini zaten biliyorum; aslında, cazibelerinin sonuçlarını çoktan gördüm. Daha bu gece bir hükümdarın omurgasını kırıp iki parçaya ayırdın. Bir sonraki ben olmayacağım."

"Ne demek istiyorsun sen?" diye fısıldadı Alize, paniği giderek artıyordu. "Beni nasıl işleyeceğimi bile bilmediğim suçlardan yargılıyorsun—"

Cyrus ona doğru eğildi, öyle yakındı ki Alize o konuşurken fısıltısını dudaklarında hissedebiliyordu. "O gözleri bana karşı silah olarak kullanmayı bir daha denersen onları sonsuza dek diktirip kapattırırım."

Nosta cildine sıcak bir alev gibi dokunurken Alize nefesini tuttu, bir an için dehşetle kaskatı kesildi.

Cyrus geri çekildi.

"Yeminlerimizi ettikten sonra zehir içmek istersen sana engel olmam. Ama seninle *evleneceğim,*" diye sertçe ekledi, "çünkü bu anlaşma bozulursa neler kaybedeceğimi bilmiyorsun, hayal bile edemezsin. Aklının ucundan dahi geçiremezsin. O yüzden gözyaş-

larını kendine sakla. Beni efkârlı kralınla karıştırdın ve bu yanılgının bedelini ödeyeceksin."

Alize'nin gözyaşları, Cyrus'ın emrini doğrudan hiçe sayarmışçasına gözlerine dolmaya başladı. Cyrus'ın başının gerisindeki yıldızlar puslanıyor, yüzünün keskin hatları bulanıklaşıyordu. Giderek yaklaşan bu dehşetin büyüklüğü her an yoğunlaşıyordu ve Alize, korkusunun derinliğini keşfettiğinde şaşırdı. O anda gözlerinden bir damla yaş kaçıp gitti ve Cyrus'ın, bu gözyaşının yanaklarından aşağı, ağzına doğru süzülmesini izlediğini fark etti. Alize, gözyaşının tuzunun dudaklarına değmesini beklemeden yüzündeki nemi silip attı. Bu ani hareket, Cyrus'ı şaşırtmış gibiydi.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diye fısıldadı Alize, sesi duygu doluydu. "Senden tüm kalbimle nefret ediyorum."

Cyrus gözlerini acı verecek kadar uzun bir süre boyunca onun gözlerinden ayırmadı ve en sonunda başını çevirdi. Hiçbir şey söylemedi.

Alize, onun nefes verdiğinde soluğundaki hafif titreyişi veya şapkasının kenarına dokunan parmaklarının sarsaklığını fark ettiyse de, bunu dile getirmedi.

Bir canavara acımayacaktı.

Sonra, uzaklarda...

Alize nefesini tuttu.

"Kendini hazırla," dedi Cyrus, beklediğinden daha yumuşak bir sesle. "İlk gördüğünde biraz sarsıcı olabilir."

Alize doğrulup gözlerini sildi. "Neyi gördüğümde?" diye sordu. "Neye bakıyorum?"

"Tulan'a."

ÜÇ

~

Ayışığı Kitaplığı

CYRUS GİDERKEN ATEŞ SÖNMÜŞ, ardında birkaç metre çapında kararmış bir dairenin izini, ne kadar sabun ya da emek harcansa da silinemeyecek bir lekeyi bırakmıştı. Zeminin tamamen yıkılıp yeniden yapılması gerekecekti ama bu iş öncelik taşıyamazdı.

Zemini onarmadan önce sarayda halledilmesi gereken başka, daha acil meseleler vardı; örneğin, Kamran'ın ayaklarının dibinde ölü bir kral uzanmış yatıyordu, cansız bedeninin altında halen yayılmayı sürdüren kızıl bir leke ve omuzlarının üzerinde kendi açılmış dillerine zarifçe yaslanmış, iki yılanın pörsümüş yüzleri... Bir zamanlar şanlı şöhretli olan bu hükümdarın devasa tacı, kırmızı birikintinin içinde ters dönmüş bir hâlde parıldıyordu; zeminin parlak yüzeyi, gelişigüzel kan izleriyle yapış yapıştı, bir kralın katledildiğinin kanıtları her yerdeydi. İhtişamlı balo salonunun etrafında, ejderhanın dikenli kuyruğunun yalnızca taş işçiliğini değil, parıldayan duvar şamdanlarını, ağır perdeleri ve paha biçilmez sanat eserlerini de tahrip ettiği yerlerde çatlaklar ve derin yarıklar vardı. Hepsi de atılacak ve yerlerine yenileri hızla temin edilecekti. Yine de, en ürkütücü fiziksel yıkım, belki de en göz önünde olandı.

Sarayın duvarında devasa bir delik açılmıştı.

Bu o kadar büyük bir boşluktu ki yeni doğmuş bir bebeğin sonu gelmez bir şekilde çığlıklar atan ağzını anımsatıyordu; arsızca açılmış duruyor, güvelerden oluşan bir dalga, harabeye dönmüş açıklığından sarsak bir sersemler ordusu gibi girip çıkıyordu.

Akşamın kaosunun kalıntılarıyla başa çıkmak başlıbaşına bir iş yüküydü; dökümtüler her yana yayılmıştı. Her biri orada şaşkına dönmüş hâlde bekleşen, soylu ağızları kısa süreliğine hayretle mü-

hürlenmiş, başlarını dehşet içinde sağa sola çevirirlerken ellerini yanaklarına ve kalplerine götüren soyluların saçları ve omuzları kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Ölü kral, yıkılmış duvar, nutku tutulmuş vâris—

Evet, yapılacak çok iş vardı. Sadece enkazın süpürülmesi bile günler alacaktı ve Kamran, sarayın uşağı Cemşid'i, geri kalan her şeyi hızla onarsınlar diye taş ustalarıyla anlaşması için görevlendirmek zorunda kalacaktı. Kaybedecek çok şey vardı; Kamran'ın kral olarak taç giymesi için düzenlenecek ihtişamlı törenden önce bir haftalık yas dönemi olacaktı, ardından büyükbabasının en büyük arzusunu nihayet yerine getirecek ve kahrolasıca bir gelin —herhangi bir gelin— seçecekti ve ancak o zaman, bu kasvetli mesele halledildiğinde en önemli göreve, yani Tulan'a karşı resmen savaş ilan etmeye geçebilecekti. Hem babasının hem de büyükbabasının intikamını alacaktı. Cyrus'ın kellesini alacaktı. Tulan'a diz çöktürecekti. Ve Alize—

Hayır. Onun düşüncesi bile içinde taze yaralar açarken o anda onu düşünmeyecekti. Bu kadar çok dehşeti biraraya getiremiyordu.

Öncelikle, taş kesilmeyi bırakması gerekecekti.

Kalabalık ona doğru kümelenmeye başlamıştı, hepsi ona bakıyor, onun hakkında sanki ölmüş gibi konuşuyorlardı. Bu, Kamran'a çok acımasız bir alay gibi geliyordu, çünkü ölüm ona bundan çok daha hoş bir kader gibi görünüyordu:

"Işık yüzünden mi, canım, yoksa sana da yüzü bozulmuş gibi mi görünüyor?"

"Melekler aşkına, ne korkunç bir manzara..."

"Önce kral, şimdi de prens..."

"Kız kimdi? Bilen var mı?"

"Henüz söylemek zor—"

"İmparatorluğumuzun kaderi—"

"Biri ona dokunsa ya? Hareket ediyor mu, bir bakalım?"

"Ne çirkin bir durum, ne kadar görgüsüzce..."

"Ardunya prensine öylece dokunamazsın!"

"Kız ne diyordu, anlayan var mı? Ben sadece—"

"Ama—"

"Ejderhaya binip sıvışana dek yardım ettiğini sanıyordum..."

"Ölmüş olabilir, gerçekten—"

"Kral için bir şeyler yapamaz mıyız? Bu çok nahoş—"

"Üzerine bir çarşaf örtebilirizl"

"Veya onu *taşıyabiliriz*, seni aptal..."

"Kara büyül Ah, bu kesin kara büyü—"

"Bir Cin kraliçeden mi söz etti? Dünyayı yönetecekmiş?"

"Ben de kızı duymakta zorlandım..."

"O yılanlara dokunmamı mı öneriyorsun? Gerçekten o yılanlara dokunmamı mı öneriyorsun?"

"*Hizmetçiler nerede?*"

"Tamamen saçmalık... Cin kraliyet soyu asırlar önce tükendi."

"Ama onu görebiliyordun yani? Bazen gerçekten bulanıklaşıyor gibiydi—"

"Hizmetçiler mi? Görünüşe göre kaçıp gitmişler."

"Bakın, hâlâ kanıyorl"

"Hal Sen çok fazla şarap içmiş olmayasın—"

"Öyleyse kendi arabamı mı çağırmam gerek?"

"Gerçekten korkunç, tam anlamıyla korkunç..."

"Yüzüne *neler* oluyor böyle?"

Doğru, mevcut duruma hâkim olmak için belirli kriterler yoktu —Kamran bunu kavrayabilecek kadar anlayış sahibiydi— ama bu anlamsız, verimsiz yorumlar seli rasgele çığlıklar ve bağırışlarla kesintiye uğruyordu; ve tüm bunlar yıpranmış sinirlerini öyle şiddetle dövüyordu ki Kamran, bu geri zekâlılar sürüsünün yere yığılıp ölmesini büyük bir tutkuyla diliyordu.

Acı vücudunu döver ve şiddetli spazmlar göğsünü, boynunu, hatta yüzünün bazı bölgelerini Kamran'ın daha ne kadar dayanabileceğini bilemeyeceği ölçüde şiddetle sararken, zihnini keskin tutmak için bütün enerjisini harcamak zorunda kalıyordu. Bedeninin kan kaybettiğinin, büyünün gittikçe artan ağırlığı altında ciğerlerinin sıkıştığının farkındaydı.

Yine de, ölmeyeceğini umut etmeye cüret ediyordu.

Onu sakin tutan, zihnini dağılmaktan alıkoyan şey Cyrus'ın veda sözleriydi; çünkü güneyli hükümdar onu öldürmeyi kastetseydi, bunu kesinlikle yapmış olacağı açıktı.

Ama Cyrus, Kamran'ın yaşamasını istemişti.

Delirmiş kral, Kamran'ın sadece acı çekişini izlemek için bile olsa hayatta kalmasını istediğini iddia etmişti; gerçekten de Cyrus, Kamran'ın hayatta kalmasını ve bir sonraki çarpışmalarının kaçınılmazlığını dört gözle bekliyor gibiydi.

Öyleyse Kamran bu hapishaneden nasıl kurtulabilirdi?

Şüphesiz, bu tür büyüyü bozabilecek yaşayan Kâhinler vardı, ama onlar Ardunya'ya dağılmışlardı; onları Kâhinler Meydanı'nda gerekli çoğunluğu oluşturacak kadar toplamak haftalar alırdı. Ancak acil bir çağrıyla, saraya en yakın Kâhin'i getirtmek mümkündü.

Bir tanesi bile işe yarayabilirdi.

Belki Hazan sadakatsiz alçağın teki olmasaydı, böyle bir çağrıyı zaten yapmış olurdu; hiç şüphesiz Hazan, bu korkunç gecenin her detayını ustalıkla halleder, kan havuzlarının üzerinden zarifçe adımlayarak, gücenmiş soyluları yüzünde bir gülümsemeyle evlerine uğurlardı. Eski nazırını öldürme niyetinde olan Kamran bile bu gerçeği kabul edebiliyordu ve bu düşünce göğsünde bir sızıya yol açtı. Kamran yine de aklını Hazan'ın ihanetiyle bozmayacaktı; bunun bir anlamı yoktu, bunun için zamanı da yoktu.

Eğer konuşabilseydi kalabalığı bizzat yönlendirirdi, o anda bazıları eşlikçilerinin kollarına tekrar tekrar yığılarak kendinden geçerek bünyelerinin zayıflığını kanıtlamakla fazlasıyla meşgul olan, bazılarıysa barış dönemlerinin yumuşaklığına bir kriz durumunda nasıl tepki vereceklerini unutacak kadar alışmış olan, ağızları bir karış açık bakan sersemler ordusuna emirler yağdırıyor olurdu.

Kamran bunu inkâr etmeyecekti: Akranlarından nefret ediyordu.

Onların sahtekârlıklarından, saçma sapan şeylere olan takıntılarından, hayali bir üstünlük sergileyerek sessizce birbirlerini ezme yarışlarından nefret ediyordu. Onların çevrelerine herhangi bir

şekilde dahil olmaktan, yeni konumu yüzünden onların arasında daha fazla zaman geçirmeye zorlanacağından ve doğum hakkından bütünüyle tiksiniyordu.

İşte o anda –olağanüstü bir anda– Ardunya'nın müstakbel kralı, annesini istediğini fark etti.

O buradaydı.

Kamran onun burada olduğunu biliyordu, çünkü çok daha önce, akşamın ilk saatlerinde onu büyükbabasının yanındaki taht-ta otururken görmüştü. Gecenin felaketlerine tanık olmadan partiden ayrılmamıştı şüphesiz? Yüreğinin bir köşesinde, tek çocuğuna karşı bir zerre anne sevgisi vardı hâlâ?

Öyleyse neden yardıma gelmemişti? Istırabını izlemek onu rahatsız etmemiş miydi?

Onu bulmak için odayı arayabilirdi, ama Kamran gözlerini bile hareket ettiremiyordu. Annesinin uğursuz son uyarıları zihninde yankılanmaya başlıyor, ona annesine kötü davrandığını hatırlatıyordu ve Kamran, birkaç saat önce onun, oğlunun geleceğini nasıl öngördüğünü fark ederek irkildi.

Çok yakında, demişti, *bu sarayda benden başka kimsen kalmayacak.*

Salonlarda arkadaşsız ve yalnız dolaşacaksın, o zaman beni arayacaksın. Anneni sadece her şeyini kaybettiğinde yanında isteyeceksin ve ben kolayca bulunacağımın sözünü vermiyorum.

Annesi önemli bir konuda yanılmıştı; Kamran o anda bu kalenin koridorlarında yürüyemiyordu ama eğer bu geceyi sağ atlatırsa, onun için de vakit bulabilirdi.

Kamran onun uyarısını nasıl da kolayca göz ardı etmişti.

Annesi yoktu artık, büyükbabası ölmüştü, nazırı zindanlarda zincire vurulmuştu. Hatta az önce kalabalığın içinde Cyrus'ı seçtiği anda onunla konuşmakta olduğu teyzesi bile ortalıkta yoktu. Durumunun gerçeği, kan dondurucu bir farkındalıkla üzerine çöküyordu:

Yapayalnızdı.

Bir anlık itiş kakışın ardından tanıdık, yağlı suratlı bir figür ka-

labalığı yarmaya çalışarak ortaya çıktı, zorlayıcı hareketleri ve onu gördükleri anda sessizliğe bürünen kalabalığın arasında bir dalgalanma yarattı. Savunma nazırı –adı Dahhak'tı– orta boylu, sıska ve seyrek saçlı bir adamdı ve yüzü çoğu zaman yansıtıcı bir yüzey gibi dururdu, zira her daim hafif bir parlaklıkla kaplı olurdu. Bu gece, soylu Ketab Hanedanı'nın renklerini taşıyan mavi-yeşil dalgalı cübbesi içinde ilerlerken derisi her zamankinden fazla parlıyor gibiydi. Kalabalığın arasından kendine yol açarken o durum için öylesine gerekli bir otorite havası yayıyordu ki herkes onu izlemek için başını çeviriyordu, bu trajik sahneyi nihayet terk edip yataklarına çekilmelerine olanak tanıyacak duyuruyu nefeslerini tutarak bekliyorlardı.

Kamran'ın içinde bir korku düğümlendi.

Dahhak, onun tüm kalbiyle nefret ettiği bir adamdı. Daha dün, Kamran bir oda dolusu soylunun önünde onu hiç çekinmeden aşağılamıştı. Savunma nazırı her ne kadar nefret dolu bir adam olsa da Kamran'ın davranışları akılsızcaydı ve hatasının derinliğini sadece bu sinsi adam Kamran'ın hiç kıpırdamayan yüzünü, boncuk gibi kara gözleri muzaffer bir ifadeyle parıldayarak incelediği zaman anlayabildi. Dahhak gaddar bir adamdı ama kendini savunmak için eline bir kılıç alamayacak kadar korkaktı, bunun yerine her konuşmasında ödleklerin tercih ettiği silahı, pasif-agresifliğin zehrini taşırdı.

O anda müthiş bir darbe indirecekti şüphesiz.

"Ne yazık ki," dedi Dahhak sakince, sözleri sessizlikte yankılandı, "prensin öldüğünü ilan etmekten başka seçeneğimiz yok."

Kalabalık nefesini tutup hep birlikte geriye çekildi.

Bu ilan öylesine sarsıcıydı ki Kamran bunu kalbinin derinliklerinde fiziksel bir elektriklenme gibi hissetti ama bu duygu yerini aynı hızla utanca bıraktı, çünkü şaşkınlığının büyüklüğü sadece kendi aptallığının yansıması olarak ona çarptı. Büyükbabası onu böyle oyunlara karşı uyarmaya çalışmıştı ve Kamran bu sözlere hiçbir anlam yüklememişti.

Sanki yoktan var edilmiş gibi, Zal'ın fısıltısını duydu:

Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor musun, ço-

cuğum? Makamına göz dikenler, tahta layık olmadığına karar kılmak için her türlü nedeni üretebilirler.

Kamran kendini asla saf biri olarak görmemişti, ama yine de büyükbabasının koruması olmadan henüz bir saati bile zor geçirmişken çoktan dilim dilim edilmiş, zihninin çocukça içerikleri ortaya dökülmüş, korunaklı yaşamının gerçekleri tüm çıplaklığıyla açığa çıkmıştı. Kamran kelimenin tam anlamıyla ahmağın tekiydi; konumunda o kadar rahattı, bu dünyadaki otoritesinden öylesine emindi ki bu gece maruz kaldığı ihanetlerin hiçbirini öngörememişti. Şimdi ise herkesin ağzı bir karış açık hâlde izlediği, kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi, onu tanımlayan her şeyden saniyeler içinde sökülüp atılmıştı.

Kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Bu arada kalabalığın fısıltıları giderek daha da telaşlı bir hâl almıştı ve Kamran bedeninin hapishanesinde öfkeye tutulmuştu, ciğerleri sıkışmaya devam ederken bile kanı kaynıyordu.

Dahhak ise odadakilere dönerken üstünü başını düzeltiyor, odaya yayılan sesi sahte bir kederle yankılanıyordu.

"Sevgili asilzadelerim, bu gerçekten de ağır bir gece olmuştur. Hem imparatorumuzu hem de vârisimizi aynı saat içinde ve böylesine dehşet verici koşullarda kaybetmek—"Birisi yüksek sesle hıçkırarak ağladı."Ama bu gece burada size bir teminat vermek için bulunuyorum: Ardunya bu büyük trajedilere rağmen yıkılmayacak kadar güçlü bir imparatorluktur.

"Yine de," diye konuşmayı sürdürdü, "pek sevgili kralımızın ölümüne yol açan bu nahoş olayların büyük bir titizlikle incelenmesi gerekecek. Yarın, Meclis liderlerinden oluşan bir konsey toplanacak ve o zaman bu duruma münasip bir karşılığın verilmesinin gerekli olup olmadığını kararlaştıracak ve tahta layık bir vâris seçmek için bir arayış başlatacağız. O zamana kadar, Ardunya yasalarında belirtildiği üzere, tacın geçici sahibi olarak görevi devralacağım ve hemen Tulan ile barış görüşmelerine başlayacağım ki imparatorluğumuzu hiç gecikmeksizin hepimizin hoşnut kaldığı huzur ve barış dönemine geri götürebilelim."

Kamran'ın omzunda ansızın şiddetli bir acı patladı, bir bıçağın şaşmaz ağırlığının etini delip geçtiğini hissettiği bu an ona yalnızca gerçeküstü geldi. Bu yara içinde doğaüstü bir soğukluk uyandırdı, damarlarında eşi benzeri olmayan bir işkence öyle bir şiddetle geçip gitti ki Kamran acıyla haykırdı. Yere düşen kılıcının şangırtısını, hayata dönen elinden düşen çeliğin yere çarpmasının sesini, bağı çözülen dizlerinin taş zemine vuruşunu, buzları çözülen bedeninin şiddetli titreyişini duyuncaya dek, haykırışının dudaklarından döküldüğünün farkına varmadı.

Kamran, acı dolu bir uğraşla başını kaldırdı.

Odanın hayhuyu bir anda susmuş, şaşkınlık mucizevi bir an boyunca tüm ağızları hareketsiz kılmıştı. Kamran, afallamış bir hâlde, o anda telaşla geri çekilen savunma nazırının şaşkın kekelemelerini duymadı; kalabalığın yeniden yükselmeye başlayan fısıldaşmalarına da kulak verme zahmetinde bulunmadı. Hayır, Kamran, kaslarına gömülü kanıt parçasıyla fazlasıyla meşguldü:

Saldırıya uğramıştı.

Tir tir titreyen kolunu kaldırarak sol omzuna saplanmış yakut işlemeli hançeri çekip çıkardı; bu hareket o kadar acı vericiydi ki neredeyse şuurunu kaybedecekti. İhtişamlı silahı incelerken odanın gözlerinin önünde bulanıklaştığını ve sarsılmaya başladığını hissetti.

Bu bıçak— Bu bıçağı *tanıyordu.*

Kamran başını zorlukla çevirdi, odada saldırganını ararken kafası bir sarkacın zarafetiyle sallanıyordu. En azından kurtuluşunun mucizesinin yeterince net bir açıklaması vardı: Parıldayan kızıl hançer, büyüsünü kesip geçmişti, bu da bu silahın bir zamanlar Kâhinler tarafından güçlendirildiği anlamına geliyordu; sahibini zırhı büyülü korumalarla kaplanmış olabilecek bir düşmana karşı üstünlük sağlaması için kuvvetlendirilmişti.

Bu kendi başına pek de dikkat çekici bir keşif değildi, zira kraliyet silahlarının bu şekilde güçlendirilmesi yaygındı; Kamran'ın kendi kılıçlarında da aynı kudret vardı. Çok daha ilginç olan, suikast girişiminin kendisiydi; zira aklında, Kamran'ı hayatta tutabil-

mek adına onu öldürme riskini göze alabilecek tek bir kişi vardı.

Hançer annesine aitti.

Odayı, annesinin yüzünü görmek için başarısız bir şekilde taradı, davranışları onu giderek daha da şaşkına çeviriyordu. Annesi onu kurtarmıştı. Öyleyse onu neden terk etmişti?

Kamran bir anda taş kesildi.

Onu yeniden felç eden şey bu kez büyü değildi, korkuydu, çünkü bitişikteki duvarı süsleyen kırık aynalar denizinde kendi yansımasını görmüştü. Sersemlemiş bir hâlde, titreyen elini çenesine, yanağına, bir gözkapağının incecik kıvrımına kaldırdı.

Daha önceleri, bu dekoratif aynalar balo salonunu aralıklarla süslüyor, kristal ve ateşin parıltısını, yüzlerce ışıldayan avizenin kırık ışıklarını güçlendiriyor, bu arada da gururlu ve vakur bir akşamın ortamını baş döndürücü bir şekilde yükseltiyordu.

Şimdi ise kırık camlar yalnızca korkunç sahneler yansıtıyordu, bunların en başında kendisinin dile getirmeye henüz hazır olmadığı sureti vardı. Değişimi kavrayıp sindirme ayrıcalığından bile yoksundu, zira sadece bir an sonra Dahhak dizlerinin üzerine çökerek abartılı bir gösteriyle yere kapandı.

Onu çevreleyen koyunlar da hep birlikte onu taklit ettiler.

"Ekselansları," diye haykırdı Dahhak. "Böylesi bir mucizeyi ummaya cüret edemezdik! Hiç şüphe yok ki imparatorluğumuz gökler tarafından kutsanmıştır!"

Kamran, önünde diz çökmüş asilzadeler denizini hafif bir tiksintiyle inceledi. İkiyüzlülükleri o anda bile gözler önündeydi; yaralı bedeninden kan boşanan taçsız kralları ayakta duramazken bile bu dalkavuklar tek bir kelime etmeden, cam gibi hareketsiz bir şekilde önünde eğiliyorlardı. Yanına koşup yardım etmeye, bir cerrah çağırmaya, onu güvenli bir yere taşımak için bir atlı araba getirilmesini emretmeye yeltenmediler.

Hayır, onun ölmek üzere olduğuna aldırış etmiyorlardı.

Ve Kamran gerçekten de ölmek üzereydi.

Hareket kabiliyetini geri kazanmıştı, evet, ancak bu yeniden canlanma süreci, o gece bedeninin maruz kaldığı her türlü acı-

yı da uyandırmıştı; Kamran, bedeninde bir şeylerin geri dönüşü olmayacak bir şekilde ters gittiğini hissedebiliyordu. Yüzündeki korkunç dönüşümden fazlasıydı bu; nefes aldığında ciğerleri hırıldıyor, gözleri sarsıcı bir ağrıyla zonkluyor, parlak beyaz ışıklar gözlerini giderek daha sık aralıklarla kamaştırırken görüşü gidip geliyordu. Kavrulmuş kolları ve bacaklarından halen kan boşanıyordu ve daha kötüsüartık titreme, durdurma komutlarına itaat etmiyordu. Göğsünde de bir sorun vardı; kalbi ona hem hızlı hem de ağır geliyor, yumuşak bir organın atması gereken yerde kemikleri kırılıyormuşçasına bir sızı yayılıyordu.

Belki de çok fazla kan kaybetmişti ya da ciğerlerine ağır bir darbe almıştı veya belki de uzun süre donmuş kalmıştı, bu süreçte birçok yarası daha da vahim bir hâle gelmişti. Sebebi her ne olursa olsun, ölümü artık kaçınılmaz görünüyordu. Ânında uygulanacak güçlü bir şifa büyüsü olmadan, Kamran çok geçmeden konuşma yetisini bile kaybedeceğini biliyordu; çünkü nefes alıp vermekte giderek zorlanıyordu. O anda metanetini koruyabilmesi yalnızca müthiş bir kararlılıkla mümkündü ve nefes nefese kalmışken, açık konuşabilmesi başlıbaşına bir mucizeydi:

"En yakın Kâhin'i getirin. Olabildiğince çabuk."

"Evet, efendim. Derhal, efendim."

Dahhak harekete geçerek bir uşağa bir atlı ekibi hazırlaması için bağırdı, Kamran yeniden canlanınca ancak gölgelerden ortaya çıkan şaşkın hizmetçilere sert emirler yağdırdı. Bu korkunç geceden sağ kurtulursa, yayılacak dedikodular bile başlıbaşına katlanılmaz olacaktı.

"Geri kalanınız," dedi Kamran, önünde diz çöken kafileye mahmur gözlerle baktı, "evinize gidin."

Taş kesilmiş kalabalık yerinden kımıldamadığında, Kamran öfkeden başının döndüğünü hissetti.

"Hemen," diye gürledi, bu çabayla ciğerleri kasıldı.

Önündeki izdiham bir dizi haykırışla çözüldü, çıkışlara doğru son sürat kaçışmaya başladılar, balo salonu tek nefeste boşaltılırken ipekler ve tüller uçuştu.

En sonunda bir başına kalmıştı. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Kamran, odanın kıyısında köşesinde gözleri faltaşı gibi açık hizmetçilerin halen kendisini izlediğinden şüpheleniyordu ama ne hareket edebiliyordu ne de sesini yeniden yükseltmeyi göze alabilecek durumdaydı, çünkü son çabası ciğerlerindeki havayı o kadar azaltmıştı ki aldığı her nefes iğne deliğinden geçiyormuş gibiydi. Elinden başka bir şey gelmezdi; Kamran en sonunda yere çöktü, hâlâ bedenini yıpratan amansız acıya dişlerini sıkarak katlandı. Bir yıkım denizinin ortasında sırtüstü yere yığılırken oda yan döndü, ölmüş bir kralın cesedi tek yoldaşıydı, sevgili büyükbabasının soğuk kanı yayılıyor, Kamran'ın titreyen kollarıyla bacaklarına giderek yaklaşıyordu.

Kamran başka türlü bir adam olsaydı, o anda dehşet verici bir dürtüye boyun eğebilirdi. O an, içinde en eski dürtülerden biri olan ağlama isteğinden daha güçlü hiçbir şey hissetmiyordu; alev gibi bir keder dalgası içinden geçip giderken bu içgüdüye karşı kahramanca direniyordu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti; bir kâbusun dekorunda, kendi tükenen, güçsüz bedeni içinde kapana kısılmıştı. Annesi ona merhamet göstermiş, ama hemen ardından ortadan kaybolmuştu. Güvenebileceği, sırtını dayayabileceği kimse kalmamıştı. Bu düşünce onu yıkmakla tehdit etti, fakat o, onu zihninde barındırmayı şiddetle reddetti.

Ölmeyecekti.

Ölmek, kralını iki kez yüzüstü bırakmış olacağı anlamına gelirdi ve Kamran buna izin veremezdi. Kemikleri şiddetli kasılmalarla sarsılırken bile bilincini açık tutmak için çırpındı, kendisine ihanet edenleri öldürebilecek, babasının ve büyükbabasının intikamını alabilecek kadar uzun yaşamak zorundaydı. Ruhuna kasteden bu katliam dalgasından sağ çıkacaktı; gerekirse, bu harap imparatorluğu kendi titrek omuzları üzerinde taşıyacaktı.

"Efendim?"

Kamran'ın kalbi duracak gibi oldu. Her bir içgüdüsü onu doğrulmaya zorladı, ama elleri kolları ona itaat etmiyordu. Orada

öylece, göğsü çökmüş bir hâlde yatabiliyordu sadece, ta ki görüş açısı aniden utangaç, çillerle kaplı bir yüzün tepesinden sarkan kızıl kıvırcık saçlarla doluncaya dek. Kamran'ın hayatının son zamanlarında başına gelen bütün korkunç olayları başlatan hırsızlık girişiminde bulunan sokak çocuğu, Omid Şekarzade, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu.

Kamran zorlukla "Sen," diye fısıldamayı başardı.

Çocuğun yanaklarını lekeleyen gözyaşlarını fark etti, gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Adı Omid olan çocuk onu ürkekçe inceledi, yüz ifadesinde korku ve hayranlık savaş hâlindeydi. Omid ölmek üzere olan kralın yanında dikkatle eğilirken ve titrek eliyle cebinden parıldayan, mavi renkte bir şeker küpü çıkarırken ikisi de tek kelime etmedi.

Kamran onun elinde ne olduğunu görünce gerildi.

"Sanırım biliyorlardı, efendim," dedi Omid, Peştunca konuşuyordu. "Kâhinler. Sanırım neler olacağını biliyorlardı. Sanırım öldürüleceklerini biliyorlardı."

Kamran, kalp atışlarının kulaklarında yankılandığını hissetti. Omid'in elinde tuttuğu nesne, *Sif* adı verilen büyülü bir gıdaydı; efsanevi mavi kristaller sıkıştırılarak lokmalık küpler hâline getiriliyor ve savaş meydanına giden Ardunya soylularına veriliyordu. İmparatorların ve vârislerinin hayatları öylesine değerliydi ki Kâhinler onları savaşa her zaman bu tek kullanımlık takviyelerle gönderirdi. Ölümcül son darbeden kimse kurtulamazdı; ama ölümün eşiğine gelenler için hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Tek bir *Sif*, en ciddi yaraları bile iyileştirebilirdi.

"Bengez," diye fısıldadı çocuk. *Alın.*

"Hayır, ben... alamam—"

"İyileşmeye başladığımda bana verdiler," dedi çocuk sessizce. "Her zaman yanımda taşımamı, ne zaman kullanacağımı bileceğimi söylediler." Yutkundu. "Bunu ileride kendimi kurtarmam için verdiklerini sanıyordum, görüyorsunuz ya. Belki de bunu kendim için kullanmamam gerektiğini şimdiye dek fark etmemiştim."

"Hayır," dedi Kamran yine, bu sefer sesi sertti. Gözlerinin önün-

den yıldızlar geçiyor, gerisinde parlak ışıklar parlayıp sönüyordu. "Eğer Kâhinler seni böyle bir hediyeyle kutsamışlarsa–"Nefesi tükeniyordu, "Onu asla– öylece veremezsin–"

"Dilediğimi yaparım," dedi Omid, sesi öfkeliydi. "Siz benim hayatımı kurtardınız, Majesteleri. Şimdi sizinkini kurtarma sırası bende."

DÖRT

چهار

ALİZE UZAKLARDA YILDIZLARI GÖRDÜ.

On binlerce, belki yüz binlerce ya da milyonlarca—

Bunu bilmek imkânsızdı ve Alize aklına bu yıldızların tamamını kapsayacak kadar büyük bir sayı getiremiyordu. O, yalnızca neler gördüğünü biliyordu ve gördüğü şey, sanki sonsuzmuş gibi uzanan, yoğun bir şekilde biraraya toplanmış gökcisimlerinin oluşturduğu bir boşluktu; üstelik yaklaştıkça titriyor gibi görünüyorlardı. Saatlerdir kasvetli bir sessizlikte oturuyorlardı ve ejderhanın meşinimsi, devasa kanatlarının her çırpılışında, küçük kafile o hayaletimsi manzaraya daha da yaklaşıyor, uzaklardaki ışıklar sürekli olarak yer değiştiriyor ve değişken şekillerle kıpırdanıyordu.

Alize en sonunda kaşlarını çattı.

Bir yıldızın bu şekilde davranması hiç de alışılmış bir şey değildi.

Bir açıklama duyma umuduyla yol arkadaşına döndü, ancak ona baktığı anda duraksadı. Yanında Cyrus, vücudunun doğal olmayan sertliğiyle belirginleşen, yoğun bir rahatsızlık içinde oturuyordu: Başını kaldırmıştı, omuzları gerideydi, sırtı dimdikti. Gözleri ileriye sabitlenmişti, saçları rüzgârda dalgalanıyor, uzun tutamlar arada sırada görüşünü kapatıyordu ama Cyrus buna rağmen yerinden kımıldamıyordu.

Ona en çok neyin ıstırap verdiğini anlamak imkânsızdı ve Alize bunu umursamıyordu. Gözleri hâlâ gözyaşlarının kalıntılarıyla yanıyordu, bu alçak adamdan nefret ediyordu, ama bir harekât planı oluşturmadan önce ona çok ihtiyacı vardı: Şeytanın onun için planladıkları hakkında cevaplar, Tulan'da yolunu bulabilme-

si için onun rehberliği, kafasını toplayıp sonraki hamlesine karar verirken ona kalacağı güvenli bir yer sunması. Nefret dolu bir durumdu bu, son derece dikkatli olması gerekiyordu ve Alize hâlâ bunu zihninde ölçüp biçiyordu, onun sert, duygusuz yüz hatlarını incelerken Cyrus'ın çenesi aniden kasıldı.

"Yeter," dedi sertçe. "Beni irdelemen hoşuma gitmiyor. Beni incelemeyi bırak."

İçindeki hiddet, Alize'ye "Sen benim efendim değilsin," dedirtti.

Cyrus aniden dönüp ona baktı, sınırları zorlayan bir yoğunlukla ona kilitlendi. "Sen benim efendim olmaya mı niyetlisin?"

Bu soru o kadar sarsıcıydı ki, Alize cevap olarak geri çekildi.

Cyrus ona yanaştı. "Bu hayalden vazgeç," dedi usulca. "Bana asla boyun eğdiremezsin."

Alize gerildi. "Seni şu anda öldürebilirim."

Cyrus ona bakmakla yetindi, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Yap o zaman," dedi. "Öldür beni. Müdahale etmeyeceğim."

Alize gözlerini kıstı. "Benim için hâlâ faydalı bir şeyi çöpe atacak değilim."

"Faydalı mı? Benim faydalı olduğuma mı karar verdin sen?" Cyrus az kalsın gülecekti. "Kendini sık sık kandırır mısın?"

Alize bunu duyunca içinde bir sıcaklık, onu sessizliğe sürükleyen bir öfke hissetti; ikisi vahşi bir yarış içinde göz göze geldiler. Alize Cyrus'ın acımasız bakışlarının altında sükunetini korumak için var gücüyle çabaladı, ama onu tarayan gözlerinin ağırlığı, hele de bu kadar yakın mesafede, gerçekten dayanılmayacak derecedeydi. Cyrus onu bakışlarıyla yutuyor gibiydi, mavi gözleri acımasızca ona kilitlenip Alize'nin her bir detayını, çenesinin açısını, boynunun sütununu kaydediyordu. Cyrus'ın gözleri hem çarpıcı, hem de yıkıcı bir güç yayıyordu, tüm bedeninin kontrolsüz enerjisi bu tek bağ noktasına odaklanmıştı. Alize, onu çok yavaşça ve derinlemesine tarayan bakışlarının sıcaklığını kemiklerinde, parmak uçlarında hissetti, cevap olarak kalp atışları hızlandı, çünkü korksa bile anlıyordu artık; Cyrus onu korkutmaya çalışıyordu.

Alize çok geçmeden bakışlarını kaçırdı.

"Tam düşündüğüm gibi," diye fısıldadı Cyrus. "Dikkatimin ağırlığını bile taşıyamayacak kadar yumuşaksın."

Alize, rüzgâra bir parmağını uzatıp akıntının dokunuşunun altında kıvrılışını hissettiğinde hafifçe güldü. "Gökyüzü de yumuşaktır," dedi. "Ama onun kollarına düşen herkes yok olur."

Yanında Cyrus'ın irkildiğini hissetti.

"Sen," dedi Cyrus en sonunda, "beklediğim gibi biri değilsin."

Alize buna karşılık vermedi, bunun yerine geceyi incelemeye geri döndü. Tulan'a inmeye başladıklarını hissedebiliyordu ve titrek ışıklarla dolu, sonu gelmeyen bir şenliğe benzeyen şeye doğru yaklaştıkça gözleri hayretle büyüdü.

"Söyle bana," dedi. "Bu yıldızlar neden hareket ediyor? Buranın semaları büyülü mü?"

"Bunlar birbirinden çok farklı sorular," dedi Cyrus, Alize onun bakışlarının halen yüzüne kilitlenmiş olduğunu hissediyordu. "Birincisine gelirsek: Hareket ediyorlar, çünkü yıldız değiller."

Alize kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attı.

"Pek yakında, Tulan'ın bir dizi koruyucu gökyüzüyle taçlanmış olduğunu öğreneceksin," dedi Cyrus. "Ateşböcekleri üçüncü atmosferimizde yaşıyor, orada öylesine büyük sayılarda toplanıyorlar ki, uzaktan bakıldığında küçük galaksiler hatta ürkütücü hayaletler gibi görünebiliyorlar. Alışık olmayan gözler için biraz tedirgin edici olabiliyor."

"*Ateşböcekleri*," dedi Alize, olduğu yerde dönerek ona baktı. "Nasıl—"

O anda beklenmedik bir ses yükseldi, Alize aniden bütün ağırlığını kaybedip bir nefeslik bir an boyunca havada asılı kalırken zirveye ulaşan ahenkli bir ezgiydi bu, ardından baş döndürücü bir hızla bir bulut kümesinin içine daldılar. Alize telaşla hiçliğe tutundu, güçlü rüzgârlar ödünç aldığı paltonun yakalarını açar ve ona büyük gelen bu giysiyi bir anda üzerinden söküp atarak gökyüzüne savururken az kalsın oturduğu yerden düşecekti. Alize acıyla haykırmak üzereyken Cyrus'ın öfke dolu bağırışını duydu, soğuk hava

çıplak tenini beklenmedik bir şiddetle ısırdı ve çaresizlikten başka hiçbir şeyin vermediği bir kuvvetle en sonunda ejderhanın ensesinde sağlam bir yer bulabildi, hızla alçalırlarken sımsıkı tutundu. Rüzgâr açıkta kalan bedenine amansızca çarpıyor ve ona art arda darbeler indiriyor, saçları kendi fırtınasında savrulurken arada bir elektriklenen gevşek buklelerinden çıtırtılar yükseliyordu.

Bulutların içinden çıkıp açık havaya geri döndüklerinde Alize teninde çiyin parıltısını ve paralanmış elbisesinin nemli dokunuşunu hissetti. Altındaki manzara belirsizce netleşmeye başladı, o uzak uyumun fısıltısı ve uğultusu daha da sağır edici hâle geldi. Yüzünü kamçılayan rüzgârlar uğulduyor, benzeri görülmemiş bir gürültü ve çatırtı neredeyse ölçülemez bir desibele ulaşıyordu. Alize en sonunda anladı.

Duyduğu şey suyun sesiydi.

Okyanusun üzerinde olmalıydılar –bu kadarı doğru olmak *zorundaydı*– ama sonra burnuna ıslak toprağın kokusu dolup kafasını karıştırdı ve hemen ardından yağmurun iç açıcı kokusuyla ağır bir sis örtüsü onu sardı; bu sonuncusu görüşünü bir anda bulandırdı.

Alize aşağıdaki manzarayı görmek için sisin içinden bakmakta zorlanıyordu, saçlarına damlacıklar doluyor, kirpiklerine buharlar takılıyordu. Ejderhanın başına daha yakın bir yere tırmandı –Cyrus'ın onu geri çağıran sesini umursamadı– ve yüzünü sisin içine iyice bastırmadan önce kollarını hayvanın boynuna olabildiğince doladı. Ayın paramparça ışığında, dünyanın sonu gibi görünen şeyin solgun hatlarını gördü.

Devasa bir merdiven gibi sıralanmış şelaleler, engin uçurumlardan doğuyor, farklı ve ürpertici yüksekliklerden okyanusa dökülüyordu. Manzara öylesine görkemliydi ki Alize bu şelalelerin huzurunda tarifi imkânsız, neşeli bir korku hissetti, daha önce hiç bu kadar dik yamaçlar ya da bu denli muazzam şelaleler görmemişti ve bütün bu ihtişamı sindirmeye çalışırken aniden yukarı bakmayı hatırladı.

Yüzü bir sis dalgasıyla buluştu, dudakları önce hayranlıkla, ardından coşkuyla aralanırken okyanusun fışkıran suları bedenine

ince bir tabaka gibi yayıldı. Gece semalarında kulelerin keskin hatlarını ve uçurumun kenarında dengelenmiş, temeli Alize'nin bir bakışta nefesini kesecek kadar heybetli yüzlerce şelalenin dibinde kök salmış kraliyet sarayının muhteşem siluetini gördü.

Su.

Alize buna inanamıyordu.

Cinlerin bedenleri ateşten yaratılmıştı, evet ama su onların gerçek yaşam kaynağıydı; diğer canlıların aksine, Cinlerin hayatta kalmak için yiyeceğe ihtiyaçları yoktu. Alize'nin atalarının yeryüzünde güneşsiz, donmuş çağlar boyunca hayatta kalmalarını sağlayan da bu kıymetli iksirdi ve bu yüzden, Alize'nin kendini en canlı hissettiği anların, suya yaklaştığı anlar olması şaşırtıcı değildi; onu içtiğinde, içinde yıkandığında.

Yüzünü yağan yağmura çevirdiğinde.

Alize gözlerini kapattı, rüzgârın püskürttüğü deniz köpüklerinin üzerinden akıp gittiğini hissetti. O anda büyük bir kararlılıkla kaleye yaklaşıyorlardı; yaklaştıkça durmaksızın yağan ince yağmuru daha yoğun bir şekilde tecrübe ediyordu ve siper almak için hiçbir çaba göstermedi. Aksine, Alize daha da yanaştı, dudaklarındaki suları yaladı, yağmuru emmiş toprağın, nemli yosunların, ıslak çamların kokusunu içine çekti. Çok geçmeden sırılsıklam olmuştu, donmak üzereydi, kontrolsüzce titriyor ama yine de vazgeçmiyordu. Uzun bukleleri ağırlaşmıştı ve uçlarından sular damlıyordu, yüzünden ve boynundan aşağı kıvrıla kıvrıla süzülen yağmur köprücükkemiğinde bir yol çiziyordu.

Alize bu rahatsızlıklara hiç aldırmadı.

Böylesine yoğun bir rahatlamayı en son ne zaman yaşadığını hatırlayamıyordu. Hamamdaki günlük banyoları buna kıyasla, kudretli bir okyanusun ihtişamına, denizin coşkusuna ve merhametine kıyasla hiçbir şeydi.

Sanki eve geri dönmüş gibiydi.

Bu rüya, tanıdık bir sesin telaffuz ettiği kaba bir sözcükle ansızın bölündü, Cyrus'ın kolları birden Alize'nin beline dolandı, onu ejderhanın boynundan kolayca çekip alarak yeniden birlikte otur-

dukları yere yerleştirdi, altlarındaki desenli halı şimdi okyanusun püskürttüğü sularla nemlenmişti.

Cyrus bir anda ondan uzaklaştı.

Ellerini silkerek "Tanrım," dedi. "Sırılsıklamsın. Neden daha önce hiç su görmemiş gibi davranıyorsun?"

Alize onu duymadı bile. Coşkuyla dolup taşıyordu ve bu yüzden Cyrus'a dönüp gülümserken, neşesinin bütün gücünü ona yönlendirirken hiç düşünmedi, gözlerini kısmıştı, yanaklarında gamzeler belirmişti, göğsü heyecanla inip kalkıyordu.

Cyrus insanüstü bir hareketsizlikle kalakaldı, ardından hızla başka yöne döndü.

"Daha önce hiç Cin görmemiş gibi davranıyorsun," dedi Alize nefes nefese. "Suyu seviyorum. Onun için yaşıyorum."

Cyrus gözlerini halen ondan kaçırarak "Aksine," diye karşılık verdi. "Binlerce Cin tanıdım, ama birinin bile kendini neredeyse okyanusa fırlattığını görmedim."

Alize cevap verme fırsatını bulamadan ejderha ansızın, hiçbir uyarıda bulunmadan ve zarafet göstermeden son inişini gerçekleştirdi, karaya yaklaşırlarken kanatları şelalelere çarptı ve bu arada her ikisinin de üstüne taze sular püskürttü. Hayvan önce ön bacakları, ardından arka bacakları toprağa vurarak yere sert bir iniş yaparken Alize, Cyrus'ın küfrettiğini duydu; ejderha bir dizi dengesiz tökezlemeyle durdu, sarsıntıları Alize'nin dişlerini takırdattı.

Cyrus özür dilercesine "Çok yoruldu," diye mırıldandı.

Alize bir şey söylemedi.

Aniden öne doğru sarsılan boynundaki acıyı atlatabilmesi bile bir saniyesini aldı, o anki şaşkınlık içinde kafasını dikkatle toplamaya çalışıyordu. Yüksek uçurumlardan birinin üstündeki düz, yosunlu bir arazinin üstünde aniden durmuşlardı, suların kükreyişi o kadar şiddetlenmişti ki konuşmayı bırakmak ya da birbirlerine bağırmaya başlamak dışında bir seçenekleri kalmayacaktı, bu da Alize'ye yeni çevresini incelemek için ihtiyaç duyduğu sessizliği sağladı. Ne yazık ki geldiklerinde hava kararmıştı, bu yüzden kraliyet arazisinin yalnızca belirsiz izlerini seçebiliyordu.

Yine de hayran kalmıştı.

Sivri, sarp kale parıldayan taşlardan yapılmış gibiydi, pürüzsüz dış yüzeyi seyreltilmemiş yıldızların ışığı altında parıldıyor, Alize'nin cildine, etrafındaki ağaçlara, hatta altında hâlâ diz çökmüş duran meşinimsi yaratığa bile takımyıldızlar yansıtıyordu. Alize hiç şüphesiz geç saat, hissettiği bitkinlik ve akşamın duygusal yıkımı yüzünden sersemlemişti, ancak o ânın doğaüstülüğünden öylesine etkilenmişti ki kendini aklını kaybetmiş gibi hissediyordu. Kendi kemikleri bile ona yabancı geliyordu; titrediğinde bile bunu uzaktan yaşıyormuş gibi hissediyordu. Kirpiklerinde, saçlarının sertleşen buklelerinde buz kristalleri oluşmaya başlamıştı. Soğuktan o kadar uyuşmuştu ki artık kollarıyla bacaklarını neredeyse hissedemiyor, ama yine de kendini bilinmez bir kaderin kollarına bırakmaya ikna edemiyordu.

Bu arada Cyrus, görünüşte kendi evi olan yapıya uzun uzun bakıp derin bir iç çekti.

Akıcı bir hareketle hızla ejderhadan indi, yere sağlamca bastı ve geriye dönüp bakma zahmetine bile girmeden Alize'yi ejderhanın üstünden hiç de zarif olmayan bir öbek gibi düşmeye bıraktı. Alize kendini toparlayıp etrafına bakındı, bu yeni yerin ihtişamını tam anlamıyla kavramaya çalışsa da başaramıyordu. Hava burada daha tazeydi –çocukluğunu hatırlatan o leziz ve canlı ferahlıkla doluydu– ve Alize buna doyamıyordu. Peş peşe derin nefesler alıp verdi ve çok geçmeden başı dönmeye başladı.

Kendini sersemlemiş hissederek yukarı baktı ve nefesini tuttu.

Ardunya'nın kraliyet sarayı, yüzlerce dönüme yayılmış gözalıcı bir sanat eseriyken, Tulan kalesi devasa boyutlarını dik bir uçurumun sunduğu mütevazı bir düzlem üzerine yerleştirmek zorunda kalmıştı. Alize, kalenin böylesine baş döndürücü bir yüksekliğe sahip olmasının sebebinin bu olduğunu tahmin etti.

Öte yandan, belki de yalnızca korku salmak için bu şekilde inşa edilmiş de olabilirdi.

Yaldızlı kuleler gökyüzüne doğru uzanıyor, yıldızları delip geçiyor, aya dokunuyor ve bulutların içinde tamamen kayboluyordu,

bir bulut kümesi sarayı bir hale misali taçlandırmıştı. Yapı öylesine yüksekti ki Alize tepesini göremiyordu, soğuktan donmuş bir elini ağzına götürdü, gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı.

Bu sırada gökyüzünde şafağın ışıkları belirmeye başlamıştı.

Gecenin karanlığı hiç acele etmeden, ağır ağır geri çekiliyor, bir tiyatro sahnesinin perdesi gibi yavaşça katlanarak açılıyordu. Tek bir izleyici önünde duran bu manzarayı sabırsızlıkla seyrediyor, hayatının bir sonraki perdesinde, bir sonraki sahnesinde neler olacağını nefesini tutarak bekliyordu.

Alize içinde korkunç bir tedirginlik hissetti.

Yine de çok geçmeden altın bir parıltı dünyayı aydınlattı; ışıktan parmaklar sanki çocuklarını sayıyormuşçasına ağaçlara ve kuşlara dokundular.

Alize o an Cyrus'ı aramayı düşündü ve onu ejderhayla ilgilenirken buldu; yaratığın ayaklarının dibine devasa bir kova dolusu su bıraktı, sonra da yoktan var ettiği bir elmayı alıp, gömleğiyle ovuşturarak parlattı ve hayvanın burnunun altına tuttu. Ejderha acınası bir iniltiyle ağzını açtı, burun deliklerinden duman demetleri yükseldi; ardından korkunç bir ısırıkla Cyrus'ın avucundaki ikramı kaptı.

Alize aklı başından gitmiş kralın gülümsediğini görmüş olabileceğini düşündü.

Söz konusu kral, ejderhanın başını bir çocuğun sevgi dolu dokunuşlarıyla okşadıktan sonra onu suyuyla baş başa bıraktı. Varışları için önceden gönderilmiş gibi görünen, çelik bir sandığa doğru yürüdü ve ağır kapağını kaldırdı, sandığın dibinden ölü hayvanlarla dolup taşan devasa bir tepsi çıkardı.

Alize başını çevirdi.

Ejderhanın tüyler ürpertici yemeği yiyişini seyretmesine gerek yoktu, o gece kanlı görüntülerden nasibini fazlasıyla aldığını hissediyordu. Cyrus'ın o anki meşguliyeti her halükârda Alize'nin kaçırmayacağı bir lütuftu, zihni birçok karmaşık sorunla dönüp duruyordu ve o yalnızlık ânı için, durup düşünebileceği o an için minnettardı.

Ne yapacağına hâlâ karar vermemişti.

Şeytandan kaçmanın boş bir umut olduğunu biliyordu, ama bu sapkın oyunun bir parçası olmak da en az o kadar imkânsız görünüyordu.

Alize en azından Cyrus'la evlenmeyecekti, bu ilk adım yeterince açıktı. Onun kafasını asıl karıştıran, *sonrasında* ne olacağıydı. Alize'nin foyası ortaya çıkarılmış, iki imparatorluk birden peşine düşmüştü. Birinden kaçmayı başarmıştı ama ötekinin ağzına kolayca yakalanmış, şeytanın planlarında bir rol oynamaya zorlanmıştı. Bu ağ artık çok karmaşık bir hâl almıştı, Alize'nin varlığı fazlasıyla kanıtlanmıştı. Düşmanlarını yenmeden önce gizli saklı bir yaşama dönmeyi başarabileceğini sanmıyordu ve düşmanları gerçekten zorluydu.

Alize titreyen ellerini sıktı.

Ah, ölümden hiç korkmamıştı. Hayır, onu korkutan yaşamdı, onu yaralayan hayatın kendisiydi. Onu ezmek için elinden geleni yapan, bilincin ağır işkencesiydi. Alize'nin yazgısında halkının kurtuluşu olmak vardı; bu dünyadaki Cinleri yüzyıllardır çektikleri acılardan kurtarmak onun kaderiydi. Bu başarısızlığın yükünü nasıl olur da her daim sırtlayamazdı? Bu yük onun omuzlarındaydı ve onu taşıyamıyordu. Şimdiyse delirmiş bir kral ve bizzat şeytanın arasında sıkışıp kalmıştı ve korkunç bir an boyunca, bu durumu da aşamayacağından korktu.

Bir panik dalgası vücudunu sardı.

Alize'nin bacakları titredi, dizleri ansızın çözüldü, bir adım geriledi, çıplak ayaklarının topukları en yakın ağacın gövdesine çarptı. Alize ağacın sağlamlığından destek buldu, ciğerleri çam kokusuyla doldu. Akan suyun sesine artık alışmıştı; onu dikkat dağıtıcı bir gürültüden çok, rahatlatıcı bir uğultu olarak algılıyordu ve kalbi sakinleşirken yaprakların hışırtısını, kuşların güneşi karşılayan ahenkli cıvıltılarını daha net ayırt edebiliyordu.

Alize derin, rahatlatıcı bir nefes aldı.

Kendine, her zaman olduğu gibi bedeninde ve zihninde taşıdığı kuvvetle, içinde kendine daima duyduğu inançla teselli bulmayı

hatırlattı. Şu anki hâliyle –pejmürde, beş parasız ve bu yabancı toprakların cahili– güvenli bir yere ulaşabileceğini düşünecek kadar aptal değildi; Tulan'da karşılaşabileceği herhangi birine güvenebilecek kadar hayalperest de değildi. Bunun yerine, yeni durumunu değerlendirmek için bir iki gün beklemeyi, aklına bir plan oturtabilene dek zaman kazanmaya çalışmayı düşündü. Cyrus'ı alt etmek daha kolay bir görev olacaktı en azından çünkü Alize onun bu planın içinde bir piyondan ibaret olduğunun farkındaydı.

Asıl alt etmesi gereken *İblis'ti.*

Alize bunları düşünürken bir yabancının onu adıyla çağıran yumuşak, beklenmedik sesini duydu. Bir anda irkildi, yeniden içini saran korkuyla kasıldı.

Yeni gelenle yüzleşmek için dikkatle olduğu yerde döndü.

Ayışığı Kitaplığı

BEŞ

پنج

KAMRAN AYNANIN ÖNÜNDE, YÜZÜNDE sert bir ifadeyle duruyordu.

Güneşin doğuşunu izleyebilecek kadar uzun süredir giyinme odasındaydı, ama uşağı Sina hâlâ tören giysilerinin detaylarıyla uğraşıyordu. Sabahın altın sarısı ışıkları, bir duvar boyunca dizilmiş dar pencerelerden içeri doluyor, taçsız kralın üzerine yumuşak bir parıltı saçıyordu. Kamran, tepeden tırnağa Ardunya geleneklerine uygun şekilde giydirilmiş, kıyafetleri lacivertin tonlarıyla bezenmişti, bu renk yalnızca yeni terk edilmiş bir tahtın vârisi tarafından yas döneminde giyilebilir, tüm imparatorluğa kaybedilenin yasını tutarken umudun kaybolmadığını simgelerdi.

Bir lider hâlâ hayattaydı.

Veya sabahın manşetlerine bakılacak olursa en azından hayata tutunuyordu.

Kamran'ın çenesi yumruğuyla eşzamanlı kasıldı, Setar'ın sabah gazetesi *Defter*'i sağ eliyle sıkıyordu. Buruşan kâğıdın hışırtısı, gerilim dolu sessizliği bozan tek sesti. Uşağı, Kamran'ın pek konuşkan biri olmadığını bilirdi ama prens bu sabah alışılmadık derecede sessizdi; yaşanan onca felaketin ardından öfke dolu birkaç kelime dışında konuşamıyordu.

Ya hiçbir şey söyleyemeyeceğini ya da haykırmaya başlayacağını hissetti.

Seçeneği apaçık ortadaydı.

Sina, Kamran'ın göğüs cebine son birkaç askeri nişanı titizlikle iğneledi, omuz halkasından saten bir kuşak geçirdi. Kuşak o denli pürüzsüzdü ki anında zarif kıvrımlarla prensin göğsünden aşağı

döküldü, kuyruğu ceketinin yan dikişi boyunca gümüşi-mavi incilerle sabitlenmişti. Sina bunun ardından Kamran'ın boğazının dibine bir yaka zinciri iliştirdi; altıgen şekilli iri ametistler gömleğinin plaketinin her iki yanına tutturulmuş, bu değerli taşların arasına, üç sıra parlayan kara elmas dizisi göğüskemiği boyunca zarif kavislerle yerleştirilmişti.

Bir kumaşın keskin hışırtısı duyuldu.

Uşağı bir yerlerden gece mavisi kadife bir pelerin bulup çıkarmıştı. Kamran pelerinin sırtında dalgalandığını hissetti. Sina pelerini prensin omuzlarına bağladı ve giysilerini ejderha derisine benzeyecek şekilde işlenmiş ağır, pul zırhlı apoletlerle tamamladı.

Kamran'ın bu giysilere sahip olması bile doğrudan annesine işaret ediyordu; yalnızca annesi detayları aylar öncesinden planlanmış bu tür giysiler sipariş etme öngörüsüne sahip olabilirdi. Prens, kralın ölümü ihtimaline karşı gardırobunu önceden hazırlamayı aklının ucundan bile geçirmezdi; bu da ona yalnızca annesinin belirgin yokluğunu değil, aynı zamanda dünyada ne kadar yalnız olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Eli bir anda titreyince Kamran parmaklarını açıp kapayarak karşılık verdi, günün haberlerini bir kez daha yumruğunda sıktı.

Gazete, Kamran'a gümüş bir tepsi üzerinde, el sürmediği sıcak kahvaltısının yanında getirilmemişti; elden teslim edilmişti. Önünde neredeyse iki büklüm duran bir snoda, ona *Defter*'in o tozlu yeşil sayfaları hemen göze çarpan bir kopyasını sunmuştu.

"Affedin, Ekselansları," diye fısıldamıştı. "Bunu bilmeniz gerektiğini düşündük."

Kamran duyduğu şoku zor sindirmişti.

Hayatında bir saray snodasının, huzurunda yüksek sesle, hele de fikirlerinin umurunda olmaması gerektiği başkaları adına konuşmaya cüret ettiğini görmemişti. Kamran'ın mertebesindeki herhangi bir soylu, sırf bu küstahlığı yüzünden bile hizmetkârı astırırdı, ancak prens içindeki merak duygusunu bastıramamıştı.

O sabah herhangi bir makale okumak gibi bir niyeti yoktu; bu kadar erken basılmış herhangi bir şeyin eski haber olması muhte-

meldi, akşam meydana gelen dehşet verici olayları ayrıntılarıyla anlatmak için hiçbir gazete dün gece yeterli vakti bulamazdı. Yine de onun önünde eğilen hizmetkârı tam bir dakika boyunca incelemekten kendini alamadı, en sonunda ona uzatılan gazeteyi kabul etti. Snoda hafif bir iniltiyle diz çöktü, elini ağzının üstüne kapattı ve ardından geri geri emekleyerek kapıdan çıkıp gitti.

Kamran gazeteyi hemen açtı.

Manşet gazetenin kat yerinin hemen üzerine sıkıştırılmıştı, kalın harfleri ölüm kadar kapkara ve bir o kadar çarpıcıydı:

ÇOK YAŞASIN KRAL, NE PAHASINA

Sayfalar neredeyse elinden kayacaktı, kalbi kulaklarında müthiş bir şiddetle çarpıyordu. Ardunya İmparatorluğu bilinen dünyanın üçte birine yayılmıştı ve imparatorlukların en büyüğüydü, haberlerin şimdiden basıldığını öğrenmek bunların artık bir tohum misali yayıldığına, ikinci ve üçüncü elden dedikodularla aktarılırken kaçınılmaz olarak yeni ayrıntılar uydurularak geniş kitlelere ulaşmış olduğuna ve bu süreçte büyük çaplı bir krize yol açacağına dair bir kuşku bırakmıyordu.

Halk ayaklanacaktı.

Kral Öldü, Kâhinler Öldü, Prens Hasta

SETAR– *Defter*, Kral Zal'ın vahşice katledildiğini derin bir üzüntü ve şaşkınlıkla bildirir. Dün akşam düzenlenen kraliyet balosunda, saat yaklaşık 11.43'te, Tulan'ın genç hükümdarı Naralı Kral Cyrus'ın, Majesteleri'ni herhangi bir direniş olmadan katlettiği ilan edilmiştir. Katılımcıların büyük çoğunluğu, ölüm ânından hemen önce kralın kabaca ifşa edildiğini ve onu doğaüstü yollarla hayatta tutan karanlık bir büyüyü beslemek adına çok sayıda yetimin hayatını feda ettiğine dair suçlamaların karşılıksız kaldığını belirtiyor.

Prens ve tahtın vârisi kralın ölümüne tanıklık etmiştir; fakat Prens Kamran'ın, şerefini savunmak adına Tulanlı

kralla teke tek çatışmaya girdiği sırada ağır yaralandığı, birden fazla görgü tanığı tarafından doğrulanmıştır.

Olayı nefes nefese anlatan ve isminin gizli tutulmasını isteyen bir davetli, krallar arasındaki kanlı çatışmayı "Bir ateş çemberi vardı," sözleriyle anlatıyor. "Prens yiğitçe dövüştü ama fena hâlde yandı. Bize evlerimize gitmemizi haykırana kadar hepimiz onun öldüğünü düşündük."

Prens Kamran'ın sağlık durumu belirsizliğini korumaktadır.

Ek raporlar, kralın ölümünü çevreleyen dehşet verici koşullar nedeniyle soylu Ardunya hanedanlarının bugün biraraya gelerek güney imparatorluğuna karşılık vermenin gerekliliğini tartışacağını bildirmektedir. Eğer lehte karar alınırsa, bu karar yedi yıldır devam eden eşi benzeri görülmemiş bir barış döneminin sonuna işaret edecek ve yetkililerin ifadesine göre, yakın tarihin en kanlı savaşı olarak anılabilecek bir çatışmanın fitilini ateşleyecektir.

Dahası da vardı.

Prensin, adını tüm dünyanın ezberlemesi için yüksek sesle haykırdığı, gizemli ve belirsiz bir genç kadın olarak tasvir edilen Alize de bu makalenin içinde yer alıyordu: Prensin bir gelin seçmesine yalnızca birkaç gün kaldığı söylenmekteydi. Şeytanın karanlık büyüsüne kapılıp bunun bedelini ağır ödeyen, tarihteki başarısız diğer krallara dair daha fazla örnek vardı. Ancak en korkunç olanıysa Cyrus'ın Huda Hanım'la yaşadığı tartışmaya ayrılmış satırlardı. Görünüşe göre Huda Hanım, basına röportaj vermeye vakit bulmuştu ve Alize hakkında ne biliyorsa en ince ayrıntısına kadar anlatmış, ayrıca güneyli kralın Alize'ye "Majesteleri" diye hitap ettiğini duyduğunu eklemeyi de ihmal etmemişti, bu da Huda Hanım'ın kayıtlara geçecek şekilde, ikisinin uzun zamandır nişanlı olabilme ihtimalini öne sürmesine yol açmıştı.

Kamran gazeteyi olduğu gibi ateşe vermek istedi.

Bir baloya katılan her konuğun adını bilmek onun sorumluluk-

ları arasında değildi –bu tür bir liste Hazan'ın elinde olurdu– ama baloya en az bir gazeteci katılmış olmalıydı, aksi hâlde bu iftiraları daha şafak sökmeden nasıl yazıp basabilirlerdi?

Tüm bunların zamanlaması günlerini altüst etmek üzere hesaplanmış gibiydi; daha nefes almaya bile fırsat bulamadan, kolayca önlenebilecek bir kaosla başa çıkmak zorunda kalmıştı. Ona, halkına doğrudan hitap etme şansı verilmiş olsaydı, belki korkularını bir güç gösterisiyle yatıştırabilirdi; bunun yerine, zihinleri çöpten farksız bir makaleyle beslenmiş ve şimdiden paniklemeye yönlendirilmişti. Hepsinin, onun acısından çıkar sağlayacak zırvalıkların bir sonraki baskısını okumak için paralarını harcayacaklarından şüphe yoktu.

Kamran ani bir hareketlenmeyle irkilerek, kendi yansımasına boş boş baktığı aynadan gözlerini ayırdı.

Sina onun önünde eğilmişti.

Kamran, kalbi halen göğsünde acı verici bir şekilde çarparken kendini sakin olmaya zorladı ve yaşlı adamın başının tepesine, kırlaşan kahverengi kıvırcık saçlarına bakakaldı. Uşağı yıllardır onunla birlikteydi; her daim sessizdi, her daim ince yapılıydı, her daim kusursuz bir nezaketle davranırdı. Büyük bir saygıyla Kamran'a bir çift lacivert oğlak derisi eldiven uzattı.

"Eğer isterseniz, efendim," dedi sadece.

Kamran sanki ona yanıt verircesine sol elini esnetti ve parmaklarının üzerindeki deriyi yararak yükselen, oradan bileğine tırmanan ve kolunun yukarısına doğru dallandığını bildiği, parıldayan altın damarlara gözlerini dikip baktı.

Bir an için gözlerini kapadı.

Prens hiçbir zaman kendine hayran biri olmamıştı, ama bile isteye kör de değildi. Sade bir unvandan fazlasına sahip bir soylu olduğu aşikârdı, herhangi bir odada tek bir bakış, Kamran'ın alışılmadık bir güzelliğe sahip olduğunu, akranları ve büyüklerinden katbekat daha yakışıklı olduğunu doğrulamaya yeterdi. Üstelik Kamran iyi beslenmiş ve iyi yetişmişti; çocukluğundan beri kılıç kullanıyor, at biniyor ve tam takım savaş zırhı kuşanarak talim ya-

pıyordu. Bu nedenle kusursuza yakın bir hâle gelmişti; öyle ki yüzünün ve bedeninin ihtişamına alıştığından, yansıması onu hiçbir zaman pek etkilemezdi.

Şimdiyse kendini neredeyse tanıyamıyordu.

Yakışıklı genç adamın kalıbı hâlâ yerli yerindeydi: Güçlü bedeni hâlâ dimdik ve sağlamdı, esmer teni hâlâ ışıldıyordu, koyu renk saçları hâlâ gür ve gözalıcıydı. Ancak bu muhteşem güzelliğin temelleri üzerine şimdi ürkütücü bir örtü yerleşmişti. Büyüleyici, soylu prensin cazibesi yok olmuştu; Kamran artık çocukları şişe geçirip kızartabilecek, gece yarısı bir köyü ateşe verebilecek, düşmanlarının iç organlarıyla ziyafet çekebilecek biri gibi görünüyordu.

Harap olmuş elini yavaşça harap olmuş yüzüne götürdü.

Daha dün akşam, çoğu kadının onunla evlenmeye seve seve razı olacağını biliyordu; ondan hoşlanmasalar bile, yatağını paylaşma ihtimalinden tiksineceklerini düşünmüyordu.

Bundan artık o kadar da emin değildi.

Şık giysileri, sanki tuhaf bir yıldırım çarpmış gibi görünen bir bedeni gizliyordu, doğumunda kendisine bahşedilmiş altın çizgi —bizzat Kâhinler tarafından üstüne yerleştirilmiş işaret— bir zamanlar göğsüyle gövdesini düzgün, zarif bir çizgiyle kesiyordu. Ardunya İmparatorluğu veliahdının büyülenmesi, teninde onu ebediyen tahtın gerçek bir vârisi olduğunu ilan eden, doğum hakkının kanıtını taşıması bir gelenekti.

Bu büyünün daha önce mutasyona uğradığı görülmemişti.

Şimdiyse parlak altın rengi çizgi cildinde neredeyse tamamen parçalanmıştı, sol yanında parıldayan dallar yukarıya doğru kesik kesik kıvrılıyorlardı, ışıldayan damarlar boynunun kenarından yanağına doğru inceliyor, en sonunda sol gözünden doğruca geçiyor ve gözü insani olmayan bir renk alıyordu.

Artık bir gözü karaydı, diğeriyse tam anlamıyla altın yaldız rengindeydi; bu öylesine tedirgin edici bir manzaraydı ki onu reddediyormuş gibi görünen ilk büyünün üzerine bile gölge düşürüyordu.

"Ekselansları?"

Sina'nın temkinli sesi prensi derin düşüncelerinden uyandırdı. Kamran uşağının gözlerine hiç tereddüt etmeden baktı ve yaşlı adamın irkilişinin farkına varmamış gibi davrandı.

"Eldiven istemiyorum," dedi Kamran.

Sina başını bir kez daha eğdi. "Nasıl isterseniz, efendim."

Uşak onun etrafında birkaç dakika daha dolandı; kaba bir fırçayla kıyafetindeki tiftikleri temizledi. Kumaşa sürtünen kılların düzenli hışırtıları, taçsız kralı neredeyse tekrar uykuya daldıracaktı.

Kamran'ın geçen gece neredeyse hiç uyumamış olduğunu belirtmek, dünyanın yuvarlaklığını anlatmak gibi bir şeydi, bariz gerçekleri dile getirmek, genç adamın zihnini daha çabuk toparlamasına yardımcı olmayacaktı. Nitekim, tükenmişliğinin kanıtı kendini pejmürde, çarpık yansımasında gösteriyordu: gözlerinin altı karanlık hilallerle lekelenmişti, boynunun kasları gözle görünür bir şekilde gergindi; çenesi sonsuza dek kasılmış gibiydi. Keder, yorgunluk, ihanet... Kamran bunlardan hangi birinin ona en ağır darbeyi vurduğuna karar veremiyordu.

Kamran aniden vücudundan bir sıcak, bir soğuk dalgası geçtiğini hissetti, sinirleri derisinin altında bacaklarını uzatan bir karınca kolonisi gibi karıncalandı. Bu rahatsızlık, onu kendi bedeninden fırlayıp çıkmaya zorlayacak kadar yoğundu. O anda Kamran'ın sabırsızlığı, hareketsizliğin bir belirtisiydi; harekete geçme ihtiyacı, korkusunu kontrol altına almasının bir sonucuydu; artan korkusuysa zihninde son zamanlarda vardığı bir sonucun doğrudan bir yansımasıydı:

Zamanı tükeniyordu.

Bu gerçeklikten *neden* bu kadar emin olduğuna dair bir açıklamada bulunamıyordu, kanıt olarak ancak duygu ve hafızasından parçalar toplayabiliyordu: felçli bedeni hakkında hiç aldırış etmeden konuşan bir asilzadeler denizi, Dahhak'ın onun ölümünü hiçbir dayanağı olmaksızın ilan etmesi, yeniden canlanışının ardından hiçbir harekete geçilmemiş olması.

Belki de Dahhak'ın en sonunda peşine bir Kâhin takarak kaleye dönüşünde, Ardunya veliahdının hâlâ hayatta olduğunu öğre-

nince ne şaşkınlığını ne de öfkesini gizleyememesi ona yetmişti. Kamran, adama mümkün olan en hızlı şekilde yardım getirmesini emretmişti; oysa Dahhak'ın saraya dönmesi saatler almıştı ve Kamran, bu süre zarfında nefret dolu nazırın kendini onun ölüme yenik düşeceğine ikna ettiğinden emindi.

Nazır bunun yerine katıksız bir şaşkınlıkla prensi bakır bir küvette uzanmış dinlenirken, gecenin kâbuslarından arınırken bulmuştu.

Kamran deneyimsiz olabilirdi, ama düşmanlarının ne zaman komplo kurduklarını anlayabilecek kadar tecrübeliydi. Çok yakında, soyluların onun tacını, imparatorluğunu, *doğum hakkını* çalabilecek kadar güçlü bir iddiada bulunabileceklerinden korkuyordu.

Artık yerinde duramayacak hâle gelen Kamran boğazını temizledi ve Sina hemen geri çekildi.

"Ekselansları," dedi vale, başını eğdi. "Affınıza sığınıyorum. Dünkü kıyafetlerinizi atmak zorunda kaldım; ancak gün içinde giydiğiniz her şeyi ütüleyip esans sürdüm. Eğer ihtiyacınız olursa, pelerininiz odanızda sizi bekliyor."

Kamran başını sallamakla yetindi, bakışlarını kendi yansımasından hiç ayırmadı; Sina sessizce kapıya doğru ilerleyip kapı arkasından kapanana dek gözlerini kaçırmadı.

Ancak uşağın gittiğinden emin olduğunda gözlerini kapadı, derin bir nefes alırken omuzlarının tek bir kalp atışı boyunca gevşemesine izin verdi. İlerleyen saatlerde yapılacak çok şey vardı ve hepsi de acildi.

Taç giyebilecek olmasına bir hafta vardı.

Bu bir hafta içinde, diğer tüm işlerin yanında kendi görevlilerinin entrikalarıyla da savaşacağını biliyordu ve günlerini yuvasına, tahtına, hayatına musallat olmuş felaketleri düzeltmeye adamak niyetindeydi. Ama önce, halledilmesi gereken bir mesele vardı.

Hazan'ı öldürmesi gerekiyordu.

ALTI

شش

ZARİF, YAŞLICA BİR KADIN önünde sanki yoktan var olmuşçasına belirirken Alize'nin içgüdüleri keskinleşti. Çiyle ıslanmış yolda süzülerek yürüyen bu kadının zarafeti, Alize'yi anında kendine hayran bırakmıştı. Yabancının açık mavi elbisesi tamamen safirden yapılmış püsküllü omuzluklarla süslenmişti, kat kat dökülen ihtişamlı saten kumaşlar sabahın hafif esintisinde kadının dolgun hatlarının etrafında hafifçe dalgalanıyordu. Saçları âdeta ateşin rengiydi; aralarına birkaç gri çizgi çekilmiş sarsıcı bir kızıl ve altın dalgasıydı, ipeksi bukleleri tek omzundan dökülüyordu ve aralıklı olarak elmas halkalarla tutturulmuştu.

Kadının güzelliği nefes kesiciydi –tartışmasız– ancak Alize'yi asıl şaşırtan, kadının gözlerindeki coşkuydu, çünkü kadının yüz ifadesindeki açık heves Alize'yi öylesine şaşırtmıştı ki bir adım geri çekildi. İçinde korkunç bir şüphe yükseliyordu, ancak Alize kadının başındaki küçük taca bakarken bile kendini yanılıyor olabileceğine dair ikna etmeye çalıştı; ona doğru yaklaşan bu kadın herhangi biri olabilirdi ve kesinlikle–

"Anne, bekle–"

Cyrus'ın sesi duyulduğu anda Alize'nin bedeni kasıldı, hissettiği panik, kalbinin göğsünde şiddetle çarpmasına neden oldu.

Cyrus hızla aralarına girerken –bir elini sanki müdahale edecekmiş gibi kaldırmıştı– Alize'yi gördüğü anda sanki vurulmuş gibi aniden geri çekildi. Gözleri dehşet dolu bir ifadeyle irileşti.

Alize'nin bedeni alev aldı.

Alize'nin yüzü onun gerçek bir sıcaklık hissedebileceği kadar

kızarmazdı, ama bu utanç gerçekten şiddetliydi çünkü Alize, nasıl göründüğünü neredeyse unutmuştu.

Biraz önce kendini şöyle bir gözden geçirmiş ve gördüklerini önemsememişti; bu erken saatte kimseyle karşılaşmayacağına dair kendine güvenerek gururunu avutmuştu. Şimdiyse, yükselen sıcaklık saçlarıyla kirpiklerindeki donu eritmişti, gün ışığı onu öylesine aydınlatıyordu ki eleştiri dolu bakışlardan kaçış imkânsızdı.

Alize kötü şöhretli bir kadın gibi görünüyordu.

Sırılsıklamdı; iki kere yanmış elbisesinden geriye kalan parçalar şimdi tamamen şeffaftı; incecik ipek, üstünden sular damlayan bedenine öyle bir yapışmıştı ki bu skandal görüntü nasıl oluyorsa bir çıplaklık gösterisinden daha sarsıcı bir hâl almıştı. Çoraplarının yangında eriyip gitmiş olmaları ya da ıslak saçlarının beline kadar uzanarak kalçalarının yumuşak hatlarını vurgulayacak kadar ağırlaşmış olması, parıldayan bacaklarının uyluklarına varıncaya kadar gözler önüne serilmesi durumu daha da zorlaştırıyordu. Göğüsleri dünyaya neredeyse tamamen açıktı, onları zar zor kapatan korsesi yanmış ve sırılsıklam olmuştu, hayal gücüne bırakılacak pek bir şey kalmamıştı. Tek bir uygunsuz bir hareket onu öylesine mahrem bir şekilde ifşa edebilirdi ki Alize oracıkta ölüvereceğini düşündü.

Bunun yerine, âdeta felç olmuş gibiydi.

Cyrus —ve Alize'nin onun annesi olduğunu varsaymak zorunda kaldığı kadın— onu sessizce süzerken Alize, mide bulandırıcı bir utanç içinde donup kalmış bir hâlde orada durmaktan başka bir şey yapamadı. Alize tanımadığı bu kadının fikrinin onun için önemli olmaması gerektiğini mantıken anlıyordu, ama bunun bir faydası yoktu, gururu incinmişti.

Yaşlı kadın hızla toparlandı, gülümsemesi sadece bir an tereddüt ettikten sonra daha da güçlenerek geri döndü; aslında, önünde duran iki kişiden asıl rahatsız görünen Cyrus'tı.

Alize, dikkatini onun annesine çevirmeyi seçti.

Kadın kısa sürede aralarındaki mesafeyi kapattı ve Alize'nin ellerini şaşırtıcı bir samimiyetle tuttu.

"Sen Alize olmalısın," dedi, ona tanıdık gelen mavi gözlerle ne-

redeyse göz kamaştırıcı bir bakış attı. "Adım Serra. Nihayet gelmeyi kabullendiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Alize gözlerini kırpıştırdı, geçirdiği şokla bir an sessiz kalıp titrek bir sesle "Ben— gelmeyi *kabullendiğim için* mi?"

Serra'nın gülümsemesi daha da derinleşti. "Müstakbel gelinimle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Cyrus son birkaç aydır başka bir şeyden bahsetmiyor, ama ayrıntıları öyle sır gibi sakladı ki senin gerçek olup olmadığından endişe duymaya başlamıştım."

Nosta, Alize'nin göğsünde aniden uyandı, derisinde bir sıcaklık parladı ve kalbinin daha hızlı atmasına yol açtı.

Alize çok yavaşça dönüp şimdi gözlerini ısrarla uzaklara diken Cyrus'a baktı. Gözleriyle âdeta başında delikler açıyor, ama Cyrus onunla yüzleşmiyordu.

Alize kraldan gözlerini ayırmadan öfkeyle "Cyrus benden mi bahsetti? *Aylar boyunca*?" diye sordu.

Kral en sonunda ona baktı, gözlerini onu uyarırcasına kısmıştı.

Bu bakış, Alize'yi daha da öfkelendirdi.

"Ne tuhaf," diye devam etti Alize, "bunca zamandır varlığımdan haberdarmış ama—"Serra'ya bir bakış attı, "Onunla daha bu gece tanıştığımı biliyor musun?" Duraksadı, ardından güneşe bakarak kaşlarını çattı. "Ya da sanırım dün geceydi. Her halükârda, neden daha önce kendini tanıtma ya da beni *kandırıp buraya getirmeden önce* burada olmak isteyip istemediğimi sorma zahmetine girmediğini merak etmeden duramıyorum."

"Çok yorgun olmalısın," dedi Cyrus dümdüz bir sesle. "Bu hiç uygun bir zaman değil—"

"Aksine," dedi Alize, bakışlarını, zayıf bir adamı ürkütebilecek bir ateşle onun gözlerine dikti. "Bence annene asla seninle evlenme niyetinde olmadığımı söylemek için mükemmel bir zaman—"

Serra aniden gür bir kahkaha attı, bu kof ve yapmacık ses bir anda Alize'nin dikkatini çekti.

Kadın onun ellerini bırakmamıştı.

Serra'nın şimdi Alize'nin parmaklarını sıkış biçiminde umutsuz bir şey vardı —acıya yakın bir baskı— ve bu, söylenmemiş her türlü

şeyi haykırıyordu. Alize bundan emin olamıyordu, ama kadının gergin gözlerine bakarken, Serra'nın bir şeyden korktuğuna dair belli belirsiz bir şüpheye kapıldı.

Onun neden korktuğunu bilemiyordu.

"Seninle çok iyi anlaşacağız," dedi kadın aceleyle, bakışlarını Alize'nin yüzünden ayırmadı. "Seninle tanışmaya can atıyordum ve şimdi biliyorum ki çok yakın dost olacağız."

Nosta bir kez daha ısındı ve Alize hayretle öylece kalakaldı.

Peki öyleyse.

Durum daha doğrudan bir yaklaşım gerektiriyor gibiydi.

"Oğlunuz," dedi, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek, "bir yalancı. Bir şarlatan. Ve bir suçlu. Biraz önce Ardunya kralını öldürdü ve hiç şüphesiz imparatorluklarınızın çok geçmeden savaşa gitmelerine sebep olacak. Ve Ardunya kralının yasını tutmuyor olsam da, oğlunuzun aptalca kararları yüzünden yakında ölecek olan sayısız masumun yasını tutuyorum. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde onun kabalığına, zulmüne ve iğrenç kibrine şimdiden maruz kaldım ve kısa vadede bana faydası dokunabileceğini düşünmemiş olsaydım, onu çoktan öldürmüş olurdum. Siz ise oldukça nazik birine benziyorsunuz, fakat açık konuşmama izin verin: Kesinlikle gelininiz olma gibi bir niyetim yok ve oğlunuzla yalnız bırakılmamı da tavsiye etmem, çünkü onu bir anda öldürebilirim—"

"Konuşacak ne kadar çok şey var!" diye haykırdı Serra, Alize'nin ellerini onun ürkütücü bulduğu bir şevkle kavradı. Kadın ona mutlulukla parlayan gözlerle bakıyor, sadece katıksız bir neşe olarak tarif edilebilecek bir duygu yayıyordu; o kadar ki Alize bir an panikleyerek Serra'nın da en az oğlu kadar deli olup olmadığını merak etti.

"Ne kadar da hoşsun," dedi kadın usulca, bir gözyaşı damlası yanağından süzülerek yüzünde tertemiz bir iz bıraktı. "Ne kadar keyifli sohbetler edeceğiz kimbilir."

Alize bembeyaz kesildi.

"Önemli olan tek şey, burada olman," dedi Serra usulca, Alize'nin ellerini gözlerini silmek için bile bırakmadı. "Sonunda buradasın ve artık her şey yoluna girecek."

Ters giden, altüst olan bir şeyler vardı. Değil mi? Bu kadın aklını yitirmişti. Öyle değil miydi? Yoksa Alize, sadece aklını kaybettiğini *sanacak* kadar hayal dünyasında mıydı?

Telaş içinde etrafına bakındı, içgüdüleri ona kaçmasını, olası bütün çıkış yollarını belirlemesini söylüyordu ama hiçbir çıkış yoktu. Alize yabancı bir imparatorlukta, doğan güneşin sarayın bahçelerinde acımasızca parıldadığı ürkütücü bir kalenin eteğindeki tehlikeli bir uçurumun tepesinde duruyordu. Birkaç adım ötesinde yorgun bir ejderha hoyratça arka ayakları üzerine çöktü, uykuya dalarken yeri sarstı, derin nefes alış verişlerinin sessiz ve ani solukları, çok sayıda şelalenin saçtığı gökkuşaklarını titretiyordu.

Buradan çıkmanın en bariz yolunun doğrudan Tulan'ın içinden geçmek olduğunu düşündü.

Bu imparatorluğun kalbine hiç şüphesiz yalnızca kalenin içinden –ya da ötesinden– ulaşılabiliyordu ama Alize önü kesilmeden saraya doğru tek bir adım atabileceğinden bile şüpheliydi. Bu da ya ölümüne savaşabileceği...

Ya da atlayabileceği anlamına geliyordu.

Kendini sulara, çılgına dönmüş ve vahşice dövünen şelalelerin kollarına fırlatmak zorunda kalacaktı ve eğer hayatta kalabilirse bu şelaleler onu efsanevi Maşti Nehri'ne atacaktı. Bu nehir o kadar geniş ve vahşi bir su kaynağıydı ki aralarından geçmeye cesaret eden gemileri yutmasıyla bilinen dev dalgalarıyla ünlüydü. Bundan asla sağ kurtulamayacağını biliyordu, ama kurtulma ihtimali olsa bile bu anlamsızdı: Nehri aşmak onun denize sürükleneceği, sonuç olarak da hiçliğin ortasında öylece yüzeceği anlamını taşıyordu.

Alize gizlice derin bir nefes aldı.

Günlerdir uyumamıştı, serseme dönmüştü, soğuktan donuyordu, neredeyse çırılçıplaktı ve sabah ışığında üstünden hâlâ sular damlıyordu. Önce çıplak ayaklarına, sonra da eğreti kelepçelerine, Serra'nın onu mengene gibi sımsıkı tutan ellerine baktı. Damarlarında dolaşan adrenalin olmasa, Alize uzun süre ayakta durabileceğinden şüpheliydi. Durum tamamen onun aleyhine işliyordu.

Kendini toparlayarak usulca "Pekâlâ," dedi.

Onu duyan Cyrus'ın bakışları keskinleşti, gözleri hafif bir şaşkınlık kıvılcımıyla parladı. Serra küçük bir zevk çığlığıyla Alize'nin ellerini nihayet bıraktı ve kendi ellerini sevinçle çırptı.

Alize hemen geri çekildi.

Güneyli kral onu takip etti, temkinli adımlarla ona doğru ilerleyerek Alize'yi kuduz bir kurda yaklaşan bir avcının dikkatiyle izledi.

"Kendi isteğinle gelecek misin?" diye sordu, kaşları birleşti. "Hiç itiraz etmeden benimle evlenecek misin?"

O anda birbirlerine o kadar yakındılar ki Alize istese ona dokunabilirdi. Parmağını alnında kıvrılan, bakır rengi, ipeksi bir saç tutamına, ışıkta parlayan altın rengi tenine uzatabilirdi. Cyrus'ın mavi gözleri parlaktı ve bir şekilde soğuktu ve Alize, kısacık bir an için, Cyrus'ın içinde hâlâ kendi derinliklerinde taşıdığı şeyi hissettiğini düşündü.

Uçsuz bucaksız, dipsiz bir keder.

Parmak uçlarında yükseldi, bedenini Cyrus'ın biraz daha yaklaşmasını ister gibi eğdi. Cyrus da bunu yaptı, ne yaptığının farkında olmayarak ona yanaştı. Ta ki Alize ona, sanki tüm dünyaya oyunbaz sevgililer olduklarını gösterircesine dudaklarını neredeyse kulağına sürtecek kadar yanaşıp "Silahınızı seçin, kralım," diye fısıldayana dek.

Cyrus öyle ani bir hamleyle geri çekildi ki az kalsın tökezleyecekti. Aralarında yepyeni bir öfke alevlendi. Göğsü hızlıca inip kalkıyordu, çenesi kilitlenmişti, hiddetle içten içe patlayacakmış gibi görünüyordu.

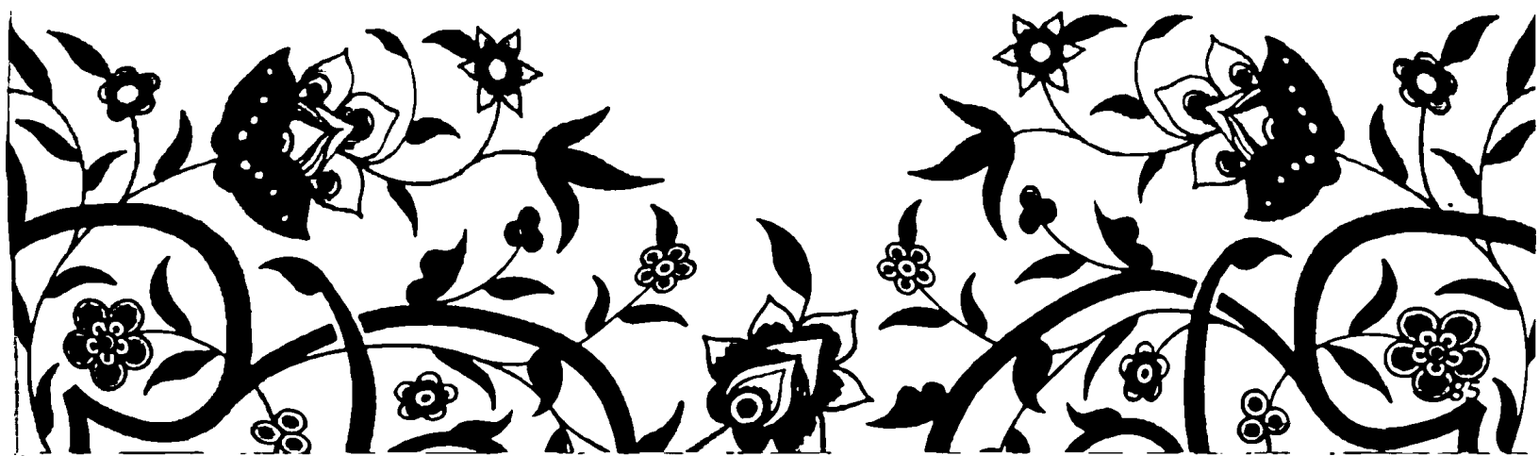
"Bu benim için son derece elverişsiz bir durum," dedi Alize, omuzlarını geriye çekti, ayaklarını sağlamca yere bastı. "Ama seni şimdi öldürmem gerekecek."

Alize, Serra'nın kahkahasını duydu.

YEDİ

هفت

KAMRAN KORİDORDA NİHAYET KOŞMASINA izin verilmiş bir aygır gibi ilerledi. Huzursuzluğunu neredeyse ele veren bir çeviklikle yürüyordu. Adımları sessizlikte yankılanıyor, varlığı yalnızca arada bir görünen ve her biri Kamran'ı gördükleri anda oldukları yerde donakalan ve anında diz çöken, bu arada da ellerindeki bakır tepsileri neredeyse yere düşüren, aralarında kristallerin şangırtılarının duyulduğu snodaların koşuşturmalarıyla karşılanıyordu.

Prens, bu garip hürmet gösterilerinin arasından geçerken şaşkınlığını belli etmiyordu, ama böylesi bir dalkavukluğa alışık olmadığı için yine de rahatsız olmuştu. Tahta çıkmasına daha bir hafta vardı; bu arada bu tür davranışların normal olup olmadığını bilmiyordu.

Aklı bir kez daha Hazan'a kaydı.

Her zaman kendisini tam da böyle konularda haberdar etmesine güvendiği, onun hatalarını düzeltmek, onu bilgilendirmek ve ona rehberlik etmek için her daim yanında olan Hazan'a. *Her şey* gerçekten de bir yalandan ibaret olamazdı, değil mi?

Hayır, Kamran'ın sezgileri fazlasıyla kuvvetliydi.

Kendi içgüdülerine, böylesi bir olayın mümkün olabileceğine inanmayacak kadar güveniyordu. Hazan'ın ihaneti son zamanlarda gelişmiş olmalıydı. Kamran'ın anlayamadığı şey ise bunun nedeniydi.

Yıllar süren sadakatinin ardından Hazan ona neden ihanet ederdi? Kendi ailesinin onlarca yıl hizmet ettiği bir imparatorluğa neden sırt çevirmişti? Kral Zal'ın suçlarını önceden öğrenmiş olabilir miydi? Hazan, büyükbabasını yok edeceği söylenen canavara yardım ederek ondan intikam mı alıyordu?

"Hejjan?"

Kamran tanıdık sesi duyunca irkildi.

"Hejjan, septa–" *Efendim, bekleyin–*

Kamran beklemedi.

Prens yürürken pelerininin omuzlarında dalgalandığını hissediyor, yeşil mermere vuran çizmelerinin düzenli patırtısı adımlarına bir metronom gibi eşlik ediyordu. Hazan zindanda zincire vurulmuş, ölümü bekliyordu ve Kamran nefret ettiği bu işi bir an önce halletmek istiyordu, çünkü midesini bulandıran bir huzursuzluk içinde kıvranıyordu. Bir dürüstlük ânında, belki de hayatı boyunca dost bildiği tek kişiyi öldürmeyi gerçekten istemediğini kabullenebilirdi ve haini hemen infaz etmezse bunu yapabilecek iradeyi tamamen yitirmekten korkuyordu.

Omid onun hızına ayak uydurmak için koştu, Peştunca "Lotfi, hejjan, septa," derken biraz nefes nefese kalmıştı. *Lütfen, efendim, bekleyin.* "Size söylemem gereken bir şey var."

Kamran hızını kesmedi. "O hazır mı?"

"Han, hejjan. Bek–" *Evet, efendim. Ama–*

"O hâlde işe koyulmalıyım."

"Bek–"

"Yapacak başka işlerin vardır kesin," dedi Kamran, ikinci kez onun sözünü keserek. "Yanılmıyorsam listeyi sana kendi ellerimle verdim."

Taçsız kraldan bir başka delilik: Kamran, Omid'i –on iki yaşındaki eski sokak faresini– yeni dahiliye nazırı olarak atamıştı. Kamran bunun ilanını Dahhak'ın saraya dönüşünün ardından yapmış, iyileşmesinin sebebi olarak çocuğu göstermişti. Savunma nazırının ağzı bir karış açık kalmış, şaşkınlığından tek kelime bile edememişti ve nihayet konuşmayı başardığında bir prensi aklını kaybetmekle suçlamadığı kalmıştı ve bu, Kamran'a göre gayet mümkündü.

Her halükârda kendini biraz olsun delirmiş hissediyordu.

Kamran'a göre eski sokak çocuğu, Hazan'ın başarısız olduğu rolü tam anlamıyla yerine getirebileceğini çoktan kanıtlamıştı ve

çocuğun sadece on iki yaşında olmasının onun için önemi yoktu. Eğer —o zamanlar yüz yaşını çoktan aşmış olan— ihtiyar büyükbabası, ömrünü uzatmak için şeytanla anlaşmamış olsa Kamran on iki yaşındayken, belki de Ardunya'nın kralı olarak taç giyebilirdi. Kamran, Omid'in bu daha önemsiz görevin üstesinden gelebileceğinden emindi.

"Şey... Evet, efendim, başka işler de yaptım, gerçekten yaptım," dedi çocuk, nefes nefese Peştunca konuşuyordu. "Ama onu görmeye gidecekseniz, efendim, bilmelisiniz ki gerçekten çok öfkeli."

Kamran çocuğa baktı. "Hazan sık sık öfkelenir."

"Sanmıyorum, efendim. Onu hiç öfkeli görmedim. Hele böyle hiç görmedim."

"Sen onu hiç tanımadın."

Omid şaşkınlıkla Kamran'a baktı. "Ama tanıdım. Bana biletleri veren oydu—"

"*Yeter.*"

Hiç de hoş olmayan gerçek şuydu ki bu sinir bozucu çocuk, Kamran'ın ona asla yalan söylemediğini bildiği tek kişiydi. Dahası da vardı: Bu çocuk, insanlık tarihindeki en güçlü büyülerden birine sahip olmuştu. Sif'i karaborsada küçük bir servet karşılığında satabilir, yıllar boyunca rahatça yaşayacak kadar para kazanabilirdi. Bunun yerine bu değerli besini, ona sadece küçümseme, öfke ve nezaketsizlikle davranmış birine vermeyi tercih etmişti. Kamran, bundan daha iyi bir karakter sınavı hayal edemezdi.

Yine de bu, o çocuğu *sevmesi* gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Ama onun gerçekten hemen asılması mı gerekiyor?" diye bastırdı Omid, pes etmiyordu. "Yargılanmadan mı? Ona tek bir soru bile sormadınız; onu sadece Kral Cyrus'ın söylediği bir şey yüzünden öldüreceksiniz, ama biz Kral Cyrus'tan nefret ediyoruz efendim, o yüzden böyle bir adamın sözünü ciddiye almak adil görünmüyor—"

Kamran aniden durdu, olduğu yerde dönerken pelerini göğsünde savruldu. Omid'in gözlerinin içine baktı. "Tam da adil biri olduğum için," dedi sertçe, "Hazan'ın acılarına bu sabah son verme niyetindeyim."

Omid kaşlarını çattı. "Bu bir şaka mı, efendim?"

"Bilakis. Sana hayati öneme sahip bir şey öğretiyorum." Kamran bir an Omid'i süzdü, çocuğun ona Kâhinler'in verdiği, kullanışlı ama bol kıyafetler içinde ne kadar gülünç göründüğünün ilk kez farkına vardı. Omid eğer kraliyeti bu makamda temsil edecekse yeni bir gardıroba ihtiyacı olacaktı. "Suçlu bir adamı, yalnızca kendi vicdanıyla baş başa kalacağı bir zindana hapsedersen," dedi sessizce, "işkencesini uzatırsın. Şimdi merhamet etmek istememin sebebi, onu önemsemem."

"Ama efendim," dedi Omid, kaşlarını daha da çatarak. "Daha sonra merhamet edemez misiniz? Size Huda Hanım'ın burada olduğunu ve sizinle vakit kaybetmeden konuşmak istediğini haber vermeye geldim. Huda Hanım'ı hatırlıyorsunuz değil mi, efendim?"

Kamran, genç kadının adı anıldığı anda irkildi, midesinin tiksintiyle bulandığını hissetti.

Kamran, Huda Hanım'ın kana susamış bir gazeteciye aklındakileri bir çırpıda dökme hevesini, ilgiye muhtaç bir insana yaraşır bir hareket olarak görüyordu ve bu, ona göre hem tedavisi olmayan bir hastalık, hem de iğrenç bir suçtu. Kamran onun doğumunun gayrimeşruluğundan haberdardı ve çocukken ondan esirgenen sevginin, kendini başını okşayacak biri için her şeyi yapmaya hazır bir kadına dönüştürüp dönüştürmediğini merak etmeden duramıyordu. Bu yüzden onun, sadakatini başkalarına çıkar karşılığı kiralayabileceğini düşünüyor ve bu da ona güvenemeyeceği anlamına geliyordu; bir yalancının sözleri, ne kadar eğlenceli olursa olsun, Kamran için bir işe yaramazdı.

"Gönder gitsin."

"Ama... Efendim, Huda Hanım, Kral Cyrus hakkında sizinle paylaşmak istediği önemli bilgiler olduğunu söylüyor," diye üsteledi Omid. "Taht için çok mühim bir mesele hakkında sizinle konuşması gerektiğini söylüyor. Siz... Siz onu hatırlıyor musunuz, efendim? Güneyli kralın onu ateşten bir çemberin içinde nasıl kıstırdığını? Ve nasıl haykırdığını?"

Kamran, çocuğa öfke dolu bir bakış attı.

"*Hatırlıyor* muyum?" diye sordu. "Birkaç saat önce yaşana olayları mı hatırlıyor muyum? Büyükbabamın katledilmesine, na zırımın ihanetine, evimin yıkımına, bedenimin tahrip edilmesi ne tanık olduğumu mu hatırlıyor muyum?" Neredeyse gülecekt "Tanrım, umarım sorduğun sorular kadar aptal değilsindir; yoks bu düzenleme güneş batmadan sona erer."

Omid kıpkırmızı kesildi.

"Hassas istihbaratı tahtla paylaşmayı teklif etmeden önce bir gazeteye sızdırabilecek hiç kimseyle konuşmak istemiyorum. Ona evine gitmesini söyle."

"Ama efendim," diye bastırdı Omid, yüzü hâlâ saç çizgisine kadar kızarmış hâlde, "bir çantası olduğunu söylüyor. Alize Hanım'a ait bir heybe. Alize'nin eşyalarını yanlışlıkla Follad Konağı'nda bıraktığını ve sizin onları incelemek isteyebileceğinizi söylüyor, içinde ilginizi çekecek bir şeyler olabilirmiş."

Kamran olduğu yerde buz kesmişti.

Alize'nin ismi zikredildiği anda biri sanki başına bir ok saplayarak onu bir ağaca mıhlamış gibi hissetti. Kalbi göğsünde hızla atmaya başlamıştı. Zihni aniden sisle dolmuş gibiydi, gözleri pusa benzer bir şeyle buğulanıyordu.

Üşüdüğünü hissetti.

"Efendim? Çantayı getirmesine izin vereyim mi?"

"Evet." Prens gözlerini kırpıştırarak silkelendi. "Evet. Onu derhal sabah odasına götürsünler."

Omid açıkça kendinden memnun bir hâlde sırıtarak fırlayıp koridoru aştı.

Kamran olduğu yerde kaldı, aklı karmakarışıktı.

Vücudunun, onun adının anıldığı, adının yüksek sesle söyleniyordiği anda bile verdiği tepkiden nefret etmişti.

Alize'nin onun üzerinde hâlâ böyle bir etkisi vardı, ama Kamran bunun nedenini anlayamıyordu. O kızı sadece birkaç gün içi tanımıştı ve ardından Alize, en kötüsünden bir canavar olduğun kanıtlamıştı. O hâlde neden zavallı bir yanı, onun mizacının kat

line karşı çıkıyordu? Neden bir şeyleri kaçırıyormuş, bazı önemli bilgilere sahip değilmiş gibi hissediyordu?

Alize onu hiç şüphesiz büyülemişti.

Yoksa nasıl olur da Kamran'ın kalbi onun hakkında konuşma ihtimalinde bile böyle şiddetle çarpardı? Onun eşyalarını inceleme düşüncesi neden göğsünde garip bir kıpırtı, içinde ürpertici bir sevinç yaratıyordu?

Kamran onun heybesini hatırladı.

Alize'nin o küçük çantayı nasıl ağzına kadar doldurduğunu, sahip olduğu her bir şeyi içine nasıl tıka basa yerleştirdiğini izlediğini anımsadı. Alize'nin tüm hayatı o çantaya sığmıştı; bunlar onun sahip olduğu en değerli eşyalar, en çok kıymet verdiği şeylerdi. Onun sırlarını ortaya çıkarma ihtimali, Kamran'ın başını döndürecek kadar heyecan vericiydi.

Bu hislerden ancak Alize öldüğünde kurtulabileceğini düşünüyordu.

SEKİZ

هشت

CYRUS YERİNDEN KIMILDAMADI.

Sadece Alize'ye baktı, gözlerindeki nefret öyle bir şiddetle parladı ki onu –bir an için– neredeyse korkuttu.

Bu iyi bir şey, diye düşündü Alize.

Cyrus'ın dilinin acımasız olduğu doğruydu, evet, ama bunun dışında uysal kalmış, herhangi bir fiziksel tehdit oluşturmamıştı; bu da Alize'yi uyuşturarak sahte bir güvenlik hissine kaptırmıştı. Bu tehlikeliydi, Alize onu hafife alırsa bu hatanın bedelini ağır öderdi zira Cyrus'ın gerçekten ürkütücü olabileceğini unutmaması gerekiyordu. Zal'ı nasıl kolayca katlettiğini, Huda Hanım'ı öldürmeyi nasıl böylesine sıradan bir şekilde önerdiğini; Kamran'ı öldürmek için kılıcını nasıl kendinden emin bir şekilde kaldırdığını unutmamalıydı.

Kamran.

Alize, onun ölüp ölmediğini hâlâ bilmiyordu.

Bu gerçeği fark ettiğinde içinden keskin bir acı dalgası geçti, azmini yeniden güçlendirdi. Eğer Cyrus Kamran'ı öldürmüşse, Alize onun gözlerini oyardı. Gözlerini oyar ve boğazına tıkardı.

"*Silahını seç dedim,*" diye öfkeyle tekrarladı.

Cyrus yine de hareket etmedi. "Ya sen? Kendine nereden silah bulacaksın?"

"Benim silaha ihtiyacım yok."

Cyrus bunu duyunca kahkaha attı, yüzünün kaya gibi sert ifadesinde en ufak bir değişikliğe yol açmayan kupkuru bir sesti bu. "Son zamanlarda katlandığım tüm zorluklar arasında," dedi, yüzünü gökyüzüne çevirdi, "sen kesinlikle en dayanılmaz olanısın."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu bir iltifat değil," dedi Cyrus öfkeyle, yeniden Alize'nin gözlerine baktı. "Ve seninle savaşmayacağım."

"O zaman bırak gideyim."

Cyrus onun önünde hafifçe eğildi, eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Git."

Alize bir an ona bakakaldı, sonra döndü ve onun işaret ettiği manzaraya baktı, daha önce de gördüğü görüntüleri yeniden inceledi: uçurumlar, şelaleler, aşağıdaki nehre doğru korkunç düşüş. Cyrus ondan kaçmak için ölmesini öneriyordu.

Tanrı aşkına, Alize delirmiş bir adamla uğraşıyordu.

Cyrus ona bakıp başını iki yana salladı, neredeyse gülümsedi. "Düşüş, özgürlüğüne değmez mi?"

Alize'nin öfkesi giderek artıyordu. "Sen iğrenç birisin."

"Sen de korkakların en beterisin," dedi Cyrus. "Cesurmuş gibi davranırken bile."

"Bu ne cüret," dedi Alize, yumruklarını sıktı. "Kişiliğime nasıl böyle dil uzatırsın, hakkımda *hiçbir şey* bilmiyorken—"

"Bir de ikiyüzlüsün, ne harika," dedi Cyrus tembelce. "Bu arada ben, annemin önünde beni uzun uzun aşağılamana katlanmak zorunda kaldım, yine de silahıma sarılmamayı başardım."

"Belki de karakterin hakkındaki değerlendirmeme katılmamakta zorlandığın içindir."

"Karakter mi?" Cyrus kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet, hadi karakterini tartışalım. Beni saatlerdir öldürmekle tehdit ediyorsun –bunu yapmak için bolca fırsatın olmasına rağmen– ve şimdi kavga çıkarmaya çalışıyorsun, sana karşı parmağımı bile kaldırmayacağımı gayet iyi bildiğin hâlde. O çokbilmiş ağzının sonsuza dek kapandığını görmeye can atsam bile bunu *yapamayacağımı* bildiğin hâlde."

"Çok kurnaz olduğunu sanıyorsun," dedi Cyrus, ona doğru yaklaşıyordu şimdi, "ama bu son birkaç saat, *karakterin* hakkında bilmem gereken her şeyi bana çoktan öğretti."

Alize onu boğazlamak istiyordu.

"*Silahını seç*," dedi yine, ama Cyrus hâlâ ileri atılıyordu, hareket

ederken gözleri ışığın anlık parlamalarını yakalıyor, yansımalarıyla gözbebekleri farklı hızlarda küçülüyordu. Gözlerindeki etki bir tuhaftı, irisleri sanki hangi renge bürüneceklerine karar veremiyormuş gibi mavinin farklı tonları arasında gidip geliyordu, bu da onu zaman zaman insanüstü bir varlıkmış gibi gösteriyordu. Bu görüntü, Alize'nin, insanların onu da böyle görüp görmediklerini merak etmesine yol açtı.

Bu anlık duraksama ona pahalıya mal olacaktı.

Alize, Cyrus'ın yavaşlamadığını çok geç fark etti. O yaklaşırken gerilemek zorunda kaldı. Cyrus'ın ilerleyen adımları giderek cesaretleniyor, Alize'nin aceleyle geri çekilişi ise giderek beceriksizleşiyordu. Sadece, uçurumun kenarına yalnızca birkaç santim uzaklıkta olduğunu aniden fark ettiği o çaresizlik anında içgüdüleri tekrar devreye girdi, elleriyle Cyrus'ı hızla durdurdu, yürüyüşüne sağlam bir itişle karşı koydu ama o da kendi gücüyle karşılık verdi, Alize'nin baskısına karşı cesurca direndi ve nasıl olduysa sadece birkaç santim geri çekilerek karşılık verdi.

Alize olanları anlayamıyordu. Ondan çok daha güçlüydü, onu geri püskürtebilmesi gerekirdi.

Ama Alize de zayıftı.

Günlerdir neredeyse hiç uyumamış birinin delilik sınırına yaklaşan yorgunluğu ve zihnini neredeyse paramparça eden tükenmişlik duygusuyla hâlâ soğuktan titriyordu. Alize'nin yiyeceğe ihtiyacı yoktu ama hâlâ beslenmeye gereksinim duyuyordu ve birkaç saattir içtiği tek su, oraya varışında ağzında hissettiği sisin tadından ibaretti. Adrenalin üstündeki etkisini yitiriyordu, sonu gelmez baskılar altında ezilmeye başlıyordu ve daha kötüsü, Cyrus onun duygularını karmakarışık ediyordu. Artık bir palto giymiyordu, çünkü Alize'ye ödünç verdiği palto fırtınalı gökyüzüne savrulup gitmişti ve şimdi onun gücüyle mücadele ederken kendini daha da kuvvetle onun ellerine doğru bastırıyordu, üzerindeki ince kazak, vücudunun sert kaslarını, göğsünün zarif kuvvetini gizlemekte yetersiz kalıyordu. Ondan yayılan dikkat dağıtıcı sıcaklık ve duygular, fazlasıyla mahrem bir deneyim yaratıyordu. Alize onu bu şekilde tanımak istemiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken neredeyse nefes nefeseydi. "Sana silahını seç dedim."

Cyrus beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

Bu ahlaksız adamla tanıştığı ilk andan bu yana, onun ilk kez gerçekten gülümsediğini gördü. Bir adam gibi değil, bir çocuk gibi sırıtıyordu. Beyaz dişlerinin o anlık parıltısı ona neredeyse çocuksu bir hava veriyor ve duygularını yumuşatarak onu intikam peşinde bir adamdan çok, muzip bir hâle getiriyordu. Bu görüntü Alize'nin dikkatini öylesine dağıtmıştı ki ellerinin onun göğsünden düştüğünü fark etmedi, Cyrus'ın elleriyse onun beline hiç zaman kaybetmeden yerleşmişti. Onu sıkıca kavramıştı, o kadar yaklaşmıştı ki bedenleri en talihsiz yerlerde birbirlerine kaynamış gibiydi. Cyrus sıcaklığı, endamı ve amansızca onu izleyen bakışlarıyla onu köşeye sıkıştırıyordu. Alize beynindeki bağlantıları biraraya getiremiyordu, fazlasıyla yorgundu, böylesi bir yakınlığa alışık değildi, onun kokusu, çenesine yayılmış kirli sakalları, onun belini tutan ellerinde ve etine gömülen parmaklarında hissettiği kuvvet Alize'yi allak bullak etmişti. Bir an donakaldı, sersemliği toparlanma fırsatını elinden aldı ve o anda iki şeyi kesin olarak anladı:

Birincisi, başarısız olmuştu.

İkincisi, Cyrus ona yalan söylemişti.

Nosta bunu nasıl hissedememişti? *Cyrus onu öldürecekti.* Alize'nin ayaklarını yerden keserken, hiçbir uyarıda bulunmadan onu uçurumdan aşağı atarken gülüyordu.

Alize haykırdı.

Cyrus onun arkasından "Ejderhaları seçiyorum," diye seslendi.

Alize gerisingeri gökyüzüne düşerken kolları ve bacakları havada savruluyor, aynı gün içinde üçüncü kez korkunç bir yükseklikten yere çakılırken korku ve öfkeyle haykırıyor, elleri boşuna bir çabayla bir yerlere tutunmaya çalışıyordu.

Bunun neden başına tekrar tekrar geldiğini anlamıyordu.

Artık bu konuda kıyaslama yapabilecek kadar deneyim kazanmış olan Alize, bu üç düşüş içinde en korkutucusunun *bu* olduğunu söyleyebilirdi. Yanlış yöne doğru düşüyor olması bunu dahi

da kötüleştiriyordu, düşerken yönünü bulmaya çalıştıkça daha da şaşkına dönüyor, doğrulmaya çalıştıkça çırpınan uzuvları birbirine dolanıyordu. Öylesine yüksekten düşmüştü ki aşağıdaki nehri zar zor seçebiliyordu, çarpmanın etkisine hazırlanırken en azından suya vurduğu anda ölmesi için dua ediyordu. Düşüşten sağ çıkmanın ve yaralarının onu ağır ağır öldürmesinin çok daha kötü olacağını biliyordu. Her halükârda, dayanılmaz bir acı onu bekliyordu.

Ah, Alize yorgundu.

Hayatının kontrolünü elinde tutamadığını hissetmekten, şeytan tarafından kullanılmaktan, korku içinde yaşamaktan ve bizzat korkunun kendisinden yorulmuştu. Bazen dağılmaktan, güçsüz olmaktan, zırhını çıkarıp pes etmekten başka bir şey istemiyor oluşu, kendi kendine bile nadiren itiraf ettiği karanlık gerçeğiydi.

Hayatta kalmak için daha ne kadar mücadele etmek zorunda kalacaktı? Daha da önemlisi, hayatı gerçekten bu kadar çabaya değer miydi?

Bu soruya bir yanıt bulamıyor oluşu onu rahatsız ediyordu.

Duygusal ve fiziksel bitkinliği aslında o kadar yoğundu ki, gözlerini sonsuza dek kapatma fikrini neredeyse hoş karşılayacaktı, ve şiddetli bir ürpertiyle gözlerini sımsıkı kapattı.

Ölüp ölmeyeceği hakkında Alize'nin en ufak bir fikri yoktu, ama artık yerçekimine karşı koymak için hâlinin kalmadığının farkındaydı. Kollarıyla bacaklarının öylece savrulmasına, saçlarının yüzünün etrafında dalgalanmasına izin verdi, paçavraya dönmüş elbisesinin rüzgârda çırpınışını dinledi. Hayatını nihayet kadere teslim ediyordu ki tanıdık ve sağır edici bir kükreme duydu.

Alize'nin gözleri hızla açıldı.

Aşağıdaki sulardan bir ejderha sürüsü fırlar ve devasa yaratıklar bir yıldız patlaması misali ona doğru yükselirken Alize sanki yıldırım çarpmışçasına bakakaldı. Bir diğer sağır edici kükreme duyuldu, ardından beşinci ve altıncı bir kükreme de bu koroya katıldı ve Alize semalara teslim olma düşüncesini tamamıyla bir kenara bıraktı. Suların içinde ölmek kötüydü, ama ejderhalar tarafından canlı canlı yenmeye hiç niyeti yoktu.

Yeni bir dehşet dalgası içinde kalan son gücü toplamasını sağladı; ve Alize neredeyse mucizevi bir şekilde kendini ünlem işaretine benzer bir duruşa sokmayı başardı, başını sulara doğrulttu. Bu şekilde daha hızlı düşmeyi, ejderhalardan kaçmayı ve şanslıysa sulara nispeten daha yumuşak bir dalış yapmayı umuyordu ama başarısını kutlamaya fırsat bulamadan, parıldayan yaratıklardan biri korkunç bir çığlıkla ona doğru dalışa geçti, yaklaşırken devasa ağzını ardına kadar açtı.

Faydası yoktu.

Alize çığlık attı, dizlerini karnına çekti ve sanki kendi kollarının soğuk tesellisi bir fark yaratacakmış gibi, bir çocuk gibi kendine sokuldu. Ejderha onu şiddetli bir sarsıntıyla ağzına aldı ve Alize mideye indirilmeyi beklediği anda hayvan müthiş bir hızla yukarı doğru fırlamakla yetindi. Bu ani hareketle Alize ejderhanın dişlerine doğru savruldu ve bu dişler derisini öyle şiddetle delip geçti ki nefesi kesildi. Alize yaraların yakıcı işkencesini, sızan berrak kanının ıslaklığını hissetti ve bir anda başı dönmeye başladı. Yükselip alçalmanın ani değişimleri zihnini altüst etmişti.

Alize, çarpılıp bozulmuş farkındalık katmanlarının arasından kendi kafa karışıklığının bilincine varmaya başladı, neden hâlâ ölmediğini anlamıyordu. Cildine dokunup geçen, bir hayvanın nemli ağzından çok daha farklı, serin bir esintiyi hissetti ve birdenbire salıverildi, vücudu ıslak zeminde hafifçe yuvarlanıp durdu, parmakları çimenlere sürtündü.

Alize homurdandı.

Ejderha devasa kanatlarını şiddetle çırparak göğe yükseldi, bedeninde şiddetli bir acı yayılırken bir çığlık kopardı. Alize bir an için kusmak üzere olmaktan korktu.

İçinde büyük bir acıyla, az önce Cyrus'ın espri anlayışını tecrübe ettiğinin farkına vardı.

O anda neden onu duymadığını, o yozlaşmış sefilin neden ortaya çıkıp kendi kendini alkışlamadığını merak etti. Acıdan haykırmamak için dilini ısırarak kendini doğrulmaya zorlarken, Serra'nın oğlunun bu sevgi gösterisi hakkında neler düşüneceğini merak etti.

Alize kendini sorular sormaya hazırladı, sarhoş gibi sendeleyerek onu esir alanlardan birini görmeye çalıştı ama yalnız olduğunu fark etti.

Ejderha onu yeni bir yere bırakmıştı.

Alize muazzam bir yapının açık ağzında duruyordu, taştan kemerlerin bir dizi kaburgakemiği gibi onu çevrelediği, aralarındaki boşlukların altın ışınlarla aydınlandığı bir yapıydı bu. Ayaklarının altındaki yumuşak çimenler gür ve esnekti, parmak uçlarının etrafında minicik turuncu çiçekler açıyordu. Kuşlar cıvıldıyor, ötüşürlerken kemerlerin arasında uçuşuyorlardı, rengârenk tüyleri sabahın ışığında parlıyordu. Hafif bir rüzgâr yorgun yüzünü okşuyordu, esinti aynı anda hem güçlü, hem yumuşaktı ve Alize bu rüzgâra yaslandı, ta ki uzaklaşıp onu sağına bakmaya teşvik edene dek. Ve orada öyle nefes kesici bir manzarayla karşılaştı ki yaralarını neredeyse unutarak ağzı şaşkınlıkla açık kalmış bir hâlde afalladı.

Muhteşem şelaleler onun bulunduğu noktada hem daha küçük hem de daha sakin görünüyor, taş sütunlar manzaranın tüm ihtişamını gözler önüne seren bir çerçeve oluşturuyordu. Alize, kalenin yüksek bir yerinde bırakıldığını çıkarabilecek kadar görsel bilgi toplamıştı ve cennetten çıkma bu ıssız bahçenin kendisi için mi ayrılmış olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Cyrus'ın onu bir zindana atması gerekmiyor muydu?

Yol boyunca ilerlerken, üç kemerin tam altında, çiçekli sarmaşıkların taşlar boyunca kıvrılarak tepesinde doğal bir gölgelik oluşturduğu küçük bir masayla üç sandalye gördü. Çiçeklerin baş döndürücü kokusu havayı öylesine doldurmuştu ki Alize durmak zorunda olduğunu hissetti. Gözlerini uzun bir an boyunca kapadı, bir esinti yanaklarını okşar, yaralarını sızlatır ve saçlarını savururken yoğun kokuyu içine çekti.

Gözlerini açtığında uzaklarda bir çift kapı gördü. Alize bu kapılara temkinli bir şekilde yaklaştı, ayaklarının altındaki çimenlerin yerini ipek gibi, desenli halılar aldı; canlı renkleri yeşil yolla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Alize içeri girdiğinde bir vaha buldu.

Yüksek ve kubbeli bir tavan, merkezi odayı taçlandırıyordu; zemin boyunca geometrik desenlerle döşenmiş mermer karoların üzerine metrelerce gösterişli kırmızı halı serilmişti. Devasa pencereler ışığın girmesi için ardına kadar açılmışlardı, hoş bir esinti, odanın orta yerindeki devasa yatağın yumuşacık çarşaflarını hafifçe dalgalandırıyordu; yorganlar davetkâr bir şekilde geri katlanmıştı. Alize tüm bunların arasından bir rüyada yürüyormuşçasına geçti.

Bunlar ona mı ait olacaktı?

Eğer tüm bunlar gerçekten ona ait olacaksa, birinin şeytanla neden anlaşma yapabileceğini anlayabileceğini düşündü. Böyle bir şey, bir anlığına, bu anlaşmaya değer görülebilirdi.

Ama dahası da vardı.

Bu odanın ötesinde başka odalar vardı: görkemli bir oturma odası, banyo ve tuvalet için ayrı odalar, içinde bir yemek masasının bulunduğu küçük bir avlu.

Alize bu alanların içinden geçerken buraya ters yönden getirildiğini fark etti. Bu kanada yatak odasından değil, aslında hemen önünde duran, ona meydan okurcasına göz kırpan, görkemli ahşap kapıdan giriliyordu.

Ama Alize kapıyı açmayacaktı.

Henüz değil.

Bunun yerine banyoya sessizce süzüldü, bir dolabın içinde nevresim takımları buldu ve bir çarşafı hızlıca şeritler hâlinde yırttı. Bu şeritlerin yarısını yaralarının kanını temizleyip üstlerini kapatmak için kullandı, geri kalanını ise sargı olarak kullanarak yaralarının etrafına özenle sardı. Derin derin iç çekerek duvara yaslandı. O anda sıcak bir banyo yapmak, temiz giysilere sarınmak ve sonsuza dek uyumak en çok istediği şeydi.

Bunların ilk ikisi mevcut durumunda imkânsız görünüyordu, bir banyo hazırlayana kadar geçecek süreyi canlı atlatacağını düşünmüyordu ve nerede temiz giysiler bulacağını bilmiyordu. Ama eğer bir şekilde yatağa geri dönebilirse, üçüncüsünü gerçekleştirebilirdi.

Etrafta aranırken yanlış bir kapıdan içeriye göz gezdirdi, içeride gösterişli bir giyinme odası olduğunu keşfetti. Merakı onu ileriye doğru iterken, odanın dokunmaya bile kıyamayacağı kadar zarif giysilerle dolu olduğunu gördü. Giysilere yalnızca parmak uçlarıyla dokunmaya cüret edebildi, böylesine kusursuz kumaşları görmek, beyninin uzun süredir uyuyan bir kısmını aniden canlandırdı ve Alize birdenbire dikiş malzemelerine ihtiyaç duyduğunu hissetti. Hiç düşünmeden ellerini üstünde başında gezdirdi, var olmayan ceplerini yokladı, artık sahip olmadığı çantayı aradı.

Alize müthiş bir dehşetle donakaldı.

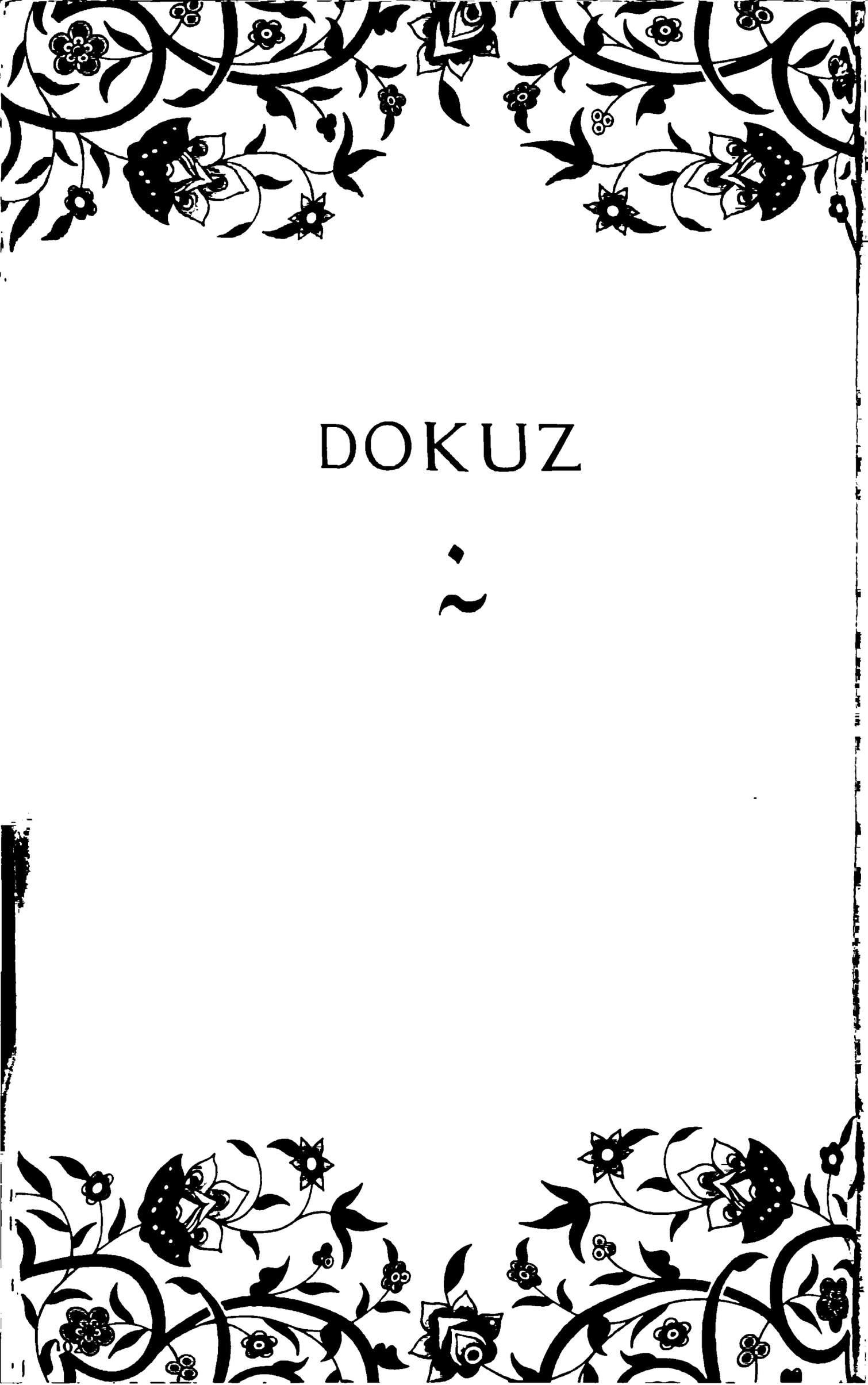
Gerçekler zihnine acı verici bir ağırlıkla yerleşti, anılar zihnine dolar ve son on iki saatin kaosu zihninde canhıraş bir hâlde sıralanmaya çalışırken korku bütün bedenini kapladı.

Alize bir elini hızla ağzının üzerine kapattı.

Ve o anda, heybesini nerede bıraktığının farkına vardı.

Ayışığı Kitaplığı

DOKUZ

HUDA HANIM ONU SABAH ODASINDA bekliyordu; o ortamın içinde tartışmaya mahal vermeyecek şekilde ve fena hâlde eğreti duruyordu. Giydiği elbise öylesine çirkindi ki bir fırfırla bir kombinezon arasındaki farkı bilmeyen Kamran bile bu görüntüyü yargılamaktan kendini alıkoyamamıştı.

Durum gerçekten vahimdi: Genç kadın iri yapılıydı, çene ve elmacıkkemiklerinin keskin hatları, o anda havası inmiş bir güneşin derisine sarılmış gibi duran vücudunun muhtemelen ne kadar asil bir kemik yapısına sahip olduğunu gösteriyordu. Tepeden tırnağa sarıya bürünmüştü; elbisesinin kabarık kıvrımları onu âdeta içine çekiyor, arada bir Kamran'ın bakmaktan kaçındığı yerlerde daralıp sıkışıyordu. Kıyafetinin korkunçluğu bir yana, genç hanım yeterince iyi görünüyordu ancak gözle görülür şekilde gergindi; gözleri sürekli etrafta dolaşıyor, bir yere odaklanamıyordu. Kamran eşikte durup onu bir süre izledi ve irkilerek kadının ayağının dibindeki şişkin heybenin farkına vardı; bu görüntü göğsünde bir duygu fırtınası kopardı.

Sessizce boğazını temizledi.

Huda Hanım bir anda yerinden fırladı ve elbisesinin zarafetsizliğine tamamen zıt düşen bir incelikle reverans yaptı. Gözleri yere mıhlanmış bir hâlde, nefes nefese "Ekselansları," dedi. "Bu sabah bana vakit ayırdığınız için size nasıl minnettar olduğumu bilmelisiniz. Resmen tanıştırılmamış olduğumuzu biliyorum ama dün geceki olayların ardından nezaketi aşmam gerektiğini hissettim, elinize çok mühim bir— yani, tabii ki, eşyayı doğrudan elinize tutuşturmak gibi bir niyetim asla yok, böyle bir saygısızlığı hayal bile edemem, sadece size iletmek istemiştim. Ben istedim ki— *ah*—"

O arada Kamran odayı çoktan aşmış ve heybeyi yerden almıştı. Geri çekildiğinde Huda Hanım nihayet başını kaldırdı ve ağzı bir sazan gibi açılmış hâlde ona bakakaldı.

"Yüzünüz," diye fısıldadı.

"Çanta için teşekkür ederim. Gidebilirsiniz."

Huda Hanım, "Ama yüzünüze ne oldu?" diye üsteledi, kabalığı Kamran'ı şaşkına çevirdi. "O korkunç kral mı yaptı bunu? O mu size—"

"Huda Hanım," dedi Kamran, çenesi kasılıyordu, "Lütfen—"

Huda Hanım nefes nefese kalmış bir hâlde, hızla, "Ama endişe buyurmayın, efendim, hâlâ çok yakışıklısınız," diye ekledi, elleri telaşla belinde dolanıyordu. "Çekiciliğinizi yitirdiğinizi ima etmek istemedim, sadece şimdi çok daha trajik bir ifadenizin olduğunu söylemek istedim, bu da bazılarına *daha da* çekici gelebilir. Şahsi zevklere bağlı olarak bu değişebilir elbette, ama ben—"

"*Huda Hanım.*"

Huda Hanım, kurmalı bir çocuk oyuncağı misali aniden sustu. Ağzı kapandı, elleri birbirine kenetlendi, topuklarını birleştirdi. O saçma sapan sarı entarinin içinde elinden geldiğince dik durdu ve Kamran'ı katıksız bir utançla dolu bir bakışla yerine çiviledi.

"Evet, Ekselansları?" diye fısıldadı.

"Bu çantanın sahibesi olan genç hanım hakkında aktarmak istediğiniz kayda değer başka bir şey yoksa," elinde hâlâ tuttuğu küçük çantaya başıyla işaret etti, "korkarım ki yola koyulmam gerekiyor."

"Her şeyi," dedi Huda Hanım endişeyle. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatırım. Çantayı zaten inceledim, efendim ve büyük bir öneme sahip bir şey fark edememekle beraber yerel bir eczacının mührüyle damgalanmış birkaç tıbbi merhem buldum. Bu kişinin, eğer bir soruşturma başlatmak isterseniz, değerli bir ipucu olabileceğini düşündüm."

"Eczacıdan haberdarım," dedi Kamran kısaca.

"Tabii." Huda Hanım derin bir nefes aldı. "Eh. Geriye sanırım sadece, ilgi alanınıza girdiğini hiç zannetmediğim ama kanıt sayı-

labilecek bir şeye müdahale etmekten korktuğum için çantadan çıkarmaya tereddüt ettiğim entarimi bana iade edip edemeyeceğinizi sormak kalıyor."

"*Entarinizi* iade etmek mi?" Kamran onun sözünü kesti, çantayı yere bırakıp burnunu başparmağı ve işaretparmağı arasında sıkıştırdı. Önce ona soruşturma tavsiyesi verme küstahlığını göstermiş, şimdi de ondan kıyafet istemeye mi cüret etmişti? Tanrı aşkına, bu kadın yüzünden başına ağrı giriyordu. "Siz rahatsız mısınız, Huda Hanım? Benim sizin gardırobunuzla ne işim olabilir?"

Huda Hanım bir anlığına gevşedi, taş kesilmiş gibi hareketsiz kaldıktan sonra aniden son derece gür bir kahkaha attı. Elini göğsüne bastırarak ona oldukça histerik bir şekilde, gardırobuyla hiçbir işinin olamayacağını düşündüğünü, sadece hâlâ heybeye tıkıştırılmış duran, yarım kalmış giysiden bahsettiğini ve iade edilmesinden büyük memnuniyet duyacağını, zira elbisenin gerekli yerlerde gayet düzgünce iğnelenmiş olduğunu ve Alize'nin başladığı işi tamamlaması için hizmetçisini ikna edebileceğini umduğunu söyledi.

Kamran irkildi.

Huda Hanım'ın ağzından çıkan o isim ona âdeta bir taş gibi çarpmış, kafasını rüzgârın uğultusu, kuş cıvıltıları ve onu arkasını dönmeye zorlayan keskin ve yakıcı bir acıyla doldurmuştu. Elini aniden kasılan boynuna ve derisinin üzerinde ilerleyen çatlaklara bastırdı, nafile bir çabayla neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bağışlayın beni, efendim," dedi Huda Hanım, onun ani hareketini yanlış anlamıştı. "Kastettiğim bu değildi..."

Kamran zorlukla, "Dediklerinizin tek kelimesini bile anlamıyorum," demeyi başararak bir kez daha Huda Hanım'a döndü. "O bir hizmetçiydi, terzi değil. Üstelik *Defter*'e onunla balodan kısa bir süre önce tanıştığınızı söylediniz, bu durumda entarinizi düzeltmeye zaman bulamazdı, böyle bir şeyi yapması için hiçbir sebebi olmamasına girmiyorum bile."

"Anlıyorum," dedi Huda Hanım, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Demek makaleyi çoktan okudunuz."

Kamran cevap olarak kaşlarını çattı.

"Artık neden benimle konuşmak için bu kadar isteksiz olduğunuzu anladığım için minnettarım," dedi Huda Hanım dikkatle, "ama karakterim hakkında berbat bir izlenim edinmenizden endişe ediyorum ve sizi temin etmek isterim, efendim, *Defter* ile yalnızca kısa bir konuşmam oldu ve bildiklerimin sadece küçük bir kısmını paylaştım. Ve bunu sadece o iğrenç kral beni ateşlerinden salıverdikten kısa bir süre sonra bir gazeteci beni sıkıştırdığı için yaptım. Kendimi savunmasız hissediyordum ve tamamen hazırlıksız yakalandım, anlıyorsunuz ya, ama size yemin ederim ki onlara gerçeğin yalnızca küçücük bir kırıntısını anlattım, çünkü ilkeli davrandığımı kabul etmeseniz bile tüm hikâyeyi kendi çıkarlarımı korumak adına gizlemiş olduğuma inanabilirsiniz zira gerçekler ailemle başımı büyük bir belaya sokardı, efendim ve bu yüzden tamamının herkesin okuyabileceği bir gazetede yayımlanması riskini göze alamazdım."

Bu usandırıcı genç hanım en sonunda Kamran'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Kamran onu dikkatle inceledi. "Başınızı belaya nasıl sokacaktı?" diye sordu.

Huda Hanım derin bir nefes aldı. "Ee, ben Alize Hanım'ın hizmetlerinden epeyce gizlice yararlandım—"

"*Yapmayın,*" dedi Kamran sertçe, yeni bir acı dalgasıyla yumruklarını sıktı. "Adını söylemeyin."

Huda Hanım irkilerek bir adım geri attı. Bir an için gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra ellerini inceledi. "Pekâlâ, efendim. Adını söylemeyeceğim. Ama onun hizmetlerinden yararlandım," dedi yutkunarak, "bana birkaç yeni entari tasarlaması için. Annem beni hep kendi sipariş ettiği korkunç şeyleri giymeye zorluyor ve babamdan ufak bir harçlık aldığım için kendi terzimi tutarak bana yapılan bu küçük işkencelerden kurtulabileceğimi düşündüm."

"Bir kez daha söylüyorum Huda Hanım, söz konusu genç hanım bir snoda olarak çalışıyordu, terzi değil."

"Ah, ama öyleydi, efendim," dedi Huda Hanım heyecanla. "İkisini de yapıyordu."

"Bu imkânsız. Baz Konağı'nda en az on iki saatlik vardiyalarla çalışıyordu; teyzemin hizmetindeydi, onu orada çalışırken gördüm."

"Evet efendim, bu doğru. Ama vardiyası bittiğinde geceleri bana geliyordu."

Kamran afallamış bir hâlde ona bakakaldı. "Eğer bu doğruysa, ne zaman uyuyordu? Ne zaman yemek yiyordu?"

Bunlar o kadar tuhaf sorulardı ki Huda Hanım bile sessizliğe büründü. Merakla prense baktı, kendisiyle ilgili çok önemli bir şeyi açığa vurduğunun çok geç farkına varan Kamran, sorularını daha suçlayıcı bir diğeriyle tamamladı:

"Tulan Kralı'yla komplo kurmaya ne zaman vakit buluyordu?"

Büyü bozuldu.

Huda Hanım başını salladı, gözleri yeni bir tutkuyla parlıyordu. "İşte tam da bu, efendim. O –yani, adını anmayacağım genç hanım– onunla komplo kurmuş olamazdı. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu."

Kamran'ın ilgi kıvılcımı sönüp gitti.

"İddianız sadece imkânsız olmakla kalmıyor," dedi kabaca, "aynı zamanda gazeteye anlattıklarınızla da çelişiyor zira onun Tulan Kralı'yla bir süredir nişanlı olduğunu iddia etmiştiniz."

"Bunun mümkün olabileceğini düşünmüştüm, evet," dedi Huda Hanım, ona doğru bir adım atıp sonra kendini toparlayarak geri çekildi. "Hanımefendi unutulup gitmiş bir soylu olduğu itirafında bulundu ve böyle evlilikler genelde bebeklikte ayarlanır. Kraliyet ailesi mensupları sürekli olarak hiç tanımadıkları kişilerle nişanlanırlar."

"Bu durumda değil," dedi Kamran. "İkisi birbirini gayet iyi tanıyordu."

Huda Hanım başını hızla iki yana salladı. "Onlar ilk kez karşılaştıklarında oradaydım; birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm, tanışmıyorlardı."

"Bu nerede oldu?"

"Benim odamda, efendim, balo gecesi. Aliz– demek istediğim, *onun* çantasının içinde bulabileceğiniz söz konusu entariyi şenliklerden önce tamamlamış olması gerekiyordu, ama o akşam bana telaş içinde geldi, işi zamanında bitiremeyeceğini söyledi. Ancak ben biraz ısrarcı olduktan sonra, adı bilinmeyen bir varlıktan ha-

yatı pahasına kaçtığını itiraf etti; güneyli kral âdeta büyüyle odamda *belirmeden* hemen önce. Ve onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, Ekselansları. İkimizin de yoktu. Bize adını bile söylemedi, "Hiç Kimse" diye hitap edilmesinde ısrarcı oldu."

"Kimliğini korumak için ne kullanışlı bir yol," dedi Kamran, Huda Hanım'a karanlık bir bakış atarak. "Eminim, ikisi de sizin önünüzde birbirini tanımıyormuş gibi yapma konusunda harika bir iş çıkarmıştır."

Huda Hanım'ın rengi attı. "Ah, hayır, size yemin ederim, bana o gelmeden önce teslim edilen o garip ayakkabı kutusunu açtığı zaman bile şaşkına dönmüştü, bana inanmalısınız, davranışları kesinlikle önceden prova edilmemişti."

"Hangi garip ayakkabı kutusu? Neden bahsediyorsunuz?"

Huda Hanım dudaklarını ısırdı; ellerini ovuşturdu. "Özür dilerim, efendim. Oldukça gerginim ve hikâyeyi tamamen sırasız anlattığımdan korkuyorum."

Huda Hanım, içindekilerin kendini sadece Alize'ye gösterdiği ve derinliklerinde kaybolan bir not ve Alize'nin Follad Konağı'na varışında giyindiği entariyle tamamladığı güzel bir çift ayakkabının bulunduğu gizemli bir paketin teslim edilişini tarif ederken Kamran giderek artan bir öfkeyle onu dinlemek zorunda kaldı.

"Yeter."

Prens gözlerini sımsıkı kapattı, baş ağrısı artık kafatasını yarıp açacak kadar şiddetlenmişti. Alize'nin ihanetinin kanıtları neredeyse dayanılmaz bir hâl alıyordu. Bu ifşaların, Alize'nin balodan önceki düşüncelerinin ve hareketlerinin tasvirlerinin midesini bulandırdığını hissetti. O birlikte geçirdikleri çalıntı anları zihninde tekrar tekrar oynatır, aşk sarhoşu bir sersem gibi onu düşlerken Alize ona karşı komplolar kurmuştu. Güzelliği, cazibesi, zarafet ve merhamet gösterileriyle onun böylesine kolayca diz çökmesine hiç şüphesiz kahkahalarla gülüyordu.

Kamran o an kendinden nefret etti, öyle derin bir nefret duydu ki kendi kendini hasta edebileceğini düşündü.

Müthiş bir çabayla kendini toparlayarak sakin bir sesle, "Şu

anda bana anlattığınız olaylar dizisi, o kadar açık ve suçlayıcı kanıtlar sunuyor ki bunu yanlış anladığınızı hayal bile edemiyorum. Tüm bu detaylar, oldukça karmaşık bir komplonun resmini çiziyor ve inandığınızın aksine, genç hanım bana zarar vermek isteyen düşman bir ülkenin kralıyla işbirliği yaptı; *hâlâ yapıyor.* Bu sorgulanamaz bir gerçek," dedi.

"Sorguluyorum, efendim. Bağışlayın, ama sorguluyorum, çünkü onunla birçok saat geçirdim ve sizin ima ettiğiniz gibi kötü bir genç hanım olduğundan emin değilim. Aslında bunun tam tersine inanıyorum, çünkü bana karşı son derece nazikti; neredeyse hayatı pahasına beni savunmayı teklif etti, efendim, kendi hayatını tehdit eden zorlukların ortasında bile, üzülerek söylüyorum ki bu bana şimdiye kadar başka hiç kimsenin sunmadığı bir cömertlik. Ve şimdi onu vicdanen terk edemem, özellikle de büyük tehlikede olabileceğinden korkarken. Ve eğer onun bulunma ihtimali varsa yardımcı olmayı çok isterim—"

"Kararsızlığınız delirtici," diye bağırdı Kamran, artık öfkesine hâkim olamıyordu. "Önce onu gazetelere ifşa ediyorsunuz, sonra da onu kurtarmak için talepte mi bulunuyorsunuz? Bu imparatorluğa ihanet ettiğini size yeterince açık bir şekilde anlatmadım mı?"

"Af buyurun, efendim, delirtici olmak istemem. Annem de hep onu delirttiğimi söyler ve şimdi onun söylediklerinde bir doğruluk payı olduğunu görüyorum, ama öfkeniz karşısında kafamın karıştığını da itiraf etmeliyim, çünkü ummuştum ki... Dün gece onun ardından seslenişinizi duydum ve belki siz de o korkunç adamın ona yapabileceklerinden endişe edersiniz diye düşündüm."

"Boşuna endişeleniyorsunuz." Kamran öfkeden kudurmuştu, genç kadını amansız bir bakışla yerine sabitledi. "Onun canının sağlığı umurumda değil. Aslında, bu sabahki itiraflarınız, onun asılması ve ardından parçalanmasına dair fikrimi daha da pekiştirdi. Onun duygularınızla oynayacak kadar zeki oluşu stratejik bir manipülasyonun göstergesidir, cömert bir kalbin değil. Kullanıldınız, Huda Hanım. Bu gerçeği kabullenin. O sizin dostunuz değil."

Bu son cümle, Huda Hanım'a büyük bir şiddetle çarpmış gibiy-

di, kadın geriye doğru bir adım attı, bakışlarını çevirirken hafifçe titredi. Prensin gözlerine bir an için bakıp sonra tekrar gözlerini kaçırdı, kendi gözleri de duygularla parıldıyordu.

"Çok doğru," diye fısıldadı Huda Hanım. "Evet, şimdi duyuyorum; yüksek sesle söylediğimde kulağa nasıl geldiğini duyuyorum. Bana nezaket göstermesinin başka ne sebebi olabilirdi ki; alay edip beni küçümsemekten başka? Bu, tüm diğer tecrübelerimle daha uyumlu olurdu, elbette. Epeyce zorlanıyorum, biliyorsunuz,"başını kaldırdı, zoraki bir kahkaha atmaya çalıştı,"akranlarım arasında dost bulmakta. Belki de bana söylediği nazik sözleri gerçekten kastettiğine inanmakta fazla aceleci davrandım. Beni affedin, efendim, aptalın tekiyim ben."

Kamran, bu gözyaşlarına boğulmuş itiraf karşısında ne yapacağını bilemedi. Donup kalmıştı, ellerini nereye koyacağını, gözlerini nereye dikeceğini bilemiyordu. Belki de Huda Hanım'ın kendine yönelik kaba sözlerini reddetmesi gerektiğini düşündü ama kendisi de Huda Hanım'ın aptalın teki olduğuna inanıyordu.

"Heybe için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Gidebilirsiniz."

"Evet." Huda Hanım bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalıştı. Ardından ikisinin arasında duran heybenin tokasını açtı, içinden buruşuk, yeşil bir kumaş tomarı çıkardı ve kollarına sararak topladı. "Teşekkür ederim, efendim, sizin—"

Küçük bir böcek, ikisini de şaşırtan bir hızla açık duran çantadan dışarı fırladı. Huda Hanım nefesini tutarak elini kendi yüzüne doğru savurdu, ama böcek odanın içinde uçuşarak sanki sarhoşmuş gibi masalara ve lambalara çarptı. Ufacık bedeni neredeyse her yüzeye çarpıp sekerek odanın içinde dolaştıktan sonra aniden Kamran'ın alnına çarptı ve önceki geceden bir anıyı tetikledi.

Hazan.

Böcek iyice şaşkına dönmüştü. Kaçmaya çalışıyordu, anahtar deliğini bulmaya çalışıp başarısız olarak sert bedenini kapalı kapıya defalarca çarpıyordu. Kamran çıkışa doğru dikkatle ilerledi ve yorgun böceği hızlı bir hareketle elinin altına hapsetti, cildinin altında debelendiğini hissederek onu özenle avucuna aldı. Böcek,

küçük bir havai fişek gibi avucunun içinde çırpınıyor, oraya buraya vuruyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Huda Hanım. "Ne tuhaf. Bu küçük şeyi bütün sabah yakalamaya çalışıyordum."

Kamran kaşlarını çatarak ona döndü. "Bu arı sizin evinizden mi çıktı?"

"Balodan döndüğümde odamın içinde vızıldayarak uçuştuğunu gördüm." Huda Hanım nemli gözlerini sildi. "Onu birkaç kez yakalamaya çalıştım ama çok hızlıydı. Ayrıca bu bir arı değil, efendim, bir ateşböceği. Küçük poposunun karanlıkta nasıl parladığını gördüm. Heybeyi açtığımda içine girmiş olmalı."

"Ateşböceği mi?" Kamran kaşlarını çattı, zihnindeki çarklar çılgınca dönmeye başladı. Bu keşif neden bu kadar önemliymiş gibi görünüyordu? Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

"Efendim?" dedi Huda Hanım, kaşları endişeyle çatılmıştı. "İyi misiniz?"

Ama Kamran onu duymadı.

"O yalancı *pislik*," dedi usulca.

ON

ס

"TATLIM? TATLIM, UYANMAN GEREK."

Alize alnına zarif bir elin bastırdığını hissetti, ona değen ten öylesine yumuşaktı ki bu his neredeyse garipti. Burnu yoğun ve çiçeksi bir kokuyla doldu; ipeğin hışırtısını, mücevherlerin hafif şıngırtısını, saçı her okşandığında bileziklerin üst üste dizilip geri çekilmesinin sesini duydu. Alize muhteşem bir an boyunca, kendi annesine yeniden kavuştuğunu sandı.

Delirmiş gibiydi.

Parmağını bile oynatamıyordu sanki, kollarıyla bacakları kurşun gibi ağırdı, gövdesi halıya yapışmıştı. Alize yatağa ulaşamamıştı; heybesini geride bıraktığı için ödeyeceği bedeli fark etmesinin hemen ardından, bedeninde kalan tüm adrenalin boşalıp gitmişti. Zaten yorgunlukla boğuşan Alize, solgun ve titrek bir kabuğa dönüşmüştü. Dizleri çözüldü, yere yığıldı, öylesine bitkindi ki uykuya duyduğu hasreti bastıramadı, şuuru kapanıp açıldı, zihni gerçekliğin seslerini ve sahnelerini, farkı ayırt edemeyinceye dek rüyalarla karıştırdı.

Enfes bir uykuydu bu.

Uyurken onu ağır ağır ısıtan bir gün ışığı huzmesinin içinde uyuyakalmıştı ve Alize ne kadardır uykuda olduğunu bilmiyordu ama kendini sanki bilincini sadece birkaç dakikalığına kaybetmiş gibi hissetti ve birileri şimdiden uyanmasını istiyordu.

O anda bundan daha zalimce bir şey hayal edemiyordu.

"Canım, fazla zamanımız yok ve seninle konuşmam gerekiyor." Yumuşak bir el daha, bu kez yanağına dokundu ve Alize yeniden kendinden geçecek gibi oldu. Uyku sersemiydi, kafası karışmıştı ve

hiçbir şekilde uyanmak istemiyordu. Sonsuza dek ya da en azın-dan güneş donmuş etini eşit şekilde pişirene kadar burada yatmayı istiyordu.

"Hayır," diye hırıldadı.

Yumuşak bir kahkaha duyuldu. "Çok yorgun olduğunu biliyorum canım, ama Cyrus senin uyuduğunu düşündüğü sürece, komplo kurduğumuzdan şüphelenmeyecektir. Uyanmalısın, tatlım, seninle acilen konuşmam gerek."

Nosta uyanıp göğüslerinin narin teninde alevlendi, ona hâlâ paralanmış korsesinin içinde saklı olduğunu hatırlattı ve onu Serra'nın sözlerindeki gerçeğe dair uyardı. Sadece korku Alize'yi kendine getirecek kadar güçlüydü ve o zaman bile bu çaba acı vericiydi. Gözleri öylesine kuruydu ki gözkapakları birbirinden ayrılırken yanıyordu; uykudaki kalp atışları hızlanmaya başladığında bile başı bitkinlik ve susuzluk yüzünden zonkluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Alize, gözyaşlarının arasından gözlerini kırpıştırarak baktı, kurumuş gözleri kayganlaşmaya çalışıyordu. Doğrulmaya çalıştı ama nefesi kesildi, vücudunun sol tarafında yakıcı bir ağrı uyanırken kasları tutuldu.

"Ah canım," dedi Serra tedirgin bir sesle.

Kadın onu içten bir endişe gibi görünen bir duyguyla süzerken Alize gerildi; kadın Alize'nin yaralı kolunu eline aldı, nazik parmakları ev yapımı sargıları yokladı, sonra da Alize'nin bacağının bir kısmına hafifçe bastırdı, bu da beklenmedik bir azap dalgasını tetikledi.

Kız çığlığını bastırdı.

"Anlıyorum," dedi Serra usulca. "Bunlar diş izleri, değil mi? Ejderha ısırıkları."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Alize, hâlâ yüzünü buruşturuyordu, "ejderhanın beni ısırmak istediğini sanmıyorum."

"Hayır, istemezdi." Serra kaşlarını çattı. "Boyutlarına aldanma, aslında oldukça sevimli yaratıklardır."

"Eh." Alize acı içinde nefes almaya çalıştı ve yakın zamanda keşfettiği bir şeyi hatırlatarak kendini rahatlattı, vücudu kendini

bir yere kadar onarabiliyordu. "Bu konuda yapacak pek bir şey yok. Yaraları temizledim ve sardım. Eninde sonunda iyileşecekler."

Serra kaşlarını kaldırdı. "Bacağındaki ısırık izlerini görmedin demek."

"Ne?" Alize biraz zorlanarak oturur pozisyona geçti ve söz konusu bacağı inceledi. Üzerinde hâlâ sadece iki kez paramparça edilmiş elbisesinin kalıntılarından başka bir şey yoktu, bu da Alize'nin epeyce açıkta kaldığı anlamına geliyordu; çıplak uyluğunun üstünde, karnının bir yerinde de tekrarlandığını varsaymak zorunda olduğu düzgün bir yarık dizisi görünüyordu. Gözle rahatlıkla görülebilen yırtıklar kanamış ve gelişigüzel bir şekilde pıhtılaşmıştı, şeffaf kanı cildinin kabuklu ve yarı saydam bir jöleyle kaplanmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Bu manzara karşısında Alize'nin midesi bulandı.

Serra alçak sesle "Gerçekten de tam bir canavar, değil mi?" diye sordu.

Alize irkilerek başını kaldırıp kadına baktı. "Kim?"

"Oğlum," dedi Serra, gülümserken bile yüz ifadesi sertti. "O affedilemez bir zalim."

Kadının sözleri, *nosta* ısınırken bile bir tuzak gibiydi.

Alize karşılık vermeyip Serra'yı dikkatle incelemekle yetindi, neye inanacağını düşünüyordu. Cyrus'ın annesini anlamak en başından beri zordu, kadının hareketleri açık bir mantığın yolundan daima sapıyordu. Alize şimdi bu kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Ona kesinlikle güvenmiyordu.

Bunun yerine, "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?" diye sordu, yüzünün dingin ifadesini korumaya özen gösterdi. "Sanki ters giden bir şeyler varmış gibi konuştunuz."

"Ah, her şey ters gidiyor, canım. Her şey ters gidiyor." Serra yine gülümsedi; etkisi yine trajikti. "Geldiğinde ikimiz birlikte işlerin gidişatını değiştirebileceğimizi ummuştum ve buraya seninle tam da bu konu hakkında konuşmaya gelmiştim, ama şimdi bana güvenmediğini görüyorum. Bu da sen bana güvenene dek bir ittifak kurmayı aklımızın ucundan bile geçiremeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Siz ve ben bir ittifak mı kuruyoruz?" Alize neredeyse gülecek. "Ciddi olamazsınız."

Serra ayağa kalkıp elini uzatmadan önce ona sert bir bakış fır lattı. Alize, kadını temkinli bir ifadeyle inceledi.

Serra başını hafifçe iki yana sallayarak "Aptal olma," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Öyleyse bana ne yapacaksınız?"

"Kalkmana yardım edeceğim, sonra da sana bir banyo hazırla yacağım."

Nosta bu ifade karşısında sıcacık parladı ve Alize'nin göğsünde bir umut filizlendi. Bir banyo kulağa *harika* geliyordu. "Hepsi bu mu?"

Serra ona kuru bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hepsi bu."

Alize kadının elini tuttu ve yavaşça doğrulup ayağa kalktı, dengesini bulduktan sonra küvete giden yolu gösteren Serra'nın arkasından topallayarak ilerledi. Kadın, akan suyun sesi odayı doldurana dek muslukları çevirdi; suyun görüntüsü ve vadettikleri Alize'nin duyularını neredeyse anında sakinleştirmeye yetti.

Sular çinilerin üzerinde güven verici bir şekilde şıpırdarken, Serra duvara yerleştirilmiş bir rafın üzerindeki küçük ahşap kâselerle dolu bir tepsiye uzandı ve rengârenk otlara benzeyen şeyleri özenle belirli miktarlarda ölçerek suyun üzerine serpti.

Küvet yavaş yavaş dolmaya başladı.

"Bunlar şifalı otlardır," diye açıkladı Serra, şimdi rafa geri yerleştirdiği tepsiye başıyla işaret etti. "Su yaralarına değdiğinde cehennem gibi yakacak, ama biraz acıya dayanabilirsen, yaralarını sakinleştirmek ve çabucak temizlemek için bundan daha iyisi yoktur."

Alize irkildi.

Nedenini bilmiyordu ama kadının sözleri neredeyse bir meydan okuma gibiydi. Lavaboya doğru topallarken "Sizi temin ederim," dedi. "Biraz acıya dayanabilirim."

Alize alt raflardan bir havlu alıp musluğun altına tuttu; küvet dolarken ihmal ettiği yaralarının pisliğini temizlemek niyetinde-

di. Dişlerini sıkarak bacağındaki pıhtılaşmış kanı usulca sildi, yırtıkları yeniden açmamak için çok dikkatli davranıyordu.

Bu sırada Serra, hiç gizlemediği bir merakla onu izliyordu. "Biliyor musun, sen gelmeden önce ne beklemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi, küvetin kenarına ilişti. "Cyrus'ın bana senin hakkında anlattığı her şeye rağmen, nasıl biri olduğundan emin değildim." Duraksadı. "Gerçi senin buraya geleceğinden bile emin değildim."

Alize bunu duyunca donakaldı, sonra doğruldu. Kirlenmiş havluyu lavaboya attı. "Tam olarak ne zaman benim hakkımda konuşmaya başladı? Ve ne söyledi?"

Serra elini şöyle bir sallayarak kendi sözlerini geçiştirdi ve "Ah, birkaç ay önceydi. Bir gün hiç habersiz yemek odasına girdi ve hiç girizgâh yapmadan, tüm hizmetçilerin önünde evlenme niyetini açıkladı. Bana odanı hazırlamaya başlamamı söyledi; buraya vardığında doğru dürüst giysilerinin, hatta çeyizinin bile olmayacağını ve bu türden eşyaları bulup toparlamaya başlamamı söyledi, bana ölçülerinle ilgili hiçbir ipucu vermemesine aldırış etme.

"Doğal olarak ona soracak binlerce sorum vardı, ama cevapları çok üstünkörüydü. Bana yaşını ve kuzeyde yaşadığını söyledi. Yetim kaldığını ama unutulmuş bir kraliyet soyundan geldiğini anlattı, doğru dürüst yetiştirilmemiş olmana rağmen asil kana sahip olduğundan ısrarcı oldu ve eksik eğitiminin bir sonucu olarak biraz medeniyetsiz görünebileceğini söyledi."

Alize'nin gözleri öfkeyle açıldı. "Pardon ama—"

"Ben olsam bunu ciddiye almazdım, canım," dedi Serra, dudakları tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aklının başında olduğu apaçık ortada. Yine de,"gözleri neşeyle parlıyordu, "alışılmışın dışında bir ilk izlenim bıraktın ve onun uyarısı için minnettar olduğumu fark ettim. Epeyce delişmen bir genç hanımla tanışmaya hazır olmasaydım, devam edemeyecek kadar sarsılabilirdim."

Alize utanarak ağzını kapattı.

"Yine de," diye devam etti Serra iç çekerek, "o zaman bile senin gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi, çün-

kü tarifleri bana senin karakterin ya da kişiliğin hakkında hiçbi ipucu vermedi. Aslına bakarsan, ne zaman onu senden bahsetme ye zorlasam, bunu gözle görülür bir tiksintiyle yapıyordu. Senir aptal biri olmadığına dair umutlarını *birkaç kez* yüksek sesle dil getirdi ve bana bir kez olsun senin fiziksel özelliklerinle ilgili bi ayrıntı vermedi, şeye rağmen..."Başını kaldırdı, Alize'ye onu ölçüp biçen bir bakış attı. "Şu anki hırpani hâlinle bile oldukça şaşırtıcı ölçüde güzelsin, değil mi? Böylesine bariz bir ayrıntıdan bahsetmiş olacağını sanırsın. Bunun yerine, onun en büyük endişesi senin iflah olmaz aptalın teki olmandı."

Alize nutku tutulmuş bir hâlde kadına bakarak gözlerini kırpıştırdı. Serra bir kez bile yalan söylememişti. "O zaman ona İblis'in fermanıyla benimle evlenmesi emredildiğinden de bahsetmemiş olsa gerek."

"Tabii ki bahsetti," dedi Serra, musluğu kapattı.

Alize'nin bu cevap karşısındaki şaşkınlığının ortaya çıkması için beklemesi gerekecekti, çünkü küvet ağzına kadar dolmuştu. Eklenen şifalı otlar suyun köpürüp kabarmasına neden olurken, okaliptüs ve yasemin esansı nemli havaya hoş kokular yayıyordu. Alize'nin kalbi bu manzara ve tanıdık kokular karşısında hafifleyip uçacak gibi oldu.

Serra eşikten girdi ve kızıl saçlı başını çevirerek Alize'ye mahremiyet sağladı.

Alize de hiç oyalanmadı; entarisinden geriye kalanları zevkle çıkardı, o âna kadar korsesinin içinde ustalıkla saklanmış olan *nostay*ı hatırlayınca tereddüt etti. Başka bir alternatif düşünmeden önce yalnız olduğundan emin olmak için Serra'nın başının arkasına baktı, sonra küçük misketi aldı ve hızla ağzına attı, küre yanağının içine kolayca oturdu. Alize, parçalanmış korsesini ve yırtık pırtık iç çamaşırlarını düzgün bir yığın hâlinde elbisenin üzerine yığdı ve tüm bunları capcanlı bir şaşkınlıkla inceledi.

Burada olması ona hâlâ gerçeküstü geliyordu.

Yabancı bir imparatorluğun göbeğinde çırılçıplak duruyordu, acımasız bir kralın annesiyle bir banyo odasında kapana kısılmıştı

ve burada onu hangi dehşetlerin beklediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Tüm bunlar aklına sığmıyordu âdeta.

Alize kendini köpüklerle kaplı banyoya bırakırken bile, Serra'nın küveti zehirle doldurmadığına güvendiği için delirip delirmediğini merak etti ama sonra su yaralarına değdi ve Alize'nin acısı öylesine arttı ki başka hiçbir şey düşünemez oldu. Rahatlayarak inlemeyle acı içinde haykırmak arasında kararsız kaldı.

Serra eşikten ona "Birkaç dakika bekle," dedi. "Acı yatışacak, söz veriyorum. Ve sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Alize gözlerini sımsıkı yumdu, ilaç etine sızarken kasları gerildi. "Anlamıyorum," dedi, yanağının içindeki *nosta*yı yerinden oynatmamak için ağır ağır konuşuyordu. "Yani bana Cyrus'ın şeytanla olan ittifakını bildiğinizi, size her şeyi anlattığını mı söylüyorsunuz?"

Serra güldü. "Asla *her şeyi* bilmem."

"Ama oğlunuzun ihanetinin ayrıntılarını, onun hem kendi iradesine hem de benimkine karşı gelerek benimle evlenmeye kararlı olduğunu, tüm bunların sadece İblis'e olan korkunç bir borcu ödemek için olduğunu biliyorsunuz? Bunu biliyorsunuz ama yine de umursamıyormuş gibi görünüyorsunuz."

Sesi ürkütücü bir durgunluğa bürünen Serra, sessizce "Umursamadığımdan değil," dedi. "Artık ona inanmadığım için. Oğlum son birkaç aydır verdiği bütün kötü kararlar için şeytanı suçluyor. Hiçbir zaman yaptıklarının sorumluluğunu almıyor. Her zaman başka seçeneği olmadığını anlamam için bana yalvarıyor –benden ve kendi halkından taleplerde bulunurken bile, ve bunu sadece iradesi dışında zincirlendiği için yaptığında ısrar ediyor."

"Ama–" Alize kaşlarını çattı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yani o zaman, size güveniyor? Size gerçekleri mi anlatıyor? Böylesine zorba bir genç adamın annesine akıl danışmasını beklemezdim."

Serra karanlık bir kahkaha daha attı. "Bana akıl *danışmıyor*. Onun günahlarını affedeceğim umudunun peşinde koşarak bana içini döküyor. O hâlâ bana sırlarını açmanın ona karşı merhame-

timi uyandıracağını düşünecek kadar toy ve aptal, ama ben onun kendine acımasına alıştım. *Denedim* elbette," dedi iç çekerek. "Başlangıçta ona yol göstermeye çalıştım ama onun sadece konuştuğunu ve asla dinlemediğini yeterince çabuk öğrendim. Artık onun üzerinde hiçbir etkim olmadığını kabul etmek zorunda kaldım, aslında kimsenin yok. İblis'i suçlayabilir ama sonuçta Cyrus canı nasıl isterse öyle davranıyor; onun planlarında birer piyondan başka bir şey olmadığımız ortada."

Alize gözlerini açtı.

*Nosta*nın sıcaklığını ağzının içinde hissetmek garip bir duyguydu. Serra'nın kafa bulandırıcı açıklamalarının doğru olması daha da garipti, çünkü Alize, Cyrus'ın annesine karşı bu kadar açık sözlü olacağını hayal bile etmemişti. Ve o iğrenç kralı savunmak gibi bir niyeti olmasa da Alize, İblis'i onun etkisini inkâr edemeyecek kadar iyi tanıyordu. Cyrus'ın aşırı baskı altında hareket ediyor olabileceğini yadsımak mantıksız görünmüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Alize sessizce, "şeytan, aramızdaki en akıllıları bile kandırmanın yolunu bulur. Ve eminim ki İblis'le yapılan bir anlaşmadan caymanın tek yolunun, en iyi ihtimalle, karşılığında hayatınızdan vazgeçmek olduğunu biliyorsunuzdur. Cyrus'ın anlaşmadan vazgeçmesi hâlinde kendi isteğiyle ölmesi gerekir."

"En iyi hamlenin en başından beri şeytanla hiç anlaşmamak olduğunu söyleyebiliriz," diye çıkıştı Serra. "İblis her yeni taç giyen hükümdara kendi aleyhinde bir pazarlık yemiyle yaklaşır, Cyrus bunu hayatı boyunca bildi ve bununla yüzleşmek için önceden hazırlandı - kendisinden önceki herkesin yaptığı gibi bu tür ayartmalardan uzaklaşmak için." Başını iki yana salladı. "Bahaneleri tekrar tekrar sıraladıkça sıkıcı olmaya başladılar, canım ve sabrım tükendi."

Kadının öfkesi onu şaşırttı.

Alize kapının eşiğinde çerçevelenmiş hanımefendiyi inceledi: parlayan gözleri, büzülmüş dudakları, omuzlarının gerginliği.

Alize, kadının öfkesiyle rahatlamak yerine, bu sohbeti endişe

verici buldu. Serra oğluna ateş püskürüyor, davranışları ve taleplerinden dolayı onu kınıyor, bunları yerine getirirken bile onu suçluyordu. Alize, Serra'nın neden sarayda kalabileceğini tahmin edebilecek kadar anlayışlıydı, Serra belki de kendi evinden zorla çıkarılmak istemeyerek, prensipleri gereği orada kalmıştı ya da Cyrus onun mal varlığını kontrol altına almış ve ona kaçacak yer bırakmamış da olabilirdi. Kendisi de bunu tecrübe etmiş olan Alize, sefaleti sıcak bir yatağa layık bir alternatif olarak öneremezdi.

Hayır, Alize kadının durumunun zorluğunu anlayacak kavrayıştan yoksun değildi, onu korkutan ve bir şeylerin ters gittiği konusunda ısrarcı olan, Serra'nın tutarsızlığıydı. Ne de olsa Serra bu odaların kendi çabalarının bir sonucu olduğunu kendi ağzıyla itiraf etmişti; muhteşem giysilerle dolu gardıroplar verilen emirlerin yerine getirildiğinin kanıtıydı.

Oğlunun emirlerini yerine getirirken ona karşı nasıl öfkelenebilirdi? Alize'ye bu güzel hapishaneyi inşa ederek oğlunun suçlarına ortak olduğunu nasıl göremiyordu?

Yine de, Serra yalancı olmadığını kanıtladığı için, kadının arkadaşlığı onu biraz olsun rahatlatmıştı. Söz verildiği gibi, Alize'nin yaralarının acısı dinmeye başlamıştı ve bedeni en sonunda gevşedi, vücudunun ılık suda bir anlığına süzülmesine izin verdi, saçları yüzüne doğru dalgalanıyor, dokunaçları andıran koyu renkli bukleleri suların köpük kaplı yüzeyi boyunca uzanıyordu.

Alize göz hizasının hemen üzerindeki oyuğa yerleştirilmiş bir kalıp sabuna dikkatle uzandı ve ağrıyan kollarını köpürtmeye koyuldu. Ciğerleri çok geçmeden yıldızyaseminlerin yoğun kokusuyla doldu. Serra'ya bakarak "Neden bana geldiniz?" diye sordu. "Neden bir ittifak kurabileceğimizi düşündünüz?"

Serra uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden onu inceledi. "Oğlumla evlenmek istemediğine emin misin?"

Alize onun sorgular bakışlarını karşıladı. "Benden şüphe mi ediyorsunuz?"

"Kendi çocuğumun güzelliğini göremeyecek kadar kör değilim," dedi Serra, kaşını kaldırdı. "Tulan'da onunla bir çırpıda evle-

nebilecek binlerce genç kadın var. Bunu duymak seni şaşırtabilir, ama onun oldukça sadık bir hayran ordusu var. Henüz senden haberdar değiller elbette ama nişanın duyurulduğunda gerçekten çok üzülecekler."

"Böyle bir duyuru olmayacak," dedi Alize öfkeyle, "çünkü onunla evlenmeyeceğim. Bunu bana neden söylüyorsunuz ki? Oğlunuz hakkındaki düşüncelerimin kandırılmış bir kalabalığın geçici hevesleriyle değişeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hiç de bile," dedi Serra, onu göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Senin de dediğin gibi, buraya kandırılarak getirildin. Ondan nefret ettiğini bana kendi ağzınla söyledin. Onu öldürmeye bile çalıştın. Ve buraya gelişinin ilk dakikalarında hem ona karşı duracak kadar cesur, hem de ona meydan okuyacak kadar güçlü olduğunu kanıtladın. Oğlumla evlenmeni kesinlikle beklemiyorum."

Alize alışılmadık bir şekilde hareketsiz kaldı.

Serra dikkatli ve ölçülü adımlarla odaya girerek ona doğru yaklaşıyordu ve Alize, en az şüphelendiği kişi tarafından bir şekilde ağır ağır kandırıldığı, dolandırıldığı korkusundan kurtulamıyordu.

Sorun şuydu ki bunun nedenini bilmiyordu.

Ya da nasıl olduğunu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Alize, yakındaki bir havluya uzandı. Ayağa kalkarken pamuk havluyu açtı, bir şekilde mahremiyetini korumayı başarırken bir yandan da sıcaklığıyla kendini sardı, kumaşa sanki tam takım bir zırhmış gibi tutundu. "Oğlunuzu uzun uzun kötülüyorsunuz ama bana bir kaçış yolu önerdiğinizi duymadım. Madem ondan bu kadar nefret ediyorsunuz, neden ondan kurtulmama yardımcı olmuyorsunuz?"

"Çünkü sana ihtiyacım var," dedi Serra, gizli bir dolaptan bir bornoz çıkarıp Alize'ye uzattı. "Çünkü birbirimize ihtiyacımız var."

Alize, bornozu Serra'nın ellerinden kaparken bile "Sizden gelecek *hiçbir şeye* ihtiyacım yok," dedi. Küvetten çıktı, saçlarının ağır bukleleri her yere su damlatıyordu. "Ama şimdi görüyorum ki herkes gibi siz de benden bir şeyler istiyor gibisiniz."

"Ben sadece adalet istiyorum."

Alize bunu duyunca alaycı bir kahkaha attı, havlusunu gizlice yumuşak bornozuyla değiştirdi ve bornozu sinirli hareketlerle beline bağladı. "Yakalanmamda halen suç ortağısınız ve yine de adaletin ne olduğuna dair herhangi bir fikrinizin olduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"İkimiz de burada tutsağız," dedi Serra usulca. "Ben sadece rolümü senden farklı oynuyorum."

"Bu nasıl doğru olabilir?"

"Cyrus'ın kocamı öldürdüğünü unutmuş gibisin, canım."

Alize bunu duyunca hareketsiz kaldı.

Başını çok yavaşça kaldırdı ve karşısındaki kadını sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi.

Alize gerçekten de unutmuştu.

Söylentileri duymuştu elbette; tahtı kendi hakimiyeti altına alabilmek için öz babasını öldüren çocuk, Acımasız Cyrus hakkında her türlü hikâye anlatılmıştı. Bu haber birkaç ay öncesine aitti; Alize o zamanlar Setar'a henüz gelmemişti, kanlı takasla ilgili konuşmalar şüphesiz daha gürültülüydü ama bunun bir önemi yoktu. Büyük manşetler haftalar boyunca tüm yerel gazetelerin ön sayfalarında yer almıştı, çünkü iktidarın böyle vahşice el değiştirmesi tüm dünya için uğursuz bir görüntüydü. Eğer genç kral şan şöhret peşinde kendi babasını bile öldürmeye hazırsa, bir sonraki hamlesinde kimin tahtını devirebilirdi?

Eh, artık bu sorunun cevabını biliyorlardı.

"Bir annenin kendi oğlundan nefret etmesi pek alışıldık değildir," dedi Serra sessizce. "Haylazlıkları ve kötülükleri ne olursa olsun onları sevmeye devam etmemiz, gözlerimizin önünde katile dönüştüklerinde bile onları affetmemiz beklenir."

"Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı Alize.

Serra başını öne eğdi. "Cyrus kocamı öldürdüğünde buna inanmamıştım. İlk başta inanmamıştım tabii. Çocuğuma bu dehşeti inkâr etmesi, her şeyin korkunç bir kaza olduğunu itiraf etmesi, hatta kendisine komplo kurulduğunu söylemesi için bir şans ver-

dim. Bunların hiçbirini yapmadı. Cyrus bunun yerine gözlerimin içine baka baka babasını —onu canından çok seven adamı— kral olmaya uygun olmadığı için öldürdüğünü söyledi. Hiç vicdan azabı çekmedi. Yaptıklarından pişmanlık duymadı."

Dehşete kapılan Alize bir elini ağzına kapattı.

"Bir gün," dedi kadın usulca, "Cyrus benim oğlumdu. Ertesi günse değildi."

"Neden burada kalıyorsunuz?" diye sordu Alize, elini yüzünden çekti, sesi hayretle renklenmişti. "Hayatınızı tehdit mi ediyor? Gidecek başka yeriniz yok mu?"

"Annelik karmaşık bir şey," dedi Serra, ona sırtını döndü. "Neredeyse her bağlamda, onu kalbimde reddettim. Onu asla affetmeyeceğim. Onu sevemem. Ancak, başarmayı göze alamayacağım bazı şeyler olduğunu öğrendim. Bu işi kendim yapmak için boş yere uğraştım, ama bunun aşamadığım bir çizgi olduğunu anladım." Ve Alize'nin gözlerinin içine baktı. "Kalmana ihtiyacım var, çünkü bunu tek başıma yapamam."

"Anlamıyorum," dedi Alize, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyor, içgüdüleri ona sessiz kalmasını, başka soru sormamasını haykırıyordu. "Tek başınıza ne yapamazsınız?"

"Onu öldüremem, canım. Onu öldürmek için yardımına ihtiyacım var."

ON BİR

یازده

Ayışığı Kitaplığı

ISLAK TAŞLARIN KOKUSU KAMRAN'IN zihnini doldurdu. Rutubetli duvarlara tutturulmuş bir dizi meşale, önündeki karanlık yolu aydınlatıyordu, parıltıları ayaklarının altındaki pislik içindeki taş zemine titrek gölgeler düşürüyor, zaman zaman ışıktan kaçan örümceklerin koşuşturmalarını göz önüne seriyordu. Kamran'ın ayak sesleri giderek daralan uzun geçitte yankılanıyor, çevresindeki keskin sesler ve kokular onda derin bir korku ve kaçma arzusu uyandırıyordu. Daha önce buraya gelmek, Hazan'la olan bu çirkin işi bitirmek ve hayatına devam etmek için acele ediyordu ama şimdi başka bir yerde olmayı tercih ettiğini fark etti. Sadece iki gece önce yürüdüğü, zindanlara giden aynı dolambaçlı yolu takip etmekten başka neresi olursa olsun, üstünden sular damlayan pis duvarlar, o ilerledikçe üzerine kapanıyordu.

Heybenin sapını sıkıca kavradı.

Yürüdükçe anılar peşini bırakmıyor, duyguları bulanıklaşıyor, karmaşıklaşıyordu. İki gün önce büyükbabası hâlâ hayattaydı; iki gün önce bu yolda birlikte yürümüşlerdi ve yine de, o gece onu ihanetle suçlayan ve zindana kapatmaya hazır olan, cezaya direnirse başını kesmekle tehdit eden merhum kralla ilgili en kötü anılarından biriydi.

Büyükbabası sadece bir gün önce ölmüştü ve paylaştıkları onca daha iyi anı varken, onu kuşatan hatıra *buydu*.

Kamran'ın Kral Zal'ın yasını tutmak için birkaç dakikadan fazla zaman bulamamış olması mevcut keşmekeşin bir trajedisiydi. Sonuç olarak, adam hakkındaki duygularını çözümleyememişti. Birinin ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylemesini ya da en azından

büyükbabasının girişiği tarifsiz dehşetlere bir anlam vermeyi ona öğretmesini diliyordu.

Kamran, bizzat onu korumak uğruna kendini alçaltan birini nasıl kınayabilirdi? Büyükbabasından on sekiz yıl boyunca sevgi ve bağlılık görmüşken, şimdi zihni kederle hırpalanmışken, kalbinin odalarını parçalamak için gerekli araçlardan yoksunken, duygularını nasıl sınıflandırıp ayırt edebilirdi? Bir ebeveyni aynı anda hem sevmek, hem de ondan nefret etmek mümkün müydü?

Çocukken inançları daha güçlüydü, dünya daha basitmiş gibiydi, fikirleri daha kesindi. Yaşlandıkça ve deneyim kazandıkça dünya hakkındaki fikirlerinin daha da kesinleşeceğini düşünmüştü; oysa bunun tam tersinin doğru olduğu ortaya çıkmıştı.

Kamran yaşadıkça —ve daha fazla şeye katlandıkça— aslında hiçbir şey bilmediğine giderek daha fazla ikna oluyordu.

O anda zihninde dolanıp kördüğüm olan pek çok acıyı ve dehşeti çözmesi imkânsızdı; yolculuğu neredeyse sona ermek üzereyken, zindanlar ve içlerinde sıkışıp kalmış yalnız genç adam artık neredeyse görüş alanındayken bu mümkün değildi. Bu yolu son yürüdüğünde, sorunlarının ne kadar devasa görünseler de aslında nasıl ufacık olduklarını anlayacak görüşten yoksun olduğunu fark etmek gerçekten aşağılayıcıydı.

Şimdi zamanı geri sarmak için neler vermezdi.

Kamran, ana odanın ağzında konuşlanmış muhafızların yanından geçip gitti, hepsi birden onun kulak vermeye zahmet etmediği bir şeyler haykırıyordu. Kamran bir elinde Alize'nin mütevazı heybesini tutuyordu; diğer elindeyse ince kapağını annesinin hançeriyle birkaç kez deldiği, içine kapatılmış böceğin nefes alabilmesi için delikler açtığı küçük, kapalı bir reçel kavanozu vardı.

En sonunda, söz konusu adama ulaştı.

Hazan'ın vücudunun soluk hatları, kafesinin demir parmaklıkları arasından görülebiliyordu: Sırtı pis bir duvara yaslanmış, uzun bacakları önünde uzanmış, yüzü gizlenmişti. Hazan'ın başı göğsünün üzerinde sarkıyor, kirli sarı saçları ara sıra ateş ışığının titremesiyle parlıyordu. Eski nazırı, bir muhafız kıtası Kamran'ı odaya

kadar takip edip ayaklarının dibinde diz çökerek mahkûmu rahat bırakması için nefes nefese ona yalvardıklarında bile yerinden bir santim bile kıpırdamadı.

"Onun bir Cin olduğunu bilmiyorduk, efendim. Diğer hücrelerden ikisini yerle bir etti—"

"Onu zapt etmek için on iki kişi gerekti—"

"Çok saldırgan, Ekselansları, onunla yalnız kalmamalısınız..."

"Onu bayıltmak zorunda kaldık!"

"Onu kendi türü için özel yapılmış prangalara vurduk, ama o bir hayvan gibi, aklını kaçırmış—"

"İnanılmaz derecede güçlü, efendim. En iyisi onunla biz ilgilenelim—"

"*Çıkın dışarı*," dedi Kamran, sesi gök gürültüsü gibiydi. "Hepiniz. Ben onunla baş edebilirim."

Muhafız kıtası donakaldı, hep birlikte ayağa kalktılar, topluca eğildiler ve arkalarından şiddetli bir çınlamayla kapanan kapıdan dışarı fırladılar. Kamran ancak yalnız olduklarından emin olunca hücrenin paslanmış parmaklıklarına yaklaştı.

Kamran sessizliğe doğru "Hazan," dedi. "Bana bak."

Bakmadı.

"Hazan," dedi Kamran tekrar, bu sefer öfkeyle. "Ayağa kalk."

Hazan başını kaldırmadan, "Kusura bakmayın, efendim ama lütfen siktirin gidin," dedi.

Kamran o şokla kahkahaya benzer bir ses çıkardı. Daha önce Hazan'ın küfürlü konuştuğunu hiç duymamıştı ve nedense bu onun merakını daha da artırıyordu.

Hazan kendisiyle ilgili pek çok şeyi gizliyormuş gibiydi ve aniden eski dostuna soracak sayısız sorusu olan Kamran, lafı hiç uzatmadı.

"Neden bana Cin olduğunu hiç söylemedin?" diye sordu.

"Bunun seni alakadar etmediğini düşündüm."

"Alakadar etmediğini mi? Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz, bunca zamandır başka bir imparatorluğa, başka bir hükümdara sadık olduğunu bilmeye hakkım olmadığını mı düşün-

dün? Dahiliye nazırımın sadece uygun zamanı beklemesinin, bir gün bir ayaklanmaya önderlik etme umuduyla halkına bilgi vermek için beni kullanmasının beni ilgilendirdiğini düşünmedin mi?"

"Hayır."

Kamran neredeyse gülümseyecekti. Kutlanacak bir şey yoktu, ama kendini yine de garip bir şekilde canlanmış hissediyordu. Hazan'la aralarındaki bütün sahtelikler buharlaşmıştı; rütbesinin bir zamanlar aralarındaki ilişkilerde gerektirdiği hürmet perdesinden sıyrılan Hazan, son dakikalarda –ve zindanda geçirdiği gecede– gerçek benliği hakkında on yılda olduğundan çok daha fazlasını açığa vurmuştu.

Bu keşifte büyüleyici bir şey vardı: Eski nazırının bu öfkeli, kavgacı, umursamaz hâli bir şekilde ferahlatıcıydı. Hazan ne ondan korkuyordu, ne de artık onu sakin tutmayı önemsiyordu. Artık mevki olarak değilse bile duygusal yetenek ve fiziksel beceri olarak birbirlerine denktiler. Gerçi Kamran, bu keşfin kendisini neden rahatlattığını bir türlü kelimelere dökemiyordu.

Sadece tarif edilemez bir rahatlamanın kabardığını hissediyordu.

Kamran, Hazan'ın mirası hakkındaki gerçeği ancak Huda Hanım daha önce böceği, bir ateşböceği olarak tanımladığında fark etmişti; Kamran Cin tarihinden tamamen habersiz değildi –ateşböceklerinin onlar için ne anlama geldiğini biliyordu– ve şimdi, aldığı eğitime minnettar olmuştu. Hazan'ı gerçekleri gizlemeye iten sebepleri biraraya getirememiş olsaydı, genç adamın işlediği suçların daha karmaşık bir açıklamasını hayal etmek için asla ilham bulamayabilirdi. Hazan'ın, Cyrus'a değil de sadece Alize'ye sadık olma ihtimali... Eh, bu her şeyi değiştirmişti.

"Evcil hayvanın bende," dedi Kamran.

Hazan bunu duyunca doğruldu, Kamran'ı ona inanmadığını belli eden ihtiyatlı gözlerle inceledi. "*Evcil hayvanım* mı?"

Kamran reçel kavanozunu Hazan'ın göz hizasına kaldırdı. Bitkin düşmüş böcek, Hazan'ı görür görmez deli gibi yerinden fırlayıp havalandı, kendini umutsuzca hapishanesinin duvarlarına

fırlattı, karnı aralıklarla aydınlandı, minik gövdesi bir dizi donuk, sabit pırıltıyla cama vurdu.

"Bunun sana ait olduğunu inkâr etmeye mi çalışacaksın?"

Hazan uzunca bir an duraksayıp en sonunda istemeye istemeye "Hayır," dedi.

"Muhtemelen o sende kalsın istiyorsundur."

Hazan iç çekerek karşılık vermekle yetindi. Başını duvara yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ağzının gergin çizgisi, dile getirilmemiş bir kızgınlığı haykırıyordu.

"O bir *hayvan* değil," dedi öfkeyle. "O bir *dişi*."

"Ve sorularıma cevap verdikten sonra onu sana geri vereceğim."

Hazan ona kasvet dolu bir bakış fırlattı. "Bu kadar küçük bir ödül için hassas bilgileri ifşa edeceğimi düşünüyorsan, bir böcekle olan ilişkimi fazla önemsiyorsun demektir."

"Anlıyorum. Onu çizmemin altında ezsem umurunda olmaz yani."

"Bunu yapamazsın."

"Yaparım."

Hazan başını iki yana sallayıp ona sırtını döndü. "Gerçekten yapardın, değil mi? Seni vefasız rezil."

Kamran'ın yüz ifadesi ciddiydi. "Hazan," dedi. "Onun için ne yaptığını bilmem gerek."

"Neden?" Hazan acı acı güldü. "Onu yine kaybettin, değil mi?"

"Evet."

Hazan bunu duyunca başını kaldırdı, dudaklarında gerçek bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "O zaman bana gerçekten müjdeli haberler getirdin. Artık asılmaya hazırım, çünkü onun kaçtığını bilerek huzur içinde ölebilirim."

Prens bu kez öfkeli bir sesle, "Onun için ne yaptığını bilmem gerek," diye tekrarladı. "Onun tahtımı ele geçirmesini mi amaçladın?"

"*Tahtını ele geçirmesini mi?*" diye sordu Hazan, bakışları hayret doluydu. "Dünyanın en büyük imparatorluğunun tahtını ele geçirmesini mi yani? Hangi orduyla, hangi kuvvetle?"

"Yani onun iktidara gelmesini amaçlamadın mı?"

"Beni şimdi ne amaçla sorguluyorsun?" Hazan kaşlarını çattı. "Eski bir imparatorluğu diriltmeye çalışacağımı mı sandın? Kazanmak için yeterli nüfusa sahip olmadıkları bir savaşa girmeye kışkırtarak kendi halkımı ölüme mahkûm edeceğimi mi düşündün? Masum bir genç kadın, var olmak gibi korkunç bir suç işlediği için büyükbabanın hedefindeydi, bunu unutma. Ben sadece onu paralı askerlerin ulaşamayacağı, güvenli bir yere yerleştirmek istedim. Zaten seni devirmek gibi bir niyeti de yok. O sadece rahat bırakılmak isteyen yufka yürekli genç bir kadın."

Kamran çenesini sıktı. "İşte bu konuda yanılıyorsun."

Hazan sustu, prensi tazelenmiş bir merakla bir an için inceledi. "Seni geri zekâlı," dedi. "Sakın bana büyükbabanın ölümünden sonra fikrinin değiştiğini söyleme. Ben onu kurtarmak istemene dair saatler boyunca sızlanmana katlanmak zorunda kaldıktan sonra, şimdi de adamın son arzusunu yerine getirmeye ve kızın kellesini almaya mı karar verdin?"

Kamran irkildi.

Hazan'ın onu bu kadar kolay okuyabilmesi, nasıl sindireceğini bilemediği, tedirgin edici bir keşifti.

"Sana onun hakkında herhangi bir şey anlatacağımı sanıyorsan," dedi Hazan öfkeyle, "kendini kandırıyorsun. Şimdi ya beni öldür ya da siktir git."

"Hazan."

"Ne?"

"Onunla nişanlı."

"Kim?" Hazan'ın dikkati dağılmış gibiydi, dikkatle hâlâ Kamran'ın elinde tuttuğu heybeye bakıyordu. "Kiminle nişanlı?"

"Kız. Cyrus'la nişanlı."

Bunun üzerine Hazan başını aniden kaldırdı, kapkara gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı. "Cyrus mı? Kâhinlerimizin katlinden sorumlu olan rezil herifi mi kastediyorsun? Kızın, yüzüne tokadı indirmeden hemen önce canavarlıkla suçladığı adamı mı?"

"Ta kendisi."

Hazan öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. "Amacın ne senin? Seni şuracıkta öldürüp kendi hayatını altüst etmeni engelleyeceğimi umarak mı ona dil uzatıyorsun?"

"Şerefim üzerine yemin ederim ki bu doğru," dedi Kamran sertçe. "Cyrus bana yakında evleneceklerini bizzat söyledi. Kız dün geceki balodan bir Tulan ejderhasının sırtında kaçtı. Şimdi birlikte olduklarına şüphe yok."

Hazan bedenini yavaşça açtı, öne doğru adım atmadan önce dimdik doğruldu, meşale ışığının turuncu parıltısı yüzünün hatlarını yaldızlıyor, burnunun bozuk eğimini vurguluyordu. Hazan, Kamran'ı onun artık kanıksadığı bir yakınlıkla inceledi. Birbirlerini on beş yıldır tanıyorlardı ve Kamran, onun için şimdiye dek bir kardeşe en yakın şey olan eski dostunun değerini asla bilememişti.

"Yüzün," diye fısıldadı Hazan. "Büyü değişmiş."

"Evet."

Hazan bir an gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı. "Ve kimse bunun sözünü etmedi mi? Peşine düşmediler mi?"

"Ne demek istiyorsun? Kim benim peşime düşecek?"

"Kâhinler," dedi Hazan sessizce, prensin gözlerinin içine baktı. "Tehlikedesin, Kamran."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun yani?" Kamran nabzının hızlandığını hissetti. "Büyünün neden değiştiğini biliyorsun?"

"Evet."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Öncelikle, benim için bir şeyi derhal açıklığa kavuştur." Hazan parmaklıklardan uzaklaşıp hücrenin içinde dolanmaya koyuldu. "Buraya beni öldürmeye mi, yoksa benimle anlaşmaya mı geldin? Çünkü zaten öleceksem, sana yardım etmenin mantığını göremiyorum."

"Yaşamana ihtiyacım var."

Hazan hücreyi arşınlamayı bıraktı.

"Seni ölüme mahkûm ettim," diye açıkladı Kamran, "çünkü kızla olan ittifakının Tulan İmparatorluğu'yla işbirliği yaptığın anlamına geldiğini düşündüm. Büyükbabamın öldürülmesine, Kâhin-

ler'in katline yataklık ettiğini sandım. Krallığı devirmeye çalıştığını ve Tulan kralı ile işbirliği içinde olduğunu varsaydım."

Hazan soğuk bir tavırla, "Sanırım beni bu kadar girişimci bulmanı iltifat olarak almalıyım," dedi.

"Şimdi görüyorum ki," diye devam etti Kamran, "senin başına buyruk aptallıkların bu karmakarışık ağa dolanmayı başarmış ve ben senin oynadığın farklı rolün ancak bu sabah farkına varabilmişim. Eylemlerini anlamak için onları hoş görmem gerekmiyor ve bana yalan söylediğin için senin hâlâ piçin teki olduğunu düşünüyorum ama onu kurtarma içgüdünü takdir edebilirim, çünkü senin de hatırlayacağın gibi ben de aynı içgüdüyü hissetmiştim."

"O zaman bana *gerçekten de* bir anlaşma teklif ediyorsun."

"Aklına ihtiyacım var, Hazan. Kız hakkında bildiğin her şeye ihtiyacım var. Ona büyük bir sadakat duyduğunu biliyorum —tam da hayatını ona adadığın için kendini bu zindanda bulduğunun farkındayım— ama o ikimizi de aldattı ve korkarım bunun nedenini ancak iş işten geçtiği zaman anlayacağız."

"Tulan'a savaş açmak istiyorsun."

"Evet."

"Ve halkımın kurtuluşu olması gereken genç kadını öldürmen için sana yardım etmemi istiyorsun."

"Doğru."

Hazan kafesinin kapısına yaklaştı ve ellerini demir parmaklıklara doladı. Gözleri öfkeyle parladı. "Ölmeyi yeğlerim."

Kamran, Hazan'a kendi öfke dolu bakışlarını yöneltti, hiddeti yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu. Etkileyici bir kontrolle sessizce "O, şeytanla işbirliği içinde," demeyi başardı.

Hazan donakaldı. Bir adım geri çekildi, elleri demir parmaklıkları bıraktı, yüzü gevşedi.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Sen orada değildin. Konuştuklarını duymadın. Tulan kralı onun çok güçlü bir müttefiki, evet, ama en büyük destekçisi İblis."

"Bu imkânsız," dedi Hazan. "İblis tüm uygarlığımızın mahvolmasından sorumlu. O asla—"

"O hayatımıza girdiğinden beri olanları bir düşün, Hazan. Tıpkı kehanetin öngördüğü gibi. Kâhinler öldü, büyükbabam öldü, Ardunya savunmasız—"

"Ve yüzün," dedi Hazan, konuşurken kendi kendini şaşırtıyormuş gibiydi. "Büyü değişti."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

Eski nazır çok uzun süre sessiz kaldı. Uzaklara dalmıştı, gözleri boş bakıyordu.

Kaybolmuştu.

"Büyünün bozuluşu," dedi Hazan sonunda. "Taht üzerindeki hakkının artık mutlak olmadığı anlamına geliyor. Tahtın daha değerli bir vârisinin yaşıyor olabileceği anlamına geliyor."

Kamran kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Büyük bir metanetle "Demek imparatorluğumu ele geçirmeye niyetli," demeyi başardı.

"Buna ihtiyacı olmayacak," dedi Hazan, bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sanki soyluların seni hükmetmeye uygun bulmamaları için yeterince sebepleri yokmuş gibi, şu anda imparatorluğun dört bir yanından bir Kâhinler heyeti topladıklarına şüphe yok. Büyünün tasdik edilmesini isteyecekler, bunu elde edemeyeceksin ve belirsiz bir vâris ilan edildiğinde seni saraydan atacaklar. Eğer hemen harekete geçmezsen—"

"O hâlde başka seçeneğim olmadığını kabul ediyorsun, onu öldürmek *zorundayım*—"

"Hayır," dedi Hazan, onun sözünü keserek. "Başka yollar da var. Ancak yardımımı kabul edeceksen, bu konudaki hükmümü de kabul edeceksin. Onun halkına ihanet edip etmediğine *ben* karar vereceğim, bu da demek oluyor ki ben sana izin vermedikçe onun saçının teline bile dokunmayacaksın."

Hazan kelepçelenmiş ellerini kaldırdı ve tek bir hızlı hareketle demir prangaları koparıp attı. Kelepçeleri bileklerinden sökmek için dişlerini kullandı, ardından metali yere fırlattı ve kelepçe şiddetli bir şangırtıyla yere düştü.

Ve sonra zindanın kapısını menteşelerinden söktü.

Eşikten geçmeden önce demir kapıyı duvara dayadı ve prensle göz göze geldi.

Kamran takdire şayan bir şekilde hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi.

"Bunca zaman buradan kaçabilirdin," dedi, gözlerini arkadaşına dikti. "Neden muhafızların seni zapt ettiklerini düşünmelerine izin verdin? Geleceğimi bilemezdin."

"Bunu yapmadım," dedi Hazan sessizce. "Muhafızlarla dövüştüm, çünkü bana bir hayvanmışım gibi davrandılar ve Cin olduğumu anladıklarında bana karşı davranışları daha da iğrençleşti. Burada kaldım çünkü onu hayal kırıklığına uğrattığımı, bu yüzden de ölmeyi hak ettiğimi düşündüm. Şimdi ise neler olup bittiğini anlamaya yetecek kadar da olsa yaşamam gerektiğini öğrendim."

Kamran bir süre sessiz kaldı, Hazan'ın sözlerini sindirmeye çalıştı. "Gerçek benliğini benden bu kadar uzun süre saklamayı başarman şaşırtıcı," dedi en sonunda. "Senin daima bir şeyler sakladığından şüphelenmiştim ama bu kadarını hiç fark etmemiştim."

"Peki gerçeği öğrendiğin için dehşete mi kapıldın?" diye sordu Hazan.

"Hayır. Sanırım gerçek Hazan'ı tercih ederim."

Hazan "Korkarım bunu söylediğine pişman olabilirsin," derken neredeyse gülümseyecekti. "Seni uyarıyorum, Kamran. Anlaşmamızın şartları tartışmaya kapalı. Onun canını vaktinden önce yakarsan seni kendi ellerimle öldürmekten çekinmem."

ON İKİ

دوازده

ALİZE, KÜÇÜK BİR ARININ bir lavanta çalısının tepesine konmasını, dalın onun vızıltılı ağırlığı altında sallanmasını izledi. Türlü dallardaki tüneklerinden çoğu zaman görünmeyen kuşlar onun etrafında ötüşüp cıvıldıyor, neşeli şarkıları bir anlık sessizliğe izin verecek kadar bile susmuyordu. Esinti ılıktı, tenine vuran güneş şahaneydi, sıcaklığı havadar elbisesinin içinden süzülüyordu.

Serra, Alize için çok sayıda muhteşem kıyafet seçmiş olmasına karşın kızın ölçülerini bilmiyordu ve sonuç olarak giysilerin pek çoğu üstüne tam oturmuyordu ve düzeltilmeleri gerekecekti. Ama kendi bedenine uyan birkaç elbiseyle birlikte çeşitli boyutlarda türlü türlü iç çamaşırları vardı ve Alize, sol kolunda iyileşmekte olan yaraları koruma umuduyla yumuşacık, incecik, uzun kollu bir elbisenin rahatlığına en sonunda adım atmadan önce taze ve temiz şeyler giyecek olmaktan gerçekten mutlu olmuştu. Fildişi rengi bir elbise seçmişti, incecik şifon katmanları, boynuna ve omuzlarına giderek yükselen daireler hâlinde dolanan tek bir altın şeritten dövülmüş ağır bir yakayla dengelenmişti, değerli metalin dönüşleri göğüskemiğinin hemen altında kesiliyordu. Elbisenin boyun bandı, narin kumaşın beline doğru kıvrılmadan önce göğsünü sıkıca sardığı ve altında rüzgârda dalgalanan tam boy bir eteğe dönüştüğü, normal şartlarda skandal yaratacak kadar düşük bir boyun çizgisini gizliyordu.

Saçlarını her zamanki tarzında toplamış, parlak bukleler hâlinde gelişigüzel bir şekilde başının üzerine tutturmuştu. Serra onun önceden ayarlanmış mücevherler arasından bir şey seçmesi için ısrar etmişti ve seçenekler o kadar çarpıcıydı ki Alize'yi buna ikna

etmek için gerçekten çok az şey gerekmişti. Yine de Alize saçlarına sadece basit bir halka takmayı tercih etmişti: dövülerek ince bir taç şeklini almış, içlerine rengârenk mücevherler yerleştirilmiş, kâğıt kadar incecik üç altın şerit.

Alize hareket ederken, oraya vardığında keşfettiği yemyeşil patikaya açılan çift kapıyı iterken ışıldıyordu. Temiz olmak, kendini sıfırlamak ona iyi gelmişti.

Sihirli balo elbisesi dışında, Alize bir hizmetkârın sıkıcı ve kullanışlı kıyafetlerinden başka bir şey giymeyeli uzun yıllar olmuştu ve Alize, trajik koşullara rağmen bu kıyafetler için son derece minnettardı. Ustaca dokunmuş bir giysiyi her zaman takdir etmişti, ama kumaşın kendisinden alınacak daha da büyük bir zevk vardı; en azından burada, elbiseleri o kadar zarif kumaşlardan dikilecekti ki asla cildini tahriş etmeyecek ya da kaşındırmayacaktı, bitmek bilmeyen çalışma saatleri boyunca kaba dikişlerin cildine acı verici bir şekilde sürtündüğü yerlerde asla kıpkırmızı izler bırakmayacaktı. Merhametten ve lütuftan böylesine yoksun bir durumda Alize bu küçük hediyeye sarıldı, açlıktan kıvranan kalbini beslemesine izin verdi.

Alize iç çekti, bahçeye giderken yanında taşıdığı sıcak çay dolu fincandan bir yudum aldı.

Daha önce Serra bir tepsi yiyecek ve içecek getirmesi için bir hizmetkâr çağırmıştı ve minnetle kana kana su içen Alize burada da hizmetkârların *snoda*lar –gözleri ve burnu saran, gerekli görüşü engellemeden kullanıcının yüz hatlarını yumuşak bir şekilde bulanıklaştıran tülden maskeler– taktığını fark edince şaşırmıştı. Alize, kapıda bir hortlak misali beliren genç adamdan gözlerini ayıramamıştı; eskiden kim olduğunu, hayatının bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğini hatırlatan bu görüntü karşısında büyülenmişti. Bir hizmetçi olarak Alize *snoda*sına, sağladığı anonimlik için her zaman minnettar olmuştu ama ne içinde bulunduğu topluluğa ne kadar zalimce davranıldığını, ne de katlanmak zorunda bırakıldıkları haksızlıkları asla unutmamıştı. Alize genç snoda geldiğinde ona fısıldayarak merhaba demiş, cesaret verici bir şekilde gülüm-

semişti; çocuk karşılık olarak korku dolu bir ses çıkarmış, tepsiyi yerine alelacele bırakırken neredeyse yere devirmişti.

Bundan sonra Serra, Alize'ye dinlenmesi için izin verdi.

Yaşlı kadın, Alize'nin odasında kalması hâlinde, Cyrus onu aşağıda onu büyük bir sabırsızlıkla beklediği için gelip onu kontrol etmek isteyeceğini düşünmüştü. Serra, Alize'nin Cyrus'ın kendisine gelmesini beklemesi gerektiğini, sonra da bu özel andan yararlanarak —onları izleyen hizmetkârların kocaman açılmış gözlerinden ve havaya dikilmiş kulaklarından uzakta— Cyrus'a fikrini değiştirdiğini ve teklifini kabul ettiğini söylemesi gerektiğini anlatmıştı.

Alize şimdi bunları düşünürken midesinin bulandığını hissetti.

Serra'nın ürkütücü planını şok edici bir isteksizlikle kabul etmişti. Şok ediciydi, çünkü Cyrus'ın daha önce Alize'yi gayet dobraca suçladığı gibi, Alize gerçekten de saatlerdir onu öldürmekle tehdit ediyordu. Alize'nin şimdi onu öldürme konusunda tereddüt etmesi tuhaftı, çünkü özellikle de mevcut koşullar altında bu seçimin bu kadar zor olmaması gerekiyordu.

Yine de, Alize iğrenç kralı kendi tavsiyesiyle öldürmeye karar verseydi bu kararından asla şüphe duymazdı, çünkü onun sağduyusuna güveniyordu. Ama bunu yapmasının *istenmesinde*, genç adamın annesinin emriyle bunu yapmakla neredeyse *tehdit edilmesinde* tuhaf bir şey vardı.

Bu onu rahatsız ediyordu.

Bu konuda bir şeyler ona yanlış geliyordu ve yine de, Alize Cyrus'ın korkunç, nefret dolu bir kral olduğunu düşündüğünü kendi ağzıyla itiraf etmişti. Onun suç listesi kabarık ve iğrençti ve sadece annesi, ondan zaten yapmayı planladığı şeyi yapmasını epey saldırgan bir şekilde istediği için Alize'nin tereddüt etmesine gerek yoktu.

Hayır, kesinlikle hayır.

Eğer Cyrus'ı öldürürse, özgür olacaktı.

Kaçabilirdi, Kamran güvende olabilirdi, dünya gereksiz, kanlı bir savaştan kurtulabilirdi ve şeytanın avucunun içinden kaçabilirdi. Serra kıza bir dizi vaatte bulunurken yalan söylememişti, Ali-

ze'nin *nosta*sı bunun kanıtıydı. O hâlde tüm bu olanlar neden onu bu kadar huzursuz etmişti?

Alize'nin aklı karışmıştı.

Kendini toparlaması, onu son derece rahatsız edecek bir stratejik manevraya hazırlanması gerekiyordu, çünkü Serra ona bir adamı öldürmenin en kolay yolunun silahla değil, kusursuz bir nezaketle yapılabileceğini söylemişti.

"Beni affet, canım, ama savaşta onu asla yenemezsin," demişti anlayışlı bir tavırla. "Yerinde olsam bunu denemezdim."

Alize buna itiraz etmiş, güçlü yanlarını savunmaya hazırlanmıştı ama Serra elini küçümseyici bir şekilde kaldırmakla yetinmişti.

"Eh, çok yetenekli olduğundan şüphem yok. Asilsin de. Diğer yandan oğlum adil dövüşmez. Emeklemeye başladığı yaştan beri büyücülük ve kehanet üzerine çalışıyor. Son derece zeki, aldatıcı ölçüde güçlü ve temel erdem standartlarından yoksun. Ayrıca çok ama çok öfkeli ve fena hâlde şüpheci. Kimseye güvenmiyor. Bir yudum suyu bile bir hizmetçiye tattırmadan içmez." Alize'yi şöyle bir süzmüştü. "Kontrolsüz öfken seni açık bir tehdit hâline getiriyor, canım ve bu tavrında ısrar ettiğin sürece Cyrus tetikte olacak.

"Bu duruma güçlü olduğumuz bir noktadan yaklaşmalıyız," demişti Serra sertçe, "ve ben, senin en büyük gücünün beklenmedik derecede sessiz bir şey olabileceğine inanıyorum. Oğlumu onunla *gerçekten* evlenmek istediğine ikna edersen, o senden şüphelenmeyi bıraktığında, onu kahvaltıda bile zehirleyebilirsin."

Alize kaşlarını kaldırmıştı. Hafifletici sebepleri gayet iyi anlıyordu ama Serra'nın oğlunun cinayetini bu kadar soğukkanlılıkla tartışabildiğine inanmak hâlâ zordu.

"Ya da herhangi bir şey olabilir, gerçekten," diye devam etmişti Serra, Alize'nin yüzündeki ifadeyi yanlış anlamıştı. "Zehir kullanmak zorunda değilsin. Bunu yapmanın birçok yolu var, sen ona zarar vermeyeceğine dair onu ikna ettikten sonra bunların hepsini çözebiliriz. En önemli adım bu ve bunu doğru yapmalıyız."

Ah, bu çok fazlaydı.

Alize şimdi gözlerini bir anlığına kapattı ve boynunun dibinde

giderek artan gerginliği ovuşturdu. Bir çardağın gölgesinin hemen altına yerleştirilmiş masaya yığıldı, öfkeyle kaşlarını çattı. Başı ve kalbi ağırlaşıyor, endişeleri artıyordu.

Yabancı bir ülkede kapana kısılmış, tuhaf bir kadın onun üstüne tuhaf bir vazife yüklemişti. Alize'yle tanışan herkes, ister yaralamak, ister karşısındakini kullanmak ya da yalan söylemek için olsun, gizli amaçlara sahipmiş gibiydi. Çok değer verdiği Kamran da en başından beri ona dürüst davranmamıştı ve Alize onun nedenlerini tabii ki anlıyordu ama yine de hayatındaki –aralarında Omid, Huda Hanım ve hatta eczacı Deen'in de bulunduğu– olumlu ilişkilerin bile bir şekilde nezaketsizlikten doğmuş olması onu rahatsız ediyordu.

Alize hayatındaki iyi şeyler için minnettardı, gerçekten, ama bazen seyreltilmemiş bir neşenin özlemini çekiyordu, karanlık onu engellemeden gülümsemenin, acının darbelerini bilmeden gülmenin, belirsizliğin gölgesi olmadan arkadaşlarını görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Karmaşık olmayan mutluluk neydi?

Bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Anne ve babasının ölümünden bu yana geçen onca yıl boyunca, başından sonuna dek gerçekten onun yanında olan tek bir kişi vardı.

Hazan.

Tanıştıkları andan itibaren Hazan ona sadık kalmış ve şimdi ölmüştü.

Bu acıyı salıverme ihtiyacı bir şekilde kaçınılmazmış gibi görünse de, gözlerindeki ani sıcaklık onu şaşırttı. Korkunç bir ses çıkardı, gözyaşları yüzünden aşağı hızla süzülürken bile hıçkırığını bastırmak için bir elini ağzına kapattı. Titreyen parmaklarıyla yanaklarını silerken, Hazan'ın onu koruma pahasına hayatından nasıl vazgeçtiğini, o buna layık olup olmadığını bile bilmeden onun için nasıl her şeyi göze aldığını düşündü. Alize o anda bile onun cömertliğinden yararlanıyordu, *nosta* şimdiye dek aldığı en büyük hediye olduğunu defalarca kanıtlamıştı, onun rehberliği olmasa Alize gerçekten de tamamen kaybolurdu.

Burnunu çekti ve şükran dolu bir fısıltı gönderdi, bir başka gözyaşı dalgasına karşı koymaya çalışırken, o hâlâ hayattayken ona teşekkür etme şansına sahip olmayı diledi.

Hazan ona *inanmıştı*.

Olması gereken her şeye, Alize'nin kanının taçlandırdığı kraliçeye, halkına vadettiği kurtuluşa —ve asla başaramadığı her şeye— körü körüne inanmıştı.

Acaba, diye düşündü Alize, kendilerini kurtarabileceği umuduyla yaşayan başkaları da var mıydı? Ve eğer öyleyse, *onları* korumak için kendi hayatını feda etmeyi onlara borçlu değil miydi?

Ailesinin hâlâ hayatta olmasını nasıl da isterdi.

Keşke ona yardım etmek, yol göstermek için burada olabilselerdi. Alize her şeyden çok, iki şeyi aynı anda istediğini fark etti: bir daha asla uyanamayacağı derin bir kış uykusuna yatmak ve kalkıp halkının umut ettiği her şeye dönüşmek. İkinci seçenekle ilgili sorun hem basit hem de trajikti.

Alize bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Onu başından beri saklanmaya zorlayan şey, izlemesi gereken yol hakkındaki cehaletiydi. On sekizinci doğum gününden önce —bu olay sadece birkaç ay önce gerçekleşmişti— ona vadedilen güç ona açılmayacaktı bile ve şimdi nihayet reşit olduğu için, kendisine ait olana erişemiyordu. Büyünün kendini göstermesi için bile beş ruhun onun için ölmeye razı olması gerekiyordu ve bundan önce, yeri kayıp bir sır olan görkemli maddeyi *bulması* gerekiyordu. Tek bildiği, bu dengesiz minerallerin Ardunya'nın Arya Dağları'nın derinliklerinde gömülü olduğuydu ve tam yerini belirlemesine yardımcı olabilecek tek nesne de artık yoktu.

Yangın ailesinin evini yok ettiğinde ve annesini öldürdüğünde, ebeveyninin yanmaz avucuna tıkıştırdığı mendilini kurtarmayı başarmıştı. Başka hiçbir şey kurtulamamış gibi görünüyordu; metaller ve altın tuzla buz olmuş, diğer her şey küle dönüşmüştü. Buna rağmen, o korkunç olayın sabahında, doğan güneşin ışınlarıyla parıldayan, kalbi göğsünde paramparça olsa bile onu yanına çağıran ince bir kitap görmüştü.

Daha önce gördüğü hiçbir kitaba benzemiyordu.

Bu tek nesne alevlere tamamen kendi başına dayanmıştı ve tıpkı Alize'nin kendisi gibi, söz konusu nesne de yangına karşı direncini kanıtlamıştı. Alize o kitabın kendisi için olduğunu kesin olarak biliyordu. Kitap onu *çağırıyor* gibiydi.

Işıldayan ciltli kitaba dikkatle yaklaşmış, o anda bile ailesinin kitabı ondan bilerek saklamış olabileceğini anlamıştı. Dünyası alevler içinde kaldığında Alize henüz on üç yaşındaydı ve o güne dek annesiyle babası ona kim olması gerektiğini söylemiş olsalar da, onu bu rol için başka pek çok şekilde hazırlamış olsalar da Alize daha çocukken ona her gerçeğin ağırlığını yüklemek istememişlerdi. Ona niyetlerini anlatmış, gençliğinin tadını bir süre daha çıkarabilmesi için bazı bilgileri saklamak istediklerini söylemişlerdi. On sekiz yaşına geldiğinde ona her şeyi anlatacaklarına söz vermişlerdi.

Bu şansı hiç bulamamışlardı.

Bunca yıl onların yokluğunda, o esrarengiz kitap onun tek rehberi olmuştu. Yırtık pırtık, dikkat çekmeyen ama sessizce büyülenmiş bir nesneydi; Alize'nin uzun zaman önce ezberlediği ama henüz çözemediği şifreli bir bulmacanın ilk ipucuymuş gibi görünen bir şey sunuyordu. Alize yine de bu küçük hediyeye dört elle sarılmış, büyülü cildi yoksul bir hizmetkârın az sayıdaki eşyasını koruyabildiği kadar iyi korumuştu. Alize o âna dek kendine heybesinin kayboluşunu, tüm hayatının önemli eserlerinin hiç şüphesiz sonsuza dek kaybolduğunu düşünme izni vermemişti. Annesinin mendilini kaybetmiş olması yeterince zordu, ama bu...

Bu bir başka darbe, bir başka yıkımdı.

Alize nemli yüzünü bir kez daha sildi, çay fincanını can havliyle kavradı. Çayına o kadar uzun süre dokunmamıştı ki soğumuş olmalıydı, ama buna aldırmadı. Çiçekli sarmaşıklar etrafındaki havaya cennet gibi bir koku yayıyordu ve o da bu nefis kokuya odaklanmak için elinden geleni yaptı, nefes alıp verişini düzene sokarken gözlerini kapattı, ılık çaydan bir yudum aldı ve tadını çıkardı.

"Üzerini değiştirmişsin."

Alize öylesine irkildi ki çayını temiz beyaz elbisesinin ön kı mına döktü, sıvı ince kumaşı ıslatıp içine işlerken nefesi kesildi soğuk çay göğsünden aşağıya durmadan damlıyordu.

Öfkeyle ayağa fırladı.

Cyrus karşısındaki iskemlede sakince oturuyordu, o meşhur siyah şapkası görünürde yoktu. Gözleri, teninin altın sıcaklığında parlak, büyüleyici bir mavilikle parlıyor, bakır saçlarının dalgalar güneşin düzensiz çizgilerinde parıldıyor, ortaya çıkan ışıltıyla saç telleri neredeyse metalden dövülmüş gibi duruyordu. Adam sinir bozucu derecede güzeldi ve Alize neredeyse çay fincanını ona fırlatacaktı.

"Seni sapık," diye bağırdı. "Neden kapıyı *çalmadın*?"

"Çaldım," dedi Cyrus ve sonraki sözlerini sanki Alize bir çocukmuş gibi yavaşça söyledi. "Ama duymuş olamazsın, çünkü ta burada oturuyordun."

Alize elindeki boş fincanı sıkıca kavradı. "Yalnız kalmak isteyebileceğim hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır." Cyrus başını yana eğdi, dudakları tuhaf, küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annem beni beklediğini söyledi. Benimle çok önemli bir konuda konuşmak istiyormuşsun."

Alize o anda gözlerini kapamak zorunda kaldı, Cyrus'ın ailesi hakkında acımasızca bir şeyler söyleyip bu yeni, daha nazik yaklaşımını mahvetmemek için dudaklarını sıkıca büzdü. Serra gerçekten zorlu biri olduğunu kanıtlıyordu ve Alize ikisinden de nefret edebileceğini düşündü.

"Bağışla beni," dedi Cyrus usulca, "ama benim yanımda şeffaf giysiler giymeyi huy edinmeye mi niyetlisin? Yalvarırım şimdi söyle de, ben de bu bekleyiş içinde kendimi kör edebileyim."

Alize gözlerini açtı, zedelenmiş onuru yüzünün kızarmasını gerektirirken bile göğsünde sessiz bir öfke birikiyordu. "Bu ne cüret," diye fısıldadı.

"Elbisenin içini olduğu gibi görebiliyorum sadece," dedi Cyrus, belli belirsiz bir hareketle onun vücudunu işaret etti. "Ve bunun sende bir alışkanlık olduğunu görmeye başlıyorum."

Alize, çay fincanını onun kafasına indirmemek için kendini var gücüyle tutmak zorunda kaldı. Bu duyguyu memnuniyetle karşıladı, daha uygun bir zamanda onu öldürmek gibi çirkin bir görev için içinde bir cephane gibi sakladı. Serra'nın kendisine söylediği her şeyi zihninde topladı, bu delinin kendi babasının canını aldığını, bir grup Kâhin'i öldürdüğünü, Ardunya kralını katlettiğini ve Tanrı bilir daha neler neler yaptığını, muhtemelen çok sayıda iğrenç eylemde bulunduğunu kendine hatırlattı.

Alize bütün bunları sarsılmaz zihnine kanıt olarak sunarak, Cyrus'tan korkması gerektiğine kendini iyice inandırdı. Ona son derece dikkatli davranmalı, ahmak bir çocuk gibi bağırıp çağırmamalıydı, çünkü Cyrus aslında ufacık bir kışkırtmayla kellesini alabilecek kadar güçlü, heybetli bir kraldı.

Ama yine de.

Alize kendini azarlarken bile, o anda durumun gerektirdiği dehşeti içinde *hissetmeyi* başaramadı.

Sorun şu ki kendisini ondan daha güçsüz hissetmiyordu.

Bu belki tehlikeli bir inanıştı ama Alize onunla başa çıkabileceğinden epeyce emindi. Evet, Cyrus ona gerçekten canavarca gelmiyordu, ki bu da başlı başına endişe verici olmalıydı, ama onun huzurunda korku hissetmezken böyle bir duruşu korumak zordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi tabii, çünkü kafasında onun kötülüklerini sıraladığında, Cyrus gerçekten de aşağılık bir karaktere bürünüyordu.

Son yirmi dört saatin dayanılmaz acı verici olaylarının zihnini onarılamaz bir şekilde bulandırmış olmasının da mümkün olabileceğini düşündü.

Her halükârda, görevi Cyrus'ı kelimenin tam anlamıyla nezaketle öldürmekti; ne kadar nahoş olsa da onu kurtarabilecek *ve* kanlı bir savaştan kaçınarak masum hayatları kurtarabilecek bir taktikti bu. Cyrus'ın onu bu kadar kolayca kışkırtmasına izin verirse bu yöntem işe yaramazdı ve eğer her ufacık tahrike karşı gösterdiği bu çocuksu, öfkeli tepkilere son vermezse, şüphesiz pişman olacaktı.

O yüzden gülümsedi.

Islak elbisesiyle tekrar oturdu, bir dirseğini masanın üzerine bıraktı, yanağını eline yasladı ve gülümsedi. Gülümsemesi artık zorlama değil, gerçek oluncaya dek, en mutlu anılarını hatırlamak için müthiş bir çaba harcadı.

"Hayır," dedi kibarca, sesinde öfkeden iz kalmamıştı. "Bunu alışkanlık hâline getirmeye niyetim yok. Ve geldiğine sevindim. Konuşmamız gereken çok şey var."

Cyrus şaşkınlığını gizlemedi.

Alize, Cyrus'ın onun dizginleri boşanmış gülümsemesinden başını çevirebileceğini düşündü; Cyrus bunun aksine gözle görülür bir hayranlıkla onu inceledi ve yüzünü ona dönmek için iskemlesinde tamamen döndü. Gözleri neşeyle parıldarken bile hiçbir şey söylemedi, onu o kadar uzun süre izledi ki Alize neredeyse çabalamaktan vazgeçecekti, bu arada kalbinin onun ilgisinin tüm gücüne nasıl tepki verdiğini de görmezden geliyordu. İnkâr etmek imkânsızdı: Cyrus'ta fiziksel olarak kudretli bir şey vardı, her an yanında taşıdığı güçlü bir varlık. Cyrus ona o anda öyle bir dikkatle bakıyordu ki Alize onun ağırlığı altında ezilebileceğini hissetti, ve Cyrus kirpiklerini indirip bakışlarını bir anlığına dudaklarına çevirdiğinde nefesinin neden biraz daha hızlandığını, kalbinin neden biraz daha hızlı çarptığını düşünmemeye çalıştı.

Kendini tuzağa düşmüş hissetti.

"Alize," dedi Cyrus usulca. "Kötü bir kız mı oldun sen?"

Alize aniden masadan uzaklaştı ve kendine sokuldu, ıslak entarisi esintide onu yeniden ürpertti.

"Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde, aslında güneyli kralı hafife almış olabileceğini fark etti.

Gözlerini ondan bir an olsun kaçırmayan Cyrus, onun önceki hareketlerini taklit etti. Bir dirseğini masaya dayadı, yanağını eline yasladı ve onu öyle içten bir gülümsemeyle kör etti ki göğsünde beklenmedik, iğrenç bir duygu dalgalanmasına yol açarak onu tedirgin etti.

"Hayır mı?" dedi Cyrus, hâlâ gülümsüyordu.

Alize kendine konuşabilecek kadar güvenmiyordu, başını iki yana salladı.

"Tanrım, o kadar güzelsin ki," dedi Cyrus, gülümsemesi kaybolmuştu. "Bana yalan söylediğinde bile."

Onun bu itirafı, Alize'nin damarlarında bir sıcaklığı uyandırdı, analiz etmekten korktuğu bir tepkiydi bu. Cyrus'ın ona neden böyle bir şey söylediğini ya da sözlerinin neden herhangi bir etki yarattığını bilmiyor, bunu düşünmek de istemiyordu. Tek bildiği, Cyrus'ın gözlerinin adını koymaya korktuğu bir duyguyla kararmış olduğuydu ve onun bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu aslında hiç bilmediğinin farkına varıyordu.

Cyrus aniden ayağa kalktı, ona yaklaştı, tepesine dikildi. Endamıyla ışığı neredeyse tamamen kapatıyordu, Alize'yi gölgelere boğdu ve güneşin yokluğunda titremesine yol açtı.

Sonra ona dokundu, hiç beklemediği bir yumuşaklıkla onu hayrete düşürdü, parmakları onun çenesinin hattını o kadar hafifçe takip etti ki Alize'nin dudakları ani bir nefesle açıldı.

Hareket edemiyordu sanki.

Bedeni ona ihanet etmişti. Zihni çığlık çığlığayken bile *bedeni ona ihanet etmişti.*

"Kötü kız," diye fısıldadı Cyrus. "Annemle anlaşmalar yapıyormuşsun."

ON ÜÇ

سیزده

"İŞİMİ *ÇOCUĞA* MI VERDİN?"

Hazan, tanıdık gelmeye başlayan kontrolsüz bir öfkeyle savaş odasının kapısını savurup açtı. Eski nazır yıkanıp paklanmış ve üzerini değiştirmişti. Odalarını ve eşyalarını kaybedecek kadar uzun süre hapiste kalmamıştı, bu yüzden normal sayılabilecek bir hayata dönmesi biraz daha kolay olmuştu.

Büyük bir istisna dışında.

Kamran başını kaldırmadan, "Omid hayatımı kurtardı," dedi. Savaş odasında tek başına oturmuş, imparatorluğun farklı bölgelerinden gelen yeni bir rapor tomarını okurken çay içiyordu.

"Evet, söylemiştin. Gerçi bu süreçte seni sağduyundan mahrum bıraktığını fark etmemiştim."

"Son aylarda," dedi Kamran, bir tomar kâğıdı kaldırıp gözden geçirdi, "imparatorluktaki üç farklı dağ silsilesinde bir düzine açıklanamayan çığ ihbarı olduğunu biliyor muydun?"

Hazan bunu duymazdan gelerek odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Yerime geçmesi için on iki yaşında eğitimsiz birini işe aldın ve benden gücenmememi mi bekliyorsun? Sanki işim çok basitmiş ve ben de kolayca değiştirilebilirmişim gibi?"

Kamran kâğıtları masaya bıraktı. "Sence de tuhaf değil mi?"

"*Tuhaf* çok hafif kalır. Bence gerçekten deli saçması—"

"Çocukla ilgili durumu demiyorum, seni aptal, açıklanamayan kaya kaymaları." Kamran tekrar rapora baktı. "Sadece son bir ay içinde dört olay meydana geldi, ancak birliklerimiz en ufak bir patlayıcı izine bile rastlamadı. Tüm anlatılanlara göre, İstanez, Puneh ve Suton Dağları'nda meydana gelen bu olaylar rastlantı-

sal doğal afetlerdi ve ben de bu sabaha kadar bunu kabullenebilirdim, ama tam da hayatımın şaşırtıcı bir şekilde nasıl değiştiğini düşünürken," dedi alaycı bir gülümsemeyle, "iki olay daha rapor edildi. Son zamanlarda Tulan casuslarının akın etmesiyle, bu konuda daha önce düşündüğümüzden daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de dağlarda saklanıyorlardı ve bu süreçte ortalığı biraz karıştırdılar; belki de daha uzak bölgelerde tanığı olmayan başka kaya düşmeleri de oldu. Bu da gerçek sayının çok daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Senin pisliğin teki olduğunu."

Kamran, çayından bir yudum daha almak için kâğıtları bir kenara bırakarak, "İstersen ortalığı ayağa kaldır," dedi. "Ama çocuğu kovmuyorum. Daha son birkaç saat içinde oldukça yetenekli olduğunu kanıtladı."

"Yetenekli mi?" Hazan'ın gözleri büyüdü. "Ne konuda? Cüzdan aşırmak konusunda mı? Hazine evlerini boşaltmakta mı? Altınlarının hâlâ orada olduğundan emin olmayı hiç düşündün mü?"

"Kabul ediyorum," dedi Kamran, boğazını hafifçe temizleyerek, "bu kararı verirken belki de tam olarak aklım başımda değildi. Yine de, çocuğa ilişkin yargılarının fazlasıyla dar görüşlü olduğunu iddia edebilirim; benim tahminime göre, Omid kendi parlamentomuzun üyelerinden çok daha dürüst olduğunu kanıtladı. Yedi Hanedan'ın asilzadeleri muhtemelen asla değişmeyecek, ancak doğru bir rehberlikle çocuk yine de başarılı olabilir."

"Ya ben? Ben ne yapacağım?"

"Sana şövalyelik unvanı vermek niyetindeyim."

Hazan öfkeyle alaycı bir ses çıkardı, onunla tartışmaya hazırlanıyordu ki gözle görülür bir şokla Kamran'ın gayet ciddi olduğunu fark etti.

"Beni şövalye mi yapmak istiyorsun?" dedi şaşkınlıkla. "Ama ben bir asker bile değilim."

"Cesaretin hakkında yeterince kanıtım var, Hazan."

Eski nazır geri çekilip sessizliğe gömüldü. Elmacıkkemiklerin-

de, kulaklarının uçlarında nadir görülen bir sıcaklık belirirken bir an için gözlerini yere dikti.

Kamran kâğıtlarına dönerek, "Ve savaş meydanında hücum etme yeteneğine de güvenim tam," dedi.

"Henüz kral değilsin." Hazan başını kaldırdı, ses tonunda hâlâ inatçı bir şüphecilik vardı. "Böyle bir şey yapacak gücün var mı?"

"Beni gücendirmeye mi çalışıyorsun?" dedi Kamran, dudaklarına bir gülümsemenin gölgesi düşmüştü. "Benim her zaman böyle bir gücüm vardı. Gerçi boş bir tahtın vârisi olarak şu anda düne göre daha fazla yetkiye sahibim ve bu haklarım elimden alınmadan önce onları kullanmak için sabırsızlanıyorum."

"Peki bu neyi gerektiriyor?"

"Öncelikle sana haklı olduğunu söylemeliyim," dedi Kamran, sandalyesinden kalktı. "Senin yokluğunda soyluların yeni bir Kâhinler Kraliyet Divanı kurduklarını öğrendim; gün içinde düzenli olarak gelmeleri bekleniyor. Sonuncusu gece çökünceye kadar burada olacak. Odaları Kâhinler Dairesi'nde hazırlanırken burada, sarayda kalacaklar; önümüzdeki birkaç gün içinde tüm cenazeler kaldırılana dek buradan ayrılmayacaklar."

"Bunu sana Dahhak mı söyledi?"

Kamran'ın gözleri kısıldı. "Birinin boğazıma bir kılıç saplamasına birkaç santim kalsa bile Dahhak bunu bana söylemezdi. Beni hâlâ babamın tahtına layık olmayan cahil bir çocuk olarak görüyor."

"Ne yazık, değil mi? Ona aksini düşünmesi için hiç sebep vermemiş olman."

"Kes sesini, Hazan."

Hazan gülümsemekle yetindi.

"Yedi Hanedan'ın efendileri bütün bunları görece gizlilik içinde yaptılar," diye devam etti Kamran. "Bunu sarayın onarımı için benim onayıma ihtiyaç duyan ve Kâhinler Kurulu'muz tam olarak yerleşir yerleşmez imparatorluğun etrafındaki korumaların yeniden devreye girecek olmasından duyduğu memnuniyeti yüksek sesle ifade etmek isteyen Cemşid'den öğrendim. Ayrıca, sevgili sa-

ray uşağımız Cemşid'in birden fazla önemli konuda benden daha bilgili olduğunu duyunca çok şaşıracaksın, çünkü ona annemi görüp görmediğini sorduğumda bana neşeyle birkaç gün içinde evde olacağını söyledi."

Hazan gözlerini kırpıştırdı. "Ama... Annen saraydan kaçtı mı? Ne zaman? Hançerini koluna gömdükten sonra değil umarım?"

"Onun adına kusursuz bir zamanlama. Korkarım anne şefkatinin ne olduğu konusunda fevkalade çarpık bir fikri var."

"Ve onun nereye gittiğini bilmiyor musun?"

"En ufak bir fikrim yok. Sorduğumda Cemşid, yaklaşan taç giyme törenim şerefine bana bir hediye getirmeye gittiğini söyledi." Ve Kamran kaşlarını kaldırarak Hazan'a baktı.

Hazan da aynı yüz ifadesini takındı. "Bir şişe zehir, öyleyse?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi prens, dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Bu sabah ölmemiş olman beni gerçekten çok rahatlatıyor, Hazan."

"Bu benim için de büyük bir rahatlık, efendim," dedi Hazan kupkuru bir sesle.

Kamran masada yer açmak için kâğıtlarını üst üste istiflemeye ve eşyalarını bir kenara yerleştirmeye koyuldu, gülümsemesi hafiflese de tamamen kaybolmadı. Hayatı paramparça oluyordu, ama annesinin son uğursuz sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlamayı başarmıştı. Eğer Dahhak'ın istediği olursa Kamran bir daha bu sarayın koridorlarına uğramayabilirdi, ama en azından nereye giderse gitsin yalnız yürümeyecekti. Yapayalnız ama şatafatlı bir hayat yaşamaktansa, arkadaşlarıyla birlikte dağılmayı tercih edeceğinin farkına varmıştı.

"Annem her ne yapmaya gittiyse," diye devam etti, "hayal bile edemiyorum, çünkü onun aklından geçenleri tahmin etmek imkânsız. Kesin olarak bildiğim tek şey varsa bu da geri döndüğü için gerçekten üzüleceği, çünkü vardığında sarayın artık onun evi olmadığını keşfedecek. Hanedanların unvanımı elimden almak için yeterli sebepleri biraraya getirmesinden önce en fazla bir günüm olduğu ve Dahhak tahtımı gasp etmeden önce bir haftadan az za-

manım olduğu sonucuna vardım. Bu da bizim hızlı çalışmamız gerektiği anlamına geliyor."

"*Bizim* mi?" diye itiraz etti Hazan. "Sen ve ben Ardunya İmparatorluğu'nu tek başımıza mı kurtaracağız yani? İşimi çalan çocuk nerede?"

"Çocuk meşgul."

"Neyle?"

"Bana tanık getirmekle."

"*Ne için*, seni sinir bozucu yarım akıllı?" Hazan ellerini havaya kaldırdı. "Verdiğin önemsiz, tek heceli cevaplardan daha fazlasını isteyebileceğimi tahmin edemeyecek kadar âciz misin?"

"Tanrım, sesin neredeyse aç gibi geliyor."

Hazan iç çekti, sabır dilenir gibi odayı gözden geçirdi. "Biliyor musun," dedi sonunda, "artık düzenli aralıklarla iştahım varmış gibi davranmak zorunda olmadığımı fark ettim. Tüm bu hainliğin küçük ama oldukça keyifli bir getirisi, çünkü yemek yemeyi yorucu bir zaman kaybı olarak görüyorum."

Kamran kaşlarını kaldırdı. "Anlamadığım Cinlerden söz etmişken," dedi, büyük masanın altına uzandı ve unutulup gitmiş heybeyi çıkardı. "Sanırım bunun kime ait olduğunu biliyorsun."

Prens, çantayı cilalı ahşabın yeni boşaltılmış bir bölümüne bıraktı ve bu esnada kâğıtları etrafa saçmayı başardı.

Hazan sadece ona bakakaldı.

"Daha önce zindanda," diye açıkladı Kamran. "Bu çantayı incelediğini gördüm, sanki sana tanıdık geliyor gibiydi."

Hazan duraksayarak, "Sahibinden emin değilim. Sadece kanıtlanmamış bir teorim var," dedi.

"Söyle."

"Sanırım Alize'ye ait."

Kamran masayı kavradı, acı çekmeyi bekliyordu ama onun yerine sadece hafif bir sıcaklık, göğsünde bir çarpıntı ve zihnini dolduran muhteşem bir koku hissetti. Gözlerini zorla açana ve Hazan'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle karşılaşana kadar gözlerini sımsıkı kapattığını fark etmemişti.

Kamran yavaşça masayı bıraktı. "Sen," dedi boğazını temizleyerek, "bunun ona ait olduğunu nereden biliyorsun?"

Hazan ona sadece bakakaldı. "Az önce ne oldu sana?"

"Hiçbir şey." Kamran iç çekti. "Bilmiyorum. Sadece onun adını bir daha söyleme."

"Kimin? Alize'nin mi?"

"*Piç kurusu,*" diye mırıldandı Kamran, içinde yenilenmiş bir his canlanırken, kuş sesleri zihnini doldurdu. Boynunun, yanağının, değişen gözünün şekilsiz çizgileri boyunca kıvılcımlanan sıcak, nahoş olmayan bir histi bu. "Bunu bilerek yaptın."

"Yemin ederim yapmadım," dedi Hazan sessizce, şimdi Kamran'ı yakından inceliyordu. "Anlamıyorum. Onun adını duyunca ne hissediyorsun? Acı mı?"

O his yavaş yavaş diniyordu ve Kamran başını iki yana sallarken sakinleştirici bir nefes aldı. "Her zaman acı değil. Ben her seferinde farklı şeyler hissediyorum ve bu daha bu sabah başladı. Neyim olduğunu bilmiyor musun?"

"Maalesef," dedi Hazan, alnını endişeyle kırıştırdı. "Ama bu kadar uzaktan seni bir şekilde etkisi altına aldıysa, bu ancak çok güçlü bir büyüyle ilgili olabilir. Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

Kamran sustu, onu düşündüğünde hâlâ nasıl hissettiğini anımsadı –kalbinin bir odasının her şeye rağmen onu görmek, onunla konuşmak için çırpınışını– ve Hazan'la aynı fikirde olmaktan kendini alamadı.

Derin bir nefes aldı. Birlikte geçirdikleri zamanı düşünmenin bir faydası yoktu. Eğer kızın onun huzurunda döktüğü gözyaşlarını, açığa vurduğu korkuları, paylaştığı gülümsemeleri çok fazla düşünürse...

Hayır.

Zihninin daha basit bir kısmı Alize'nin adını temize çıkarmak için nedenler bulmak istiyordu ve Kamran bu kadar zayıf olmayı reddediyordu. Kendini güçlendirmenin tek yolu yaşadıkları kısa anları unutmaktı; onun dudaklarının yumuşaklığını hatırlamayı, dokunuşuna teslim oluşunu, onu öptüğünde çıkardığı sesi hatırla-

mayı reddediyordu. Kız onun gözlerinin içine onun bir değeri varmışçasına bakmış, ona değerli bir şey olabilirmiş gibi dokunmuştu. Kızın yumuşak kıvrımları Kamran'ın ellerine, vücuduna kusursuzca uyum sağlamıştı. Kamran onun gizemlerini yavaşça çözmek, onu çırılçıplak soymak, yüzünü onun sıcak tenine bastırmak ve orada yaşamak, onu yutup tüketmek istemişti. Rüyalarında tam da aynı şeyi yaptığını asla yüksek sesle itiraf edemezdi, kendini ona defalarca kaptırıyor ama ateşli, acı verici bir hayal kırıklığı içinde uyanıyordu. Kız, onun içinde asla iyileşemeyeceğinden korktuğu bir delik açmıştı. Kamran hayatı boyunca hiç kimseye karşı böylesine güçlü bir çekim hissetmemişti. Bir öpücüğün böyle bir güce sahip olduğunu asla görmemişti.

"Kamran?"

"Evet." Kamran bu tek kelimeyi ağzından çıkarırken nefes nefeseydi.

"Nereye gittin?"

"Hiçbir yere," dedi sarsakça. Boğuk bir nefes daha aldı, vücudu gergindi. Başını kaldırıp gözlerini duvara dikti. "Şimdilik *cevaplayabileceğimiz* sorulara odaklanalım. Bu çantanın ona ait olduğunu nasıl anladın?"

"Onu taşırken gördüm," dedi Hazan, "kralın onu öldüreceği gece."

Bu cevap, Kamran'ın aklını bir anda başına getirdi.

Hazan'a sertçe baktı, kaşları birleşti. "Demek büyükbabam haklıymış," dedi. "O gerçekten de yardım aldı. O serserileri yenmesinde ona yardım eden *sendin*."

"Hiç de değil." Hazan güldü. "Bunu tamamen kendi başına yaptı. Ben onu gölgelerden izledim sadece, yardıma ihtiyacı olursa müdahale etmek için bekledim, ki hiç ihtiyacı olmadı." Başını iki yana salladı. "Büyükbaban onun karmaşık bir cephaneliğe erişimi olduğuna öylesine inanmıştı ki. Aslında o adamları kendi dikiş malzemeleriyle öldürmüştü."

"Bunları mı diyorsun?" Kamran çantayı yan çevirerek içindekileri masanın üzerine boşalttı. Aralarında küçük, ipekli bir yastık ve

uyumlu bir battaniye vardı, firkete ve topluiğne kutuları, makaslar, makaralar, eczaneden alınmış merhemler ve keten şeritler, türlü eşyalarla dolu küçük çantalar, onu kraliyet balosuna davet eden yaldızlı parşömen ruloları; bir dizi ağır, rengi atmış giysi...

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Hazan, şaşkına dönmüştü. Önce masaya, sonra Kamran'a, sonra tekrar masaya baktı. "Onun eşyalarını nasıl ele geçirdin?"

"Huda Hanım çantayı bana bu sabah teslim etti."

"Lucce büyükelçisinin kızı mı?" Hazan kaşlarını çattı. "Dün geceki haykıran kadın mı? Şamdanı vardı hani?"

Kamran başını evet anlamında salladı. "Çantanın içindekileri araştırmamda bana yardımcı olabileceğini düşündü." Hazan'a, Huda Hanım'ın o sabah paylaştığı bilgileri aktardı: sihirli ayakkabılar, elbise, Cyrus'ın Follad Konağı'ndaki odasında yoktan var olmuş gibi nasıl ortaya çıktığı, Huda Hanım'ın dehşet içinde ve sesini çıkaramadan geldiği baloya hepsini öylece götürmeden önce onu öldürmekle nasıl tehdit ettiği. "Kraliçen çantasını kazara unutmuş," dedi Kamran küstahça. "Yanına alacak zaman bulamamış."

Tüm bu açıklama sırasında sessiz kalan Hazan, şimdi kaşlarını çatıyordu. "Ama ben ikisinin arasının iyi olduğunu sanıyordum. Huda Hanım neden arkadaşının yakalanmasına yardımcı olmak istesin ki?"

"Demek biliyordun," dedi Kamran, bir anda sinirlenmişti. "Snoda olmasının yanı sıra terzi olarak da çalıştığını biliyor muydun?"

Hazan ona buyurgan bir bakış fırlattı. "Herhalde," dedi. "Onun varlığını öğrendiğimde, hakkında bulabildiğim her şeyi ortaya çıkardım."

"Ve bana söylemek aklına gelmedi mi?"

"Hatırlayacağınız gibi, efendim, o sırada sizden pek çok bilgi saklıyordum."

"Tanrı aşkına, Hazan," dedi Kamran iç çekerek. "Bana faydasız olmaktan vazgeç."

"Bunu düşüneceğime söz veriyorum."

"Huda Hanım sadece kızı bulmamızı istiyor," diye bastırdı Kamran, "çünkü Tulan kralının korkunç bir şey yapabileceğini düşünüyor. Onun için endişelendiğini söylüyor."

Hazan kaşlarını kaldırdı. "Görüyorum ki Huda Hanım benim beklenmedik bir müttefikim olmuş."

Kamran bir espri yapmak, onların sadece aptallıkta müttefik olduklarını söylemek istiyordu ama uygun sözcükleri ağzından çıkaramadığını fark etti. Alize'den nefret etmeyi hiç istememişti ve etrafındakilerin ortak fikirlerinin onun bu konudaki inancını sarsmaya başlamadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Yine de, Alize'nin aleyhinde bir yığın kanıt birikmişti.

Ve bu onun kafasını karıştırıyordu.

"Çantanın içinde kayda değer pek az şey var," diye mırıldandı. "İçindeki her şeyi üç kez gözden geçirdim, yastığın ve battaniyenin dikişlerini açtım, cepleri tersyüz ettim, herhangi bir kanıt bulabilmek için en ufak eşyaları bile inceledim." Kamran başını kaldırdı, konuştukça endişesi artıyor, Alize'nin mizacındaki, eylemlerindeki ve kehanetin kendisindeki pek çok tutarsızlığı hatırlıyordu. "Tek bir silahı bile yok."

"Sana daha önce de söylediğim gibi," dedi dümdüz bir sesle. "Onun herhangi bir imparatorluğu yıkmak gibi bir arzusu yok. Silah yığmak için ne gibi bir nedeni olabilir ki?"

"Bu tutarsızlık benim de gözümden kaçmadı Hazan," dedi Kamran sessizce. "Ama başka bir şey daha var."

Kamran tersyüz edilmiş çantanın derinliklerinden, aşağı yukarı bir roman boyutunda ve şeklinde, ince ve bez ciltli bir kitap çıkardı, onu masanın üzerinden Hazan'a uzattı.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu prens.

Kumaş kapak yıpranmış ve rengi atmıştı; bir zamanlar parlak mavi olan renk artık solmuş, neredeyse griye dönmüştü. Boş sayfalar su yemiş ve sertleşip kabarmıştı, kitap zaman ve nem yüzünden eğilip çarpılmıştı.

Hazan tek kelime etmeden kitabı inceledi, bunu yaparken ağzının kenarları gerildi. Kamran arkadaşının arkadaki yazıyı okuya-

bilmesi için kitabı ters çevirdiğinde Hazan ani bir nefes aldı.

Soluk, altın harflerle şöyle yazıyordu:

BUZLARI ERİT TUZDA
ÖR TAHTLARI DENİZDE
BU SİCİM KRALLIKTA
KİL VE ATEŞ BİRLİKTE

Ayışığı Kitaplığı

ON DÖRT

چھارہ

ALİZE BİR AN İÇİN KENDİNE GELEMEDİ, Cyrus'ın kendisine dokunmasına izin verdiği için yaşadığı şokla elini hızla ondan uzaklaştırdı. Araya giren sessizlikte onu dikkatle inceledi, gözleri kendi gözleri kadar ürkütücüydü, kalbi göğsünde gecikmiş bir korkuyla çarpıyordu. Alize yanılmıştı; onunla başa çıkamıyordu. Onu hafife almakla da hata etmişti.

Cyrus her zaman ondan bir adım önde gibiydi ve Alize her nasılsa o anda ona yalan söylemenin işe yaramayacağını biliyordu, çünkü Cyrus aldatmalara olağanüstü bir şekilde uyum sağlamış gibi görünüyordu.

Bu, onun da bir *nosta*sının olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Annem seni ne yapmaya ikna etti?" diye sordu Cyrus sessizce, onu tepeden tırnağa süzerken başını yana eğdi. "Senden beni öldürmeni mi istedi?"

Alize şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Cyrus'ın, Serra'nın karanlık ve kesinlikle doğal olmayan niyetlerini tahmin edebileceği gerçeği endişe vericiydi ve Alize'nin kafasını daha da beter karıştırıyordu. Cyrus'ın ailesinin hikâyesi ne kadar sapkındı, içine düştüğü bu tuzak neyin nesiydi? Bu oyunda kaç oyuncu vardı?

"Yoksa," dedi Cyrus, sesinde sabırsız bir ton vardı, "annemin bana karşı zar zor gizlediği nefretinden habersiz olduğumu mu sandın?"

Ah, daha birkaç saniye önce kendinden, ondan korkmadığından o kadar emindi ki.

Şimdi dehşete düştüğünü hissediyordu.

"Alize."

"Evet," dedi Alize nefes nefese. "Özgürlüğüm karşılığında seni öldürmeyi kabul ettim."

Onun bu itirafı karşısında Cyrus'ın gözlerinde bir şeyler yanıp söndü ve Alize, bunun acıya benzer bir şey olduğuna yemin edebilirdi. Ama sonra Cyrus ani ve derin bir nefes alıp doğruldu, onun başının üzerinden uzaklara bakarken alaycı gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşti.

Alize kaçmak için bu fırsatı değerlendirdi.

İskemlesinden fırladı ve doğaüstü bir hızla koştu, giderken zihninde bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Kaçmanın ne gibi bir amaca hizmet edeceğinden emin değildi, ama Cyrus'ın onun itirafını hoş karşılayacağını aklının ucundan bile geçiremiyordu ve Alize onun bu konuda ne yapmayı planladığından emin olmasa da, kendi içinde kan dökmeye karar vereceğini tahmin edebiliyordu. Eğer annesi onun hakkında haklıysa –ki öyle görünüyordu– ve Alize bir güç savaşında ona yenilirse –ki öyle olacağından şüpheleniyordu– o zaman kaçmaktan başka çaresi yoktu.

"*Alize*," diye bağırdı Cyrus.

Alize, yatak odasına açılan çift kapıdan hızla geçti, ancak onları çarpıp kapattıktan sonra kilitlenmediklerini fark etti ve lanet olasıca kapıları sürgülemeye çalışırken geçirdiği saniyelerde Cyrus'ın aralarındaki mesafeyi hızla kapattığını gördü, uzun bacakları onu, çimenli yol boyunca etkileyici bir hızla taşıyordu. Adam kapıyı sökercesine açarken Alize de kapıyı terk etti; Cyrus hemen arkasındaydı şimdi, Alize dolambaçlı alanda boşu boşuna ilerlerken onun peşinden geliyordu. Alize daireler çizerek dönerken doğaüstü hızının işe yaramadığını fark etti ve bu odanın düzenini, çıkışı hâlâ kolayca bulacak kadar iyi bilmediğini çok geç anladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye seslendi Cyrus öfkeyle.

"Sen bana gerçekten inanıncaya dek sana kaç kere seni *öldüremeyeceğimi* söylemem gerekiyor?"

Alize bunun üzerine durdu, *nosta* tenini yakarken deliye dönmüş zihni bu hatırlatmayı yalayıp yuttu. Ondan korkup korkma-

maya karar verememesinde şaşılacak bir şey yoktu; bu konuda neden bu kadar bocaladığı, onun varlığında tehlike hissetmekte neden zorlandığı şimdi apaçık ortadaydı. Alize'nin içgüdüleri körelmemişti; şeytan, Cyrus'a ona zarar vermemesini emretmişti sadece.

Bir tür bağışıklığı vardı.

Alize kendi etrafında döndü, hareketi o kadar hızlıydı ki peşinden koşan Cyrus'ın değişimi algılayacak zamanı olmadı. Aniden Alize'ye bindirdi, ikisi de sonunda birbirlerine çarpmadan önce ikisi de savruldu, Cyrus Alize'yi öyle sert bir şekilde duvara yapıştırdı ki Alize nefes nefese kaldı, hava ciğerlerinden hızla boşaldı.

Alize donakaldı.

Adamın beklenmedik ağırlığının, sert vücudunun, ağzından sadece bir santim ötedeki boynunun altında sıkışıp kalmıştı. Cyrus'ın yakınlığı o kadar güçlüydü ki duyularını köreltiyor, zihnini yavaşlatıyordu. Adam ağır bir sıcaklık duvarıydı, karanlık ve erkeksi kokusu onu ezip geçiyor, kalbini hızlandıran eski bir tepkiyi harekete geçiriyordu. Neyse ki Cyrus da sersemlemiş görünüyordu ve vücutlarının zihinlerine yetiştiği milisaniyeler içinde gözlerini indirmiş, Alize'nin kemiklerini eriten bir bakışla onu olduğu yere çivilemişti. Alize, onun varlığında hissettiği şeyin korku mu yoksa beklenti mi olduğunu bilmiyordu ama her ikisi de endişelenmesi için bir sebepmiş gibi görünüyordu. Tek bildiği, Cyrus'ın bir an sonra topladığı öfkesinin, adamın nefesinin kesikliğini ve vücudundaki titremeyi yalanladığıydı. Adam yavaşça uzaklaşırken yutkunmasını izledi, elleri duvara dayadığı yerden kayıyordu.

Geri çekildi, ama yeterince değil.

"Nefret ediyorum senden," diye fısıldadı.

Alize gözlerini kırpıştırdı, kalbi göğsünde çok sert çarpıyordu. "Biliyorum."

Ve Cyrus ona yanaştı, yutkundu, bakışları tamamen onun ağzına sabitlenmişti. "Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Gözlerinden. Dudaklarından. Gülümseyişinden." Usulca "Varlığını çekilmez buluyorum," derken sözleri kızın tenini sıyırdı.

Nosta göğüskafesinde sıcak bir şekilde alevlendi.

"Tamam," dedi tekrar, nabzı hızla atıyordu. "Sorun değil."

Cyrus hâlâ nefes nefeseydi, göğsü inip kalkıyordu. "Ama sana zarar vermeyeceğim."

Nosta bir kez daha onun sözlerini doğruladı ve Alize ciğerlerindeki basıncın biraz olsun hafiflediğini hissetti.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Cyrus.

Alize başıyla onayladı.

O kadar yakındı ki, gözleri kızın yüzüne öylesine sabitlenmişti ki Alize öbür türlü adamın yüz hatlarında gidip gelen şaşkınlığı fark edeceğinden emin değildi. Cyrus'ın, onu kabul etmesini, kendisine güvenmesini beklemediği açıktı. Ondan şüphe etmekte haklı olduğunu bilemezdi, çünkü Alize ona değil, *nosta*ya güveniyordu.

Yine de Cyrus'ın vücudundaki gerginlik bir nebze azalmış, rahatlayarak nihayet geri adım atmıştı. Arkasını dönerken sarsılmış görünüyordu. Duvara, tavana, yere, onun yüzü dışında her yere bakıyordu.

Gözlerine tekrar baktığında, kendi gözleri yalın duygularla parlıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi sertçe. "Benden kaçma."

"Senden kaçmamamı nasıl beklersin?" dedi Alize, hâlâ endişesini üzerinden atmaya çalışarak. "Daha birkaç saat önce gözlerimi diktirmekle tehdit etmişken?"

Ve Cyrus gözlerini hızla ondan kaçırdı, çenesindeki bir kas seğirdi. "Bunu söylememeliydim."

"Ve sonra beni bir uçurumdan attın," dedi Alize, sesi kendi kulaklarına bile biraz soluksuz geliyordu.

"Beni sürekli öldürmekle tehdit ediyordun," dedi Cyrus öfkeyle, onunla yüzleşmek için döndü. "Ben sadece konuyu değiştirmeye çalışıyordum."

"Beni ejderhalara yedirerek mi?" Alize neredeyse haykıracaktı.

Cyrus alaycı bir gülüşle kaşlarını kaldırdı. "Ejderhalar seni hiç yemedi."

"Gayet de yediler," diye karşılık verdi Alize. "Küçük şakan sol yanımda kötü ısırıklara yol açtı. Annen bana şifalı bir banyo hazırlayacak kadar nazikti."

Cyrus onu anlaşılmaz bir ifadeyle inceledi. Alize onun, yaralarının kanıtını görmek isteyeceğini düşündü ama Cyrus sadece, "Ejderhalar nazik yaratıklardır," demekle yetindi. "Kışkırtılmadıkları sürece ısırmazlar."

"Eh," dedi Alize gözlerini kaçırarak. Kendini huysuz hissediyordu ve Cyrus'la çok fazla göz teması kurmayı kaldıramıyordu. "Hayvanın beni ısırmak *istediğini* sanmıyorum. Ama onun arka dişlerinin üzerine yuvarlandım, sonuçları epey korkunç oldu."

Cyrus'ın aniden hareketsiz kaldığını görmek yerine hissetti ve çılgınca, gergin bir an boyunca onun özür dilemek gibi delice bir şey yapabileceğini düşündü.

Bunun yerine, "Şu anda yeterince iyi görünüyorsun," dedi.

"İyiyim," dedi Alize kızgınlıkla.

"Güzel."

"Ve üzgün değilim," diye ekledi Alize acı bir sesle, yüzünü ona dönerek. "Seni öldürmek için annenle anlaşma yaptım diye üzgün değilim."

Cyrus'ın dudakları seğirdi, gözleri parladı. "Seni bir uçurumdan attığım için üzgün değilim."

"Mükemmel," dedi Alize, onun öfkesine karşılık vererek.

Cyrus cevap olarak sadece gülümsedi.

Alize kendini sakinleştirmeye, karmakarışık kalbini yatıştırmaya çalıştı. O anda aralarında neler yaşandığını bilmiyordu, ama bu her neyse onu temkinli olmaya itiyordu. O ve Cyrus artık birbirleriyle ezeli düşmanlar gibi konuşmuyorlardı; bunun yerine, birbirlerine bir parça nezaketle tahammül ediyorlardı. Sanki, istemeden de olsa, gönülsüz bir ateşkes başlatmış gibiydiler.

Alize buna güvenmiyordu.

Yine de Cyrus'ta, duyduğu söylentilerden, hatta annesinin tarif ettiği dehşet anlarından daha fazlası olması gerektiğine inanmaya başlamıştı, çünkü onun beklediğinden daha karmaşık bir karakter

olduğu her geçen dakika daha da netleşiyordu. Cyrus odayı arşınlamaya başladığında, bir elini saçlarında gezdirip bakır buklelerini telaşla karıştırdığında onu inceledi ve bu kadar genç, zeki ve yetenekli birinin —annesinin kendi ağzıyla ettiği itirafa göre ailesi tarafından sevgiyle büyütülmüş, Tulan'ın ve insanlarının güzelliği elinin altında olan birinin— neden böyle davrandığını merak etmek zorunda kaldı.

"Cyrus," dedi aniden.

Cyrus bir anda durdu ve onun gözlerine baktı.

"Şeytanla neden anlaştın?"

Cyrus yavaşça gözlerini kırpıştırdı, Alize'nin sorusu karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. "Umursamadığını sanıyordum," dedi. "*Hiç şüphesiz kendi günahlarımın bedelini ödediğimi* söylediğini sanıyordum."

"Ödemiyor musun peki?"

Cyrus bu soruya en başta cevap vermedi. Onu değerlendiriyormuş, dürüst bir yanıta değip değmeyeceğine karar veriyormuş gibiydi, sonra sessizce, "Çaresizdim. Ve aptaldım," dedi.

Nosta da onunla aynı fikirdeydi ve Alize bir adım daha yaklaştı. "Neden çaresizdin?"

Cyrus güldü ama gülüşünde bir acı, gülümsemesinde ve vücudunun hatlarında bir gerginlik vardı. Onunla göz göze geldi ve yumuşak, ezgili bir sesle konuşarak onu tamamen etkisi altına aldı:

"*Ona nedenini söylemeyi seçmen tüm eğlencemi mahveder. Çok geçmeden ölürsün, azar azar ve ikisi de biter.*"

Alize tanıdık bir dehşetin pençesine düştüğünü hissetti. "İblis," dedi nefes nefese.

"Evet," dedi Cyrus sessizce.

"*Azar azar ve ikisi de biter,* derken ne demek istiyor?"

Cyrus başını iki yana salladı.

"Doğru," dedi Alize ellerini ovuşturarak. "Söyleyemezsin."

O anda belli belirsiz bir panikle, sanki ona verecek bir cevabı varmışçasına odayı taradı. Alize şeytanın tuzağına düşürülmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu çok iyi anlıyordu ve böyle bir

durumu yakından bilmesi onda ister istemez bir acıma duygusu uyandırmıştı. Cyrus'ın eylemleri usta bir planlayıcı tarafından kurgulanıyordu; daha büyük bir planın kullanışlı bir kuklasından ibaretti. Aradaki fark şuydu: Cyrus canavarı hayatına *çağırmıştı*, Alize ise sadece şanssız bir kurban olmuştu. Cyrus hiç şüphesiz bedensel bir zaaf yüzünden bu işkenceleri kendine çekmişti; karşılığında ne istediğini Alize ancak hayal edebilirdi.

Onun acılarının kendi sorunu olmadığını kendine hatırlattı.

Onun karmaşasını yönetmek ona *düşmezdi.*

"Korkunç bir çıkmazda olduğunun farkındayım," dedi sakince. "Sanırım bana neden ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum. Durumunu istediğimden daha iyi anlasam da, şeytanın planlarında bile isteye bir piyon olamam ve olmayacağım. O yaşayan varlıkların en iğrenç olanı, halkımın mahvolmasından -bugün bile çekmeyi sürdürdükleri acılardan– bizzat sorumlu. Tüm hayatımı onun bana olan sonsuz ilgisinden kaçmaya çalışarak geçirdim ve şimdi de durmaya niyetim yok."

"Ve evet, bana ihtiyacın olabilir," diye devam etti, "bu noktada senden hiçbir şey istemediğimi belirtmem gerektiğini hissediyorum. Sana yardım etmek bana hiçbir fayda sağlamaz, sadece zarar getirir."

"Peki ya," Cyrus derin ve ölçülü bir nefes aldı, "ya bunu yapmana değmesini sağlarsam?"

"Ne? Nasıl?"

"Annem sana bir anlaşma önerdi, sen de kabul ettin," dedi Cyrus. "Ben sana daha iyisini teklif edeceğim."

Alize ona ağzı bir karış açık hâlde bakakaldı. "Benden annenle ikili oynamamı mı istiyorsun? Tanrım, ne tuhaf bir ailesiniz."

"Evlen benimle," dedi Cyrus, gözlerinde bir sıcaklık parlıyordu. "Şeytanın isteklerini yerine getirecek kadar kraliçem ol. O tatmin olduğunda beni muazzam bir borçtan kurtaracak ve özgürlüğüme çok daha yakın olacağım. Sonunda özgür kaldığımda, sana beni dilediğin zaman öldürmen ve Tulan'ı ele geçirmen için izin veriyorum."

Alize kaskatı kesildi, *nosta* göğsünü yakıp kavururken bile içinde müthiş bir şaşkınlık köpürüyordu.

"Ciddi olamazsın," dedi nefes nefese.

"Senin elin karşılığında," dedi Cyrus usulca, "Benim krallığım."

ON BEŞ

پانزده

"BUNUN NE ANLAMA GELDİĞİNİ biliyor musun?" diye sordu Kamran.

Hazan başını iki yana salladı. Kitabı gözlerinde, ellerinde ve yüz hatlarının durgunluğunda apaçık görünen bir saygıyla aldı. Boş sayfaları özenle çevirdi, sonra parmaklarıyla kapağı inceledi, cildin üzerinde bir şey aradı.

"Şurası," dedi usulca, kitabın sırtı boyunca bir şeye bastırdı. "Tam orada."

"Nedir o?"

"Hafif bir kabartma," dedi Hazan. "Bu bir sembol. Oldukça eski."

Kamran kitabı eline alıp sırtına baktı. Söz konusu işareti bulduğunda kaşlarını çattı. Yanyana ve birbirine kenetlenmiş iki üçgenin ana hatlarıydı bu; üst üste geldikleri yerde üçüncü bir üçgen oluşuyordu ve tümünün altını çizen tek bir dalgalı çizgi vardı. "Bu ne anlama geliyor?"

"*Arya.*"

Kamran donakaldı, sonra yavaşça başını kaldırıp Hazan'ın gözleriyle buluştu. "Sıradağlar mı? Kuzeydeki?"

Hazan başını onaylarcasına salladı, gözlerinde esrarengiz bir bakış vardı. "Hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Orası korkunç bir yerdir. Daha önce hiç hissetmediğin kadar acı bir soğuk ve hiç durmayan, görüş mesafesini neredeyse sıfıra indiren bir kar yağışı. Orası benim atalarımın eviydi," dedi Hazan sessizce. "İblis'in düşüşünden sonra Cinlerin ilk krallıklarını kurdukları yerdi. Aramızda, Arya Dağları'nın sadece ülkenin gerçek

hükümdarının erişebileceği güçlü bir büyüye sahip olduğu fısıldanır ama çoğu kişi bunun sadece eski bir masaldan ibaret olduğunu düşünür, çünkü belgelenmiş tarihte hiç kimse böyle bir büyüye dair kanıt bulamamıştır."

"Ya sen?" Kamran arkadaşını incelerken gerildi. "Bunun eski bir masaldan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hazan duraksadı, nefes aldıktan sonra usulca, "Hayır," dedi.

Kamran kitabı masanın üzerine attı, tok bir gümbürtüyle düşmesini izledi. "Tanrım," diye fısıldadı. "Orada *bunu* yapıyorlardı demek. Tüm o Tulan casusları. Bunca aydır." Başını iki yana sallayıp yukarı baktı. "Yanılmışım, Hazan. Savaş, Tulan'la olan sorunumuzu çözmeyecek. Hatta işleri daha da kötüleştireceğini düşünmeye başladım."

"Bunu nasıl anladın?"

Kamran bir anlığına gözlerini kapatıp içinden küfretti. "Çünkü," dedi, "istedikleri şeyin savaş olduğu artık açıkça görünüyor. Bunca zamandır bizi kışkırtıyorlardı."

"Mantığını anlamıyorum. Neden bizi savaşa kışkırtsınlar ki? Eğer savaş istiyorlarsa, kendi önleyici saldırılarını başlatabilirler."

"Eğer sınırlarımızı işgal edecek olurlarsa," dedi Kamran öfkeyle, "Bizimle kendi topraklarımızda savaşmış olacaklardı. Aslanı düelloya davet eden karınca misali. Ardunya devasa bir yer, üslerimiz imparatorluğun dört bir yanına yayılmış durumda, askerlerimizin sayısı yüz binleri buluyor. Bu bir intihar görevi olurdu."

Hazan gözle görülür bir şekilde gerildi, gözlerinde onu anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Ama eğer onların topraklarında bir kara savaşına girecek olursak..."

"Kesinlikle," dedi Kamran. "Askerlerimiz görev yerlerini terk etmek zorunda kalacaklar. Ardunya'nın güçleri parçalanacak, önceliklerimiz yeniden düzenlenecek, birliklerimiz başka yönlere çekilecek ve sonuç olarak imparatorluğumuz çok daha savunmasız olacak. Tulan dikkatimizin dağılmasından faydalanarak Arya Dağları'nı diledikleri gibi yağmalayacak ve bizi hiç beklemediğimiz yerlerden vuracak. Bu süreçte büyük kayıplar verebilirler, ancak

sözünü ettiğin büyü gerçekten varsa, ödülleri gerçekten de büyük olur. Anlatılmamış, bilinmeyen büyülü güç karşılığında kaybedilmiş birkaç bin hayat mı? Cyrus gibi biri buna kesinlikle değeceğini düşünürdü."

Hazan biraz sarsılmış görünüyordu.

"Tüm bu son saldırılar," Kamran başını iki yana salladı, "Hazan, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki iki imparatorluğun da sınırda yıkıcı büyü kullanmasına izin verilmiyor ve Tulan'la yıllardır süren anlaşmazlıklarımız boyunca bu kurala uydular, Niks anlaşmalarını asla çiğnemediler. Ancak son su yolculuğumuz sırasında gemimiz büyülü bir engele çarparak neredeyse devriliyordu. Bu bile tek başına misilleme için bir neden olmalıydı, ancak itirazlarıma rağmen yetkililerimiz sağduyulu davranmadılar."

"Evet," dedi Hazan kupkuru bir sesle. "Sen onlara hakaret ederek ve Tulan'la mübadelelerimizin onlar için kendi *bağırsak hareketleri* kadar tanıdık hâle geldiğini öne sürerek işleri iyice karıştırınca duruma senin pencerenden bakmakta nasıl zorlandıklarını tahmin edebiliyorum-"

Kamran, Hazan'ı öfkeli bir bakışla susturdu ve son zamanlardaki aptallığının bu kanıtını görmezden gelmeyi tercih etti. "Son iki yılda," dedi bunun yerine, "altmış beş Tulan casusunu gözaltına aldık, bunların yarısından fazlasını sadece son sekiz ayda yakaladık. Ama casuslar yüzyıllardır sınırlarımıza sızıyor. Birdenbire gizliliğin tanımını mı unuttular? Neden şimdi bu kadar özensiz olsunlar ki? Sanki yakalanmak istiyorlarmış gibi."

Hazan kurnaz bir bakış attı. "Bir de büyükbaban meselesi var tabii."

"Aynen öyle," dedi Kamran, kendi gözleri de kısılmıştı. "Bunca yıllık barış döneminde hiçbir Tulan kralının balo davetlerimizin birini bile kabul etmediğine dikkat çeken sendin."

Hazan derin bir nefes alıp yavaşça bırakarak "Komşu bir imparatorluğun hükümdarını öldürmenin ve onu küçük düşürmenin derhal misillemeye sebep vereceğini söylemeye bile gerek yok," dedi.

"Yine de." Kamran'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Yetkililerimiz tereddüt etmeye devam ediyor."

"Bunun bir anlamı yok."

"Hazan," dedi prens. "Köstebek kokusu alıyorum."

"Köstebek mi?" Hazan şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ama bir köstebek Tulan'ın arzularını yerine getirmeyi amaçlamaz mı? Eğer senin iddia ettiğin gibi Tulan bizi savaşa sürüklüyorsa, suçlu yetkili karşılık vermek için bu fırsatlardan birinin üstüne atlamaz mıydı?"

Kamran duraksadı. "Belki de bizim köstebek yeni bir istihbarat bekliyordur."

"Kim? Dahhak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Kamran, büyükbabasının ona daha dün söylediği bir şeyi hatırlarken dikkati dağıldı; bunun daha dün olduğuna inanamıyordu. Ancak Zal, Tulan'la savaşı bunca yıl sadece *Kamran'ın* iyiliği için, onu bir ebeveynini daha kaybetmekten, tahta olgunlaşmadan çıkmaktan, savaşta geçen bir çocukluktan kurtarmak için ertelediğini itiraf etmişti.

Fakat merhum kral aynı zamanda, diğer tüm soyluların suskunluğuna rağmen Tulan'la savaşın mutlak olduğunu teyit eden ilk kişiydi. Aslında Kral Zal'ın prense söylediği son şeylerden biri de buydu.

Savaş geliyor, diye fısıldamıştı.

Uzun zamandır eli kulağındaydı. Umarım seni bununla yüzleşmen için hazırlıksız bırakmamışımdır.

Kamran bunu düşündükten sonra sinirlerinin yatışmayacağını fark etti, sanki büyükbabasının ihanetlerinin sonuncusu henüz ortaya çıkmamış gibi, dile getirilmeyen bir huzursuzluk sanki bir uyarı gibi bedeninde canlanmıştı.

"Emin değilim," diyordu Hazan, kararlı sesi prensi daldığı hayallerden çekip çıkararak. "Dahhak'ın bir köstebek olduğuna inanmak istiyorum –tipi benziyor zaten– ama onu çok uzun zamandır tanıyorum. Onlarca yıldır Ardunya'ya sadık kaldı." Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Casusların büyük kısmını ne zaman yakalamaya başladığımızı söylemiştin? Birkaç ay önce miydi?"

Kamran derin bir nefes aldı, kendini toparladı ve başını evet anlamında salladı. "İlk kez bir grubu sorgulama için getirdiğimizde görev gezisindeydim. Bu kadar çok kişiyi aynı anda yakalamak daha önce görülmemiş bir şeydi ve aptalca bir şekilde, iyi bir iş çıkardığımız için kendi kendimizi tebrik etmiştik. Yedi-sekiz ay önceydi."

"Cyrus tahta sekiz ay önce geçti."

Prensin çenesi kasıldı. "Yakalanmaları için onun emri altında olduklarını mı düşünüyorsun? Yoksa Cyrus'ın keşif yaptığını mı düşünüyorsun?"

"İkisi de. Hakkında okuduğun diğer kaya düşmeleri belki de dikkat dağıtmak içindi. Dikkatimizi asıl amaçlarından uzaklaştırmak için tuzaklar." Hazan başını iki yana salladı. "Belki de Cyrus bu toprakların gerçek hükümdarı olarak tanınacağını, Arya'nın ona kollarını açacağını düşünecek kadar aklını kaybetmişti. Ama eğer dağları aylar boyunca tarayıp da başarılı olamadıysa, o zaman o dağlara sahip olabilecek birini araması gerekirdi ve eğer söylentiler doğruysa, Arya Dağları'nın sırlarını açacak, hayatta olan tek bir kişi var."

"Arya'nın kayıp kraliçesi," diye fısıldadı Kamran.

Hazan sustu. "Bunu nereden duydun?"

"Bana anlattı," dedi Kamran hatırlayarak. "Adının Siyavuş ve Kiana'nın kızı, Saamlı Alize olduğunu söyledi. Onu Arya'nın kayıp kraliçesi olarak daha iyi tanıyabileceğimi söyledi."

Hazan ona doğru bir adım attı, Kamran'ı yenilenmiş bir yoğunlukla inceliyordu. "Bunu sana neden söylesin ki?"

"Çünkü ona sordum. Adını öğrenmek istiyordum."

"Bu Baz Konağı'na gittiğin zaman mıydı? Onun odalarını aradığın ve boş bulduğunu iddia ettiğin zaman?"

Hazan'ın yüzündeki ifadeden tedirgin olan Kamran yalan söylemeyi düşündü, ama bunda bir mantık göremedi. "Evet," dedi.

"Melekler aşkına," dedi Hazan sessizce, gözlerinde bir dehşet uyanmıştı. "Onu öptün, değil mi?"

Kamran şimdi huzursuz olduğunu hissediyordu. "Bunun ne önemi var?"

Hazan hızla arkasını döndü, ellerinin gözlerine bastırdı. Olduğu yerde dönerken, "*Nasıl anlamazsın?*" diye gürledi. "O bütün bir uygarlığın umudu; oyun oynanacak, sıkıcı bir günün saatlerini geçireceğin bir kız değil–"

"Beni yanlış anladın," dedi Kamran sertçe, "eğer benim hiç–"

"Ona bu kadar kötü davrandığın için, onunla oynaştığın ve sonra bir kenara attığın için senden hemen şimdi hesap sormalıyım, seni küstah piç kurusu–"

"Onunla oynaşmadım–"

"Onu öldürmekten bahsediyorsun!"

"*Onunla evlenirdim,*" diye bağırdı Kamran.

Hazan bunu duyunca kaskatı kesildi, yüz hatları garip bir hayretle donup kaldı. "Yalan söylüyorsun."

Kamran güldü, aklı başından gitmiş gibi güldü. "Keşke yalan söylemiş olsam. Keşke ona karşı hiçbir şey hissetmeseydim. Keşke bu işe yaramaz organı, başıma açtığı onca dert için göğsümden söküp atabilseydim. Öylesine delirmiştim ki –o kadar iğrenç bir şekilde âşık olmuştum ki– olası bir gelin adayı olarak büyükbabama onun adını bile vermiştim. *Onun çöküşü olacağı* kehanetinde bulunulan genç kadına kraliçem olmayı teklif etme cüretini gösterdim ve o da cevaben neredeyse kellemi uçuracaktı.

"Ondan bana umut vermesini istemiştim, Hazan. Ondan beni beklemesini istedim. Beni istemeyen, benimle birlikte olmak istemeyen *oydu*. Onunla asla oyun oynamadım. Bana birazcık cesaret verseydi onun için hayatımı feda edebilirdim, onu seve seve kraliçem yapardım, ben–"

"*Bekle.*"

"Hayır, beni elinde kanıt olmadan suçluyorsun–"

Hazan öfkeyle, "*Bekle* dedim," diye bağırdı.

Kamran, "Ne için?" diye bağırarak karşılık verdi.

"Kes sesini bir dakika." Hazan kitabı masadan çekip aldı, arkasındaki yazıyı bir kez daha taradı. Başını kaldırıp baktığında kafası karışmış gibiydi. "Belki de," dedi, kaşları çatılmıştı, "belki de onunla evlenmen *gerekiyordur.*"

"Ne?" Kamran gözlerini kırpıştırdı, öfkesi kaybolup gitmişti, kalbi göğsünde burkuldu. "Ne demek istiyorsun?"

"*Ör tahtları* diyor." Hazan kitabı bir kez daha inceledi, parmaklarını kabartmalı harflere dokundurdu. "Bu, seçilmiş hükümdara açık bir mesajdır. Son Cin krallığı bin yıl önce var oldu ve imparatorluk sadece Cinlerden oluşuyordu; bir dizi nedenden ötürü, yani güvenliğimiz açısından tamamen homojen bir toplumdu. Ama burada," kitaba hafifçe vurdu, "bu mesaj hem açık, hem de eşi benzeri görülmemiş bir şey. O, tecrit edilmiş bir imparatorlukta Cinlere liderlik etmek için değil, hepimizi bir arada sicim gibi örmek için yaratıldı. *Bu sicim krallıkta, kil ve ateş birlikte.*"

"Bu doğru olabilir," dedi Kamran, hâlâ hızla atan nabzını sakinleştirmeye, içinde filizlenen umudu bastırmaya çabalıyordu. "Ama yanlış tahtları düşünüyorsun. Onun Tulan kralıyla nişanlı olduğunu unutuyorsun."

Hazan bir elini saçlarından geçirdi. "Bunu kabul edemem," dedi öfkeyle. "Ona karşı akla mantığa dayanmayan suçlamalarda bulundun. O asla halkına ihanet etmez. İblis'ten asla yardım kabul etmez. Ve Cyrus'la evlenmeyi *asla* kabul etmez."

"Aslında onu tanımıyorsun Hazan," dedi Kamran sessizce. "Sen sadece onun kim olmasını istediğini biliyorsun."

Hazan yutkundu. "Peki öyleyse," dedi. "Sorularımıza cevap bulmanın tek bir yolu var."

"Neymiş o?"

"Tulan'a gideceğiz."

ON ALTI

شانزده

"BU DÜNYADA NE," DEDİ Alize gözlerini kırpıştırarak, "hem hayatına *hem de* krallığına değebilir ki?"

"Alize," dedi Cyrus sessizce, bir an için oldukça çaresiz görünüyordu. "Lütfen."

Ah, Alize taş kalpli değildi.

Onun sesinden ya da gözlerindeki kederden etkilenmemiş değildi. Cyrus'ın utanmaz rezilin teki olduğunu gayet iyi anlıyordu ama şeytanı, onun fısıltılarına eşlik eden dehşeti, bilmecelerinin ruhu delip geçmesini ve insan başka bir şey düşünemez hâle gelene kadar zihnini tırmalamasını göz ardı edemeyecek kadar iyi tanıyordu.

Elinde değildi; ona acıyordu.

"Cyrus," dedi, başını iki yana salladı. "Ben senin krallığınla ne yapacağım?"

Cyrus'ın yüz hatlarında bir öfke belirdi. "Bariz olanı yapabilir ve kaderini gerçekleştirebilirsin. Halkına liderlik etmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet," dedi Alize, sinmiş bir sesle. "Teorik olarak."

"Eh, eğer krallığımı alırsan, bu teoriyi uygulamaya koyabilirsin," dedi. "Ateşböceklerimizi gördün. Tulan'ın en büyük Cin nüfuslarından birine ev sahipliği yaptığının farkında olmalısın. Sayımız çok fazla değil ama bu bir şeylerin başlangıcı olabilir."

"Ama bu tam da şeytanın istediği şey değil mi?"

"*Senin* istediğin de bu değil mi?" diye karşılık verdi Cyrus. "Anladığım kadarıyla sen İblis'le hiç pazarlık yapmadın, bu yüzden elde ettiğin her güç senin olacak ve dilediğin gibi kullanabilecek-

sin. O seni ancak başkalarının iradesi ve eylemleri aracılığıyla manipüle edebilir."

"Şu anda yaptığı gibi," dedi Alize alaycı bir ifadeyle. "Senin aracılığınla."

"Doğru. Pekâlâ." Cyrus boğazını temizledi. "Korkarım şeytanın istekleri bundan çok daha karmaşık."

"Ve sanırım bana daha fazlasını söylemeye iznin yok?"

Cyrus güldü, sesi kasvetliydi. "Sadece mutsuz evliliğimizi ayarlamanın, yapmam emredilenlerin küçücük bir kısmı olduğunu söyleyeceğim ama yine de en çok önemsediği plan bu. Her şeyden önce senin güç kazanmana yardım etmemi istiyor ve bende olduğu gibi onların özgürlüğünü de senin yükselişine bağlayarak başka masum aptallarla anlaşmalar yapmamışsa gerçekten şaşırırım. Hepsine acıyorum," dedi asık suratla. "Seninle başa çıkmak, onun tüm talepleri arasında en basit ve açık ara en ıstırap verici olanıydı."

"*Açık ara en ıstırap verici olanı mı?*" Alize bu cümleyi neredeyse gülümseyerek tekrarladı. "Hadi ama, beni gerçekten de o kadar çekilmez bulmuyorsun."

"Abarttığımı mı düşünüyorsun?" dedi Cyrus sertçe. "Seninle birlikte olmaya zorlanmak, şimdiye kadar yaşadığım en iğrenç deneyimler listesinde üst sıralarda yer alıyor."

Bunun üzerine *nosta* alevlendi ve Alize bu hakaretin ağırlığıyla sarsıldı. "Bunu gerçekten içinden gelerek söyledin," dedi şaşkınlıkla. "Peki ama ben ne suç işledim de senin bu kınamalarını hak ettim?"

"Sana hakaret etmem için bana izin mi veriyorsun?"

Alize içinde bir öfkenin parladığını hissetti. "İzne ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

"Alize," dedi Cyrus, yüz ifadesi hem ciddi hem de sabırsızdı. "Kaç kişinin krallığımı ele geçirip beni öldürme fırsatının üstüne atlayacağı hakkında en ufak bir fikrin var mı? Tereddüdün sinir bozucu."

"Ama ya seni öldürmek istemiyorsam? Ya bunu yapmaya içim elvermezse?"

"Seni ne engelleyebilir ki?" diye karşılık verdi Cyrus. "Benim muhteşem cazibem ve karizmam mı? Bunca zamandır beni öldürmeye o kadar hevesliydin, şimdi aniden, senden o lanet olası işi yapmanı *istediğim* zaman, benden emir almayı mı reddediyorsun?"

"Tanrım. Sanki ölmek istiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Ve sen bunun için beni yargılayacak mısın?" Cyrus endişe verici bir adım daha atarak yaklaştı. "Adına hayat dediğimiz bu acımasız bilinçten bir çıkışın tadını çıkarmak istediğim için?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Alize dürüstçe, adım adım geriye doğru çekildi. Birden fazla kasvetli olayda o da hayatına hızlı bir son vermeyi, kendisini ezip geçen acılardan kaçmayı dilemişti ama bunu başka biri şöyle dursun, yüksek sesle dile getirmeyi bile aklının ucundan geçirmemişti. "Ama senin için fena hâlde kararmış."

"Maalesef varlığın bunun ilham kaynağı."

Alize'nin öfkesi şiddetlendi, Cyrus'ın onun gururuna yönelik çocukça iğnelemelerinden sıkılmaya başlamıştı. "Madem ölmeye bu kadar heveslisin," dedi, "neden bunu şeytanın yapmasına izin vermiyorsun?"

"Ah, bilmem ki," dedi Cyrus, gülümsemeye çalışarak. "Bir dizi dikiş malzemesiyle beş paralı askeri öldürmeni izledim. Sanırım senin yaratıcılığını tercih ederim."

"Bekle... Ne?" Alize gözlerini kırpıştırdı, telaşı nabzını uyandırdı, kalbi boğazında hızla çarpıyor gibiydi. "Sen orada mıydın?"

"Şeytanın sevgilisini korumak için oradaydım," dedi Cyrus, bakışları kararıyordu. "Belli ki seni hafife almış."

"Ama eğer beni gördüysen," dedi Alize, aklı karmakarışıktı, "beni neden daha sonra Huda Hanım'la karıştırdın?"

Huda Hanım'dan söz edilince Cyrus'ın yüzü daha da asıldı. "*Snodan* sürekli yüzündeydi," dedi. "Ve seni aydınlıkta hiç görmedim. O gece nöbet tuttum, ama seni sadece uzaktan gördüm. Kendimi ifşa etmeden yaklaşabilseydim, bir sonraki görevinin skandal fısıltılarını daha iyi duyabilirdim; ama sonra, hayatının daha tatsız yönlerini biraraya getirmek için *Hazan'la* buluşmanızı yeterince gördüm."

Alize konuşamayacak kadar şaşırmış ve öfkelenmişti.

"Bana bir şey söyle," dedi Cyrus acı acı. "Kaç erkeği parmağında oynatıyorsun sen?"

"Hiç," diye fısıldadı Alize, başını iki yana salladı. "Neden, *neden* beni yanlış yargılamaya devam ediyorsun? Tanık olduğun tek bir sahneye dayanarak neden hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun?"

"Seni küçük ikiyüzlü," dedi Cyrus öfkeyle, "ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Ve Alize ona baktı, nasıl cevap vereceğini bilemediği için kısa bir an suskun kaldı. Bu doğruydu: Cyrus hakkında bildiklerinin pek çoğu –babasının katliyle ilgili şok edici hikâye bile– tamamen kulaktan dolma bilgiler ve söylentilerle biraraya getirilmişti. Onun aşağılık bir insan olduğu konusunda çok fazla insan hemfikir görünüyordu ve Cyrus'ın krallığa yükselişinin hikâyesi öylesine tartışılmaz derecede korkunçtu ki o...

Alize duraksadı, sonra kaşlarını çattı.

"Dur," dedi aniden. "Cyrus, sen tacın için kendi babanı öldürdün."

Bunun üzerine Cyrus'ın yüzündeki ifade silinip gitti, gözleri boş ve soğuk bakmaya başladı. "Bu bir soru değildi," dedi.

"Babanın canına kıydın," diye devam etti Alize, "hükümdarlık ve şan peşinde, güçlü bir imparatorluğu ele geçirebilmek için. Güç için her şeyi yaptın! Öz babanı öldürmek küçük bir şey olamazdı. Öyleyse neden unvanının senin için hiçbir anlamı yokmuş gibi ganimetlerini ayaklarımın altına seriyorsun?"

Cyrus gözle görülür bir şekilde yutkundu. Uzun bir sessizliğin ardından "Oldukça çaresizim," dedi.

Nosta bu söz üzerine ısındı ama Alize'nin kızgınlığı daha da arttı. "Hayır," dedi Alize, başını iki yana salladı. "Bu mantığa uymuyor. Bana söylemediğin bir şey var."

"Sana söylemediğim pek çok şey var."

"Ne gibi şeyler?"

"Ah, bilmem ki," dedi Cyrus. "Üç yaşıma gelinceye kadar tek kelime konuşmadım. Patlıcanı sevmem. Ve senin boğazının dibindeki çukurda tek bir küçük çil var."

Alize istemsizce bir elini boynuna götürdü, parmakları elbisesinin boğazını kapatan ağır altın yakasıyla buluştuğunda neredeyse şaşıracaktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir çift gözüm var," dedi Cyrus dümdüz bir sesle.

"Bana yalan söylüyorsun."

"Gözlerim hakkında mı? Seni temin ederim ki kafatasıma oldukça sağlam bir şekilde tutturulmuş durumdalar."

"Cyrus—"

"Bunu *yapabilsem* bile, onca insan varken sana dertlerimi anlatacağımı mı sanıyorsun?" dedi Cyrus, ona sırtını döndü. Sesi aniden canı sıkkın çıkmıştı. "Birinin beni anlayışla dinlemesine ihtiyacım olduğu için mi seni buraya getirdiğimi sanıyorsun?"

"Hayır."

Cyrus başını kaldırıp ona baktı, yüzünde garip bir duygu belirmişti. "Hayır," diye yineledi usulca. "Ve bunu unutmamaya özen göstermelisin. Eğer benimle evlenirsen, bu sadece unvan olarak kalacak. Senin arkadaşlığınla ilgilenmiyorum."

Nosta soğudu.

Alize hem yaşadığı şokla hem de *nosta*nın ani soğuğuyla irkilme dürtüsüyle savaştı, gözlerini Cyrus'ın bakışlarından ayırmazken kalbi göğsünde gümbürdüyor, hissettiği panik şiddetleniyordu. Cyrus onun arkadaşlığına ilgi duymadığı konusunda mı, yoksa evliliklerinin sadece unvanla sınırlı olduğu konusunda mı yalan söylüyordu?

"Sen," yutkundu, "yani biz, yapmayacağız— Yani, anlaşıldı, değil mi? Bu anlaşmayı kabul ettiğim takdirde, ilişkinin fiziksel bir yönü olmayacak—"

"Hayır," dedi Cyrus sertçe. "Sana dokunmayacağım."

Nosta ısındı.

Alize biraz daha rahat nefes alarak, "Pekâlâ," dedi. "Ama yine de bilmem *gereken* bir şey var. Ben herhangi bir karara varmadan önce, bana kesin olarak söylemen gerek—"

"Ah, işte," dedi Cyrus öfkeyle. "Bu konuyu ne zaman tekrar açacağını merak ediyordum. Senin şu efkârlı kralını öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorsun."

"Neden bu noktayı vurgulamaya devam ediyorsun? O benim *değil.*"

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Gerçekten de değil," dedi Alize sinirle. "Biz, aramızda geçenler çok kısaydı ve biz asla... Demek istediğim, bana bazı sözler vermeye çalıştı, ama hiçbir zaman net değildi, gerçekten ve ona bunun olamayacağını söyledim, o ve ben—"

"Boş ver." Cyrus onun sözünü kesti. "Ardunya'nın aptal vârisiyle olan ilişkinin baş döndürücü ayrıntılarını bilmesem de olur."

Bu onu kızdırdı. "Evine dalıp büyükbabasını öldüren ahmak senken, *onu* kötülemek için *senin* ne gibi bir nedenin olabilir ki?"

Cyrus'ın kaşları havaya kalktı. "İğrenç Kral Zal'ın kaybının yasını tuttuğunu söyleme sakın?"

"Öf, soruma cevap ver, seni çekilmez sersem—"

"Hangi soruya? Onun ölüp ölmediği sorusuna mı, yoksa ondan neden nefret ettiğime mi?"

"Ondan nefret etmen umurumda değil," dedi Alize. "Sadece onun hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Peki sana onun hayatta olmadığını söylersem ağlayacak mısın?" dedi Cyrus sessizce.

Alize bunun üzerine yüzündeki kanın çekildiğini hissetti, sesi korkuyla bir fısıltı hâlini aldı. "Onu öldürdün mü?"

"Hayır."

*Nosta*dan yükselen ani sıcaklıkla Alize neredeyse dengesini kaybediyordu. Gözlerini kapadı ve derin, titrek bir nefes aldı, bir elini istemsizce göğsüne götürdü. Gözleri yanmaya başladı ve Alize bu duyguyla savaştı, o âna kadar vücudunun nasıl gergin olduğunun ya da Kamran'ın hâlâ hayatta olabileceğine dair ne kadar umut beslediğinin farkına varmamıştı. Bu konudaki duygularını ne kadar iyi sınıflandırdığını ancak o an fark etti.

"Tepkini çok şaşırtıcı bulduğumu söylemeliyim," dedi Cyrus, şaşkın bir ifade takındı. "Onun arkasından dahiliye nazırıyla iş çevirirken onu gerçekten önemsediğine inanmak zor."

"Hazan benim *dostum*, seni yarım akıllı rezil!" diye bağırdı Ali-

ze ve sonra hızla başını çevirdi, duyguları onu dengesini bozmakla tehdit ediyordu. "Dostumdu. Hazan benim dostumdu."

"Seni uyarıyorum," dedi Cyrus. "Ağlarsan kusabilirim."

Alize, kalbi kırılırken, *nosta* ısınırken, gururu incinirken bile gözü yaşlı bir kahkaha atmayı başardı. Hazan'ın –onun kendisi için yaptığı fedakârlığın– hatırası, karanlıktan çıkmaya, yükselmeye ve kendisine sessiz bir inanç besleyen diğerleri için daha fazlası olmaya dair kendi kararlılığını düşünmesine neden oldu.

Ne de olsa bunun için doğmuştu.

Bebekliğinden itibaren halkına liderlik etmek, onları yaşamaya zorlandıkları yarım hayatlardan kurtarmak, onlara çok uzun süredir yapılan haksızlıklara karşı savaşmak için yetiştirilmişti.

Bir ilham ânında, anne ve babasının ona ne diyeceklerini merak etti ve kalbinde onu yanıtlayan bir fısıltı duyduğunda kendini bir cevaba daha yakın hissetti.

Başını kaldırdı ve Cyrus'ı yeni bir takdirle inceledi. "Kendi isteğinle ölecek misin? Tahtı bırakacak mısın?"

"Sadece," dedi Cyrus sertçe, "şeytan beni anlaşmamdan azat ettikten sonra."

"Peki bu ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum."

Alize sakinleştirici bir nefes aldı ve bir an onu düşündü. "Cyrus, benim hâlâ anlamadığım bir şey var."

"Ne?" dedi Cyrus küçümser bir tavırla.

"Eğer ölümden bu kadar korkmuyorsan, şeytanın senden ne yapmanı istediğinin ne önemi var? Neden onun emri altında acı çekiyorsun ve emirlerini yerine getiriyorsun, ne olursa olsun öldürülmek için mi?"

Cyrus'ın soğuk ifadesi bir şekilde daha da buz kesti. Uzayıp giden bir sessizliğin ardından en sonunda "Kendi şartlarımla ölmeliyim," dedi.

"Neden?"

Cyrus gülümsedi, bu gülümsemede bir öfke vardı. "Zamansız bir ölümü neden göze alamayacağımı hayal edemiyorsan," dedi,

"o zaman sen de, tıpkı diğer herkes gibi, benimle ilgili anlayışını çürük bir temel üzerine inşa etmişsin demektir."

"Ne saçmalık." Alize bir an sinirlendiğini hissetti. "Kasıtlı olarak mı şifreli konuşuyorsun?"

"Evet."

"Ah." Öfkesi sönüp gitti. "İblis yüzünden mi?"

"Bu konuda söyleyebileceğim çok az şey var," dedi Cyrus, başını hızla iki yana salladı. "Bu yüzden sadece şu kadarını söyleyeceğim: Şu anda hayatıma dikkat ediyorsam, bunun nedeni çok önemli bir şeyi başarmaya yetecek kadar yaşamak zorunda olmam. Bunun ötesinde, atan kalbimin hiçbir önemi yok." Duraksadı. "Neyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Benim hayatım bunun yanında hiç kalır."

Nosta bu itirafla ısındı ve Alize içinde bir korku dalgasının yükseldiğini hissetti.

"Anlıyorum," dedi usulca. "Yani şimdi kendi çıkarın için değil, başkalarının çıkarı için hareket ettiğini ima ediyorsun—"

"*Tahmin yürütme.*" Sesi telaşlı bir hâl alarak onun sözünü kesti. "Yüksek sesle varsayımda bulunma."

"Tamam," dedi Alize ve yutkundu. "Pekâlâ."

Tanrı aşkına. Bu kafa karıştırıcı ağ her an daha da karışıyordu. Alize, Cyrus'ın eylemlerini neyin motive etmiş olabileceğini merak bile edemiyordu. Onun hayatı, zaafları ya da arzuları hakkında bir tahminde bulunacak kadar bilgi sahibi değildi.

"Oldukça zor bir durumdaymış gibi görünüyorsun," dedi Alize sessizce. "Şeytanla yaptığın pazarlık karşılığında ne aldığını bana söylemeyecek misin?"

Cyrus cevap olarak bir kahkaha attı, ama sesi ruhtan yoksundu.

"Bunu hayır olarak alıyorum," dedi Alize, kaşlarını çattı.

Cyrus iç çekti. "Ve anladığım kadarıyla teklifimin şartlarını kabul etmeyeceksin."

Alize başını kaldırdı ve onun ateşli gözleriyle buluştu. "Hayır," dedi. "Ama sana şu sözü verebilirim: Bunu içtenlikle düşüneceğim."

Cyrus bir an hareketsiz kaldı.

Bir rahatlama hissi onu önce yavaşça, sonra aniden vurdu, öyle ki sanki bir adım geri savrulmuş gibi görünüyordu. Nefesini verirken gözlerini kapadı ve ağırlığını desteklemesi için duvara doğru sarsakça yaslandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cyrus. "Teşekkür ederim."

"Sana daha hiçbir şeyin sözünü vermedim," dedi Alize, ona biraz dikkatle yaklaşarak. Cyrus hâlâ hareket etmediğinde, bir parmağıyla hafifçe göğsünü dürttü. "Bu kadar memnun olmamalısın."

Cyrus gözlerini açtı. Alize onunla tanıştığından beri ilk kez neredeyse mutlu görünüyordu. Yüzünde zaman geri sarılmış gibiydi, daha genç görünüyordu. Gözleri daha mavi, daha parlaktı. Gülümsedi ve gülümsemesi gerçekti.

Alize de ona gülümseme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Cyrus "Gel benimle," diyerek doğruldu ve elini uzattı.

Alize onun uzattığı ele temkinli bir şekilde baktı, tereddüt ederken dudağını ısırdı. "Neden? Beni yine bir uçurumdan mı atacaksın?"

"Belki daha sonra," dedi Cyrus.

"O zaman niye?"

"Tulan'ı görmek isteyebileceğini düşündüm."

ON YEDİ

هفده

"BEKLE, NEREYE GİDİYORSUN?"

Hazan, yalnızca heves ya da öfkenin göstergesi olabilecek bir hızla savaş odasının kapısından aniden fırlayan ve elinde tuhaf bir kitapla koridorda hızlı adımlarla ilerleyen prensin peşinden koşturdu.

Kamran bu iki duygudan hangisini daha yoğun hissettiğinden emin değildi.

Tulan'a *şimdi* gidiyor olmaları, bıkkınlık verici siyasi yoldan kaçınabilmesi, savaş açmanın yararlarını ve zararlarını tartışmak için haftalar olmasa bile günler harcayacaklarına şüphe olmayan soyluların kısırdöngüye varan sonuçsuz tartışmalarını atlatabilecek olması...

Bu onun için hayret vericiydi.

Hayatının o anki kâbustan farksız hâlinin faydaları olabileceğini aklına bile getirmemişti.

Kamran, asaletin prangalarına ve uluslararası ilişkilerini tanımlayan bitmek bilmeyen saçmalıklara o kadar alışmıştı ki tüm bu son şahsi yıkımın ardından nasıl bir özgürlüğe sahip olabileceğini fark etmemişti. Eğer unvanı elinden alınırsa, eğer Dahhak tarafından bir kenara itilmeye devam edilirse, eğer soylular onu tartışmalarına dahil etmeyi reddederse... Eh, işte o zaman kendi kendisinin efendisi olabilirdi.

Tulan'a bir prens olarak değil, bir erkek olarak gidecekti.

Büyükbabasının intikamını emir altında değil, kişisel bir görevle alacaktı. On sekiz yıl boyunca kraliyete kusursuz bir şekilde hizmet ettikten sonra nihayet canı ne isterse onu yapacaktı.

Ah, Cyrus için öyle planları vardı ki.

Genç adamı sadece öldürmekle kalmayacak, öncelikle onu yok edecekti. Güneyli kralı ölmek için yalvartacak ve ancak o zaman merhametli olacak, Cyrus'ın dileğini kılıcını onun kalbine saplayarak yerine getirecekti.

"Kamran, *eşek herif* seni– Bekle–"

Prens her zamanki gibi onu beklemedi. Ancak Hazan ona yetiştiğinde arkadaşının sorusuna cevap verdi, ama duyulmamaları için sessizce konuştu.

"Yola çıkmadan önce yapmamız gereken bir sürü şey var," dedi Kamran, "ve eğer şimdi başlamazsak, asla zamanında yetişemeyiz."

"Zamanında mı?" Hazan gözlerini prense dikti. "Neye yetişeceğiz?"

"Bilmiyorum. Sadece geç kalacağımızı hissediyorum."

"Kamran, sana bir şey soracağım ve bunu içtenlikle sorduğumu bilmeni istiyorum."

"Ne?"

"Fıttırdın mı sen?"

Prens buna içi boş bir kahkahayla karşılık verdi. "Onunla tanıştığım an aklımı kaybettim, Hazan ve sen de aklımın başımdan gittiğine şahit oldun, o yüzden şimdi şaşırmış gibi yapma."

"Bazen beni korkutuyorsun, yemin ederim."

"Bazen kendi kendimi korkutuyorum, Hazan." Kamran elindeki kitaba bakarken bile sabit bir hızla ilerlemeyi sürdürdü. "Bu gece yarısı, karanlığın örtüsü altında yelken açacağız."

"Yelken mi?" Hazan'ın gözleri büyüdü, ona yetişirken neredeyse basamağı ıskalayacaktı. "Tulan'a Maşti Nehri üzerinden mi girmek istiyorsun? Gün ışığında bile böyle bir yolculuktan sağ çıkamayabiliriz, hele ki–"

"Ejderhalarımız Peşt vilayetinde sıkı koruma altında," dedi Kamran, "sen de benim kadar iyi biliyorsun ki orası arabayla bir aylık mesafede. O canavarları dikkati üstümüze çekmeden çağıramam ve Tulan'a ulaşmanın daha hızlı bir yolu yok. Ama filomuz sihirle desteklenmenin avantajına sahip; su yolculukları, yalnızca

her aşamada gereken iş yükü yüzünden değil, aynı zamanda taşıdığımız muazzam yük nedeniyle de genellikle aylar sürüyor. Tonlarca suyun ek ağırlığı olmadan çok daha hızlı hareket edeceğiz ve sabah yokluğumuz fark edildiğinde çoktan gitmiş olacağız. Yolu yeterince iyi bilecek kadar su yolculuğu yaptım; ve her gemiyi kendim yüzdürebilirim. Büyük gecikmelerden veya çalkantılı havalardan kaçındığımız sürece, mesafeyi bir haftadan kısa bir sürede aşabiliriz."

Hazan bunun üzerine, tedirginlik gözlerinden okunsa bile sustu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Çocuğa ne söyleyeceksin?"

"Omid'e mi?" Kamran kaşlarını çattı. "Hiçbir şey. Nerede olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Peki yolculuğumuzu neden gizli tutmak zorundayız?"

"Çünkü beni nerede bulacaklarını bilmemelerini tercih ederim."

"Kimlerin?" diye sordu Hazan, kaşlarını çattı. "Peşine düşüldüğünü bilmiyordum."

"Hayır, ama yakında düşülecek." Kamran köşeyi döndü ve büyük mermer merdiveni hızla çıktı, çizmelerinin kesik patırtıları devasa salonda yankılandı. "Gitmeden önce hazine dairelerini boşaltmak niyetindeyim ve kolayca takip edilebilecek bir iz bırakmamayı tercih ederim, yoksa soylular idamımı müthiş bir hızla hallederler."

"Dur," Hazan aceleyle merdivenleri onun yanında çıktı, "hazine dairelerinden ne ihtiyacın var?"

"Altın. Silahlar. Atlar." Kamran sahanlıkta aniden durdu ve hızla dönerek Hazan'ın yüzüne baktı. "Bu görevi sana bırakıyorum: Hâlâ erişimimiz varken ambarlarımızı aç ve ihtiyacımız olacağını düşündüğünden çok daha fazlasını al. Saraydan atılacaksam, döndüğümüzde kalacak bir yere ihtiyacım olacak. Bize güvenli bir yer bul; gerekirse olup bitenden şüphelenmeyen bir çiftçiden mülk satın al. Sonra en iyi binici ve savaşçılardan oluşan bir ekip kur ve altı aylık bir süre boyunca onlara cömertçe ödeme yap. Kendi silahlı gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Bunu rahatlıkla başarabilirsin."

Hazan şaşkınlıkla ona baktı. "Aynı gün içinde kraliyet kasasını yağmalamamı, kuzeye taşraya gitmemi, bir çiftçinin peşine düşmemi, kırık dökük evini satın almamı, imparatorluğun en iyi paralı askerlerini bulmamı ve gizli bir milis kuvveti oluşturmamı mı istiyorsun benden?"

"Doğaüstü bir hıza, güce ve görünmezliğe sahipsin Hazan. Güçlerini tam manasıyla kullanman için sana mutlak izin veriyorum."

"Peki ya bir yargıç tarafından durdurulursam?"

Kamran elini cebine attı, bir sikke çıkardı ve havaya fırlattı, Hazan'ın parayı tek eliyle kolayca yakalamasını izledi.

"Onlara bunu göster," dedi prens. "Üstünde benim mührüm var."

"Sahte olduğuna inanacaklar."

Kamran kesin bir ifadeyle, "Bir yolunu bulacağından eminim," dedi.

Hazan ona öfkeli bir bakış fırlattı ama yine de Kamran'a saygılı bir baş selamı verdi. "Zaten güvendiğim bir ekibim olduğu için çok şanslısın. İyi bir milis gücü olacaklar."

Yürüyüşüne devam etmek üzere olan Kamran olduğu yerde dönerek dostuyla yüzleşti. "Bir ekibin mi var?" dediğinde sesindeki şaşkınlığı atamamıştı.

"Ben hiç yalnız çalışmadım," dedi Hazan sessizce. "Onu arayan tek kişi ben değilim, biliyorsun."

Prens bunun üzerine gözlerini kaçırıp sessiz kaldı. Bir yıldan uzun bir süredir Ardunya'daki Cin topluluklarında çıkan küçük isyanları okuyordu. Onların sadece mutsuz olduklarını ve değişim istediklerini düşünmüştü; o zamanlar kayıp bir imparatorluk fikriyle avunduklarını, hatta bazılarının etrafında toplanabilecekleri, bilinmeyen bir lider aradıklarını bilmiyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "Sanırım değilsin."

"Kamran."

Prens başını kaldırdı, aklındaki soru gözlerinden okunuyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Hazan, gözleri onun üzerindeydi. "Onu gördüğün zaman?"

Sadece bu soru bile Kamran'ın kalbinin tepki vermesine yetti. Kamran o âna dek bu kısmı gözünde canlandırmaktan kaçınmayı başarmıştı; beynindeki bazı koruyucu içgüdüler, yolculuğun kendisini en çok yaralayabilecek yönüne çok fazla odaklanmasını engellemişti. Ama onu tekrar görebileceği, çok geçmeden onunla tekrar konuşabileceği ihtimali...

Bu ona neredeyse çok ağır geliyordu.

Kamran korkunç bir endişenin boğazını sıktığını hissetti, sonrasında açıklanamaz bir acı, göğüskemiği boyunca kelimelere dökemediği yakıcı bir sıcaklık yaşadı. Kız ona ihanet etmiş, ihaneti bütün gücüyle göğüskafesini kırıp geçmişti ve Kamran onu tekrar gördüğünde ne yapacağını bilmiyordu, çünkü Tulan'da neyi ortaya çıkaracağını bilemiyordu. Ya ondan şüphe ettiği için inançsız salağın teki olduğunu keşfedecekti ya da onu yıkacağından korktuğu son, yok edici bir darbe alacaktı. Alize'nin önünde diz çökebilir ya da onu öldürmek zorunda kalabilirdi.

Bu olasılık midesini altüst ediyordu.

Sonunda Hazan'ın sorusuna cevap verirken boğuk sesi tanınmaz hâldeydi: "Bilmiyorum."

"Ne olursa olsun, efendim, onun hiçbirimize ihanet ettiğine inanmıyorum."

"Yeter," dedi Kamran, ona sırtını döndü. "Yapacak çok işimiz var. Benimle gece yarısı rıhtımda buluşacaksın."

Hazan bir an ona bakakaldı.

Sonra eski nazırı bir baş selamıyla ortadan kayboldu ve Kamran onun gidişinin ardından hareket edemediğini fark etti. Elindeki kitabı daha da sıkı kavrayarak uzaklara baktı. Alize'nin mendilini çok önceleri cebine koymuş, kendine, günü geldiğinde bu mendili ona kendi elleriyle teslim edeceğini söylemişti, o zamanlar onunla bir daha ne zaman karşılaşacağını bilmiyordu.

Kamran kederin ne kadar bulanık ve kirli olabileceğini hiç bilmiyordu; sevdiği birinin ölümünün yasını tutmanın zor olabilece-

ği ya da bir kalbin kırıldıktan uzun süre sonra atmaya devam edebileceği aklına bile gelmemişti. Bu puslu belirsizlik yolunda nasıl ilerleyeceği ona öğretilmemişti; hayır, Kamran her daim mutlaklığın lüksüyle yaşamıştı. Dünyada işgal etmesi gereken yerlerden, hayatını düzenleyen kurallardan çocukluğunda bile haberdardı. Bir yaldızlı kilometre taşından diğerine öylesi bir özgüvenle adım atmıştı ki Alize hayatını paramparça edinceye dek, önüne serilmiş yoldan şüphe etmek aklına bile gelmemişti.

Şimdi belirsiz, ayak basılmamış bir yolun ağzında duruyordu; rolü, unvanı, yarını... Bunların hiçbiri bilinmiyordu.

"Hejjan? Hejjan—" *Efendim? Efendim—*

Kamran çok yavaşça çaresiz sese doğru döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya çalışan uzun bacaklı çocuğu gördü. Kamran bazı yazışmaları halletmek için odasına dönüyordu; Zal'ın ölümünün ardından dikkat çekici sessizliğini son derece tuhaf bulduğu teyzesi Cemile'ye bir mektup gönderecek ve yarın kendisini ziyaret etmesini hoş karşılayıp karşılamayacağını soracaktı. Sevgili kadını gerçekten ziyaret etmek niyetinde değildi elbette; sadece ardında ortadan kayboluşunun ayrıntılarını karmaşıklaştırabilecek bir belge izi bırakmayı umuyordu.

Görünüşe göre bunun beklemesi gerekecekti.

Omid nihayet sahanlığa ulaştığında anında iki büklüm oldu, ellerini dizlerine dayadı ve nefeslenmeye çalıştı.

"Sizi arıyordum," dedi nefes nefese, "her yerde—"

"Peki neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Kamran sessizce. "Geldiler mi?"

Omid ayağa kalkmaya çalıştı ve bunu az kalsın başaracaktı, nefes alırken bir gözünü kısıyor, dik durma çabasını bir elini sıkıca beline dayayarak güçlendiriyordu. Peştunca konuşarak nefes nefese "Gelmeyecekler efendim," dedi. "Tahtın onları çağırdığını söylediğimde bana inanmıyorlar."

Kamran gözlerini kapadı ve iç çekti.

Bu sabah, yas tutan, sayıklayan ve kuşkusuz akli melekelerini tam olarak yitirmiş bir hâlde, Kamran güvenebileceği başka hiç

kimse olmadığını düşünmüştü. Çocuk tek bir kahramanca eylemin ardından, prensin güvenliğini ve korunmasını her şeyin üstünde tutması gereken bir rol için bariz bir seçim gibi görünmüştü. Kamran o anda, Hazan'ın haklı olup olmadığını merak etmeye başlıyordu.

Bu belki de berbat bir fikirdi.

"Sana yeni giysiler almalıydık," dedi Kamran, gözlerini açıp çocuğun üstünden dökülen uyumsuz kıyafetlerini yeniden inceledi. "Tabii ki sana inanmayacaklar; soylu bir aileden geliyormuş gibi görünmüyorsun." Çocuğu şüpheyle süzdü. "Neden sana söylediğim gibi arabaya binmedin? Kraliyet mührü herkes için yeterli bir kanıt olurdu."

Omid başını sertçe iki salladı. "Denedim efendim, gerçekten denedim. Ama arabaya binmeme izin vermedi."

Ve Kamran kaşlarını çattı. "Arabaya binmene kim izin vermedi?"

"Arabacı. Arabalardan birine parmağımı bile sürersem beni kırbaçlayacağını söyledi, ben de yayan koşturuyordum, görüyorsunuz ya, bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

"Tanrım."

Çocuk kıpkırmızı kesildi. "*Gerçekten* çok üzgünüm. Ve bunlar..." Kendine baktı, fazlasıyla uzun tuniğinin eteklerini çekiştirdi. "Şey, bunlar sahip olduğum tüm giysiler, efendim ve onları ne yapacağımı bilmiyorum, ama onları atmayı hiç istemem, çünkü onlar hediyeydi," gözleri yaşlarla doldu, "şey, Kâhinler'den. Ve onlar bana hep çok nazik davrandılar—"

Kamran çocuğun hüngür hüngür ağlamasına engel olmak için elini kaldırdı.

Kendisi de önceki geceden beri tek bir damla gözyaşı dökmemişti ve bilincinin bir yanı bunun muhtemelen tuhaf olduğunu düşünse de, çok daha büyük, sesi çok daha gür çıkan ve sağlıksız bir yanı duygularını dizginleme becerisiyle gurur duyuyordu.

"Bu benim hatam," dedi Kamran çocuğa. "Seni ayak işlerine koşturmadan önce kıyafetlerinle ilgilenmeliydim. Seni görevlilerle

tanıştırmam gerekebileceği de aklıma gelmedi. Bu konularda suçlanacak kişi sen değilsin." İç çekti. "Aslında sana bu kadar çok sorumluluk vererek daha büyük bir hata yaptığımı şimdi anlıyorum. Belli ki bu rol için uygun değilsin—"

"Hayır, *efendim*—" Çocuk, Kamran'ın konuşmasını durdurmak istercesine elini uzattı, prense az kalsın dokunmak üzere olacağını çok geç fark etti ve dehşet içinde geri çekildi. "Özür dilerim... Yani, beni affedin."

"Omid—"

"Lütfen," dedi çocuk, nemli yüzünü telaşla silip dimdik doğruldu. "Yapabilirim efendim, söz veriyorum ki yapabilirim. Bu işi her şeyden çok istiyorum; annemle babam işleri nasıl yoluna koyduğumu görselerdi gurur duyarlardı ve söz veriyorum ki size neler başarabileceğimi göstereceğim. Annemin babamın mezarı üzerine yemin ederim, efendim."

Kamran gözlerini kısarak etrafları kızarmış gözleri artık akmayan, hazır olda bekleyen çocuğa baktı. Başka herhangi bir durumda, Kamran çocuğu sorgusuz sualsiz reddederdi. Ancak bu noktada aldığı risk çok düşüktü; yarın sabah olduğunda Kamran gitmiş olacaktı. Asilzadelerin başına bela olacağını da tahmin ediyordu, vücudunu saran bozulmuş büyünün saraydan kovulmasını neredeyse garanti edeceğini düşünüyordu. Sadece *ne zaman* gitmesinin isteneceğinden emin değildi, çünkü şu ana kadar Dahhak'la kaçınılmaz gibi görünen yüzleşmeden kaçmayı başarmıştı.

Kamran göz ucuyla, sanki adamı düşünce gücüyle oraya çağırmış gibi koridorda beliriveren savunma nazırının sinsice geri çekildiğini gördü. Sarayın krala ait kanadına doğru aceleyle ilerliyordu; gerçi Dahhak'ın, büyükbabasının odasında ne yapmayı umduğu meçhuldü ve Kamran'ın çözmeye can attığı bir gizemdi. Savunma nazırının fıldır fıldır dönen gözlerine bakılacak olursa, cevapların iç karartıcı olması kaçınılmazdı.

"Efendim?"

Kamran bakışlarını çocuğa çevirdi, zihni fazla mesai yapıyor, durumu bir salise içinde olası tüm açılardan değerlendiriyordu.

Dahhak'ın kalleş silueti uzaklarda giderek silikleşirken, Kamran çok, çok kısa bir zaman içinde saraydaki akıbeti hakkında daha fazla şey öğreneceğinden emin oldu.

Bu durumda çocuğun kalbini kırmanın pek bir anlamı olmadığını düşündü. Onun bir gün daha hayallere dalmasına izin verebilirdi.

"Pekâlâ," dedi Kamran sertçe, sesini alçalttı. "Ama gece çökünceye dek kadar burada olmazlarsa, seni sarayda başka bir yere yerleştireceğim. Eminim yeni bir seyis işimize yarayabilir." Duraksayıp çocuğu süzdü. "Atlarla aran iyi mi?"

Omid başını öyle şiddetle sağa sola sallıyordu ki Kamran onun kafasının içindekileri kalıcı olarak yerinden oynatacağından korktu. "Ben atları sevmem efendim, onlar da beni sevmez. Halledeceğim; beni başka bir yere yerleştirmenize gerek kalmayacak. Gece oluncaya dek burada olacaklar, yemin ederim."

Ve Omid fırlayıp merdivenlerden tehlikeli bir hızla inerken Kamran da yolunu değiştirdi ve Dahhak'ın izini sürerek büyükbabasının odasına doğru ilerledi.

ON SEKİZ

هجده

"PARDON?" ALİZE GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRARAK Cyrus'a baktı. "Bana Tulan'ı mı göstermek istiyorsun?"

"Merak etmiyor musun?"

"Çok," dedi Alize. "Saraydan ayrılmama izin vereceğini düşünmemiştim sadece."

Cyrus buna güldü, sonra kaşlarını çattı. "Neden saraydan ayrılmana izin vermeyeyim ki?"

Alize de onun şaşkın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Çünkü," dedi yavaşça. "Kaçardım, görüyorsun ya. Ve benim burada kalıp emirlerini yerine getirmeme ihtiyacın var, yoksa şeytan seni öldürecek."

"Ah." Cyrus yüzünü buruşturdu. "Doğru. *Eh.* Bu durumda, yoluma gitmeliyim. Akşam yemeğinde görüşürüz sanırım, eğer bana katılmak istersen." Ona başıyla selam verdi, topuklarının üzerinde döndü ve kararlı adımlarla kapıya yöneldi.

Alize olan biteni gizlemediği bir hayal kırıklığıyla izledi. Mutsuz bir sesle "Bekle," diye seslendi. "Gerçekten gidiyor musun? Gerçekten Tulan'ı görmeyecek miyiz?"

Cyrus duraksadı ama onunla yüzleşmek için dönmedi. Alize adamın sadece gergin sırtını gördü, bakır rengi saçları sade siyah ceketiyle harika bir tezat oluşturuyordu. Yüzünü göremediği o anda bile Cyrus'ın duruşu ve hükmettiği alan onu bir kez daha etkilemişti.

Cyrus usulca, "Kaçmaktan bahsetmen epey aptalcaydı," dedi.

"Biliyorum." Alize dudağını ısırdı. "Şimdi bunun için çok üzgünüm."

Cyrus olduğu yerde yavaşça döndü. "O zaman *kaçmayacağını* mı söylüyorsun?"

Alize tereddüt etti.

Kararsız kalmış ama aynı zamanda dikkati de dağılmıştı; güneş son bir saat içinde konum değiştirmişti ve altın ışıltısı cam kapılardan ve açık pencerelerden odaya doluyor, önüne çıkan herkesi aydınlatıyordu. Cyrus bile bu ışık fırtınasına kapılmıştı, vücudunun sert hatlarının kenarları netleşmişti, yüzünde dağınık bir parıltı dans ediyor, gözlerini boyuyordu. Cyrus bu parlaklığa karşı gözlerini kıstı, gözbebekleri iğne ucu kadar küçüldü, irislerinin mavisi sönüp gitti. Alize bir an onun kendisini izlemesini izledi, şaşkınlığı yüzünde açıkça okunuyordu.

Alize buna aldırış etmedi.

Birbirleriyle çatışma hâlindeki duyguları üzerinde düşünürken bakışlarının onun üstünde dolaşmasına izin verdi. Kendini bu kaleden kaçmaya ilk geldiği zamankinden daha az meyilli hissediyordu, sadece bu süre zarfında iki sağlam teklif aldığı için değil, aynı zamanda... Eh, gerçek şuydu ki gidecek başka bir yeri yoktu. Burada, en azından, hem anne hem de çocuk onun iyiliğini istiyordu; ve bir çukurun dibinde, yanağını bir sokağın pisliğine bastırarak sayısız geceler boyunca uyumak zorunda kalan Alize, sıcak bir yatağın rahatlığını hafife almıyordu. Buranın bir süre dinlenmek ve önüne serilen sayısız felaketi düzene sokmak için çok güzel bir yer olduğunu inkâr edemezdi. Aslında dışarıdaki kuş cıvıltılarını, uzaktaki şelalenin fısıltısını, dalları iten, yaprakları sallayan rüzgârın çabalarını hâlâ duyabiliyordu. Burası tek kelimeyle harika bir yerdi.

Ve Tulan'ı görmeyi gerçekten istiyordu.

Büyünün kullanımına aşina olmasa da, havada bir tür büyünün olduğunu anlayabiliyordu, çünkü mevsim tamamen yanlıştı. Doğru, Tulan karakışın ortasında olan Ardunya'dan daha güneydeydi ama iki imparatorluk bir sınırı paylaşıyordu; sıcaklıkta biraz değişiklik olsa tuhaf kaçmazdı ama burada neredeyse yaz havası hâkimdi.

Alize bunu yeğlemediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

Bakışlarını kaldırdı ve en sonunda Cyrus'ın sabırsız bakışlarıyla buluştu. Tereddütle, "Belki de *bugün* kaçmam," dedi.

Adamın tedirginliği yerini gözle görülür bir şaşkınlığa bıraktı. "Öyle mi? İyi vakit geçiriyorsun o zaman, değil mi? Misafirperverliğimin tadını mı çıkarıyorsun?"

Alize sessizce boğazını temizledi.

"Dalga geçmeyi tercih edebilirsin," dedi, ellerini kavuşturup açtı. "Ama sonuçta seninle evlenip evlenmemeye karar veriyorum ve seçimimi yapmadan önce, bana bırakmaya niyetlendiğin toprakları görmeme izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Cyrus bunun üzerine kaskatı kesildi.

Gözlerini kırpmadan ona baktı, yavaşça arkasını dönüp sessizliğe gömülürken gözlerindeki ışık sönüp gitti. Aslında, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Alize o ânın artan huzursuzluğu içinde konuşmaya zorlandığını hissetti.

"Cyrus?" dedi endişeyle. "İyi misin?"

Cyrus başını kaldırdı. "Hiç oldum mu ki?"

Alize kaşlarını çattı.

"Biliyor musun," dedi Cyrus gülmeye çalışarak, "buna belki de inanmayacağının farkındayım, ama bir gün bu şekilde bir eş almak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim." Başını salladı ve tekrar arkasını döndü. "Sana Tulan'ı vermeye çalışıyorum; imparatorluklar arasında bir mücevher, evim olan bir toprak. Burada durup benimle evlenmen için yalvarıyorum –beni *öldürmen* ve ulusumu, tacımı, mirasımı alman için– ve sen evet bile demiyorsun." Gözlerini yumup küfretti. "Gerçekten çoktan dibe vurduğumu sanıyordum, ama bu... Bu daha önce hiç bilmediğim bir sefalet."

Nosta bu hüzünlü konuşmayla ısındı ve Alize'nin yufka yüreği bir acıma duygusuna kapıldı, bu duygudan nefret ediyordu. Ondan açıkça iğrenememekten nefret ediyordu, duygularını yöneten mekanizmayı değiştirememekten nefret ediyordu, bu uygunsuz bir duygu olduğunda merhamet duygusunu devre dışı bırakamamaktan nefret ediyordu.

İç çekerek ona yaklaştı.

Cyrus sanki avlanıyormuş gibi başını hızla kaldırdı ve Alize, odanın öbür ucunda durduğu yerde onunla karşılaşana kadar giderek artan bir ihtiyatla onu izledi. Sonra aptalca ya da cesurca olup olmadığına karar veremediği bir şey yaparak kendini şaşırttı.

Onun koluna dokundu.

Ya da en azından bunu yapmaya çalıştı. Cyrus elini o daha temas etmeden yakaladı, refleksleri o kadar hızlıydı ki Cyrus elini gözlerinin önünde dimdik tuttuğunu hayretle görene dek ne olduğunu bile anlayamadı. Kendi gözleri vahşi bir merakla onu incelerken, eli onunkini hem büyüklüğü hem de sıcaklığıyla sardı. Alize kıpırdayamadığını hissetti; taş kesilmiş gibiydi, Cyrus'ın parmakları onun parmak eklemlerinin altından aşağıya doğru ağır ağır kayarken tenindeki hafif nasırları algılayabilmesine hayret etti ve içinde neredeyse nefesini kesecek kadar beklenmedik bir ateş uyandı.

Farkındalık içinde giderek hızlandı.

Cyrus elini yavaşça aşağı indirdi, Alize'nin avucunu sıyırarak bileğini bir bilezik gibi kavradı, parmakları onun hızla atan nabzına hafifçe bastırdı. Alize, Cyrus'ın o noktadaki kalp atışlarını sayarak tepkisini ölçüp ölçmediğini merak etti.

"Alize," dedi Cyrus, sesi kısık ve ağırdı. Sanki Alize onu kalbinden bıçaklamak üzereymiş gibi bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Ben—"Alize başını iki yana salladı, sesini buldu. "Yemin ederim sana zarar vermeyecektim."

Cyrus kızın elini onu yakmış gibi bıraktı ve ondan uzaklaştı. Biraz fazla hızlı nefes alıyordu, gözleri çok dikkatli bakıyordu. "Öyleyse ne yapacaktın?"

Alize duraksadı, gerçeği itiraf edip etmemeyi düşündü ve sonra kendini bunu yapamayacak kadar aptal hissetti. Tekrar başını salladı. "Hiçbir şey, yemin ederim—"

"Alize." Cyrus'ın sesinde bir öfke vardı şimdi. "Neden bana dokunmaya çalıştın? Amacın ne?"

"Ben sadece..." Alize iç çekti. "Of, bu çok *saçma*," dedi sinirle. "Sadece anlayışlı olmaya çalışıyordum."

Gerginlik gözle görülür bir şekilde vücudunu terk ederken bile Cyrus ona gözlerini kırpıştırarak bakakaldı. "Anlayışlı olmaya mı çalışıyordun?" diye yineledi, onu anlamadığı her hâlinden belliydi. "Yani beni avutmaya mı çalışıyordun?"

"Evet."

Kendini işaret etti. "*Beni.*"

"Bir şey diyeyim mi?" Alize'nin yanakları alev aldı. "Boş ver."

Cyrus bir saniye boyunca ona baktı ve sonunda dayanamayıp kahkahayı patlattı. "Sana tek bir üzücü hikâye anlatınca savunman bu kadar kolay mı zayıflıyor? *Bana* karşı? Seni küçük sevimli aptal, kendini öldürteceksin."

"Öf, kes sesini." Alize kollarını kavuşturdu.

Cyrus başını yavaşça iki yana salladı, aralarındaki mesafeyi yeniden kapattı, gözleri onu dikkatle inceledi, yüzünün çizgilerinde gezindi. Bir an için neredeyse ona dokunacakmış gibi göründü ama bunu hiç yapmadı.

"Eğlendir beni," diye fısıldadı. "Ne söyleyecektin? Beni nasıl rahatlatacaktın?"

"Ben... Ben bir şey söylemeyecektim—"

"'Endişelenme' mi diyecektin bana?" dedi Cyrus, hâlâ gülümsüyordu. "Hayatım iki paralık olsa da başımı dik tutmam ve iyi tarafından bakmam gerektiğini mi hatırlatacaktın?"

"Hayır," dedi Alize, sesinin soluksuz tınısını duyuyor ve bundan nefret ediyordu. "Sana böyle saçmalıklar anlatmaya hiç niyetim yoktu. Bunda iyi bir taraf falan göremiyorum."

Cyrus derin bir nefes aldı, göğsü bu çabayla kabardı. "Ben de öyle," demeden önce uzun bir sessizlik oldu.

Alize'nin kalbi küt küt atıyordu. İkisinin nasıl olup da kendilerini sürekli bu gergin anların içinde bulduklarını bilmiyordu, sonuç olarak bu anlardan nasıl kaçacağını da bilmiyordu. Cyrus'ta kesinlikle büyüleyici bir şey vardı; güçlü ve karmaşık bir şey. Ve gerçekleri öğrenmek için onu dürtmek, ağrıyan bir kası dürtmeye benziyordu; sonuçları hem acı verici hem de hoştu. Ondan nefret ederken bile ona acıyor, onu hor görürken bile onu anlıyordu. O,

açmak istediğinden emin olmadığı ve gizli derinlikleri onu korkutsa bile cezbeden bir gizemli kutu yığını gibiydi.

Ondan ne istediğini –ya da herhangi bir şey isteyip istemediğini– bile bilmiyordu.

Ve sonra Cyrus ona dokundu.

Gözlerini indirdi ve ona dokundu, aralarındaki trans hâli o kadar aniden bozuldu ki Alize derin, titrek bir nefes aldı. Cyrus'ın çıkardığı sese gülümsemesini, parmaklarını onun elbisesinin önünden aşağıya, göğüslerinin hemen altından göbek deliğinin tepesine doğru hafifçe gezdirirken kendi kendine usulca gülmesini izledi.

Kendini onun ellerinden söküp attı, ama çok geçti.

Sesine öfke ve mücadele dolu bir ton vermeye çalışarak "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Cyrus ona yaklaştığında zihni bulandı ve bedenleri arasındaki mesafeyi korumak için kendi içinde sessiz bir not düştü.

"Elbiseni düzeltiyordum," dedi Cyrus, bir adım geri çekildi. "Lekeli bir şekilde saklamak isteyeceğini zannetmiyorum."

Alize bir rüyadan uyanırcasına üstüne başına baktı, ellerini dalgın bir şekilde elbisesinin göğüs kısmında gezdirdi. İncecik katlara boylu boyunca sızmış kahverengi çay lekesi ortadan kaybolmuş, elbise tamamen yenilenmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakakaldı. "Nasıl bu kadar kolay büyü yapabiliyorsun?"

"Senin büyük bir güce sahip olman gerekmiyor mu?" diye sordu Cyrus, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Büyünün işleyişi hakkında nasıl bu kadar bilgisiz olabiliyorsun?"

Alize, Cyrus'ın sorgusu karşısında hafifçe kızardı ve kendini mahcup hissetti. "Benim sihrim, eğer ona sahip olursam, resmi bir eğitim almadan bana ulaşacak. Sezgisel olması gerekiyor."

"Büyüleyici," dedi Cyrus, kaşları daha da çatılmıştı. "Ve başka bir şey bilmiyorsun? Bunun ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Alize, birden huzursuz olmuştu. Cyrus'ın sorusunun içten ve sıradan bir soru mu sorduğunu, yoksa kendisinden ustalıkla bilgi almaya mı çalıştığını anlayamıyordu. Her iki durumda da tem-

kinli davranmayı sürdürdü. "Bildiğim kadarıyla, hiç kimse bilmiyor."

"Neden?"

"Çünkü tüm kaydedilmiş tarih boyunca bu büyüye daha önce hiç erişilmedi," dedi Alize hızlıca, sonra konuyu değiştirdi. "Daha sıradan büyülere gelince, sadece basit şeyler biliyorum. Ardunya, gelişmek için büyüye bel bağlayamayacak kadar büyük bir imparatorluk. Büyü bizim için çok sınırlı bir kaynak ve bu nedenle çok az kullanılıyor. Ayrıca tamamen kraliyete ait ve kraliyetin kontrolü altında. Dilediğimiz gibi kullanmamıza izin verilmiyor."

"Evet," dedi Cyrus sessizce. "Ardunyalıların büyüyü sadece rahip olmak isteyenlere öğrettiğini duymuştum."

Alize başını evet anlamında salladı. "Aynısı Tulan'da geçerli değil, değil mi? Annen bana çocukluğundan beri kehanet ve büyücülük üzerine çalıştığını söyledi ve senin rahiplikle uzaktan yakından alakan olmadığını anlamak için tek bir bakış yeterli."

Cyrus bu hakaret karşısında bir an şaşırarak donakaldı ve sonra kahkahayı patlattı, tüm vücudu sarsılıyor, omuzları titriyor, gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Tanrım," dedi. "Bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

"Dikkatli ol, Cyrus," diye onu azarladı Alize. "Eğer böyle gülmeye devam edersen, bir kalbin olduğunu düşünebilirim."

"Endişelenmene gerek yok," dedi Cyrus, gülümsemesi kayboldu. "Kesinlikle yok."

Nosta soğudu.

Alize'nin kendi gülümsemesi de bu sözlerle titredi, içindeki bir zırh tuzla buz oldu. Birden ne diyeceğini bilemedi.

"Gel o zaman," dedi Cyrus, kapıya doğru yürürken kelimenin tam anlamıyla o ânın ötesine geçti. "Eğer gerçekten bu kadar bilgisizsen, sana nasıl işlediğini göstereyim."

"Neyin nasıl işlediğini?" Alize kıpırdamadan ona baktı. "Ve beni nereye götürmek istiyorsun? Tulan'a mı gidiyoruz şimdi?"

Cyrus "Evet," derken Alize onun sadece ensesini gördü.

"Gerçekten mi?" Aceleyle Cyrus'ın peşinden gitti. "Ve artık kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Hayır."

"Bekle. Neden olmasın ki?" Alize olduğu yerde durdu. "En azından biraz endişelenmelisin."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Cyrus, en sonunda yüzünü ona döndü. "Çünkü son zamanlarda senin oldukça büyüleyici, acınası bir varlık olduğunu anladım."

Alize kaskatı kesildi, vücudunda bir şok ve öfke uyandı. "Bu ne cüret," dedi, dimdik doğrulup yumruklarını sıktı. "Ben acınası bir varlık *değilim*—"

"Bir teorim var," dedi Cyrus, kapıya doğru geri geri yürürken onun sözünü keserek, "eğer ağır yaralı olsaydım bana yardım ederdin. Doğru mu yanlış mı?"

"Yanlış."

Gülümsemesi genişledi. "Yalancı."

"Etmezdim," dedi Alize acımasızca. "Seni orada bırakır ve canımı kurtarmak için kaçardım."

Cyrus ağzı kulaklarında sırıtmamak için debeleniyordu şimdi, gözleri zorlukla bastırılmış bir zevkle parlıyordu. "Beni kurtarırdın."

"Ölmene kesinlikle izin verirdim."

Cyrus başını iki yana salladı. "Beni geride bırakamazdın."

"Bırakırdım tabii," diye ısrar etti Alize.

"Bırakmalısın da," dedi Cyrus usulca. "Çünkü beni kurtarmak çok aptalca olurdu ve ben senin aptal olduğunu düşünmüyordum."

Alize onun için üzüldüğüne inanamıyordu. Şimdi onu yumruklamak istiyordu. "Ben aptal değilim," dedi öfkeyle.

"Sana asla aptal demedim." Cyrus kapıya varmış, kulpunu tutuyordu. "Sadece tüm işaretlerin öyle *olabileceğini* gösterdiğine dikkat çektim."

"Ah, sen gerçekten rezilin tekisin," dedi Alize, kapıya doğru yürürken bile ona ters ters baktı. "Kötü ve berbat birisin ve senin için üzüldüğüme pişmanım."

Cyrus kaşlarını kaldırdı. "Benim için üzülmek ilk hatandı."

"Bir daha yapmayacağım bir hata."

Cyrus onu sessiz bir keyifle süzerken Alize onu kenara itip kapının tokmağını çevirdi, eşikten tek bir adım attı ve haykırdı.

Kapının ötesinde hiçbir şey yoktu.

Alize geriye doğru savruldu, Cyrus onu yakalayıp debelenen bedenini göğsüne yaslayarak sabitleyene dek şiddetle sarsıldı. Son yirmi dört saat içinde gökyüzünden o kadar çok düşmüştü ki bu kadar kısa sürede bir kez daha böyle bir düşüşü kaldıramazdı.

Zavallı sinirleri yıpranmıştı.

"Dışarıda neden hiçbir şey yok?" diye sorarken neredeyse ağlayacaktı. "Bu kale neden bu kadar garip?"

"Alize—"

"Burası aslında bir hapishane mi?" Paniği giderek artıyordu. "Beni bir kuleye mi kilitlediniz? Buradan kurtulamayacak mıyım?"

"*Alize—*"

"Hayır." Alize onu itti, Cyrus onu bırakana, ondan birkaç adım uzaklaşana dek onu itti. "Senden *hoşlanmıyorum*, sana *güvenmiyorum* ve seni *kurtarmazdım*, seni iğrenç, beş para etmez, yozlaşmış serseri—"

Cyrus yine de onun omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Alize, sinir bozucu kız, beni dinle—"

"Seni kesinlikle dinlemeyeceğim. Ve ne cüretle bana aptal *ve* sinir bozucu dersin—"

"*Merdivenler camdan yapılma.*"

Alize aniden hareketsiz kaldı. Ağır ağır kendine geldi, elbisesini düzeltip ondan yavaşça uzaklaşırken ağırbaşlılığından geriye kalanları biraraya topladı, ardından açık kapıdan ve eşikten içeri baktı, bu kez daha yakından inceledi.

"Şey," dedi, derin bir nefes aldı. "Sanırım gerçekten de camdan yapılmışlar." Kollarını kavuşturmuştu, ona bakamıyordu. "Ama merdivenlerin camdan olması çok aptalca bir fikir. Epey tehlikeli."

Cyrus o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Alize en sonunda ona bakmaya cesaret edebildi ve onu yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle

kendisine bakarken buldu. Cyrus hem acı çekiyormuş, hem de kafası karışmış gibi görünüyordu; Alize bunu tam olarak tanımlayamıyordu ve ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Kendini mahcup hissederek bakışlarını tekrar indirdi, Cyrus'ın ona büyü gösterme ve Tulan'ı görme konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyordu.

"Alize," dedi Cyrus en sonunda.

Alize başını kaldırmadı, onun yerine daha önce çok güzel bir çift çizmenin içine soktuğu ayaklarına bakmayı tercih etti. "Az önce sana bir sürü kötü isim taktığımın farkındayım ama yine de Tulan'ı görmeyi çok isterim."

"Neden bana bakmayı reddediyorsun?"

"Bunu neden yapayım ki?" dedi Alize sessizce. "Yüzünü zaten gördüm."

"Alize—"

"Adımı çok fazla söylüyorsun."

Cyrus ciddi bir sesle "Adını gayet normal bir miktarda söylüyorum," dedi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Alize başını kaldırıp ona baktı ve Cyrus buna öfkelenmiş göründü.

"Evet."

"Eh, sanırım bu doğru olabilir," dedi Alize. "Biri benimle adamakıllı konuşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki korkarım bakış açımı kaybettim."

Cyrus duraksadı. "Nasıl yani?"

Alize başını iki yana salladı, keder onu her zaman olduğu gibi en uygunsuz anda yakalayınca yüzünü buruşturdu. Anne babası öleli yıllar olmuştu ve o zamandan beri Alize sadece emredilmiş, asla kabul görmemişti. Amina Hanım ona adını bile sormamıştı.

Alize aniden kabaran bir duygu dalgasıyla burnunu çekerken bile neşeyle "Boş ver," dedi.

"Sen ne— Ah, Tanrı aşkına, yine mi ağlayacaksın? Seni lanet şehri görmeye götüreceğim Alize, sana lanet büyüyü göstereceğim, her şey için ağlamak zorunda değilsin."

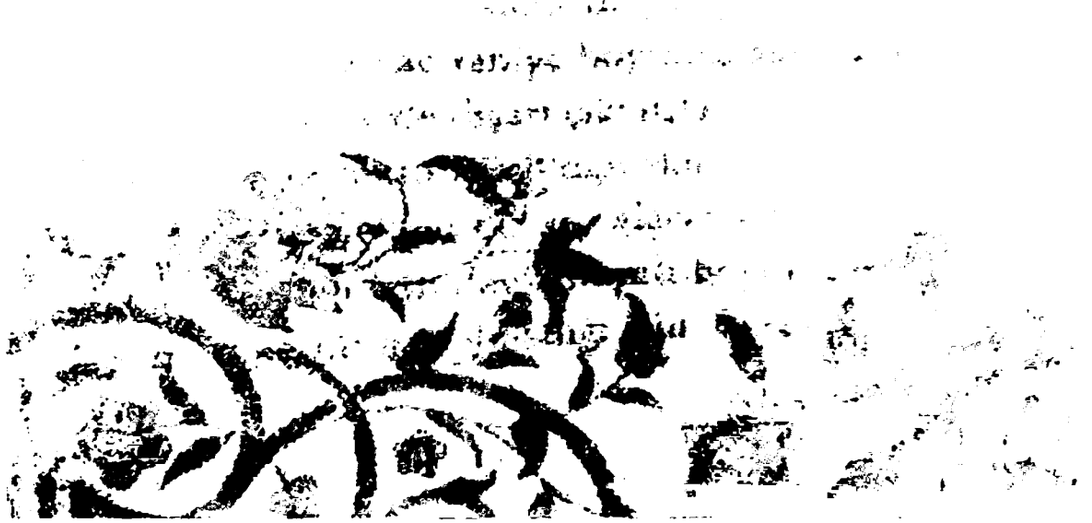
"Ağlamıyorum," diye çıkıştı Alize. "*Düşünüyorum*. Bazen düşünürken duygulanırım–"

"*Düşünürken mi*? Yani her zaman?" Cyrus ellerini saçlarından geçirdi ve içinden küfretti. "Şeytan gerçekten de beni öldürmeye çalışıyor."

Alize gözlerini sildi. "Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"Pekâlâ, bu kadar çene yeter," dedi Cyrus ve sonra aniden elini tutup onu kapıdan dışarı çekti.

Ayışığı Kitaplığı

ON DOKUZ

نوزده

ALİZE ELİNDE TUTTUĞU EKMEK PARÇASINA hayretle baktı ve onu evirip çevirdi. Cyrus daha önce daha büyük bir yuvarlağı ikiye bölmüştü, sonuç olarak Alize'nin elinde tuttuğu parça alışılmadık bir şekle sahipti, bir hilali andırıyordu.

Hâlâ da sıcaktı.

Alize tanıdık kokuyu aldığında bir fırının önünden geçiyorlardı ve Alize hayatı boyunca fırınların sadece önünden geçtiğini, hiçbirinin içine adım atmadığını yüksek sesle dile getirdikten sonra Cyrus şaşkınlığını ifade etmişti. Ona neden daha önce bir fırına hiç girmediğini sormuştu, çünkü "Ardunya hiç şüphesiz bu tür işletmelerden yoksun olacak kadar zavallı bir imparatorluk değildi", o da Ardunya'nın "fırınlarla dolu olduğu, çok sağ ol" cevabını vermişti, bunlardan birini ziyaret edecek zamanı olmamıştı sadece, çünkü hep en az on iki saatlik vardiyalarda çalışmıştı, ancak zamanı olsa bile, "böylesi bir yerden herhangi bir şey satın alacak paradan her zaman yoksun" olduğunu ve sonuç olarak böyle bir israf olasılığıyla bile kendine işkence etmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Ve Cyrus aniden kolundan tutmuş, ona tuhaf bir bakış atmış ve söz konusu dükkâna doğru yönlendirmişti. Dükkânın içinde harikulade birkaç saniye boyunca kaybolmuşlar ve çok geçmeden ellerinde ekmekle dışarı çıkmışlardı.

Cyrus'ın onun için aldığı ekmekle.

Alize gerçekten bir şey alacaklarını düşünmemişti, sadece parası olmadığı için değil, hayatı boyunca annesiyle babası dışında kimse ona bir şey almadığı için. Cyrus'la dışarıda olma deneyimi,

el ele tutuştuklarını gören ve Alize'ye başıyla sinsice, cesaret verici bir selam veren, son derece kendini beğenmiş görünen Serra'yla vedalaştıkları andan o âna dek yaşadıkları tecrübenin tamamı o kadar yabancı ve tuhaftı ki Alize ne yapacağını bilemiyordu. Tüm bunları tam manasıyla düşünmeye çalışsa, kafasının boynundan kopup düşebileceğini düşünüyordu.

Şimdilik ekmeğe odaklanmıştı.

Beklenmedik ve şaşırtıcı derecede sabırlı yoldaşının onu biraz yönlendirmesiyle Alize küçük, mütevazı, daire şeklinde bir ekmek seçti. Oldukça inceydi, elle yoğrulduğu belliydi ve üzerine bolca susam serpilmişti. Dışı kahverengi ve çıtır çıtırdı ama —Alize şimdi bir parmağıyla ekmeğin içini yokluyordu— içi hafif ve esnekti. Bu başarı ona işlevsel olarak imkânsız göründü.

Ekmeğin yumuşak içini dürtmeyi sürdürürken Cyrus'a "Bunu büyüyle mi yapmışlar?" diye sordu. Ekmeğin içinde birçok küçük delik vardı ve Alize, birinin o kusursuz, gevrek kabuğu bozmadan hamur parçalarını ekmeğin orta yerinden nasıl çıkarmış olabileceğini hayal edemiyordu.

Kendi ekmek parçasını yemekte olan Cyrus ona baktığında lokmasını hâlâ çiğniyordu ve o anda sanki Alize'nin birkaç tahtası eksikmiş gibi bakakaldı.

Cyrus yutkundu. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Eh, eğer kabalaşacaksan," dedi Alize, "Sorularımı kendime saklayacağım."

"Alize."

Alize onu duymamış gibi yaptı.

Bunun yerine ekmeğin yumuşak, süngerimsi iç kısmını tamamen ortaya çıkarmak için kabuğunu kırmaya çalışarak dikkatlice kurcaladı. Önce kabuktan bir parçayı ağzına atıp gürültüyle çiğnedi, hevesli duyuları hafif tadın ve gevrek dokunun tadını çıkardı, sonra da yastığı andıran orta kısmını ısırdı, burası —kaşlarını kaldırdı— şaşırtıcı derecede yoğun ve sertti.

Alize ekmeği çok sevdiğine karar verdi.

İki yanı rengârenk dükkânlarla çevrili, pırıl pırıl fildişi rengi

kaldırım taşlarıyla döşenmiş, aydınlık ve keyifli bir caddede yürüyorlardı. Alize etrafına epeyce bir göz gezdirmişti, ama tam o sırada, yürürlerken *yukarı* baktı ve tepelerindeki muazzam tavanın görkemiyle büyülendi; aslında bu bir tavan değil, yolun eni boyunca uzanan, bir binanın tepesinden diğerine çaprazlama geçen, akıl almaz sayıda morsalkım sarmaşığıydı. Cyrus ona mor çiçeklerin sonsuza dek açmaları için büyülendiğini anlatmıştı. Bu çiçekler tepelerinde iri ve olgun üzümler misali muazzam kitleler hâlinde sarkıyorlardı, enfes tatlı kokuları etraflarındaki havayı sararken, dökülen yapraklar her yeri gerçeküstü konfetiler gibi süslüyordu. Arada bir güçlü bir rüzgâr esip sarmaşıkları sallıyor ve hafif bir morsalkım yaprağı sağanağına yol açıyordu, bu yaprakların görüntüsü ve kokusu öylesine muhteşemdi ki Alize yolun ortasına uzanıverip mutluluktan ölebileceğini düşündü.

"Alize," dedi Cyrus yine.

"Hmm?" Alize hâlâ çiçeklere gözünü dikmiş bakıyor, ekmeğini özenle parçalara ayırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cyrus, siniri sesinden okunuyordu. "Ekmeğin kabuğu bir deri değildir. İçini yemek için soymana gerek yok."

"Soymuyordum ki," dedi Alize gülerek, sonunda dönüp ona baktı. "İnceliyordum. Aslında *cidden* merak ediyordum. Fırıncıların ekmeğin kabuğunu kırmadan ortasına bu küçük delikleri nasıl açtıklarını bana anlatabilir misin? Çok zekice görünüyor."

Cyrus aniden durdu. "Tanrım," diye fısıldadı. "Daha önce hiç ekmek yemedin mi?"

Alize kaşlarını çattı. "Tabii ki yedim."

"Yemedin, değil mi? Daha önce hiç ekmek yemedin sen."

"Doğru değil," dedi Alize, parmağını ona doğrulttu. "Bir keresinde, büyük bir konakta çalışırken, kahvaltı salonundaki bulaşıkları temizliyordum ve hâlâ dokunulmamış çok fazla yiyecek vardı; bir tepsi dolusu kızarmış ekmek, düşünebiliyor musun? Ve öyle merak ettim ki küçük bir ısırık aldım."

Cyrus ona sadece bakakaldı. "Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç yıl önce."

Sonra Cyrus, güç toplamaya çalışıyormuş gibi gökyüzüne baktı ve iç çekerek Alize'ye döndü. "Bir keresinde, *birkaç yıl* önce, tek bir lokma kızarmış ekmek mi yedin? Bu kadar mı?"

"Eh, bunu tekrar yapmayı göze alamadım," dedi Alize, dudağını ısırdı. "Diğer hizmetçilerden biri beni bu utanç verici eylemi yaparken gördü ve hemen kâhyaya gammazladı, o da beni derhal görevimden aldı. Onun hiç adil olmayan bir şekilde tarif ettiği gibi *hırsızlık* yapmadığımı, çünkü tüm ekmekleri doğrudan çöpe atmamızın emredildiğini, bunun da bana müthiş bir israf gibi göründüğünü belirtmeye çalıştım."

"Tanrım, Alize." Cyrus'ın ağzı açık kalmıştı. "Hayatım boyunca tanıdığım en tuhaf kız olabilirsin."

"Bana hakaret mi ediyorsun?"

"Hiç şüphesiz."

Alize ona öfkeli bir bakış attı ama Cyrus sadece güldü.

Tam o sırada bir dizi bağırış duyuldu, birkaç kişi yüksek bir balkondan devasa bir halıyı açıyordu, işlemeli parça güneşte yeni doğmuş bir yaprak gibi açılmıştı. Sadece adamların çabalarıyla havada asılı duran halı, muhteşem bir bayrak gibi rüzgârda sallanıyor, ipekten iplikleri parıldarken adamlardan biri korkuluktan iyi fiyatlar ve indirimli teslimat hakkında avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Alize kızgınlığına rağmen gülümsedi.

Tulan'ın kraliyet şehrinin —Cyrus bu şehre *Mesti* demişti— ona Setar'ı hatırlatan yönleri vardı, ama aralarında oldukça göze batan farklar da vardı.

Birincisi, burada iki dil eşit ölçüde konuşuluyordu. Tulan, Ardunya'nın en güney bölgesi olan Peşt vilayetinin hemen ötesinde yer alıyordu ve sonuç olarak sınırlar boyunca iki halk birbirine epeyce karışmıştı, Tulan halkı Peştunca *ve* Ardanz dili konuşuyordu. Gerçi Alize, insanların arada bir bu iki dilin gelişigüzel bir karışımı gibi görünen üçüncü, gayriresmi bir lehçe konuştuklarını duyduğunu da düşünüyordu.

İkincisi ve en bariz olanı: Her iki kraliyet şehrinin de rengârenk mimari harikaları olsa da, sadece biri bol miktarda büyü ile inşa edilmişti. Tulan, Ardunya'ya kıyasla çok küçük bir diyardı, kraliyet şehri de çok daha küçüktü ve bu da ona her karışı daha temiz, daha özenle bakılmış ve incelikle büyülenmiş gibi hissettiren daha samimi bir nitelik kazandırıyordu. Alize tüm bunları yeniyetme bir genç kızın coşkusuyla içine çekiyor, şehrin atmosferindeki yaşamı ve curcunayı, rüzgârı ilk kez keşfeden bir çocuk misali özümseyerek yaşıyordu.

"Senin hakkında bilmem gereken başka ne gibi önemli şeyler var?" diyordu Cyrus. "Mesela daha önce hiç bir bardak süt içmedin mi? Hiç bir parça kek yemedin mi? Sana çatal bıçak kullanmayı öğretmeme ihtiyacın var mı?"

Alize bu son soru karşısında yüzünün kızardığını hissetti, çünkü bu tür derslere neredeyse kesinlikle ihtiyacı vardı. Mutfak eşyalarını daha önce sadece şöyle bir kurcalamış, çünkü onlara hiç ihtiyaç duymamıştı. Bir hizmetkâr olarak bu eşyaların kullanım alanlarını pek çok kez öğrenmeye çalışmıştı ama ne zaman insanları yemek yerken uzun süre izlese ya cezalandırılıyor ya da işten atılıyordu.

"Sen," dedi sonunda, utancını gizlemek için arkasını dönerek, "bana kasten kötü davranıyorsun. Benim senin gibi olmadığımı, hayatta kalmak için yemek yemeye ihtiyacım olmadığını gayet iyi biliyorsun—"

"Öf, sakın tuhaflığının suçunu kendi halkına atmaya kalkma," diye onun sözünü kesti Cyrus. Tekrar yürümeye başlamışlardı. "Tulan'da yemek yemeye *ihtiyacı olmayan* binlerce Cin var ama yine de bakkallarla fırınları zevkle ziyaret ediyorlar."

Cinlerden bahsedilince Alize bir an duraksadı.

Eğer Cyrus, ona atılan tuhaf bakışları fark etmemiş olsaydı gerçekten şaşırırdı - böyle bir şeyi gözden kaçırmayacak kadar zeki biriydi - ama bu konuda tek kelime etmemişti, bu da Alize'yi hayal görüyor olabileceğinden endişelenmeye itti. Yine de, giderek daha aşikâr görünen bir şeyi açıkça inkâr etmekte zorlanıyordu.

Buradaki Cinler ona doğaüstü bir şekilde uyum sağlamış gibiydi.

Alize yanlarından geçerken başlarını kaldırdılar, yüzlerinde şaşkın ifadeler belirdi. Sanki onu tanımaları gerekiyormuş gibi, sanki yüzü adını hatırlamakta zorlandıkları bir tanıdıklarına aitmiş gibi ona kaşlarını çatarak baktılar. Birden fazla kez, o yanlarından geçerken biri dönüp arkadaşına Alize'nin duyamayacağı bir şeyler fısıldadı.

Onları ele veren ateşböcekleriydi.

Sahiplerinin yanında salınan neşeli böcekler olmasaydı, Alize, Ardunya'da bile hiç görülmemiş bir sıradanlıkla bu kente doluşan Kil ve Cin halkları arasındaki farkı ayırt edemeyebilirdi. Alize'nin evinde Cinler yasal olarak günlerini diledikleri gibi geçirmekte özgürdüler, ancak her zaman varlıklarının tüm yönlerini belirleyen bir ihtiyatla yaşıyorlardı. Başlarını öne eğiyor, az konuşuyor, Kil'le pek fazla kaynaşmıyor ve mümkün olduğunca kendi kabuklarına çekiliyorlardı.

Cinler burada nedense daha mutlu görünüyordu.

Yine de Alize göğsünde tanıdık bir endişenin yükseldiğini hissetti - hayatında pek çok kez hissettiği ve takip edildiğini düşündüren bir duyguydu bu. Cyrus'la yürümeye devam edeli henüz bir dakika olmuştu ve şimdiden kendisine yönelmiş bakışların arttığını fark ediyordu. Endişeyle etrafına bakındı, muhtemelen bu sırada kendini ele veriyordu ama yapacak bir şey yoktu. Orada biri vardı.

"Cyrus," dedi sessizce.

Cyrus elindeki bitmemiş ekmekle ona işaret ederek "Hayır, bu konuda tartışmak istemiyorum," dedi. "Kendi vatandaşlarımın tüketim alışkanlıklarını bilmek benim işim ve sana yemin ederim, Cinler sürekli yemek yiyor—"

"Cyrus," diye tısladı Alize, onun kolunu çekiştirdi.

"Ne?" Cyrus dönüp ona baktı ve öfkeli bakışları yerini bir anda endişeye bıraktı. Bu tepki başlıbaşına merak uyandıran bir şeydi, ama bunu belki başka bir zaman düşünebilirdi.

"Ne oldu?" dedi, aniden durdu. "Sorun nedir?"

Alize başını eğip, "Bana bir illüzyon büyüsü yapmak için çok mu geç?" diye fısıldadı.

Cyrus'ın endişesi telaşa dönüştü. Hemen sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, sonra da gökyüzünü taradı. Alize, Cyrus'ın onlara saldırabilecek birini aradığını fark etti.

"Kimsenin beni öldürmeye çalıştığını sanmıyorum," dedi hafifçe, işi biraz şakaya vurmaya çalışarak. "Ama birinin bizi takip ettiğini düşünüyorum."

Cyrus içinden küfretti.

Daha önceleri kendi etrafında bir illüzyon yaratmak için büyü kullanmıştı; sonuç olarak Cyrus'a bakan insanlar sadece unutulabilir bir yüz, anında akıllarından çıkardıkları bir yüz gördüler. Cyrus, Tulan'da özgürce dolaşabilmesinin tek yolunun bu olduğunu, çünkü bir keresinde maske ve kapüşonlu pelerinle gizlendiği hâlde bir isyana neden olduğunu açıklamıştı. Sesinde hiç azımsanmayacak bir acılıkla "Lanet olası saçlarım yüzünden," diye mırıldanmıştı. "Bu renk bir lanet."

Alize'nin yüzüne de bir illüzyon çizmek için ısrar etmiş, ama Alize inatla reddetmişti. Cyrus'a üzerinde büyü yapmasına izin verecek kadar güvenmiyordu ve bunun çok açık nedenleri vardı: En son onun büyülerinden birinin kendisini koruyacağına güvendiğinde, hiç beklenmedik bir şekilde havaya sürüklenmiş, bir ejderhanın sırtına atılmış ve doğrudan şeytanın tuzağına düşmüştü.

Büyü yok, diye ısrar etmişti.

Ardunya'nın bütün soyluları onun yüzünü –ve görünüşe göre iç çamaşırlarını– görmüş olsalar da, o zamandan beri kaçmış ve tamamen farklı bir imparatorluğa giriş yapmıştı. Tulan'daki herhangi birinin onu tanıması pek olası görünmüyordu. Cyrus istemeye istemeye de olsa razı gelmişti, ama bunun tek nedeni, Alize'nin gözlerinin üzerine kadar indirdiği oldukça büyük bir şapka takmayı kabul etmiş olmasıydı.

Görünüşe göre işe yaramaz bir şapka.

"Eğer biri seni zaten gözlüyorsa," dedi Cyrus, hâlâ sokağı tarıyordu, "illüzyonun etkisini görecektir, bu da seni takip edebileceği

anlamına gelir. Öncelikle, nispeten ıssız bir yere gitmeliyiz. Bu kişinin nereye gittiğini gördün mü?"

Alize başını iki yana salladı ve sonra fiziksel olarak mümkün olduğu kadar gizlice omzunun üzerinden bir bakış attı.

Orada genç bir kadın vardı.

Parlak kırmızı bir elbise giymişti, caddenin orta yerinde kıpırdamadan duruyor, gözlerini kırpmadan Alize'ye bakıyordu.

"İşte kadın orada," diye fısıldadı Alize. "Tam arkamızda."

Cyrus onun daha önceki hareketini taklit ederek dikkatle omzunun üzerinden baktı, ama sonra olduğu yerde tamamen döndü, arayışını gizlemedi.

Kaşlarını çattı.

Sesini alçaltma zahmetine girmeden "Hangi kadın?" diye sordu. "Burada kimse yok."

"Onu görmüyor musun?"

"Kimseyi görmüyorum," dedi Cyrus. "Belki de sadece bizi takip ediyormuş gibi göründü."

Alize rahatladığını hissederek iç çekti. "Evet," dedi, sokağı incelemek için döndü. "Belki de o—"

Alize etrafını daha iyi görebilmek umuduyla dönerken şapkasının kenarını kaldırmıştı ki genç kadın hiç beklenmedik bir anda dizlerinin üzerine düştü. Titreyen parmağını Alize'ye doğrulttu ve çığlık attı. *Çığlık attı*, öyle şiddetli haykırdı ki Alize sesten, bu sesin ağırlığından ve vahşetinden dehşete düştü. Titrerken, benzi atarken bile yerinden kımıldayamıyordu.

Olduğu yere çakılmış gibiydi.

"Alize?" dedi Cyrus telaşla. "Sorun nedir? Ne oluyor?"

Alize "Bunu duyamıyorsun," diye fısıldamayı başardı, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. "Değil mi?"

"Neyi duyamıyorum?"

Sokaktaki kadın hâlâ haykırıyor, hüngür hüngür ağlıyor ve feryat ediyordu.

"Alize?"

"*Cyrus.*" Alize nefes nefeseydi, bakmadan onun koluna uzandı

ve gömleğinin kolunu avuçladı. "Neden bana Tulan'daki Cinlerin güçlerini açıkça kullanmalarına izin verildiğini söylemedin?"

"Sen–" Cyrus kafası karışmış bir şekilde onun cendere misali tutuşuna baktı. "Bunu bana hiç sormadın. Ve başka şeyler de vardı..."

Cyrus derin bir nefes aldı.

Haykıran kız aniden onun görüş alanına girerken –Alize öyle olduğunu sanıyordu en azından– Cyrus'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Genç kadın muhtemelen o kargaşada görünmezliğinin kontrolünü kaybetmişti ve her türden insan her yönden koşarak gelirken çığlıkları caddede yankılanıyordu. Kızın kalkmasına yardım etmeye çalıştılar ama o yerinden kıpırdamadı. Dönüşümlü olarak Alize'yi işaret ederek ve elleriyle yüzünü ovuşturarak onların yardımlarından kurtuldu.

Alize, Cyrus'ın paniklediğini hissedebiliyordu.

"Gidelim," dedi Cyrus, "hemen şimdi–"

"Hayır, yapamam... Onu öylece bırakamam–"

Bir kalabalık toplanıyor, gözler genç kadının uzattığı parmağın yönünü takip ediyordu ve bağırışlarla fısıltılar çarpıcı bir zirveye ulaştığında, çığlık atan kadın bir şekilde daha beter dağıldı, yüzü acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle –sevinç ve kederin karışımına benzer bir şey– çarpıldı, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. En sonunda anlaşılır bir şekilde konuşmayı başardı.

"Bu doğru," diye haykırdı. "Senin burada olduğunu söylediler, buna inanmadım ama doğru–"

"Kim?" diye seslendi bir başkası. "Kim o?"

"Saraydaki hizmetçi çocuk," diye bağırdı bir adam, "dedi ki..."

"Hayır, bu olamaz..."

"Alize," dedi Cyrus ısrarla, "üzerinde büyü kullanmamamı istediğini biliyorum ama lütfen seni buradan çıkarmama izin ver."

"Ardunya gazetesinde, dün geceden–"

"Hayır, ondan çok önce, günlerdir fısıltılar duyuyoruz."

"Gidemem," dedi Alize çaresizce, nabzı hızla yükseliyordu. "Bunu yapabilir miyim? Bu insanlar, onlar... Onlar benim sorumluluğumda–"

Kalabalık ileriye doğru atılırken Cyrus onu sertçe geri çekti ve şapkası sert bir patırtıyla yere düştü. Onu geri alacak zaman yoktu. Kitle daha iyi görebilmek için hiç vakit kaybetmeden onun etrafını sardı.

"Gözleri!"

"Ve saçları! Bir taç takıyor!"

"Tam da söyledikleri gibi!"

"Karımın Setar'daki kuzeni ona bir mektup göndermiş, o olduğuna yemin etmiş, o olması gerektiğini söylemiş."

"Bunca zamandır saklandığını duydum—"

"O söylentileri hatırlıyorum; neredeyse yirmi yıl önce—"

"Melekler aşkına, ben de duydum ama inanmadım..."

"Dualarımız kabul oldu!" diye haykırdı yaşlıca bir kadın, yüzünü ellerine kapatmış ağlıyordu. "Sonunda oldu ve hayatım boyunca –kardeşim on yedi yıldır Forina'da hapisteyken bile– umut etmeye cesaret edemedim—"

"Ve annemin, Stol vilayetinde, ayaklarını kestiler—"

"*Adalet*!" diye bağırdı biri. "Adalet bu çürümüş toprağa gelecek!"

Alize o anda dengesini kaybetti, neredeyse düşecekti ki Cyrus onu yakaladı ve sıkıca kollarının arasında çevirip yüzünü göğsüne bastırdı.

Alize'nin saçlarına doğru "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen seni buradan çıkarmama izin ver. Buna hazır değilsin, onlar da sana hazır değil."

Bir başka kadın, "Hapishanelerden başlamalısınız Majesteleri!" diye haykırdı. "Kardeşlerimiz Sorut İmparatorluğu'nda hayvandan beter muamele görüyorlar."

"Ve Zeldan'da—"

"Şeffat'ta çocukları hâlâ diri diri gömüyorlar!"

Alize her darbeyi yuttu, her ifade içini parçaladı, her cümle içinde derin yaralar açtı, amacını ve görevini hatırlatan bu sözler ciğerlerindeki havayı çekip alıyordu.

"Konuşamıyor mu? Anlamıyorum—"

"Kaledeki snoda onunla konuştuğunu, ona *gülümsediğini* söyledi."

"Kralla evlenmek için burada olduğunu söyledi sanıyordum."

Alize nefesini tuttu, göğsü inip kalktı.

"Kralımız mı? Kral Cyrus mı?"

"Aylardır bir gelin için odalar hazırlıyor; bunu hiç gizlemedi—"

"Ama o olduğundan emin misin?"

"Hizmetçiler onun bu sabah geldiğini söyledi! Saraya taşındığını söylediler."

"Kiminle birlikte o zaman? Yüzünü göremiyorum."

"Sence bu kral mı?"

"Kral mı? Hem de güpegündüz?" Birisi güldü. "Sanmıyorum."

"Zal'ı öldürmüş, duydun mu? Kendi evinde?"

"Evet, o ahlaksız canavarın bunu hak ettiğini de duydum."

Bir ses "Çok yaşa Kral Cyrus!" diye gürledi. "Çok yaşasın kraliçemiz!"

Alize'nin kalbi göğsünde çok şiddetli atıyordu. Başının fena hâlde döndüğünü hissetti. Duyguları ve panik yüzünden içi geçmiş ve rüya görüyor olabileceğine dair kafa karıştırıcı bir kuşkuya kapılmıştı.

"Alize, lütfen, ayağa kalk. *Alize.*"

"Seni neden seviyorlar?" diye fısıldadı Alize, kafası parazitle doluyken bile dudakları onun boğazına doğru hareket ediyordu. "Senden nefret edeceklerini düşünmüştüm."

"Lütfen, Ekselansları," diye bağırdı bir adam. "Bir şey söyleyin. Yalvarıyoruz, konuşun—"

"Affet beni," diye fısıldadı Cyrus, ona daha sıkı sarılarak. "Bunu yapmamı istemediğini biliyorum ama daha fazla beklemeyeceğim."

"Cyrus," diye fısıldadı Alize, dönen dünyaya karşı gözlerini kapattı. "Sanırım bayılacağım."

"Kraliçem!" diye bağırdı ilk kadın. Alize onun sesini hayatı boyunca hatırlayacağından şüpheleniyordu. "Kraliçem, sonunda geldiniz." Nefesini tuttu, hâlâ isterik hıçkırıklara boğulmuştu. "Nihayet bizim için geldiniz, bunca zaman sonra—"

Aniden ortadan kayboldular.

YİRMİ

بیست

BOŞLUKTA ÖYLE KOLAYCA YER DEĞİŞTİRMİŞLERDİ Kİ, Alize bir an sonra geniş bir çiçek tarlasının orta yerinde cisimlenene dek caddenin keşmekeşinden ayrıldıklarını bile fark etmemişti. Cyrus'ın kazağının ıslaklığını yanağının altında hissedene kadar da sessizce ağladığının farkında olmamıştı.

Cyrus onu çok büyük bir özen ve dikkatle bıraktı, yere inmesine yardım etmeden önce temkinli hareketlerle uzaklaştı. Alize yavaşça devrilmeden önce bir an minnettar bir tavırla iç çekerek yere düştü. Yan dönüp kıvrıldı, bir lale tarhını vücudunun altında ezdi ve bu sırada anlam veremediği fiziksel bir tepki yaşadı. Kollarıyla bacakları cansızdı, kurşun gibi ağırdı. Alize daha önce hiç olmadığı kadar üşüyordu, hiç olmadığı kadar bitkin düşmüştü ve başını dik tutması imkânsız gibiydi. Uyuşmuş parmakları, boynunda o anda onu boğuyormuş gibi hissettiren ağır yakayı güçlükle çözebildi ve son bir çabayla boğazından çekip çıkardı, ışıldayan giysiyi yere fırlattı.

Alize derin, titrek bir nefes aldı.

Alize o insanları hâlâ hissedebiliyor, seslerini duyabiliyordu, umutlarının yükü altında ciğerleri sıkışıyor, hayallerinin ağırlığı altında kaburgaları çatlıyordu.

Anne babasını hiç o anda özlediği kadar özlememişti; ona yol gösterilmesini, birinin ona yeterince güçlü olduğunu, buna layık olduğunu, o anda her zamankinden daha fazla yükselmesi gerektiğini söylemesini diliyordu.

Bunu yaparsa başarısız olmayacağını söylemesini istiyordu.

"Alize," diye fısıldadı Cyrus. "Beni korkutuyorsun."

Alize onun tanıdık sesini duydu ve bu sesle birlikte gözlerini açarak onun yüzünü aramaya başladı. Baktığı her yerde çiçekler vardı. Çimenlerin ve sürülmüş toprağın hoş kokusunu, çiyin tazeliğini kokladı. Islak yanağı çok sayıda lalenin yumuşacık yapraklarına bastırılmıştı; burnunun yanında üç arı vızıldıyordu. Alize sonsuza dek burada yaşayabileceğini, yorgun başını bu çiçek tarhına yaslayabileceğini ve bir an için hâlâ bir çocukmuş gibi davranabileceğini hissetti.

"Lütfen," dedi Cyrus. "En azından bana iyi olduğunu söyle."

"Korkarım bu imkânsız," dedi Alize, usulca burnunu çekti. Gözlerini tekrar yumdu, çiçeklerin gözyaşlarını kurutmasına izin verdi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Cyrus telaşla. "Neden imkânsız?"

"Eh," dedi Alize, "çünkü son zamanlarda senin oldukça büyüleyici, acınası bir varlık olduğunu anladım."

Cyrus iç çekti. "Gerçekten mi? Beni aşağılamak için bu ânı mı seçiyorsun?"

"Ve bir teorim var," diye devam etti Alize, "eğer ağır yaralı olsaydım bana yardım ederdin. Doğru mu yanlış mı?"

Cyrus sessizliğe büründü.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Alize bir çiy damlasının parlak yeşil bir yapraktan süzülüp damlamasını izleyecek kadar zaman buldu.

"Doğru mu yanlış mı, Cyrus?"

Alize onun düzensiz soluklanışını, sinirli bir tavırla, "Yanlış," dediğinde sesindeki sertliği duydu.

Nosta aniden soğudu.

"Yalancı," diye fısıldadı Alize.

"Bu oyunu sevmedim."

"Bu arada neredeyiz?" diye sordu, gözleri mosmor bir laleye takıldı, rengi o kadar canlıydı ki hayal ürünü gibi görünüyordu.

Cyrus bariz cevabı verip bir çiçek tarlasında olduklarını söylemedi, onun yerine Alize'nin sormayı başaramadığı daha özel soruyu yanıtladı ve "Güvenli bir yerde," demekle yetindi.

"Güvenli mi?" diye sordu Alize, hafifçe gülümsemeyi başardı. "Sen buradayken bile mi?"

Cyrus bir süre sessiz kalıp sonra sessizce, "Evet," dedi.

Nosta ısındı.

Alize onu hâlâ görmemişti. Onu *göremiyordu*. Laleler uzundu, başı kurşun gibi ağırdı ve hareket etmek için hiçbir istek duymuyordu. Cyrus'ın hemen yanı başında oturup oturmadığını merak etti ve onu sade siyah giysileri içinde, bir çiçek denizine tünemiş, uzun bacaklarını bir çocuk gibi göğsüne çekmiş olarak hayal etmeye çalıştı. Saçlarının tüm bu yeşilin içinde çok hoş görüneceğini düşündü.

"Peki burada da büyü var mı?" diye sordu.

"Evet."

Alize yorgun elini solmuş bir çiçeğe doğru uzattı, çiçeğin kırık boynunu ve mahmur taçyapraklarını okşadı ve çiçek onun dokunuşuyla kıpırdandı, dik durmaya çalıştı. Alize o anda, o gidince çiçeklerin yeniden açacağını fark etti.

Cyrus onun sormadığı başka bir soruyu yanıtlayarak "Birinin seni burada bulması için kilometrelerce yürümesi gerekir," dedi. "Bu tarlaya doğrudan ulaşan bir yol yok."

"O zaman hangi amaca hizmet ediyor?"

"Nasıl yani?"

"Çiçek tarlası," dedi Alize. "Buranın yabani bir tarla olduğunu sanmıyorum, çünkü bilinçli olarak ekilmiş gibi görünüyor ama buraya ulaşmanın bir yolu olmadığını söylüyorsun. Ve eğer devamlı olarak çiçek açması için büyülendiyse, saplarının pazarda satılmadığını varsaymam gerek. Peki bu tarla neden burada? Bunu buraya kim koydu?"

"Bu tarla sadece var olmak için var. Burada binlerce farklı türde çiçek var," diye açıkladı Cyrus. "Bir tür canlı tablo olması amaçlanmış; yorgun duyuları canlandırmak için güzelliklerle dolu bir deneyim."

Alize öylesine şaşırmıştı ki neredeyse başını kaldıracaktı. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Evet," dedi Cyrus sessizce.

"Yani beni avutmaya mı çalışıyordun?"

"Kahretsin, Alize, kes şunu."

"Peki, tamam," dedi Alize iç çekerek.

"Güzel."

"*Beni?*" dedi Alize yine. "*Beni* mi avutmaya çalışıyordun?"

"Bir şey diyeyim mi, kaleye yürüyerek dönebilirsin,"

"Özür dilerim, özür dilerim, bu sefer gerçekten sondu, söz veriyorum." Alize yanağının içini ısırdı ve sonra çok, çok usulca, "Umarım beni buraya getirdiğin için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsundur. Burası çok güzel," dedi.

"Evet, pekâlâ," dedi Cyrus, derin bir nefes aldı. "Bana tam da ağlamalarına çiçeklerin eşlik etmesinden hoşlanacak duygulu biri gibi görünüyorsun."

Alize bir süre oturup bu cümleyi çözmeye çalıştı. "Biliyor musun," dedi sonunda, "sanırım bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Bu bir iltifat değildi."

"Evet," dedi Alize gülümseyerek. "Sanırım öyleydi."

Cyrus buna sessizce gülerek karşılık verdi, Alize de güldü ve ikisi de en bariz sohbet konusundan özenle kaçınarak arkadaşça bir sessizliğe gömüldüler. Alize, Cyrus'ın oturduğu yerde ne yaptığını bilmiyordu, ama Cyrus'ın o anda Alize'nin onun imparatorluğunu ele geçirme ihtimali üzerine nasıl hararetle kafa yorduğuna dair bir fikri varsa bile, bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

Alize ise yorgun çiçeklerin saplarını gıdıklıyor, bir yandan düşünürken bir yandan da onların kıpırdanışını izliyordu. Bu sessiz an için minnettardı, çünkü zihni karmakarışıktı.

Eğer daha önce dünyadaki yerinden şüphe ettiyse bile, şimdi onu bekleyen bir halk —onun peşinden gelecek bir halk— olduğunu kesin olarak biliyordu. Bu halka doğuştan ve kaderden bağlıydı, onlara liderlik etmek ve onları birleştirmekle yükümlüydü.

Yine de bu durum, yıllar boyunca imkânsız gibi görünmüştü.

Kendisini kraliçe yapacak bir tacı, yöneteceği bir imparatorluğu ve halkına yardım edecek kaynakları yokken, bu kadar büyük bir sorun karşısında hiçbir şey yapamayacağını kendi kendine söylemek kolaydı. Ama şimdi kolay bir cevap yanı başında oturuyorken

ve kalesini, unvanını, topraklarını ve halkını ona sunmuşken, sorumluluklarından bile isteye nasıl uzaklaşabilirdi?

Reddetmek için aptal olması gerekirdi.

Öte yandan, pek çok sorununun açık cevabı da bu maskaralığı başından beri düzenleyen İblis'in arzularına dolanmıştı. İblis muhtemelen onu kurnazlıklarıyla tam da bu âna sürüklemiş, tek kelime bile etmeden duygularını kendi isteğine göre yönlendirmenin yollarını bulmuştu. Ailesi bir keresinde onu, tam olarak merhamete ayarlanırsa kalbinin iki yönlü bir gerece dönüşeceği konusunda uyarmıştı: Kalbi onun en büyük gücü *ve* en büyük zaafı olacaktı.

Alize onların ne demek istediklerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı, çünkü duygusal cephanelikte çok gerekli olan anlayışın nasıl bir yıkım silahı olabileceğini hayal etmek zordu. Ama artık biliyordu; bir insanın en büyük zafiyetini saptayıp kullanmakta usta olan şeytanın Alize'nin hedefini tam on ikiden vurduğunu ve merhametini ona karşı, o darmadağın oluncaya dek acımasızca kullanacağını artık çok iyi biliyordu.

Cyrus'ın teklifini kabul ederse, yani kaderini gerçekleştirirse neler olacağını merak ediyordu.

Şeytan nasıl müdahale edebilirdi?

Alize iç çekince komşusu bir hışırtıyla kıpırdandı.

"Cyrus?" dedi usulca.

"Evet?"

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Alize onun cevap olarak gerildiğini neredeyse hissedebiliyordu. "Sormamanı tercih ederim."

"Evet, bunun farkındayım ama yine de sorabilir miyim?"

Cyrus iç çekti.

"Neden hep siyah giyiyorsun?" diye sordu Alize. "Cildinin rengine hiç yakışmıyor."

"Pas."

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu Alize, şaşırmıştı. "Ama bu çok nazik bir soru."

"Ah, senin bana o kadar nazik olmayan soruların da var, öyle mi?" Cyrus bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Aslında çok fazla."

"Bir kez daha, pas geçiyorum."

"Cyrus," dedi Alize sabırla, "bir kıza evlenme teklif edip sonra da kendinle ilgili tek bir soruya bile cevap vermeyi reddedemezsin."

"Dene bakalım."

"Peki. Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Cyrus boğazını temizledi ve sessizce "Pas," dedi.

"Kardeşin var yani? Gerçekten mi? Nerede—"

"Sıradaki soru."

Alize duraksadı, keyfinin kaçtığını hissetti ve ona biraz daha acımasız bir şey sormaya karar verdi. "Tamam o zaman. Belki bana Tulan halkının neden senden nefret etmiyormuş gibi göründüğünü açıklayabilirsin."

"Nefret mi?" Cyrus güldü. "Benden neden nefret etsinler ki?"

"Şaşırdın," dedi Alize. Bu bir sorudan çok bir tespit gibiydi. "Bu ilginç. Ama tahtı öylesine kanlı ve vahşi bir şekilde ele geçirdin ki tüm dünyada sözü edildi. Ayrıca ruh sağlığın ve yönetme yeteneğin hakkında da epey söylenti yayıldı."

"Tarihte, bir tacı nahoş bir şekilde ele geçiren ilk kişi ben değilim," dedi Cyrus soğuk bir sesle, "sonuncusu da ben olmayacağım. Nihayetinde halk en çok temiz suyu, adil maaşları, iyi bir hasadı ve özenle idare edilen bir hazineyi önemsiyor. Ben halkımı önemsiyorum. Onlara benden nefret etmeleri için hiçbir sebep vermiyorum."

"Ama Ardunyalılar senden gerçekten nefret ediyormuş gibi görünüyor," dedi Alize sessizce. "Epeyce."

Cyrus bir daha güldü, sesinde biraz öfke vardı. "Benden nefret etmelerinin tek sebebi benden korkmaları."

"Senden korkmalılar mı?"

"Evet."

Nosta bunun üzerine ısındı ve Alize'nin kalbi biraz daha hızlı

çarptı. "Pekâlâ," dedi kendini toparlayarak. "Şimdi sana muhtemelen en zor soruyu soracağım."

"Ne?" dedi Cyrus sertçe.

Alize nefesini tuttu ve onun iç çekmesini duyuncaya dek bekledi.

Cyrus yavaşça, "Nedir?" diye sordu.

"Baban korkunç bir adam mıydı? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Cyrus o kadar uzun süre sessiz kaldı ki etraflarındaki dünyanın sesleri daha net bir şekilde hissedildi. Huzursuz bir rüzgârın hışırtısı şiddetlendi, telaşlı kuşların cıvıltıları daha da arttı; bulutlar ayrılıp geçerken ve batan güneşin her şeyi ağır, altın rengi bir ışığa boğarak yapraklar ve dallar arasından parıldaması için yollar açarken çiçekler sallandılar. Alize cırcırböceklerini ve arıları duydu, nefes almak için dudaklarını araladı, tenine değmeden önce ayazın tadını aldı.

En çok da onun nefes alışını duyabiliyordu.

"Cyrus," dedi en sonunda. "Bana cevap vermeyecek misin?"

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama—"

"Bunu tartışmayacağım."

"Neden böyle korkunç bir şey yaptığını anlayamazsam," dedi Alize, "sana nasıl güvenebilirim ki?"

"Bana güvenmek zorunda değilsin."

"Tabii ki zorundayım." Alize kaşlarını çattı. "Bana muazzam sözler veriyorsun ve ben de bu sözlerinde ciddi olduğuna inanmak zorundayım; anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğine—"

"Sana kan yemini vereceğim."

Alize tamamen hareketsiz kaldı. "Hayır," diye fısıldadı. "Kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü, Cyrus—"

"Eğer anlaştığımız gibi beni öldürürsen, bunların hiçbir önemi kalmayacak."

"Ama bana *bağlı olacaksın*, muhtemelen sonsuza dek."

"Sadece beni öldürmezsen."

"Peki o zamana kadar?"

Cyrus derin bir nefes aldı. "Eh. Evet. O zamana kadar epeyce rahatsız edici olacak. En çok da benim için."

Alize çiçeklerin dibinde başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. Bu insancıl değil. Özgür iraden olmayacak."

Cyrus acı bir kahkaha attı. "Ve sanırım beni öldürmenin daha insancıl bir seçenek olduğunu düşünüyorsun?"

"Seni öldürmem *senin* fikrindi!"

"Bu da benim fikrim. Neden bu kadar inat ettiğini anlamıyorum."

"Niye bana nedenlerini söylemiyorsun?" diye karşı çıktı Alize, öfkelenmişti. "Annen bunu babanın hükmetmeye uygun olmadığını iddia ettiğin için yaptığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Annem," dedi Cyrus sertçe, "çok konuşuyor."

"Cyrus—"

Cyrus aniden ayağa kalktı ve Alize irkilerek onun görüş alanına girdiğini gördü. Artık yan yatmayıp sırtüstü dönene kadar yavaşça döndü, bukleleri hareket ettikçe çiçeklerin gevşek taçyapraklarına takılıyor, hareketleri laleleri kıpırdatıyordu. Yanağına düşmüş bir yaprağı silkeledi, bir renk ve çiçek saplarıyla yapraklarından oluşan bir kaleydoskopun içinden ona baktı ve bir an için gökyüzünden ve onun gözlerinin mavisinden başka bir şey göremedi. Sonra giderek sönükleşen ışıkta parıldayan saçlarını, günbatımıyla yaldızlanmış yüzünün zarif hatlarını gördü. Alize, onun normal şartlar altında inkâr etmenin yeterince zor olduğu güzelliğini kabullenmekten hoşlanmıyordu ama Cyrus burada, bir çiçek okyanusunun içinde, sade siyah kıyafetleri içinde kasvetli ve dimdik duruşuyla muhteşem görünüyordu.

Belirli bir şeye bakmıyordu, Alize'ye arkasını döndü. Kol ve bacaklarındaki gerginlik ve duruşundaki sertlik, yüzündeki sakin ifadeyi yalanlıyordu.

Alize usulca onun adını seslendi.

Cyrus başını çevirdi, Alize'nin orada olduğunu gördü ve gözle

görülür bir şekilde irkildi. Alize onun bakışlarında bulabileceğini düşündüğü onca şey arasında korkuyu beklemiyordu.

Cyrus ona bakarken, onun durgun vücudunun her santimini dikkatle incelerken yutkunmasını izledi. Arada bir dalıp giden gözleri, Alize'nin açlık olarak tanımladığı bir duyguyla kararıyordu. Ve Cyrus ona, zayıflığa çok fazla yaklaşan bir ifadeyle baktı, sanki onun hangi kısmının tadını daha uzun süre çıkaracağına karar veremiyormuş gibiydi ve bu yoğun ilgisi Alize'yi hem çaresiz hissettirdi hem de dengesini altüst etti, nefes alamıyormuş gibiydi.

Cyrus biraz zorlukla, "Kolyeni çıkarmışsın," dedi.

"Evet."

"Neden?"

"Beni boğduğunu hissettim."

"Doğru," dedi Cyrus ve bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Aniden ona sırtını döndü.

Alize bir süre sonra "Cyrus," dedi. "Benden korkuyor musun?"

Ve Cyrus neredeyse gülecekti, ama yüz ifadesi gergindi. "Ne saçma bir soru."

"Yine de cevap verecek misin?"

"Hayır," dedi kupkuru bir sesle. "Senden korkmuyorum."

Nosta soğudu.

"Korkuyorsun," diye bastırdı Alize. "Sana zarar vereceğimi düşünüyorsun."

"Hayır. Korkmuyorum."

Nosta tekrar soğudu.

"Cyrus—"

"Dur." Cyrus her zamankinden daha derin nefes alıyordu. "Artık konuşmak istemiyorum."

"Ama—"

Cyrus bir ses çıkardı, tıslamaya benzer bir ses, vücudu aniden sarsılırken gözleri kapandı. Gövdesini kavradı ve iki büklüm oldu, yavaşça dizlerinin üzerine çökerken dişlerini sıktı ve ellerinin üzerinde öne doğru düşerken nefesini tuttu, sonra çığlığını bastırdı

ve bu gelişmeleri giderek artan bir dehşetle izleyen Alize, Cyrus'ın haykırmamaya çalıştığını fark etti.

Kendini unuttu.

Kendi yorgun bedenini unuttu ve korkuyla ayağa fırladı, tökezlerken başı hafifçe dönüyordu, ona doğru koşarken kendini toparladı. "Neler oluyor?" dedi şaşkınlıkla. "Neden canın yanıyor? Sana yardım—"

Alize ona dokununca Cyrus irkildi, kendini zorlayarak tek bir kelime söyledi: "Yapma."

"Ama—"

Cyrus'ın başı ani ve şiddetli bir hareketle geriye doğru fırladı, benzi solarken gözleri kocaman açıldı, teni kül rengi, hastalıklı bir renk aldı. Vücudu titriyor, giderek hızlanan bir şekilde nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu, bu sırada yüzü tek bir dehşet ifadesiyle donakalmıştı. Alize o anda Cyrus'ın bir şey gördüğünü anladı.

Bir şey *duyduğunu* anladı.

"Hayır," diye bağırdı Cyrus. "Hayır—"

Sonra kendini kaybetti, öne doğru yığılırken acı dolu bir sesle kendini kaybetti, nefes nefese kalırken omuzları sarsılıyordu.

"Yapamam," dedi çaresizce. "Yapamam, üzgünüm— *Lütfen...*"

Alize onun gözlerindeki ıstıraba tanıklık etti. Tek bir gözyaşı, ardından bir diğeri yanağından aşağı yavaşça süzülürken çıkardığı kısık, ağlamaklı sesi duydu.

Kalbinin durabileceğini düşündü.

Cyrus'ın, şeytanı kendi hayatına soktuğu için suçlu olduğunu anlayabiliyordu, ama başkalarının acılarına nasıl sırtını döneceğini bilmiyordu. Orada öylece durdu ve dehşete düşmüş bir hâlde, Cyrus merhamet için körü körüne yalvarırken, vurulmuş gibi defalarca irkilirken onu izledi. Çok geçmeden, önce Cyrus'ın başının tepesinden, sonra da burnundan ince bir kan çizgisi yavaşça süzülüp damlamaya başladı.

Cyrus ağladı.

Acı çekerken bile yalvardı, konuşurken açık ağzına kan damlıyordu. "Ötekini değil," dedi nefes nefese. "Lütfen, sana yalvarıyorum, ötekini alma—"

Cyrus kendini bu şekilde ifşa etmektense ölmeyi yeğlerdi. Alize bunu biliyordu, onun önünde bu tür duyguları açığa vurmaktansa kendini bir uçurumdan atmayı tercih edeceğini biliyordu ve yine de o oradaydı, tamamen kendi iradesi dışında onun ayaklarının dibinde çırılçıplak kalmıştı. Alize bu sefaletin arkasındaki beyni biliyordu ve şeytanın Cyrus'ı bilerek küçük düşürdüğünden şüpheleniyordu; bir ceza biçimi olarak Cyrus'ı Alize'nin önünde yok ediyor, bu süreçte onun gururunu, mahremiyetini çalıyordu. Alize gözlerini kaçırmaya çalıştı, ama acınası kalbi onu bu hâlde görünce ortadan ikiye ayrılırken bunu nasıl yapabilirdi ki?

Paniğe kapılmıştı, onun ıstırabı karşısında güçsüzdü, her türlü çabanın boşuna olacağını bilse bile aptalca bir şekilde onu bu trans hâlinden çekip çıkarabilmeyi diliyordu. Çünkü İblis bir zihni işgal ettiğinde, kaçış imkânsızdı.

Hayır, Alize bunu biliyordu.

Saf değildi, bu olayın kendi çıkarı için düzenlendiğini anlamıştı. İblis, Alize'nin anlayışını kullanıp yönlendirmek için Cyrus'a işkence ediyordu. Ve Alize o anda hatalarını açıkça gördü ve giderek artan bir umutsuzlukla, nasıl olduysa kendine ihanet ettiğini fark etti.

Cyrus'ı sevmeye başlamıştı.

Onu karmaşık duygularla, şefkatli gözlerle görmeye başlamıştı. Aslında onu öldürmek istemiyordu. Cyrus artık onun için tek boyutlu bir canavar değil, anlamayı umduğu şaşırtıcı bir karakterdi.

Alize bu cephaneyi İblis'e kendi elleriyle vermişti.

Tek bir kelime söylerse bu eziyete hemen şimdi son verebileceğinden şüpheleniyordu: evet.

Evet, onunla evleneceğim.

Ah, baştan çıkmıştı. Bu seçim üzerinde bütün gün kafa yormuştu ve her geçen saatte olumlu bir cevaba giderek meylettiğini hissediyordu. Ama o anda böylesine önemli bir karar vermesi için üstünde baskı kurulmasına izin verirse, duygularının böylesine karanlık taktiklerle kontrol edilebileceğini İblis'e kanıtlamış olacaktı ve o zaman İblis asla durmayabilirdi. Alize, hele de Cyrus'ın teklifini kabul ederse nasıl bir sefaletle karşılaşacağı her zamankinden

daha açıkken, böylesine tehlikeli bir emsal oluşturamazdı. Halkını birleştirmek için tek umudunun bedeli ağırdı, Cyrus'la evlenmek onu doğrudan şeytanın kollarına götürecekti ve böylesine tehlikeli sularda yürümek için çelik gibi bir kararlılığı sürdürmek zorundaydı. Eğer şimdi kendi ayakları üzerinde durmazsa, bu manipülasyonun sonu nereye varacaktı? Daha kaç kişi acı çekecekti? İblis onun iradesini eğip bükmek için daha kaç kişinin hayatını altüst edecekti?

Titrek bir nefes verdi.

Buna engel olabilirdi. Keşke daha temkinli olsaydı, keşke umursamasaydı. Keşke Cyrus bu kadar insancıl biri olup çıkmasaydı.

Alize yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Cyrus'ın gevşek elini tuttu ve bir aptal gibi onun için ağladı.

YİRMİ BİR

پلست ویک

Ayışığı Kitaplığı

BELKİ BAŞKA HERHANGİ BİR AKŞAM, Kamran'ın önceki bir versiyonu, akşam yemeği için üstünü değiştirmenin verdiği rahatsızlıktan yüksek sesle yakınabilirdi, çünkü bu ona her zaman anlamsız bir gelenek gibi gelmişti. Kamran genç bir prensken bu tür ritüellerden çoğu zaman kaçınmayı başarmıştı, çünkü Zal, bir keresinde sadece yemek yemek için kıyafetlerini değiştirmenin faydasını aklına bile getiremediğini yüksek sesle dile getiren torununa karşı hoşgörülü davranmıştı. Kendisini böyle saçmalıklar için fazla pratik buluyordu.

Aslında, daha birkaç gün önce vakur uşağına zaman kaybı, kumaş ve mücevher israfı hakkında küçümseyici bir yorum yapabilirdi. Kendisini, sık sık tarif ettiği gibi, bu tür *hoppalıkların* üstünde görüyordu. Böylesine süslü püslü kıyafetlerin ne anlamı vardı ki? Nasıl bir amaca hizmet ediyorlardı?

Kamran on sekiz yıl boyunca aptalın teki gibi davranmıştı.

Büyükbabası öleli tek bir gün geçmişti ve Kamran şimdiden, merhum kralın soyunma odasında geçirdiği saatlerin hoppalıkla alakası bile olmadığını anlamaya başlıyordu.

Aslında küçük bir merhamet sayılırdı.

Kamran giydirilirken rahatsız edilemiyordu. Konuşması istenmiyor, sorgulanamıyordu. Onu sıkıştıracak bakanlar, ileri sürülecek askeri manevralar, yok edilecek rakipler yoktu. Zorunlu sessizlik beklenmedik bir şekilde sakinleştiriciydi, hazırlanma ritüeli onun sadece kıpırdamadan durmasını gerektiriyor, zihninin önündeki sınavlara hazırlanmasına yardımcı oluyordu. Giysiler de bir lütuftu, her bir katmanı savunmasız bedenine dolanan bir sargı

gibiydi. Kamran giysilerin ağırlığını memnuniyetle karşıladı: Parçalar ne kadar ağır olursa kendini o kadar dengelenmiş, katlanmak zorunda kalacağı saatler ve hiç şüphesiz maruz kalacağı fiziksel ve zihinsel darbeler için daha iyi korunmuş hissediyordu.

Kamran, dikkat çekmeyen uşağının eşliğinde geçirdiği bu sessiz zamanın, uzunca bir süre için son huzurlu anları olabileceğini fark edecek kadar aklı başındaydı.

Bunun tadını çıkaracaktı.

Her halükârda, prensin zihninin çalışması için sessizlik gerekiyordu, çünkü endişeleri her an üç katına çıkıyordu: Dahhak'ın, büyükbabasının odasında ne aradığını çözememişti ve çözülemeyen bu gizem onu huzursuz ediyordu. Sorun şu ki Kamran hiçbir zaman merhum kralın şahsi eşyalarıyla, herhangi bir şeyin bozulup bozulmadığını ya da yeniden düzenlenip düzenlenmediğini bilecek kadar içli dışlı olmamıştı. Görebildiği kadarıyla her şey yerli yerindeydi, ışıltılı odalar her zaman olduğu gibi kusursuzdu. Ve Kamran'ın bir yanı daha kapsamlı bir araştırma yapması gerektiğini bilse de, bu odada gerekenden daha uzun süre kalmaya cesaret edememişti.

Daha çok erkendi.

Büyükbabasının kokusu, tıpkı adamın kendi sureti gibi havada asılı duruyordu, hayali biçimi sadece duyular ve hislerden yaratılmış gibiydi. Bu güç öylesine yoğundu ki Kamran, Zal'ın her an odaya girip kendisini rahatsız ettiği için azarlamasını bekliyordu. Etrafının böylesine güçlü anılarla çevrili olması Kamran'a ağır geliyordu, büyükbabasının hayatının müzesini gezerken göğsüne ağrı girmişti. Bu deneyim onu itiraf edebileceğinden çok daha derinden etkilemişti, çünkü karakterindeki bir zayıflığı açığa vuruyordu - büyükbabasının kesinlikle tasvip etmeyeceği bir zayıflık.

Prens nefesini verirken gözlerini yumdu, Zal'ın acı verici sözleri zihninde yeniden canlandı.

"Yeter," *dedi büyükbabası öfkeyle, sesi bir ton yükselmişti. "Anlamadığın şeyler için beni suçluyorsun, çocuğum. Hükümdarlığım boyunca vermek zorunda kaldığım kararlar –tahtı korumak için*

yapmak zorunda kaldığım şeyler— kâbuslarını sonsuza dek beslemeye yeter."

"Ne büyük mutluluk."

"Dalga geçmeye cüret mi ediyorsun?" dedi kral sertçe. "Beni şaşırtıyorsun. Seni bir kez bile bir imparatorluğa hükmetmenin kolay veya bir an için bile zevkli bir şey olduğuna inandırmaya çalışmadım. Gerçekten de taç seni en başında öldürmezse seni sahiplenmek, bedeninle ruhunu ele geçirmek için elinden geleni yapar. Bu imparatorluk yufka yürekli biri tarafından yönetilemez. Hayatta kalmak için gerekli gücü bulmak senin elinde."

"Ve benim hakkımda düşünceleriniz böyle mi, Ekselansları? Yufka yürekli olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Kamran'ın gözleri aniden açıldı.

Ellerinin titrediğini hissetti ve özgüvenini geri kazanmak için çabalayarak onları hızla yumruk yaptı. Kamran kendini güçlü, alt edilemez bir kuvvet olarak görmekten hoşlanıyordu, ama hayatının son bir haftasına tek bir bakış bile gerçeği kanıtlamaya yetiyordu: Kalbi tarafından çok kolay yönetiliyor, çok kolayca duygularının esiri oluyordu.

Aslında zayıftı.

Bunun farkına varmak midesini bulandırdı, içinde kendine yönelik bir nefret dalgası kabardı. Kamran dikkati dağınıkken, Hazan ondan keskin zekâsını talep ederken, hızlı hareket ederken ve planlar yaparken kendine daha iyi hâkim oluyordu. Ama Hazan'ın ve Omid'in gidişinin ardından - ve teyzesine bir mektup gönderdikten sonra - akşamüstünün büyük bir bölümünü, ona Dahhak'tan gelen ve derhal büyük salonlardan birinde bulunmasını rica eden elyazması notları kendisine ulaştırmaya niyetli, geveleyen hizmetkârlardan kaçınarak geçirmişti.

Kamran bunun yerine ortalıkta görünmemeyi tercih etmişti.

Sıvı metalden yapılmış gibi duran cüppeleri onlar hareket ettikçe zemini sıyıran, ayaklarının eğitimli hareketleri havada süzülüyormuş gibi görünmelerini sağlayacak kadar doğal görünen gümü-

şi bir Kâhinler denizi ağır ağır evine sızarken karanlık bir köşeden diğerine sıvışıyordu.

Geldiklerinde onları *hissetmişti*, her yeni varlık ona bir akort çatalı gibi çarpıyor, vücudunun bozulmuş altın damarları boyunca alçak seviyede bir akımın uğultusu vızıldayarak geçip gidiyordu.

Bu onu korkutmuş ve Kamran bir çocuk gibi kaçmıştı.

Kamran, soylular ve Kâhinlerle yapılacak bir toplantının patlamaya hazır ve mutlak sonuçları olacağını biliyordu, çünkü ona henüz almaya hazır olmadığı cevaplar borçluydular. Kamran rahiplerin ve rahibelerin önünde, görevine layık olup olmadığı değerlendirilmiş ve yetersiz bulunmuş hasta bir at gibi dolaştırılmadan önce yapmak istediği daha çok iş vardı. Hükümdarlığa uygun olmadığının ilan edilmesini istemiyordu, uzak bir eyalete mahkûm edilmek, orada imparatorluğa ait eski, harap bir malikânede ona eşlik etmeleri için Setar'dan kendi istekleriyle ayrılmayacak suratsız bir aşçı, sefil bir hizmetçi ve mutsuz bir uşakla birlikte yaşamak istemiyordu.

Henüz tüm hayatının değişmesine hazır değildi.

Kamran bunun yerine, o anda bile bir elinde sımsıkı tuttuğu esrarengiz Arya Kitabı'nı incelemişti, esrarengiz bir bulmacanın bu hayati öneme sahip parçasından ayrılmak istemiyordu. Defalarca kez o kitabı sırlarını açığa çıkarmaya zorlamaya çalışmış, gizli semboller bulmak için cildini incelemiş, dolmakalemle sayfalarına bastırmış ama başarılı olamamıştı; kâğıt mürekkep geçirmiyordu. Bundan sıkıldığında mutfaklardan yiyecek aşırmış, tulumlara su doldurmuş, boş sandıklara bir hafta sürecek yolculukları için ihtiyaç duyacakları malzemeler istiflemiş ve bunların hepsini ahırların yanına dikkatlice saklamıştı.

Prens akşam yemeği için giyinmeye sadece teamüllere uygun davranmak adına tenezzül etti, çünkü resmi bir yemeğe oturmak gibi bir niyeti olmasa da, en azından dışarı sıvışmadan önce görünüşte oradaymış gibi davranabileceğini düşündü. Gece Setar'ın üzerine zift gibi çökmüştü ve o da karanlığı kendi lehine kullanmak niyetindeydi çünkü hâlâ saklı sandıkları rıhtıma indirmesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim Sina," dedi sessizce.

Uşak geri çekilip önünde eğildi ve doğrularak, "Pelerininizin yatak odanızda sizi beklediğini hatırlatmak isterim efendim," dedi.

Kamran dikkatle dönüp adama baktı.

Sina'nın, prensin pelerinine ihtiyaç duyduğundan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu, çünkü Kamran bu saatte kaleden ayrılma niyetini belli edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Eğer sadece akşam yemeğine ineceksem," dedi usulca, "pelerinime ihtiyacım olmayacak."

"Elbette efendim." Sina gözlerini indirdi. "Biraz önce Kâhinlerden biri koridordan geçerken beni gördü ve pelerininizin yatak odanızda asılı durduğunu size hatırlatmamı istedi de."

Kamran kaskatı kesildi. "Sana neden böyle bir şey söylesin ki?"

Sina başını iki yana sallayarak, "Affedin Ekselansları," dedi. "Bilmiyorum."

Kamran'ın kalbi şimdi göğsünde hızla çarpıyordu. Bir kez daha Kâhinlerin varlığının elektriksel uğultusunu hisseder gibi oldu, bu gücün sol kolunun üstündeki ışıldayan dallar boyunca tutuştuğunu hissetti. Bu yeni hissin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama her ne ise iyi bir şey olmadığından şüpheleniyordu.

"Gidebilirsin," dedi.

Sina onun önünde bir kez daha eğilerek, hiç ses çıkarmadan geri çekildi ve ardından Kamran odasına koştu, başlıklı pelerinini kancasından çıkardı ve kendi evinin koridorlarına daldı.

Tedirgin olmuştu.

Çok fazla rahatsız edici ifşaat ve cevaplanmamış soru sonunda zihnini yeterince yıpratmıştı, öyle ki bazen sinirleri iyice allak bullak olmuş gibi görünüyordu. Bu kadar belirsizlik karşısında kendini güçsüz hissediyordu ve eylemsizlik onu huzursuz ediyordu. Ya harekete geçeceğini ya da durduğu yerde alev alacağını hissetti ve görkemli merdivenlerden aşağı fırlarken tek düşüncesi buydu, koşarken pelerini omuzlarına attı; ince, siyah yün, bir çift kanat gibi etrafında dalgalanıyordu. Arya Kitabı'nın güvenli bir şekilde pelerininin içine sokulduğundan emin olmadan önce boğazındaki

ağır altın kopçayı bağladı, ardından kaçış seçeneklerini değerlendirdi. Saraydan fark edilmeden çıkmaya kararlıydı ve tam cebindeki örgü zırh maskeye uzanırken Omid'in uzaklardan yankılanan sesini duydu.

Onu yüzüstü bırakan Omid.

Gece çökeli bir saat olmuştu ve çocuk daha yeni mi dönmüştü?

Kamran iç çekti.

Ahırlara nasıl olsa gidecekti, Omid'in izini sürüp onu da yanında götürebileceğini, ona yeni bir görev verebileceğini ve seyisle gerekli tanıştırmaları yapabileceğini düşündü. Bu ona sadece pelerinini giyerek saray arazisinden ayrılmak için mükemmel bir bahane vermekle kalmayacak, aynı zamanda Omid başka birinin sorumluluğuna girecek ve Kamran'ın yokluğunda endişelenmesi gereken bir sorumluluk daha ortadan kalkacaktı.

Kararını veren prens, çocuğun sesinin kısık yankısını takip etti ve kaynağa yaklaştıkça Omid'in bu mesafeden bile son derece tedirgin göründüğünü fark etti.

Kamran kaşlarını çattı.

Çocuk aslında konuşmuyordu; kızgın bir uşağa benzeyen biriyle *tartışıyor*, öfkesini dile getiriyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Omid Peştunca bağırıyordu, Setar'daki uşakların çoğunluğunun güney eyaletinin dilini konuşacak kadar eğitimli olmayacağı gerçeğinden açıkça habersizdi.

Kamran o anda adımlarını hızlandırdı, sabırsızca ön salona doğru ilerledi, meseleyi bir an önce çözmeye niyetlenmişti ki çok daha can sıkıcı bir şey duydu.

Huda Hanım.

Kadının sesini tanımamak imkânsızdı ve Kamran bu ses karşısında bir an paniğe kapıldı. Huda Hanım'ın bu saatte neden saraya döndüğünü ya da Omid'in yanında ne aradığını anlayamamıştı ama genç kadın şimdi öfkeli uşağa cıyak cıyak bağırıyor, haykırdıkça sesi giderek tizleşiyordu.

"*Kesinlikle* kenara çekilmeyeceğim ve *sakın* bana dokunayım deme—"

"Hanımefendi, lütfen, burada bulunmanıza izin yok. Bu, kraliyet hanesi için özel bir saattir, prens akşam vakti davetsiz misafirleri kabul etmez."

Omid ağır aksanlı Ardanz dilinde, "Ama o *benimle* birlikte," dedi, sonra pes edip kendi dilinde devam etti. "Resmi emirle buradayız! Prens için! Geçmemize izin vermelisiniz!"

"Bir şey anlayabiliyor musunuz?" diye sordu bir uşak. "Söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyorum."

"Dediği şu," diye araya girdi Huda Hanım öfkeyle, "Prensin emriyle buradayız ve şuraya yazıyorum: Lucce büyükelçisi babam bunu duyacak."

Kamran kafasının patlayacağını düşündü.

Bu saçma genç kadının kendi dokunulmazlığı uğruna onun adını ağzına almaya cüret etmesi... Ah, aynı gün içinde ikinci kez onun varlığına katlanmak zorunda kaldığı için şimdiden kendine acımaya başlamıştı. Fazlaca hızlı bir şekilde köşeyi döndü, bu salakları kaderleriyle baş başa bırakabilmeyi diliyordu ki korkunç görüntü aniden gözlerinin önüne serildi.

Kamran olduğu yerde kalakaldı, tüm vücudu şaşkınlıkla gevşedi.

YİRMİ İKİ

پلست و دو

OMİD VE HUDA HANIM sahnenin orta yerinde, ikisi de uzun aynı derecede berbat ve uyumsuz kıyafetler içinde gururla ve dimdik duruyor, inatçı uşak üçlüsüne farklı dillerde bağırıyorlardı. Yan cephede sıska eczacı Deen ve Baz Konağı'nın acımasız kâhyası Amina Hanım duruyordu, bu beklenmedik ikili sessizce yan yana durmuş, ikisi de ellerini dehşet içinde ağızlarına kapatmıştı.

Melekler aşkına.

Kamran çocuğa tek bir görev vermişti.

Omid'i, eczacıyı ve kâhyayı sorgulanmaları üzere saraya getirmekle görevlendirmişti. Huda Hanım'ın bu sabah saraya beklenmedik gelişinin ardından, Alize'yi tanıyan ya da onunla uzun uzun konuşan herkesi sorguya çekmek istemişti ve Kamran eczacıyla daha önce kılık değiştirmiş hâlde kısa bir süre konuşmuş olsa da, bu sefer adama daha açık sorular sormayı planlamıştı.

Artık buna pişman olmuştu.

Sesi hiç de üzgün gelmeyen bir uşak "Üzgünüm hanımefendi," dedi. "Geçmenize izin veremem. Bu çocuğun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Başıyla Omid'e işaret etti. "Ve babanızın kim olduğu da umurumda değil. O yüzden bu gece hapsedilmek gibi bir arzunuz yoksa kenara çekilin."

Huda Hanım geri çekildi ve son derece dramatik bir tavırla elini göğsüne götürdü. "Bu *ne* cüret—"

"Bu size son uyarım," dedi başka bir uşak.

"Ah, hele bir bekle," dedi Huda Hanım, dimdik doğruldu. "Prense bunu anlatana kadar bekle. Arkadaşım ve ben kraliyet emriyle buradayız—"

"Arkadaşınız mı?" diye sordu Kamran sertçe, gölgelerin içinden çıkageldi.

Nefes nefese kalmış sesler bir ağızdan "Ekselansları!" diye haykırdı.

Omid hariç hepsi neredeyse koreografik bir hareketle Kamran'ın önünde eğilip yaltaklandılar, çocuk kalabalığın içinden sıyrılıp deli gözlerle Kamran'a yaklaştı, hızla Peştunca konuşurken başı şiddetle sağa sola sallanıyordu:

"Yemin ederim gece çökmeden burada olurdum efendim, tüm kalbimle yemin ederim ki olurdum, tam istediğiniz gibi onları getirdim, ancak saray kapılarının dışında toplanmış bir izdiham vardı."

"*İzdiham* mı?"

"Evet efendim, halk çok kızgın efendim ve muhafızlar Huda Hanım onlara kim olduğunu söyleyene dek kimsenin geçmemesi için asma köprüyü çekmekle tehdit ediyorlardı ve sonunda kapılardan geçtik ama sonra ön kapıdan geçmemize izin vermediler çünkü ziyaretçi kabul etmediğinizi söylediler ama sonunda kapıdan geçtik ve sonra—"

"*Yeter*," dedi Kamran.

Omid dudağını ısırıp geri çekildi, aniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründü. Prens bunu görmezden geldi, aklı karmakarışıktı. Halkın ayaklanacağından şüpheleniyordu, bu yüzden bir kalabalığın toplandığını duymak onu pek de şaşırtmış sayılmazdı ama yine de berbat bir haberdi.

Uşaklara başıyla işaret etti. "Çekilebilirsiniz."

"Ama, efendim—"

"Hal" diye bağırdı Huda Hanım, parmağını üç genç adama doğru uzatarak. "Sana pişman olacağını söylemiştim—"

"Bir kelime daha ettiğinizi duyarsam," dedi Kamran sessizce, gözleri parladı, "sizi sonsuza dek saraydan attırırım."

Huda Hanım geri çekildi, elmacıkkemiklerinin üzerinde iki pembe daire belirdi.

Kamran sakinleştirici bir nefes aldı, öfkesini, yılgınlığını, sayısız hayal kırıklığını dizginlemeye çalışıyordu. Uşaklara dönerek onlara teker teker hitap etti.

"Çabalarınız için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim."

"E-Evet..."

"Evet, efendim."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Ve gözden kayboldular.

Sonunda Kamran'a tuhaf kitlesiyle yüzleşmekten başka seçenek kalmamıştı, acayip topluluk şimdi dehşet içinde ona bakıyordu. Prens bu utanç verici olay için kendisinden başka kimseyi suçlayamayacağını biliyordu ve öfkesinin daha çok kendisine mi yoksa Omid'e mi yönelik olduğundan emin değildi. Ya da belki de o sinir bozucu Huda Hanım'a bile öfkelenmiş olabilirdi.

Sessizce, "Hepinizi zindana attırmadan önce biri bana burada neler olup bittiğini açıklasın," dedi.

Birkaç dakika öncesine dek ortalığı ayağa kaldıran Omid ve Huda Hanım, o anda tek kelime edemiyormuş gibiydiler. Birbirlerine korku dolu, kararsız bakışlar atarken ağızları açılıp kapanıyordu ve Deen en sonunda öne çıkıp sessizliği bozuncaya dek Kamran gerçekten aklını kaçırabileceğini düşündü.

"Ekselansları, müsaadenizle," Deen boğazını temizledi, "sadece ben de burada neler olup bittiğini bilmek istediğimi söylemek isterim, çünkü en ufak bir fikrim yok."

Kamran kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tek bildiğim, efendim, günümün mahvolması bu genç hanımın," Deen başıyla Huda Hanım'a işaret etti, "yaklaşık, ah, dört saat önce dükkânıma dalması ve birdenbire, kendini bile tanıtmadan, günler önce tedavi ettiğim biri hakkında beni –hem de müşterilerimin gözü önünde– sorguya çekmesiyle başladı, tüm bu süre boyunca bana tamamen yabancı birine gizli bilgileri ifşa etmemi talep ediyordu –ki bunun sadece etik dışı değil, aynı zamanda yasadışı olduğuna da parmak basmam gerektiğini hissediyorum– ve ben hâlâ hanımefendiyi dükkânımdan çıkarmaya çalışıyordum ki bu saçmalık derecesinde uzun boylu çocuk," Omid'i işaret etti, "bugün ikinci kez dükkânıma daldı ve bu sefer onun peşinden sa-

raya gelmemi istedi, yoksa kraliyet emrine karşı gelmekten şafak vakti asılacağımı söyledi,"

Kamran acı dolu bir ses çıkardı.

"Ve sonra... Ve sonra bu iki serseri," Deen, Huda Hanım ve Omid'i belli belirsiz işaret etti, "gelişigüzel ve hiç şüphesiz *haince* bir ittifak kurdular, sonrasında beni kiralık, iğrenç bir atlı arabaya binmeye zorladılar, orada en az kırk beş dakika bekletildikten sonra aniden şu anda yanımda duran kadının pek tatsız yoldaşlığına maruz kaldım. Korkarım ismini bilmiyorum," Amina Hanım'a döndü ve kadının kaşlarını çatarak duymazdan geldiği bir özür mırıldandı, "ama bütün yolculuğu, gittiğini öğrendiğinde hanımının ona ne kadar kızacağından yakınarak geçirdi, hanımının morali çok bozukmuş ve özellikle de böyle emrivakiyle onun yanından alınamazmış."

"Pekâlâ," dedi Kamran ifadesiz bir sesle. "Sanırım yeterince dinledim."

Deen başıyla onayladı ve geri çekildi.

Prens tanıkları evlerine göndermek, Omid'i oracıkta kovmak ve Huda Hanım'ı saraydan men etmek üzereydi ki Amina Hanım aniden boğazını temizledi. "Müsaadenizle ben de bir şeyler söylemek istiyorum efendim."

Kamran kadını –boncuk gözlerini, küçük burnunu, al yanaklarını– inceledi ve o anda bile içinde bir tiksinti hissetmekten kendini alamadı. Alize'nin yüzünde gördüğü morlukları, bu kâhyanın onun gözleri önünde şiddete başvurma tehdidini asla unutamayacaktı. Amina Hanım zalim bir kadındı.

Onu dikkatle izleyerek, "Konuşabilirsiniz," dedi.

Amina Hanım duraksayarak, "Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi. "Öncelikle, şu anda sözlerimi dile getirmek için uygun bir zaman olmadığının farkındayım, ancak huzurunuzda adımı temize çıkarmak için bir daha asla fırsatım olmayacağını hissediyorum, efendim ve bu yüzden şimdi kendimi savunmak için şunu söyleyeceğim: Baz Konağı'nda iyi kalpli teyzenizi son ziyaretinizde korkarım hakkımda yanlış bir fikre kapıldınız, çünkü gazetelerde oku-

duğum kadarıyla o kızı terbiye etmekte başından beri haklıymışım ve aslında onun temiz bir dayaktan faydalanabileceğini düşünüyorum, efendim çünkü belki o zaman bu kadar sorun çıkarmaya devam etmezdi—"

"Bir dakika, hangi kız?" dedi Huda Hanım, sessiz kalacağına dair yaptığı gizli anlaşmayı açıkça unutmuştu. "Alize'yi kastetmiyorsunuz, değil mi?"

Kamran irkildi.

"Kastediyorum tabii," dedi Amina Hanım muzaffer bir tavırla. "Kızın adını bu sabah gazetelerde okudum, tanıdık geldiğini görünce de hemen anladım ve sonra o korkunç kızın adını bu çocuğa söylediğini nasıl duyduğumu hatırladım." Omid'i işaret etti. "Baz Konağı'na ona balo için lanet olasıca bir davetiye vermek için geldiğinde; ve şimdi anlıyorum ki buna izin vermekle fazlasıyla cömert davranmışım ve sevgili hanımım dün gece eve geldiğinde korkunç trajediden dolayı çok üzgündü. Ona, sinirlerini yatıştırmak için bir fincan nane çayı getirdiğimde dedim ki, ne diyorsunuz hanımım dedim, her şeyi kendim biraraya getirdim, gazetelerdeki kız tüm o zaman boyunca burada, Baz Konağı'nda çalışmıştı ve hanımım tüm bu olanlar yüzünden yıkıldı, dehşetini tarif bile edemem, çünkü sizin o kızın aldatmacasını başından beri bildiğinizi ve bu konuda yalan söylediğinizi düşünmeye başlamıştı, efendim, yoksa neden o gün ve baloda onu bu kadar ateşli bir şekilde savunasınız ki? Ama ona kızın muhtemelen sizi büyülediğini ve onun kötülüğünden dolayı suçlanmamanız gerektiğini söyledim, Ekselansları—"

"*Amina Hanım*, bu kadarı yeter—"

"Bağışlayın," dedi Deen, kaşlarını çatarak grubu süzdü. "Ama buraya aynı kız hakkında sorgulanmak için mi getirildik? Bana merhem almaya gelen *snoda*lı Cin mi? Eğer öyleyse, bu hikâyeleri doğrulayamam, çünkü onun adını bilmiyorum ve bir baloya katıldığına ya da herhangi bir sorun çıkardığına dair hiçbir fikrim yok."

"O sıradan bir snoda değildi!" diye haykırdı Amina Hanım. "Anlamıyor musunuz? Uzun zamandır onda bir sorun olduğun-

dan şüpheleniyordum; sürekli havalara giriyor, züppenin teki gibi konuşuyordu ve onu daha önce ifşa etmediğim için sadece kendimi suçluyorum, efendim. Onu daha ilk gördüğüm gün içindeki karanlığı hissettim ve burnumun dibinde gözlerinin renginin değiştiğini izlediğimde şeytanın onun içinde olduğunu anlamalıydım."

"İçinde şeytan olan biri varsa," dedi Omid öfkeyle, "o da sensin!"

"İğrenç kız," diyordu Amina Hanım, çocuğun bu çıkışını görmezden gelerek. "Onu hiç sevmedim. Talimatlara hiç uymazdı. İşini her zaman baştan savma yapar, işin kolayına kaçar-"

"*Baştan savma mı?*" diye araya girdi Deen, gözleri hayretle iri iri açılmıştı. "Dükkânıma ağır işlerde çalışmaktan elleri yumruk bile yapamayacak kadar mahvolmuş hâlde gelen kız mı?" Başını iki yana salladı ve aniden kadından bir adım uzaklaştı. "Onu döven kâhya sizsiniz, değil mi? Sakın bana boğazındaki iltihap kapmış kesiğin de sizin eseriniz olduğunu söylemeyin?"

"Ah, hayır efendim," dedi Omid sessizce Ardanz dilinde. "Onu ben yaptım."

Deen aniden öfkeye kapılmış görünüyordu. "Siz kimsiniz böyle? Yalvarırım söyleyin, bana eşlik etmeniz gibi büyük bir talihsizliği hak edecek ne gibi suçlar işledim? Ben sadece bir kızın yaralarını tedavi ettim!" Yalvarırcasına prense baktı. "Ekselansları, eve dönmeme izin vermeyecek misiniz? Ben yanlış hiçbir şey yapmadım, bu sapkınlarla birlikte anılarak adımın lekelenmesini hak etmiyorum."

Kamran, Deen'i dikkatle inceleyerek, "Bir dakika," dedi. "O zaman kızın yaralarının gerçek olduğunu doğrulayabilir misiniz? Bir illüzyonun sonucu değiller miydi?"

"İllüzyon mu?" Deen duraksadı. "Majesteleri, onun kendine işkence etmek amacıyla büyü israf etmek için ne gibi bir nedeni olduğunu hayal bile edemiyorum, ama anlamsız bir amaç uğruna ellerini mahvetmeyi başardıysa, onları geri değiştirme yeteneğine de sahip olduğunu düşünmeliyim. Böyle bir şeyi kendi başına yapabiliyorsa benim merhemlerime ne ihtiyacı olabilir ki? Hayır

efendim, yaralarının bir tür illüzyon olduğuna inanmıyorum." Eczacı kaşlarını çattı ve bir şey hatırlamış gibi göründü. "Bununla birlikte, benim yanımda vücudunun normalden daha hızlı bir şekilde kendini iyileştirebildiğini keşfetti ve sargılarını önerdiğim bir hafta yerine sadece birkaç gün sonra çıkardı."

"Kendi kendini iyileştirmek mi?" diye tekrarladı Kamran, kaskatı kesildi. "Gerçekten mi?"

"Evet, efendim." Deen prensin ilgisine şaşırarak ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Cildi doğal olmayan bir hızda kendini iyileştirdi ki bu Cinler arasında bile pek yaygın sayılmaz—"

"Şeytanın bir işaretil" diye haykırdı Amina Hanım. "İşte kanıtıl"

"Kes sesinil" dedi Huda Hanım öfkeyle.

"İşaretleri görmezden gelmekle kendi kendinizi tehlikeye atıyorsunuz, hanımefendi," diye sertçe karşı çıktı Amina Hanım. "Cinler kendilerini görünmez yapabilirler, *bulanık* değil ve dün gece kimse kıza iyice bakamadı, şeytanın etkisi yüzünden olmalı."

Huda Hanım öfkeyle, "Şeytandan başka ihtimaller de var," diye karşılık verdi. "Üstündeki giysiler. Okuyamadığım bir notla birlikte teslim edilmişlerdi, ama giysiler sık sık büyülenir, özellikle de savaşta, giyen kişiye gizlilik ya da koruma sağlamak için ve onun bulanıklığı oldukça basit bir büyülü tılsımın eseri olabilir."

"*Karanlık* tılsımlar! Kara büyü!" diye haykırdı Amina Hanım. "Kara büyünün şeytanın müdahalesi olmadan doğamayacağını herkes bilir!"

Deen gözlerini devirerek, "Bu zırvalıktan başka bir şey değil," dedi. "Kızın kara büyüye erişimi olsaydı, hanımınızın zeminindeki pislikleri temizlemek karşılığında üç kuruşa tamah edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Sizce onun kara büyüye erişimi olsaydı, onu dövmekten zevk aldığı belli olan acımasız bir kâhyayla aynı çatıyı paylaşmaya razı olur muydu? *Hiç sanmıyorum.*"

Amina Hanım öfkeyle nefesini tuttu, bir adım geri çekildi ve anında eczacıya saldırdı, eczacı da kolaylıkla ondan sakındı.

Kamran bu çılgınlığa bir son vermek, bu soytarıları evinden defetmek istiyordu ama o anda, dehşete düşerek, yerinden kımılda-

yamadığını fark etti. Nabzı kafasının içinde zonkluyormuş gibiydi, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu.

Alize hakkında yanıldığı yavaş yavaş kanıtlanıyordu.

Cyrus'ın büyü yönlendirmelerine doğrudan maruz kalmış olan Kamran, güneyli kralın Alize'nin giysilerine koruyucu büyüler yerleştirmek için gerekli becerilere sahip olduğunu tahmin edebiliyordu. Gerçekten de, ona zarar vermek isteyenlerden kimliğini saklamak için elbiseyi büyülemesi akla yatkın olurdu; baloda neden bu kadar az kişinin onu teşhis edebildiğinin başka ne açıklaması olabilirdi? Cyrus'ın şifreli ifadesini, Kamran'ın onu *görebildiğine* dair ince suçlamasının başka ne açıklaması olabilirdi?

Ateşe girip çıkarken Alize'nin elbisesi iki kez yanmıştı. Belki de bu süreçte ceket etkisini biraz kaybetmiş, onu tamamen görünmez kılmak yerine kalabalığın arasında silikleştirmişti. Bu, Kamran'ın görme yetisinin onu neden bu kadar tutarsızca yanılttığına, kızın neden bir görünüp bir kaybolduğuna açıklık getirebilirdi, Alize'nin ihanetleri ortaya çıktıkça Kamran nefret ve özlem arasında çılgınca gidip gelmiş, aynı anda hem onu öldürmek, hem de kurtarmak istemişti.

Büyü belki de onun çatışan duygularına tepki vermişti.

Eğer Alize kimliğinin korunduğunu düşündüyse, bu neden *snoda*sını giyme ihtiyacı hissetmediğini de açıklıyordu. Ancak bu, görünüşe göre evlenmeye karar verdiği genç adama neden fiziksel saldırıda bulunduğunu açıklamıyordu.

Kamran dişlerini sıktı; o anda güçlü bir baş ağrısının üstüne çullandığını hissetti, ağrı kafatasının dibini kavradı.

Bu ifşaatlar karşısında en çok ne hissettiğini bilmiyordu; öfke mi, rahatlama mı yoksa kafa karışıklığı mı? Belki de üçünün bir karışımı. Bu cevaplar bir açıdan Alize'yi temize çıkarırken, aynı zamanda ona yalan söylediğini de kanıtlıyordu, Tulan kralıyla ittifak hâlindeyken Cyrus'ı tanımıyormuş gibi davranmıştı. Onun yardımını, büyüsünü kabul etmişti. Onun verdiği elbiseyi giymişti, *bir planları vardı*. Kamran ayaklarının altında ardına kadar açılan belirsizlik uçurumuyla başa çıkamıyordu, çünkü Alize hakkında, Cy-

rus'la nişanlanması, şeytanla olan ittifakı ve bir Tulan ejderhasının sırtında saraydan kaçması da dahil olmak üzere şüphe duyulacak pek çok şey vardı.

Kamran bir şüpheler denizinde boğulduğunu hissediyor, öfkesi giderek şiddetleniyordu. Bu öfke kendisine, büyükbabasına ve artık hayatını belirleyen koşullara yönelikti.

Kral Zal'ın ölmüş olması bile Kamran'ın öfkelenmesi için yeterli bir sebepti ama onu en çok dağıtan şeyin bu olaydan sonra yaşananlar olduğunu fark etti, çünkü büyükbabasının katlinin ardından yaşadığı korku ve keder, prensin normalde karşı konulamaz içgüdülerini bulandırmış ve sadece birkaç saat önce kendini çok emin hissettiği her şeyi sorgulamasına neden olmuştu. Duyguları bir kez daha ona üstün gelmişti.

Kamran, önündeki tüm sınavlar arasında en büyük engelin kendi kendini aşmak olacağından korkmaya başlamıştı.

Deen'in sert sesi "Majesteleri," diyerek prensi şimdiki zamana döndürdü. "Size yalvarıyorum, lütfen beni bu sirkten kovun. Şimdiye kadar akşam yemeği için evde olmalıydım, sevdiklerim güvenliğimden endişe duymaya başlayacaklar."

"Sevdikleriniz mi?" Amina Hanım küçümseme dolu bir ses çıkardı. "Sevdikleriniz var, öyle mi? Geri kalanımız işimizle evlenmek, yataklarımızı eziyetle ısıtmak ve sadece acılar doğurmak zorundayken—"

Kamran, *"Yeter,"* diye gürledi.

Hayatı boyunca savaşta, ölümde ve yıkımda yüzlerce sınavdan geçmişti, ama kıpırdamadan durmaya ve bir avuç şaklabanın onun yüzüne karşı saçma sapan gevelemelerini dinlemeye zorlanırken içinden kendini ateşe vermek geliyordu. "Tek bir kelime daha duymak istemiyorum," dedi ölümcül bir fısıltıyla. "*Herhangi* biriniz-den..."

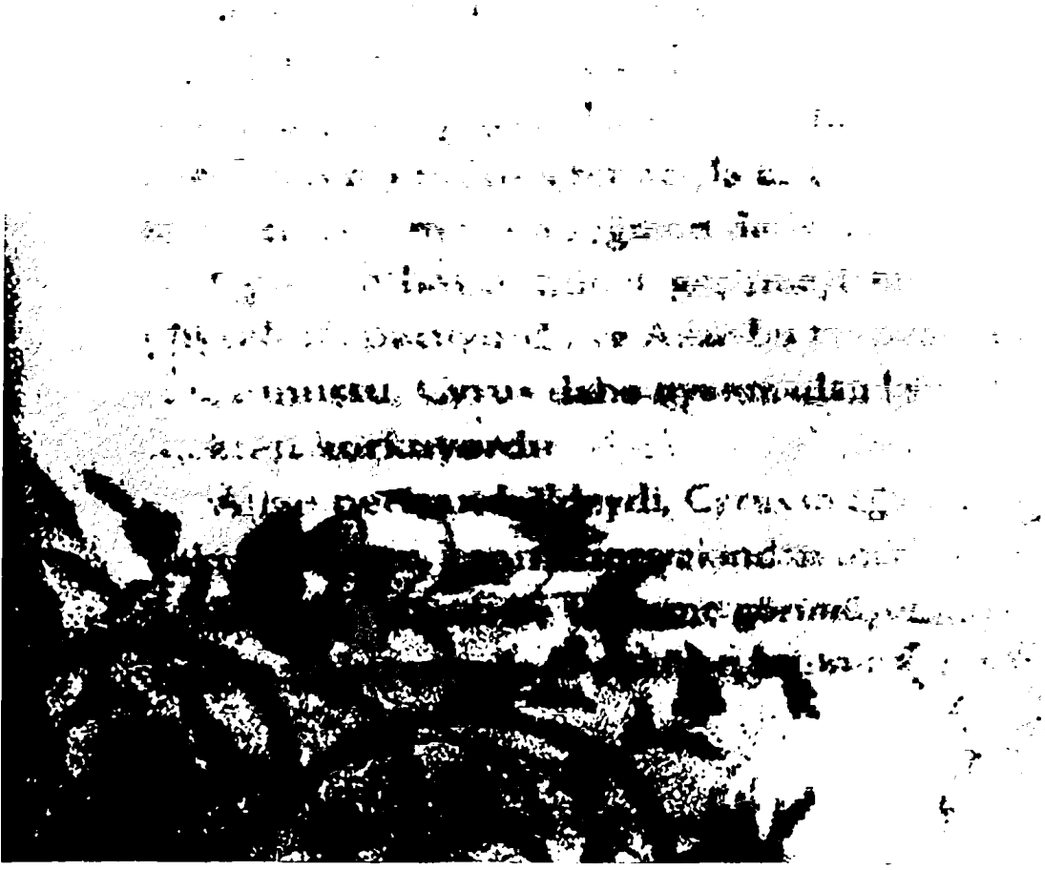
Kelimeler boğazında sönüp gitti.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, kulaklarında kendi nefes alışının sesi yoğunlaşırken, paralanmış derisinde ürkütücü bir his dalgası alevlendi. Bir Kâhin görmeyi umarak yavaşça döndü

ve onun yerine Dahhak'ı buldu; kaypak adam yüzünde iğrenç bir gülümsemeyle ona doğru süzülüyordu.

Savunma nazırı onun önünde durup ellerini dua ediyormuşçasına kavuşturdu. "Bir kargaşa duyduğumu sandım," dedi, önünde kopan dramın ayrıntılarını görünürde hiçbir ilgi duymadan gözden geçirdi. Boş gözlerini Kamran'a çevirdi. "Bütün gün sizi bekledim, efendim. Belki şimdi nihayet konuşabiliriz."

Prensin altın damarlarında bir his depremi daha kabarırken tam o sırada üç Kâhin aniden görüş alanına girdi.

YİRMİ ÜÇ

بیست و سه

CYRUS UYANMIYORDU.

İblis, karanlığın gökyüzünü örtmesinden çok daha sonrasına dek ona işkence etmişti. Zamanı sadece ellerini kullanarak ve güneşin hareketleriyle ölçmeyi bilen Alize, kaybettikleri zamanı, şeytanın Cyrus'a eziyet ettiği saatleri hesaplayabilmişti. Gündüzleri rengârenk ve uhrevi olan çiçek tarlası, geceleri uçsuz bucaksız bir zift gölü gibi kapkara kesiliyordu. Alize nerede olduklarını bilmiyordu; kaleye nasıl geri döneceğini bilmiyordu ve gözlerini bir anlığına bile kapattığı her seferinde Cyrus'ın çığlıklarını duyuyordu.

Sonu gelmezmiş gibi görünen bir süre boyunca onun ıstırabını izlemişti.

Cyrus'ın yüzünün her yerinde morluklar oluşup kaybolmuştu ve Alize'nin tahmin ettiği kadarıyla vücudunda da mavimsi lekeler zaman zaman yakasının ya da manşetlerinin hemen ötesine yayılıyordu; ama bu çürükler onun cildinde bir dakikadan uzun kalmıyordu. Cyrus'ın kaburgaları hiç kırılmamış gibi görünüyordu, ancak onları müthiş bir acıyla birçok kez kavramıştı. Saatlerce kan kaybetmiş olmasına rağmen derisinde herhangi bir kesik yoktu.

Cyrus nihayet nöbet geçirmeyi bıraktığında, ay gökyüzünde yükselmiş parlıyordu ve Alize bu mucizevi ışığa bir can simidi gibi tutunmuştu, Cyrus daha uyanmadan kendi korkularına yenik düşmekten korkuyordu.

Alize perişan hâldeydi, Cyrus'ın ağır başını kucağına çekmiş ve çektiği acının kanıtlarını yakından incelemişti. Yüzü neredeyse tanınmaz hâldeydi ve korkunç görünüyordu, ama en azından giysileri ve paltosu o gece dökülen kanının çoğunu emmişti. Ay zaman

zaman giysilerinin üzerinde parıldayan ıslak lekeleri tüm hatlarıyla ortaya çıkarıyor ve her seferinde Alize'nin kalbini bir kez daha sızlatıyordu. Alize beyaz elbisesinin eteğiyle Cyrus'ın yüzüne bulaşan kanı silmiş ve kendi sessiz, durmak bilmeyen gözyaşlarının ıslaklığıyla adamın gözlerinin, teninin yapışkanlığını usulca temizlemişti. Sonra, bunların hiçbiri onu uyandırmamış gibi göründüğünde, onun saçlarını dikkatli ve şefkatli hareketlerle okşamıştı. O zaman bile Cyrus'ın gür ve ipeksi bakır rengi buklelerine, saçlarının ay ışığında nasıl parıldadığına hayret etmişti.

Uyanması için ona yalvarmıştı.

Cyrus yerinden kımıldamamıştı.

Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar düzelip vücudu dengeye kavuşalı en az otuz dakika geçmişti ve bu süre boyunca Alize, Cyrus'ın ölmüş olabileceği gibi korkunç bir ihtimalle yaşamıştı. Bu olasılığın onu ne kadar etkilediğini keşfetmek onu şok etmişti. Onun acısına sevinmesi gerekirdi; bilinci yerinde değilken kaçması gerekirdi, bunun yerine onun yanından ayrılmayarak, onun için korkarak, gözlerini açması için yalvararak kendini şaşırtmıştı.

Bu duyguları irdelemek istemiyordu.

Beceriksizce bir çabayla Cyrus'ın boğazında zayıf bir nabzın attığını keşfetmişti, bu da ona umut veriyordu, ama etrafını saran o karanlıkta tek başına kaldığında hayal gücü ona karşı acımasızdı. Anıları son saatleri mide bulandırıcı bir döngü hâlinde tekrarlıyordu ve Alize şeytanın vahşetini zihninde ne kadar çok evirip çevirirse kendini o denli kuvvetle saran bir endişe hissediyordu; daha yaşanmamış olanların korkusu.

Alize umutsuzca gözyaşlarını sildi.

Herhangi bir yaşam belirtisi görmek için Cyrus'ın kapalı gözlerini izledi, ama pas rengi kirpikleri yerinden kımıldamıyordu. Alize ancak o zaman, kendini çaresiz hissettiğinde, titreyen parmaklarını onun yüzüne dokundurmaya cesaret etti ve elini yanağının büyüleyici yumuşaklığına doğru çekti. Cyrus hâlâ tepkisiz kaldığında, hareketleri daha kendinden emin, daha kasıtlı hâle geldi. Onu büyük bir dikkatle okşadı, eklemlerini çenesinin keskin çizgisinde

gezdirdi, burnunun zarif eğimini sıyırdı. Onu bu kadar savunmasız, yüz ifadesini bu kadar korunaksız görmek tuhaftı. Gergin ve soğukkanlı ifadesinin sert hatları uykuda yumuşamış, yüzünün düzlemleri yıldız ışığında sütliman olmuştu.

Alize, onun güzel olduğunu bir daha asla inkâr etmeyecekti.

Ona tekrar tekrar fısıldadı, bedenine ve o âna dönmesi için yalvardı ve onun yanağının kıvrımını hafifçe okşarken Cyrus onun elini yakaladı ve Alize aniden bir ölüm sessizliğine bürünüp hareketsiz kaldı.

Nabzı hızlanırken bile rahatlamıştı, çünkü Cyrus'ın parmakları yavaşça kendi parmaklarına dolanıyordu. Alize'nin elinin tersini yavaşça dudaklarına götürdü ve sonra, Alize'nin belki de hayal görüyor olduğunu düşünebileceği kadar yumuşak bir şekilde, onu öptü.

Alize'nin kalbi göğsünde müthiş bir şiddetle çarpıyordu.

"Cyrus," dedi, sesinin çatlaklığından nefret ederek. "Uyanık mısın?"

Cyrus sadece biraz kıpırdadı, kenetlenmiş ellerinin yanağına düşmesine izin verdi. Onun elini bırakmadı. Gözlerini açmadı. Ağzını güçlükle açtı, derin bir nefes almadan önce dudaklarını ıslattı. Nefes verirken "Hayır," dedi.

Alize ne yapacağını bilmiyordu.

Onu okşarken keşfedildiği için kendini biraz mahcup hissetti, Cyrus'ın öpücüğünün şefkati karşısında dengesi epeyce bozulmuştu. Karanlıkta hiç kıpırdamadan oturdu, tutuşmuş ellerinin Cyrus'ın yanağına dayandığının farkındaydı ve Cyrus'ın uyku sersemliğinin son zerrelerini üzerinden atmasını bekledi. Çarpan kalbinin sessizlikte duyulmamasını umuyordu, ama duyuluyor olabileceğinden korkuyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı Cyrus.

Alize'nin kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Ne?"

Cyrus onun elini, yalnızca açık avucunu sıkıca yüzüne bastırması için bıraktı. Kirpikleri bir an titredi ve Cyrus büyük bir memnuniyetle iç çekti.

Alize bir şokla onun rüyada olduğunu fark etti.

Onu uyandırması gerektiğini biliyordu; saat giderek geç oluyor ve karanlık korkusu daha da artıyordu. Bu sahte yaz gecesinde bile donarak ölebilirdi ve daha da önemlisi, yoklukları fark edilecekti ama karar vermekte zorlandı çünkü Cyrus bu vahşete o kadar uzun süre katlanmıştı ki Alize gerçekten dinlendirici bir uykudaymış gibi görünen o hâlini bozmaya cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Bu yüzden oyalandı.

Cyrus uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyormuş gibiydi, konuşabilecek kadar bilinçliydi ama iki dünya arasında gidip geldiğini bilemeyecek kadar uykudaydı. Alize kendine, onun kendi başına uyanıp uyanamayacağını görmek için biraz daha bekleyeceğini söyledi. Onun İblis'le karşılaşmasının ardından neden böyle garip bir sersemlik hâline düştüğünü bilmiyordu ama Cyrus hâlâ kara büyünün etkisi altındaysa, onu uyanmaya zorlamanın sonunun kötü olacağından endişeleniyordu.

Bu arada pes etti ve onun istediğini yaptı, dikkatli ve sabit hareketlerle onun yüzünü okşadı, ara sıra elini onun saçlarına götürerek gözlerinin önünden çekti. Cyrus çok geçmeden hafif, hâlinden memnun bir ses çıkardı, bu ses öylesine hafif ve saftı ki Alize'nin göğsü sızladı. Cyrus sonra bir çocuk gibi başını onun kucağında çevirdi, elini Alize'nin çıplak uyluğunun iç kısmına doğru sanki bir yastıkmış gibi kaydırdı.

Alize neredeyse haykıracaktı.

Daha önce, Cyrus'ın kanını temizlemek için eteğini kullandığından elbisesinin eteklerini çekiştirmiş, sonra da kırmızı lekenin daha da bulaşmasına engel olma umuduyla eteğinin bu ağır lekeli ucunu düğümlemişti. Ve evet, elbisesinin dizlerinin üzerinde toplandığını, çoraplarının dantel işlemesinin ötesinde birkaç santim çıplak teni ortaya çıkardığını fark etmiş olsa da, bu küçük uygunsuzluğu önemsememişti çünkü o neredeyse kusursuz karanlıkta uyluklarının olası ifşası, otuz dakika önce Cyrus'ın öldüğünü düşündüğünde endişelerinin en hafifi olmuştu.

Şimdiyse zorlukla nefes alabiliyordu.

Cyrus'ın eli sıcak ve ağırdı, parmakları Alize'nin üst bacağının en iç kısmına sahiplenici bir şekilde yayılmıştı ve daha da kötüsü, çamaşırının dikişine sürtünmek üzereydiler. Adamın bu kadar mahrem bir yere dokunmasının ağırlığıyla şimdiden başı döner gibi olmuştu; eli biraz daha yukarı hareket etse gerçekten haykırabileceğinden korkuyordu.

En azından Cyrus'ın başı, Alize'nin elbisesini oldukça sıkı bir şekilde yerinde tutuyordu —Alize'nin hatırladıkça rahatladığı bir şeydi bu— ama Alize ne yapacağını bilmiyordu. Eğer adamın elini bacağından çekecek olursa, onu sarsarak uyandıracağı kesin gibiydi. Başka bir durumda bunu yapmakta tereddüt etmezdi ama yine de bu kadar zorlu bir gecede onu daha fazla rahatsız etmeye içi elvermiyordu ve daha da kötüsü, bunu yaparsa neler olacağını da bilmiyordu.

Ve Cyrus uykusunda derin bir nefes verdi, sıcak nefesi Alize'nin zaten hassas olan tenine sürtündü ve Alize az kalsın inleyecekti. Çok hızlı nefes alıp veriyordu, bir yandan onu uyandırıp bu işi bitirmesi gerekip gerekmediğini, bir yandan da aşırı tepki verip vermediğini düşünüyordu.

Cyrus ne de olsa *uykudaydı.*

Ona bu şekilde dokunmak istememişti. Aslında Cyrus'ı, elinin o anda eteğinin altında böylesine skandal bir yerde durduğunu bilse dehşete düşeceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. Onun sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Belki de eli tam olarak olduğu yerde kalırsa, işler yoluna girebilirdi.

O yüzden, saniyeler sonra Cyrus bir iki santim kıpırdayarak elini kalçasında daha da ileriye götürdüğünde, ses çıkarmamak için neredeyse dilini ısıracaktı. Cyrus'ın parmakları, Alize'nin çamaşırının ipekli kenarını sıyırmaktan çok daha fazlasını yapmıştı ve Alize o anda son nefesini verebileceğini düşündü.

"Cyrus," dedi telaşla. "Lütfen uyan."

Hiçbir şey söylemedi.

"Cyrus—"

"Evet."

Kalbi çok hızlı çarpıyordu. "Sen... Sen uyanık mısın? Lütfen bana uyanık olduğunu söyle."

Cyrus uzun bir sessizlikten sonra cevap vermeyince Alize bir şeyler yapması gerektiğini anladı, dokunuşunun sıcaklığı onu kavururken karanlıkta öylece oturamazdı, kafasının içinin alev almasından korkuyordu. Eteğini dikkatlice biraz daha yukarı sıyırdı ve Cyrus'ın üzerinde gezinen elini kalçasından uzaklaştırdı, ama daha yeni rahat bir nefes almıştı ki korkuları bir anda gerçeğe dönüştü. Ani hareket Cyrus'ı irkiltti ve Cyrus bir anda doğrulup nefesini tuttu, sarsak bir hareketle etrafına bakındı ve Alize'yle göz göze geldi. Alize, ay ışığında bile Cyrus'ın kafasının fena hâlde karışmış olduğunu anlayabiliyordu.

Rahatlayarak, "Cyrus," dedi. "Uyandın."

"Alize?" diye fısıldadı Cyrus, bitkinlik sesini zayıflatıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Alize gerildi. "Çiçek tarlasındayız, unuttun mu?"

"Hayır," dedi Cyrus ve bir anda gücü tükenir gibi oldu, başı öne eğilmeye başladı. "Sen nasıl—" Gözlerini çok yavaşça kırpıştırdı. "Odama nasıl girdin? Burada olmaman gerekiyordu."

Alize'nin rahatlaması telaşa dönüştü.

Paniğini bastırarak, "Odanda değiliz," dedi. "Sadece güneş battı ve şu anda hava çok karanlık. Ve soğuk, o yüzden bizi geri götürmenin bir sakıncası yoksa—"

"Çok yorgunum, Alize," dedi Cyrus, sözcükler ağzından zorla çıkıyordu. Sayıklıyormuş gibiydi. "Yatağa dönelim, Alize."

"Cyrus—"

Sarhoşmuş gibi küçük bir kahkaha attı. "Bunu çok söylüyorum."

"Neyi?" diye sordu Alize, kısa bir süre hareketsiz kaldı.

"İsmini," dedi Cyrus ve gözlerini kapattı. Neredeyse yere devrilecekken son anda kendini toparladı. "Adını o kadar uzun zamandır bilmiyordum ki, melek. Ağzımda bıraktığı hissi seviyorum."

Alize'nin şaşkınlığı, Cyrus'ın bu rasgele sevgi gösterisi karşısın-

da hissettiği fiziksel şoktan daha ağır bastı, sevgi sözcükleri göğsüne gömüldü ve içinde bir karmaşaya yol açtı.

"Cyrus," dedi Alize, aniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu. "Sana neler oluyor böyle? Hasta mısın?"

"Ah, evet." Cyrus başını onaylarcasına salladı. "K-korkunç bir şey."

"Büyü mü bu?" Alize'nin korkuları daha da arttı. "Şu anda bir büyünün etkisi altında mısın?"

"Mmm, evet hep olur," diye mırıldandı Cyrus. "Döngünün bir parçası."

"Hep ne olur?" diye telaşla sordu Alize. "Ne döngüsü? Neden bahsediyorsun?"

Cyrus ona cevap vermedi; onun yerine ağır elini kendi yanağına vurdu ve kaşlarını çattı. "Yüzümü mü yıkadın, tatlım?"

Yeni bir nezaket, göğsüne bir darbe daha.

"Evet," diye fısıldadı Alize.

"Nasıl?" Cyrus elini çekti ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Bir hizmetçi mi çağırdın?"

"Hayır." Başında tuhaf bir his vardı. Aşırı ısınmıştı.

Cyrus bu kez olduğu yerde sallandığında yere düştü.

Alize onu küçük bir *uf* sesiyle yakaladı ve Cyrus'ın başı hafif bir gümbürtüyle Alize'nin göğsüne çarptı, orada altın kolyesinin ağırlığı olmadan göğüs kısmının düşük yakası fazlasıyla dekolte duruyordu. Cyrus başını çevirdi, yüzünü Alize'nin göğüslerinin açıkta kalan tenine bastırdı ve boğazının derinliklerinden inlemeye benzer bir ses çıkardı.

"Öyle yumuşaksın ki," diye geveledi. "Öyle tatlısın ki."

Alize vücudunda uyanan his selini öğelerine ayırmak için umutsuzca çabalıyordu.

Bir şeyler çok ama çok ters gidiyordu.

"Öyle gerçeksin ki," diye fısıldadı Cyrus.

"Cyrus," dedi Alize. "Beni korkutuyorsun."

Cyrus başını iki yana salladı ve derin, titrek bir nefes aldı, farkında olmadan onun kokusunu içine çekti. "Benden korkma, melek. Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermeyeceğim."

Alize'nin göğsü daraldı, kalbi çılgına döndü. Cyrus bir ton çekiyordu sanki, o kadar ağırdı ki onu yere itmeden başını göğsünden nasıl ayıracağını bilmiyordu.

"Bak, çok yorgun olduğunu biliyorum," dedi endişeyle. "Ama yardımına ihtiyacım var, uykucu çocuk. Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne istersen." Cyrus burnunu göğüslerinin kabarıklığı boyunca gezdirdi, oradaki pürüzsüz teni bir kez, iki kez öptü, ta ki Alize çaresiz, mahvolmuş bir ses çıkarana ve Cyrus içinden küfredene kadar. "Alize," dedi, sesi uyuşturulmuş gibiydi. "Seni tadabilir miyim?"

Alize öylesine titriyordu ki sarsıntıları artık kontrolden çıkmıştı ve Cyrus aklını kaçırmış olmasaydı konuşamayacak kadar utanırdı. Nefesi hızlı ve kesik kesik geliyordu. Kendini toplamak zorundaydı, yoksa bu mücadeleyi tamamen kaybedecekti.

"Beni dinle," dedi nefes nefese, "bizi kaleye geri götürmene ihtiyacım var. Bunu lütfen benim için yapar mısın, Cyrus? Bizi saraya geri götürmek için biraz büyü kullanabilir misin?"

"Mmm," dedi Cyrus usulca. "Evet, yatağa döneriz, orası daha sıcak—"

"Hayır," dedi Alize telaşla, "yatağa dönmek *yok*, yatak *yok*, sadece kale—"

Alize çığlığını bastırdı.

Etrafı bulanıklaşıp sesler birbirine karışırken kısa süreliğine ağırlıksız kaldı, midesi yere yapışır gibi oldu ve yumuşak ve yoğun bir şeyin üzerine sertçe düştü. Cırcırböceklerinin sesi yerini sessizliğe bıraktı, soğuk karanlığın yerini Cyrus'a ait olduğunu varsaydığı şatafatlı, gösterişli odaların şekillerini ve hatlarını aydınlatan sıcak ve loş ışık havuzları aldı.

Ve eğer burası onun odasıysa, Alize onun yatağında yatıyordu.

YİRMİ DÖRT

بیست و چهار

KAMRAN BAZEN GÖRÜNÜŞÜNÜN DEĞİŞTİĞİNİ unutuyordu. Yüzünün şeklinin bozulduğunu, gözlerinin farklı renklerde olduğunu unutuyordu. Hiçbir zaman bir aynanın önünde oyalanacak kadar, hatta yansıtıcı bir pencerede kendine kaçamak bir bakış atacak kadar bile kibirli olmamıştı, çünkü kendisiyle ilgili en çok hayranlık duyduğu şeyler arasında fiziksel görünümü listenin alt sıralarında yer alıyordu. Ama yine de, bunu hiç umursamak zorunda kalmamıştı. Yakışıklılığını hafife almıştı. Başkaları üzerindeki etkisine uzun zamandır tanıklık ediyordu; irileşmiş gözlerin onun varlığında daha alçakça düşünceleri açığa vuruşuna; yeterince yakın durduğunda genç kadınların nasıl titrediğine. Kamran, pek çokları gibi, belli bir enerjiye karşı duyarsız değildi; bir insanın arzusunu hissedebiliyordu.

Nefretlerini de hissedebiliyordu.

Nazır gülümserken bile Dahhak'ın düşmanlığı etraflarındaki havayı ısıtıyormuş gibiydi, kara gözleri bir böceğin kanatları gibi çırpınıyor, kapanmadan önce bir anlığına içinin bütün iğrençliğini ortaya çıkarmak için açılıyordu. Dahhak, Kamran'ın dönüşmüş yüzüne olan ilgisini gizlemiyor, yakasında kaybolan parıltılı, kırık çizgileri sapkın bir hayranlıkla izliyordu.

Endişeliymiş gibi görünen bir tavırla "İyi misiniz efendim?" diye sordu. "Çok acı çekiyormuş gibi görünüyorsunuz."

Bu sözler onu şaşırtmış olsa da Kamran yüz ifadesini tepkisiz tutmaya özen gösterdi.

Aslında *acı çekmiyordu.*

Bir tür şok geçiriyormuş gibiydi, çünkü Alize'nin adını duyduğunda ara sıra yaşadığı rahatsızlık ve Kâhinlerin huzurunda

hissettiği tuhaf uğultu bir yana, son zamanlarda hissettiği şiddetli azap akımları – günlerdir giysilerinin rahatsızlığına bağladığı acı – fiziksel dönüşümünün ardından tamamen dinmişti. Aslında onu bu yeni, tüyler ürpertici görünümünü hatırlamaktan alıkoyan da bu rahatsızlığın yokluğuydu.

Kendini o kadar da değişmiş *hissetmiyordu.*

İrkilerek Alize'nin balo gecesi ona söylediklerini hatırladı; vücudu dalga dalga eziyet çekerken, altına karşı bir tiksinti hissediyor olabileceğinden nasıl şüphelendiğini anımsadı. Alize sonuç olarak ona parıltılı iplikle dokunmuş giysiler giymeyi bırakmasını önermişti. Bu ilginç bir gözlemdi, çünkü bir zamanlar göğsünü ve gövdesini düzgün bir şekilde ikiye bölen yaldızlı şerit, neredeyse tepkisel bir şekilde vücudunun her tarafına dağılmıştı. Ama o anda gömleğinin kollarını düzeltirken, Dahhak'ın sözlerini zihninde evirip çevirerek oyalanırken, yas giysilerinin bile yer yer değerli metalden dövülmüş tellerle parıldadığını hatırladı.

Bu bakımdan hiçbir şey değişmemişti.

Aylar öncesinden tasarlanıp dikilen kıyafetlerinin üzerindeki süslü altın işlemeler henüz sökülmemişti, kraliyet giysilerinin simgesi olan ışıltılı, kabartma nakışlar neredeyse sahip olduğu her şeyin kol ağızlarında, manşetlerinde ve omuzlarında bulunuyordu.

Sonra bu belirli, fiziksel rahatsızlığın ilk ortaya çıkışını hatırlamaya çabaladı ve o hatıra onu müthiş bir kuvvetle buldu: annesi onun elini tokatlayarak yakasından çekiyor, bir köpek gibi boynunu kaşımayı bırakmasını söylüyordu, Kamran tüm imparatorlukta yetenekli bir terzi bulamadıklarından şikayet ediyordu. Ama bu tam olarak adil sayılmazdı, çünkü Kamran o sabahtan önce giysileriyle ilgili bu tür bir sorun yaşadığını hiç hatırlamıyordu.

Alize'yle ilk kez karşılaştığı sabah.

Tüm bunları birkaç saniye içinde düşündü ve başını kaldırıp Dahhak'ın boncuk gözlerine bakarken, zihninde garip bir varsayım oluşmaya başlamıştı.

Prens en sonunda nazırın sorusunu yanıtlayarak, "Ben gayet iyiyim," dedi. "Yine de ilgin için teşekkür ederim."

Dahhak duraksadı, ellerini kavuşturup yüz ifadesini yeniden değiştirmeden önce şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Kamran ancak o anda, Dahhak'a daha önce hiçbir şey için teşekkür etmemiş olabileceğini düşündü.

"Size çok önemli bir konuyu konuşmak için geldim," dedi Dahhak hızla. "Tüm bu korkunç, korkunç trajedinin ardından, asilzadeler ve ben, diğer şeylerin yanı sıra, imparatorluğun büyülü korumalarını mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde onarmaya karar verdik. Bu sabah erkenden Ardunya'nın dört bir yanındaki Kâhinlere bir dizi acil çağrı yapmak için toplandık, ancak eylemlerimizin gereksiz olduğunu gördük, çünkü saygıdeğer rahipler ve rahibeler, habercilerimiz daha atlarına binmeden saraya gelmeye başlamışlardı bile. Gördüğünüz gibi, Setar'ın başına gelecek karanlığı önceden tahmin ettikleri için bütün gün aralıklarla ortaya çıktılar."

"Nazır," dedi Kamran sert bir sesle, gözleri fal taşı gibi açılmış dört izleyicisine bir bakış atarak. "Açıkça görebileceğin gibi, bu gece beklenmedik bir dinleyici kitlesinin gayet nahoş ilgisiyle karşı karşıyayız. Belki de bu tartışma başka bir zamana kalmalı."

"Sizinle özel olarak konuşabilmek için size birçok fırsat sundum, efendim, ancak her talebimi görmezden geldiniz. Artık size şu anda bulunduğumuz yerde yalvarmaktan başka çarem kalmadı."

Kamran öfkeyle kısa bir süre başının döndüğünü hissetti.

"*Defolun*," dedi, davetsiz kalabalıkla yüzleşmek için onlara doğru döndü. "Evinize gidin. Hepiniz evlerinize. *Derhal*."

"Bağışlayın Majesteleri," dedi Deen, bir parmağını kaldırarak. "Gitmeyi gerçekten çok isterim, ama bir arabaya ihtiyacım olacak, çünkü kiralık arabamız çoktan gitti ve saraydan fayton çağırtmak mümkün değil—"

Kamran kapıyı göstererek, "*Dışarı*," diye bağırdı. "Defolun ve eve yürüyerek dönün, umurumda değil."

"*Yürüyerek mi?*" Huda Hanım nefesini tuttu. "Ama sadece köprüyü aşmak bile en az altı yüz metre sürer, efendim ve dışarısı son derece karanlık ve soğuk—"

"Ve bir izdiham vardı!" diye haykırdı Amina Hanım. "Haydutlar bize saldırabilir!"

Kamran bir elini yüzüne götürdü ve kendine, hayatına ve bu lanet olasıca salaklar grubuna küfretti. Alize onu öylesine etkilemiş, onu öylesine ele geçirmişti ki Kamran onun müttefikleri arasında cani bir sokak çocuğunun, ukala bir eczacının, gayrimeşru bir hanımefendinin, Tulan'ın delirmiş kralının ve muhtemelen şeytanın ta kendisinin olduğunun farkına varamamıştı.

Ah, kendini gerçeküstü bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu.

Dahhak boğazını temizledi. "Efendim, durumun aciliyetini anlayacak kadar iyi yürekli olduğunuzu biliyorum. Belki de şimdi bana daha hususi bir odada eşlik etmeye itiraz etmezsiniz, çünkü Kâhinler sizinle bir an önce görüşmeyi talep ettiler. Daha fazla gecikemeyiz."

Kamran kan basıncının yükseldiğini hissetti.

Şu anda bununla uğraşmaması gerekiyordu; erzak sandıklarını rıhtıma taşıması gerekiyordu; yolculuğu için gerekli eşyaları bir çantaya doldurması gerekiyordu. Hızlı bir kaçış için hazırlıklarını tamamlamış olması gerekiyordu; bir embesiller grubu tarafından engellenmesi, Dahhak tarafından köşeye sıkıştırılması ya da Kâhinler tarafından küle çevrilmesi değil.

"Hiç şüphem yok ki," dedi Kamran sertçe, "senin de belirttiğin üzere tüm bu trajedinin ardından ne kadar çok şey yapmak zorunda kaldığımı takdir edebilirsin ve şu anda oldukça meşgul olduğum için, Kâhinlerle yarın görüşmeyi tercih ederim." Yan tarafta sessizce duran üç rahibe ciddi bir baş selamı verdi. "Zihnim daha iyi dinlendiğinde."

Dahhak'ın yüz ifadesi biraz karardı. "Korkarım onları daha fazla erteleyemem efendim. Şu anda yeni bir kurul toplandı ve kritik bir tören olarak gördükleri etkinliği gerçekleştirmeye hazırlar; hiçbir surette bir dakika daha bekleyemeyecek bir tören."

Ve Kamran kaşlarını çattı.

Bu ihanetin geleceğini biliyordu ama yine de öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu. "Kritik bir tören," diye tekrarladı. "Bu kritik tören hangi amaca hizmet ediyor, söylesene?"

Dahhak'ın gözleri bir kez daha Kamran'ın yüzündeki ışıltılı çizgilere takıldı. "İmparatorluk için en iyisi neyse onu yapmak isteyeceksiniz hiç şüphesiz," dedi, dişlerini göstererek gülümsedi. "Kâhinler sadece emin olmak istiyorlar. Bu büyüyü doğumunuzda asla geri alınamayacak şekilde tasarlanmış bir güçle vücudunuza bağladılar. Böylesi bir işaretin bu şekilde mutasyona uğramasının ya da bir bedenin bunu reddetmesinin bir emsali yok. Onların ilgisine şaşırmış olamazsınız."

Kamran aniden arkasındaki bir varlığın farkına vardı, bir dürtü onu tehlikeye karşı uyarıyordu.

Başını ancak yarıya kadar çevirdi ve göz ucuyla üç Kâhinin yaklaştığını fark etti, ancak bu kadar çabuk yer değiştirmeyi nasıl başardıklarını düşünemiyordu bile.

Bakışlarını yere çevirdi ve sakin kalmak için çabaladı. "Beni zorla götürmeye mi niyetlisin?"

"Bu zor zamanlarda," dedi Dahhak ipek gibi bir sesle, "sadece Ardunya'nın gerçek hükümdarına bağlılık yemini etmemiz hayati önem taşır. Aksi takdirde zafer kazanacağımızdan emin olamayız. Bunu anlayabilirsiniz elbette."

Kamran bunun üzerine birinin nefesini tuttuğunu duydu ve yenilenmiş bir öfke dalgası ona istenmeyen izleyicilerini hatırlattı.

Pekâlâ.

Eğer Dahhak onu seyircilerin önünde kasten küçük düşürecekse, Kamran da ona aynı şekilde karşılık verecekti.

"Tek anladığım," dedi prens öfkeyle, "babamın öldürüldüğü andan beri beni baltalamaya hevesli olduğun. Büyükbabamın bunun hemen ardından nalları dikmesini bekliyordun, değil mi? Yüz yaşının üzerindeydi, ölümü kaçınılmaz görünüyor olmalıydı. Ama büyükbabam fazla uzun yaşadı, değil mi? Bana uygun bir yaşta tahta çıkmam için zaman tanıyacak kadar uzun bir süre." Kamran yaşlıca adamın gerilmesini izledi ve ona doğru dikkatli bir adım attı.

"Onun yaşadığını görmek senin için sinir bozucu olmalı," diye devam etti. "Çünkü babam ve büyükbabam peş peşe ölmüş olsa-

lardı, daha çocuk yaşta kral olarak taç giyebilirdim ki bu da senin gibi gözünü iktidar hırsı bürümüş bir adam için mükemmel bir trajedi fırtınası olurdu. Seni anlıyorum," dedi prens soğuk bir sesle. "Kral naibi olarak yönetme fırsatını kaybetmek gerçekten de büyük bir darbe olmalı."

Dahhak'ın burun kanatları açıldı, kendini yeniden toplamadan önce öfkesi kısa süreliğine su yüzüne çıktı. Yine de alışılmadık bir hızla konuştu: "Daha anneniz bile doğmadan önce bu imparatorluk için çalışıyordum, efendim ve benim altmış yılım ile sizin on sekiz yılınız arasındaki farka dikkat çekmek, bir dağ ile bir kum tanesi arasındaki farkı yorumlamak gibidir."

O da bir adım daha yaklaştı.

"Ardunya'yı yönetmek için gerekli zekâ ve deneyime sahip olmadığınızı söylemek fazlasıyla yetersiz kalır. Bir çocuğun sadece doğum sırası sebebiyle dünyanın en büyük imparatorluğunu miras almasına izin vermenin hiçbir anlamı yoktur ve bugün yaşayan ve nefes alan milyonlarca kişinin başardığı gibi sadece *doğmuş olduğunuz* için size verilen bu ödüle içerlediğimi söylemekten çekinmeyeceğim.

"Öte yandan büyükbabanız büyük bir adam ve büyük bir kraldı ve onun emrinde hizmet etmekten gurur duydum. Ancak bir zayıflık anında, yaşayan en nefret edilen yaratığa başvurarak tüm mirasını yok etti. Neredeyse bir asır boyunca topraklarımızı yönetti ve şimdi sadece nefret ve tiksintiyle hatırlanacak. *Evet.*" Dahhak'ın gözleri kötülükle parlıyordu. "Büyükbabanız çok uzun yaşadı. Ve umarım torununa da aynı korkunç değerleri aşılamamıştır."

Kamran göğsünün öfkeyle kabardığını hissetti.

"Kralımız öleli daha bir gün bile olmadı," dedi, sesi bir ton yükselmişti, "ve sen ondan böylesi bir kinle bahsetmeye mi cüret ediyorsun?"

Dahhak gözlerini kıstı. "Ona hâlâ bu kadar saygı duyuyor olmanız gerçekten de çok çarpıcı, *efendim.*"

"Senden nefret etmekte her zaman haklı olduğumu bilmek beni rahatlatıyor," dedi Kamran sessizce.

"Çok yakında en gerçek hâlinize döneceğinizi bilmenin beni rahatlattığı gibi," diye karşı çıktı nazır. "Bir tacınız yokken şımarık bir çocuktan fazlası değilsiniz, deneyimsiz ve bilgisizsiniz ve tahtı kesinlikle hak etmiyorsunuz."

Kamran beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

"Gerçeklerini yüksek sesle dile getirerek büyük bir risk alıyorsun nazır. Her kelimenle kendi cenazene daha da yaklaşıyorsun. Tacımın başımda kalması ihtimalinden korkmak," dedi sessizce, "hiç aklına gelmiyor mu?"

Dahhak yutkundu, çenesi kasıldı. "Yakalayın onu," dedi.

Kamran konuşmak için ağzını henüz açmıştı ki dudakları mühürlendi, bacakları birbirine kenetlendi ve kolları iki yanına sabitlendi. Büyülü bağlarına karşı faydasızca debelenirken zihni itiraz çığlıkları atıyor, gözleri korkunç bir panik içinde sağa sola kayıyordu. Vücudundan bir telaş dalgası geçti, içinde aynı anda korku ve öfke uyandı. Bir günden kısa bir süre içinde ikinci kez felç olmuştu ancak bu kez onu her zaman sevmiş ve korumuş olan ve Kamran'ın hayatı boyunca güvendiği rahip ve rahibelerin, Kâhinlerin ellerindeydi. Bir başka korkunç ihanetin bu son darbesi onu derinden sarstı.

Aniden ağırlıksız kaldığını hissetti.

Prens havada asılı kaldığını görmekten çok hissetti, bedeni boşlukta süzülürken garip bir duygusal ve fiziksel kopukluk yaşadı. Tanıdık, ısrarlı bir uğultu duyduğunu sandı, ama sonra sesler yükseldi –bağırışların ve çığlıkların gök gürültüsünü andıran gümbürtüsü– ve Kamran havada felç olmuş bir şekilde süzülerek odadan çıkmaya zorlanırken, gürültü sönüp giderek hiçliğe karıştı.

YİRMİ BEŞ

پلست وچ

KAMRAN BOŞ YERE ÇIRPINDI.

Saldırı altındayken pes etmek onun doğasında yoktu ve o anda olduğu gibi durduğu yere çivilenmiş olsa bile, kendini öylece bırakmaya ikna edemiyordu. Zihni tüm bu adaletsizliğe, hayatının altüst oluşuna karşı çırpınıyordu. Ardunya zihninde bilinçli düşünceler oluşturabildiği andan itibaren ona miras kalmıştı, burası onun eviydi, onun topraklarıydı –onlar Kamran'ın halkıydı– ve pek çok tereddüdü ve sık sık yüksek sesle dile getirdiği şikâyetleri ne olursa olsun, Kamran benliğini kaybetmek istemiyordu. O bile, bu berbat kesişim noktasında, Dahhak'ın serzenişlerinde bir gerçeklik payı olduğunu kabul edebiliyordu.

Kamran *gerçekten de* şımarık bir çocuk olmuştu.

Hayatını hafife almıştı, bunu şimdi anlıyordu. Ama bir daha asla çocuk olmayacaktı ve bir daha asla şımartılmayacaktı. Tamamlanmamış bir şekilde bu kavurucu değişim ocağına girmeye zorlanmıştı ve bu onu sertleştirip şekillendirmişti, onu dönüştürmeyi sürdürecekti. Hatalarından ders çıkarabilirdi. Durumun gerektirdiği şekilde uyum sağlayabilirdi.

Ve tacını kaybetmek istemiyordu.

Bir an için koridorda yankılanan ayak seslerini dinledi, giderlerken Dahhak'ın yağlı kafasının arkası onlara yolu gösteriyordu. Kâhin üçlüsü onun hemen gerisindeydiler ve Kamran bunu sadece onların orada olduğunu hissedebildiği için biliyordu, varlıkları hâlâ vücudunu örten pelerin kadar somuttu. Neyse ki prens gözlerini hareket ettirebiliyordu ve evinin uçsuz bucaksız koridorlarında açtıkları yolu takip edebiliyordu; bu da çok geçmeden, giderek

artan bir korkuyla onların taht odasına doğru ilerlediklerini fark ettiği anlamına geliyordu.

Kaçınılmaz son nihayet gelmişti.

Prens, sivri dilleriyle onu âdeta kırbaçlayacak, ardından da onu, doğum hakkının elinden alınacağı bir tören gerçekleştirecek olan bir Kâhinler halesiyle yüzleşmeye zorlayacak bir grup asilzadenin huzuruna sürüklenmek üzereydi.

Son yirmi dört saattir katlandığı her şeyin üzerine, bu ihtimal fazlasıyla ağır geliyordu. Göğsünde bir şeylerin kırıldığını, kalbinin olduğu bölgede bir şeylerin boşaldığını hissetti.

Tek bir gün içinde yok edilmişti.

Bunu hayal etmek onu öldürse bile Kamran tek bir umuda can havliyle tutunmuştu: Soylular bu gece onu mahvettikten sonra Hazan'la buluşmak için rıhtıma koşacak kadar vakti olabilirdi. Bu konuda endişeleniyor, dönüşümünün ardından en azından kendi başına buyruk olabileceği, büyükbabasının ölümünün intikamını alabileceği ve kendi yolunu çizebileceği fikrine her zamankinden daha da sıkı sarılıyordu ki, yoldaki ani bir çatalda Dahhak sola saptı, Kamran sağa döndü.

İçinden yeni bir tedirginlik dalgası geçip gitti.

Kesin olarak görmek için başını çeviremiyordu, ama bu ani plan değişikliğinin arkasında Kâhinlerin olduğunu varsaymak zorundaydı. Şimdi savunma nazırından büsbütün farklı bir yöne gidiyordu ve bir dakika sonra Dahhak'ın şaşkın bağırışını duydu, peşlerinden gelirken uzaklardan duyulan ayak sesleri giderek gürleşiyordu.

Kamran, nazırın sesini sanki suların içinden duyuyormuş gibiydi.

Donuk ve boğuk bir sesle, "Nereye gidiyorsunuz?" diye haykırdı. "Beni taht odasına kadar takip etmeniz gerekiyor, hepimiz hazırız—"

"Bu gece olmaz," dedi bir Kâhin.

Hiç durmadılar.

Umut prensin kalbinde kanat çırptı, onu derinden sarstı. Şimdi

nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu umut verici bir gelişme gibi görünüyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu Dahhak, kısılmış sesi öfkeyle titriyordu. "Bir planımız vardı; töreni bu gece yapmayı kabul etmiştiniz."

"Sadece çocuğu sınamak için anlaşmıştık," diye basit bir cevap geldi.

"Sınamak mı? Nasıl sınayacaksınız? *Durun*... Sözünüzden dönemezsiniz, siz yalan söyleyemezsiniz—"

"Çocuğun hükmetmeye uygun olup olmadığını belirleyeceğimize söz verdik."

"Uygun olmadığına dair hiçbir şüphe yok!" diye bağırdı Dahhak. "Çocuk perişan hâlde! Bunun bir anlamı olmalı! Büyü açıkça gösteriyor ki—"

Kâhinler bir ağızdan, "*Gidin*," dediler.

Bu sözcük usulca söylenmişti ama Dahhak'a güçlü bir rüzgâr gibi çarptı, onu birkaç adım geriye savurdu ve orada sabitledi. Savunma nazırı bu amansız rüzgâra karşı boşuna debelendi, Kâhinler geri çekilirlerken haykırdı.

Kamran'ın kalbi müthiş bir hızla çarpıyordu, kısa süre önce göğsünde filizlenen umut hızla buharlaşıp gitmişti.

Sadece çocuğu sınamak için anlaşmıştık.

Prensin bundan sonra neler olabileceğine dair tek bir makul varsayımı bile yoktu, teori üretmek için fazla zamanı da yoktu. Dahhak geride bırakıldıktan sonra Kâhinler Kamran'ı kalenin içinden son derece hızlı bir şekilde geçirdiler, öyle hızlı hareket ediyorlardı ki etrafındaki görüntüler bulanıklaşıyordu, bu yüzden nerede olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu ve nereye gidiyor olabileceklerini de tahmin edemiyordu. Tek ipucu, başının dönmeye başladığını hissettiğinde geldi ve başı dönerken yukarı doğru döne döne yükseldiklerini, katları tırmandıklarını fark etti. Bulabileceği tüm ipuçları arasında bu açık ara en karanlık olanıydı, çünkü o anda sarayın kulelerine çıktıklarını kesin olarak anladı ve burada başına iyi şeylerin gelmeyeceğini de biliyordu.

Yine de kendine daha fazlasını öğrenene, emin olana kadar aşırı tepki vermemeyi tembihledi.

Tekinsiz görünümlü, son derece paslı —ve Kâhinler'in isteğiyle aniden savrulup açılan— bir kapının önünde aniden durdular ve Kamran paniklemeye başladı. Acımasız kış gecesinin buz gibi havasının etrafını sardığını hissettiğinde, paniği dehşetle birleşti.

Burası kule hapishanesiydi.

Sadece geçici hücreler olan zindanlardan çok daha kötü olan kule hapishaneleri, en kötü suçlulara ayrılmıştı; genellikle hüküm giymek için daha fazla zamana ihtiyaç duyan ve bu arada kaçmadıklarından emin olmak için bu süreyi hücre hapsinin en ağırlaştırılmış hâlinde geçirmeye mahkûm edilen yüksek rütbeli suçlular. Tutuklularla ilgilenmek yorucu, zahmetli ve verimsiz bir işti, büyükbabası bundan hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı. Kamran'ı hep suçluların icabına hızla bakmaya teşvik etmişti; hüküm verildikten sonra ceza infaz edilir ve hapishaneler boşaltılırdı. Sonuç olarak mahkûmlar asla çok uzun süre zindanda tutulmaz, en kötülerinin kellesi çok geçmeden alınırdı.

Kule hapishanelerini yıllardır kullanmamışlardı.

Oldukça sağlam bir kalbe sahip olan Kamran bile böylesi bir kaderi düşününce içten içe sarsıldı. Kâhinlerin onu bu deneyimle nasıl *sınamak* istediklerini bilemiyordu ve böylesi bir zulmü hak etmek için neler yaptığını hayal bile edemiyordu. Orada, iğrenç yeni evinin eşiğinde, gerçekten dehşet verici bir an boyunca asılı kaldı. Ayın ve yıldızların parıltısı dışında içerisi zifiri karanlıktı, çünkü kulenin tek bir tepe penceresi vardı ve bu da başının en az yirmi metre yukarısında yer alıyordu. Bu odayı hangi leşlerle paylaşmak zorunda kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve buradan sadece başının gövdesinden ayrılması için çıkabileceğini hayal etmek midesini altüst ediyordu.

Aklının içinde vahşi bir korku uyandı.

Bu berbat yer onun cesaretini nasıl kanıtlayacaktı? O anda tek bir kelime bile söyleyebilseydi, merhamet dilenirdi. *Neden*? diye

bağırmak istedi. *Bunu neden yapıyorsunuz? Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım?*

Heyhat.

Kamran'ın bu zulmü sindirmesi için bir dakikadan fazla zamanı olmamıştı ki bedeni hücreye taşındı, kapı arkasından çarpılarak kapatıldı ve Kamran en sonunda, hoyratça serbest bırakıldı.

İçler acısı bir haykırışla buz gibi taş zemine devrildi.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ ALTI

پلست و شش

CYRUS HÂLÂ ONA TUTUNUYORDU, yanağını göğsüne iyice yapıştırmıştı, ama onları taşıma çabası enerjisinin son zerrelerini de tüketmişe benziyordu, çünkü bir kez daha uykuya dalmıştı. Kıpırdamıyor, tek kelime etmiyordu ve Alize onun derin ve düzenli nefes alış verişlerini teninde hissedebiliyordu.

Ondan çok yavaşça, santim santim uzaklaştı, birbirlerine dolanmış kollarıyla bacaklarını dikkatlice çözdü. Cyrus ilk başta direndi, itiraz dolu, anlaşılmaz sesler çıkardı, ama çok geçmeden, uykusunda kaşlarını çatsa bile kollarının boş kalmasına razı oldu. Alize onun hafifçe kıpırdanarak rahat etmeye çalışmasını izledi ve Cyrus'ın eli çok geçmeden, tıpkı onun bacağına yaptığı gibi, yastığın ipekli kılıfının içine doğru kaydı.

Alize rahatlayarak nefesini bıraktı.

Belki de aşırı gerilmiş sinirleri nihayet toparlanabilirdi. Saraya sağ salim dönmüşlerdi, Cyrus yatağındaydı, onu öpme tehlikesi ortadan kalkmış gibiydi ve şimdi Alize'nin tek yapması gereken buradan gizlice çıkıp kendi odasına sıvışmaktı ki bunu söylemesi yapmasından çok daha kolaydı çünkü bu saray devasaydı ve korkunç derecede baş döndürücüydü. Alize kendi odalarının onunkine göre nerede yer aldığını bilmiyordu ama diğer her şeyle karşılaştırıldığında bu, çözülmesi yeterince basit bir sorun gibi görünüyordu. Öncelikle Cyrus'ın odasından fark edilmeden nasıl çıkacağını bulması, sonra da hiç şüphesiz Alize'nin oğlunu öldürme konusunda ne durumda olduğunu bilmek isteyecek Serra'yla burun buruna gelmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Alize tüm bunları başarabilirse, sadece birkaç meraklı ve dedikoducu hiz-

metçiye kendi odasının nerede olduğunu sorması gerekecekti, bu arada aralarındaki acemilerin ne onun kim olduğunu, ne de eteğindeki kan lekesini soruşturmayacaklarını umuyordu.

Gayet basit.

Alize sessiz bir iniltiyle yataktan gizlice indi, ama sonra Cyrus'a bir bakış atarak duraksadı.

Cyrus'ın bu geceki sarhoş hareketlerinin ilişkilerindeki ciddi bir değişimin göstergesi olduğunu düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Cyrus daha birkaç saat önce ondan *nefret ettiğini* açıkça belirtmiş, *nosta* da bunu doğrulamıştı. Bazı isteksiz ve şaşırtıcı dostluk anları yaşamışlardı ama aralarındaki anlaşmanın cinayetle sonuçlanacağı düşünüldüğünde, bunun böylesine tutkulu bir nefret duygusunu silip atmaya yeteceğini sanmıyordu.

Yine de Alize, birçok itirazına rağmen, Cyrus'ın gayet *farkında* olduğunu inkâr edemeyecek kadar mantıklıydı; vücutları arasında şaşırtıcı, manyetik bir çekim hissettiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Yine de bu, ona güvendiği anlamına gelmiyordu.

Ve şu anda onun için korkuyordu.

İki saat boyunca şeytan onu cehennemin yedi katından geçirmişti ve görünüşe göre bu ilk seferi de değildi. Alize bunun son olacağından da şüpheliydi. Alize, Cyrus için duyduğu endişenin İblis'in dikkatini çektiğini bilse de, bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığını düşünüyordu; Alize zaten harekete geçmiş olan bir şeyi tersine çevirmeye çalışıyormuş gibi yapmanın bir faydasını göremiyordu, şeytan aptal değildi. Alize asla onu aksini düşünmeye ikna edecek kadar inandırıcı olamazdı. Alize *önemsiyordu*. Damarlarında buz dolaşıyordu, evet, ama bu onun kalbini asla soğutmamıştı. Alize oracıkta oturmuş ve Cyrus'ın ıstırabına tanıklık etmişti. Onun için ağlamıştı.

Ve şimdi, şeytanın entrikaları ne olursa olsun, aklını bulandıran kralla aralarındaki anlaşılmaz durum ne olursa olsun, Alize onun hırpalanmış, mahvolmuş bedenini merhamet göstermeden geride bırakamayacak kadar yufka yürekliydi.

İç çekerek yatağın onun yattığı tarafına doğru yürüdü, Cyrus'ın

yüzündeki gergin ifadeyi, giysilerini kaplayan kurumuş kanı inceledi. Cyrus hâlâ çizmelerini, kılıç kemerini ve kapkara paltosunu giyiyordu. Alize onun bacağına bütün ağırlığıyla dayanan, kınına sokulmuş bir kılıcın parıltısını gördü ve Cyrus'ın fena hâlde rahatsız olduğunu anladı. Yüzünde daha önce uykunun verdiği yumuşaklık kaybolmuştu, Alize ondan uzaklaştığından beri huysuzlaşmıştı ve omuzları o derin uykudayken bile gergindi.

Alize gözlerini kapattığında onu hâlâ kanlar içinde görüyordu.

Onun ağladığını duyabiliyordu.

Bir elini yavaşça şık ve siyah çizmenin ön kısmında gezdirdi, pürüzsüz meşinin her santiminde üreticinin usta işçiliği görülebiliyordu. Dikkatli hareketlerle Cyrus'ın koyu renk pantolonunun paçasını yukarı doğru çekiştirdi ve bakır rengi kıllarla bezenmiş sıcak, altın rengi tenini ortaya çıkardı. Gözlerini üstündeki tokaya odaklayarak çizmeyi kolayca çözdü, sonra da adamın siyah çoraplı ayağından kaydırarak çıkardı. Alize ağır çizmeyi eline alıp inceledi; yere bırakırken bile saatler süren zorlu işçiliğin kanıtı olan özenli, eşit dikişlere hayran kalmaktan kendini alamadı. İşlemi Cyrus'ın diğer ayağı için bir kez daha tekrarladı ve bitirdikten sonra çizmeleri özenle duvarın dibine bıraktı.

Sonra Cyrus'ın kollarından birini yastığının altından usulca çekip çıkardı ve yavaşça ceketinin kolundan kurtardı. Diğer kolunda da aynısını tekrarlamayı umarak onu öbür yanına döndürmeye niyetlenmişti ki Cyrus aniden sarsıldı. Şiddetli bir nefes aldı ve yaylı bir çocuk oyuncağı gibi doğruldu, tıpkı çiçek tarlasında olduğu gibi irkildi. Ama Alize bu sefer ne bekleyeceğini biliyordu. Onun gerçekten uyanık olmadığını biliyordu ve onunla gelip geçici sohbetlere girmekten kaçınacaktı.

Cyrus'ın, bu olanların çoğunu hatırlayacağından şüpheliydi.

"Alize." Cyrus mahmur gözlerini kırpıştırdı ve kızarmış, cam gibi gözleriyle onu inceledi. "Beni neden terk ettin?" diye sorduğunda sesinde bir çaresizlik vardı.

Sözleri Alize'nin kalbine saplanmış bir kurşun gibiydi.

Alize bu acı verici hissi zorlukla bir kenara itti, içinde kışkırttığı

şeyin bir hayaletin işi olduğunu biliyordu. Cyrus'ın baskılanmamış bir versiyonunun bu kadar duygusal ya da sevecen olmasını asla beklemezdi ama öyleyse, aslında neyle uğraştığını ya da Cyrus'ın tam olarak neler yaşadığını da bilmiyordu.

Artık her ne ise, *bu* gerçek Cyrus değildi.

"Bana yardım eder misin?" dedi onun yerine. "Paltonu çıkarmaya çalışıyordum."

Cyrus hiçbir şey söylemedi, sadece ona, sonra da ceketinden kısmen kurtulmuş olan vücuduna baktı. Çocuksu, keskin hareketlerle ceketin geri kalanını çıkardı, ardından giysiyi gönülsüzce kendinden uzaklaştırdı. Ceket bir sürünme sesiyle kayarak yere düştü.

Alize ceketi hemen kollarına aldı, ağırlığı karşısında şaşırdı ve yakındaki bir sandalyenin arkasına dikkatlice serdi. Arkasını döndüğü anda da Cyrus'ın gömleğini üstünden sökercesine çıkardığını gördü.

Kış vakti düşmüş çiy misali donakaldı.

Cyrus koyu renk gömleği başının üzerine kadar çekmişti, çıplak gövdesi aniden, şok edici bir şekilde ortaya çıkarken yüzü ortadan kaybolmuştu ve ona nasıl gözlerini diktiğinin farkında olmayan Alize, kendi nefes alışının düzensiz sesini duyana kadar yerinden kıpırdamadı. Tanrım.

Cyrus *güçlüydü.*

Onun soyunmuş görüntüsünü başka nasıl tarif edeceğini bilmiyordu. Adam gerindikçe hareket eden kaslarını, gövdesinden aşağıya doğru kıvrılarak inen gergin vücut hatlarını nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu. Cyrus hafif ışıkta parlıyordu, gölgeler onu öylesine müthiş bir esere dönüştürüyordu ki ona dokunmak, elinin altında onun nasıl bir his vereceğini görmek için duyduğu ani ve aptalca arzu onu tedirgin etti.

Cyrus ona aldırış etmedi.

Gömleği başının üstünden çekip attı, bu arada saçları dağıldı. Giysiyi düştüğü yere bıraktı, akıbetini umursamıyormuş gibiydi. O hareket ederken Alize onu şaşkınlıkla izledi, kılıç kemerini çözerken kollarının hareketleri dikkatini çekti, vücudunda esneyen kas-

ların gerginliğine, en ufak hareketlerinin bile ardında dizginlenmiş güce hayret etti. Cyrus kıymetli kılıfı ve silahını bir takırtıyla yere bıraktı ve bir tür trans hâlinde olan Alize bu sesle neredeyse bir adım havaya sıçradı. Ama Cyrus pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında boğuk bir çığlıkla hızla arkasına döndü ve elleriyle yüzünü olduğu gibi kapattı.

Ah, kendinden utanıyordu.

Ahlaksız bir sapık gibi küstahça ona gözlerini dikmişti, kalbi bir sinekkuşunun kanatları misali o kadar hızlı çarpıyordu ki kendini hasta hissediyordu. Tanrı aşkına, kendini kaybetmişti. O ahlaksız bir sapık *değildi*. Kara büyünün etkisi altındaki erkeklerin çıplak bedenlerine gözlerini dikip *bakmazdı*.

Onun "Alize?" dediğini duydu.

Alize sesine hâkim olmak için çabaladı, ama arkasını dönmedi. "Evet?"

"*Alize*," dedi Cyrus yine, sesinde bu kez hafif bir azar vardı.

Alize titrek bir sesle, "Sen," dedi, "giyinik misin?"

Cyrus'ın hafif, gümbürdeyen kahkahasını duydu. "Evet."

Alize dehşet içinde, ağır çekimde arkasını döndü. Onu hâlâ oturur vaziyette buldu ama battaniyeyi vücudunun alt kısmına çektiğini görünce son derece rahatladı.

"Merhaba," diye fısıldadı, aptalın teki gibi onu selamlamak için elini kaldırdı.

Cyrus buna karşılık olarak ona bakmakla yetindi, ona apaçık bir arzuyla bakıyor, onu izledikçe gözleri kararıyordu, sanki onu yutmak istiyormuş gibiydi. Gözleri kızın yüzünü ve vücudunu taradı, ta ki Alize içinde sıvı bir sıcaklık hissedene, midesi gerginlikle büzülene dek. Geriye doğru sarsak bir adım attı.

Cyrus sertçe, "Buraya gel," dedi.

"Hayır," dedi Alize, başını iki yana salladı. "Yapamam, ben... Cyrus, çok yorgunsun."

Cyrus nefes aldıkça göğsünün kabarmasını, buna karşı koysa bile gözlerinin kapanmasını izledi. "Seni istiyorum," dedi, o tanıdık, ani tavırla zayıf düştü. "Yanımda."

Alize, "Geri geleceğim," diye yalan söyledi, kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Ben dönene kadar burada dinlen."

Cyrus boynunu çevirdi, iç çekerken gergin kaslarını esnetti. Birkaç santim aşağı eğildi, başı yastığına çok yakındı. Kirpikleri titreşirken, bitkinliği yenilmezliğini kanıtlarken bile, "Alize," diye fısıldadı. "Bana yalan söyleme."

Alize hiçbir şey söylemedi, buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ellerini sıkıca karnına bastırdı, içinin alabildiğine kördüğüm olduğunu hissetti.

Cyrus'ın ağır bedeni en sonunda, yavaşça batan tortu misali, yorgunluğa yenik düştü. Hafif bir hışırtıyla çarşafa doğru kaydı, başı yumuşak yastığına çarptı. Battaniyeyi omuzlarının üzerine çekmek için yorgun kollarını kaldırmadı, ama Alize bu noktada ondan uzaklaştı, çünkü gerçek şuydu ki Cyrus gömleğini çıkardığı anda daha fazlasını göğüsleyecek gücü kalmamıştı.

Yutkundu.

Öldürmesi gereken bir adama böylesi bir çekim duyması doğru değildi. Cyrus'ın neler yaptığına dair en ufak bir fikri de yoktu zaten. Aklını kaçırmıştı, sağduyusu tehlikeli bir şey tarafından köreltilmişti. Eğer Alize'ye neler anlattığı hakkında en ufak bir fikri olsaydı, onun yanında nasıl davrandığı hakkında en ufak bir fikri olsaydı...

Tam o sırada kapıya sertçe vuruldu.

Alize çığlığını bastırdı, kalbi umutsuzca çarpmaya devam ediyordu. İçeri girmek için izin isteyen bir hizmetçinin hafif seslenişini duydu ve çaresizce Cyrus'a baktı, yerinden kımıldamıyordu.

Hizmetçi tekrar seslendi.

Alize bundan sonra neler olacağını biliyordu. Kendi de o snoda *olmuştu*. Akşam vakti, ev sakinlerinin akşam yemeği için alt katta olmaları beklenen kısa bir zaman aralığında, bir hizmetçi odaya girerek ateşi yakar, çarşafları değiştirir ve küçük işlerle ilgilenirdi. İçeriye girmesi için üç kez izin istemesi ve sessizliği eşiği aşmak için üstü kapalı bir izin olarak kabul etmeden önce her seferinde bir yanıt beklemesi gerekiyordu.

Kapı bir kez daha çalınırsa, snoda odaya girecekti.

Yatağında soyunmuş yatan kralı gördüğünde hizmetçinin kalp krizi geçireceği –ve işi için fena hâlde endişeleneceği– kesin gibiydi ama Alize, *snoda*nın bu odaya ulaşmasının en az bir iki dakika süreceğinin de farkındaydı, çünkü hükümdar olarak Cyrus muhtemelen kalenin en büyük ve en şatafatlı kanadında yaşıyordu. Yatak odasıyla giriş arasında en azından birkaç büyük oda olmalıydı.

Bu da saklanmak için *kıl payı* yeterli zaman bulabileceği anlamına geliyordu.

Çılgınca etrafına bakındı.

Melekler aşkına, eğer kralın yatak odasında olduğu görülürse –hatta onun odalarının *herhangi birinde* olduğu görülürse– bu skandalın tüm imparatorluğa daha bir saat geçmeden olduğu gibi yayılacağına şüphe yoktu. Ya onunla evlenmesi beklenecek ya da fahişelikle itham edilecekti; her iki durumun etkisi de hayatını fena hâlde altüst edecekti.

Alize bu akşamüstü dersini almıştı: Bu sarayda çalışan Cinler vardı ve onun hakkında haber yaymaya hazır ve hevesliydiler, aynı zamanda Alize görünmezliğine de bel bağlayamazdı, çünkü bu çabalar sadece Kil gözler üzerinde işe yarıyordu. Belki de Cyrus'ın soyunma odasını bulursa, onun dolabına saklanabilirdi.

Ama bir an sonra kapının açıldığını duyduğunda zihni boşalıverdi. Koridorda fırlayıp bulabildiği ilk kapıyı hızla açtı.

YİRMİ YEDİ

بیست و هفت

GECENİN SOĞUĞU DONDURUCUYDU.

Kamran ayağa kalkıp pelerinini silkeledi, böylesine güçsüz kaldıktan sonra kendini toparlaması biraz zaman aldı ve daha birkaç saniye geçmeden titremeye başladı. Ayakların altındaki taş zemin yer yer buz tutmuş, yağan yağmurun ardından kırağı düşmüştü. Sessizlik, cırcırböceklerinin ısrarlı cırıltılarıyla bozuluyor ve bir avcı baykuşun ötüşüyle arada bir dağılıyordu, korkunç rüzgârlar uğulduyor ve kulenin tavan penceresini dövüyordu, rüzgâr dar açıklıktan nasıl geçeceğini bilmiyordu.

Kamran yukarı baktı.

Bu küçük, uzak pencerenin, bu korkunç yerde hem bir lütuf hem de bir zulüm olduğunun farkına varmıştı, çünkü gündüzleri hoş bir ışık sağladığına şüphe yokken, aynı zamanda mahkûmunu geceleri hava koşullarına maruz bırakıyordu ve Kamran'a bir kez daha zevk ve işkencenin genellikle aynı darbeyle vurulduğunu kanıtlıyordu.

Bu ona Alize'yi düşündürdü.

O anda onu düşünmemek, hayatı hâlini alan trajik hikâyenin temel taşını hatırlamamak imkânsızdı. İçinde daha önce hiç yaşamadığı duyguları uyandıran, gözlerini mümkün olduğunu bile bilmediği bir tür görkemli deliliğe açan ve sonra, sevecen bir gülümsemeyle tüm dünyasını narince ikiye ayıran Alize.

Tozlardan yükselmiş, bir esintiyle can bulmuş ve neredeyse bir asır boyunca dünyanın en büyük imparatorluğunu yönetmiş bir kralın düşüşünü müjdelerken ardında güzel kokulu çiçeklerden bir iz bırakmıştı. Asıl şaşılacak olan, bunu nasıl başardığıydı. Parmağını bile kıpırdatmadan, sesini bile yükseltmeden...

Alize sadece dimdik durmuş ve Kamran'ın dünyası yerle bir olmuştu.

Konuşmuş ve Kâhinler katledilmiş, olduğu yerde dönmüş ve büyükbabası öldürülmüş, gülmüş ve Kamran'ın vücudunun şekli bozulmuş, nefes almış ve Kamran'ın annesi kayıplara karışmış, iç çekmiş ve teyzesi artık onunla konuşmaz olmuş, *gitmiş* ve Kamran'ın kendi halkı ona düşman olmuştu. Kamran onun adını göğsüne bir kurşun yemiş gibi hissetmeden duyamıyordu bile.

O anda bile, onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Büyük bir çabayla zihnini ondan arındırmak için kendini zorladı ve midesi bulandığında, onu saran buz gibi soğuk havaya sessiz bir minnet duydu, çünkü bu dayanılmaz bir nimetti: Bu soğuk, Kamran'ın iğrenç hücresinin pis kokusu içinde nefes alabilmesinin muhtemelen yegâne nedeniydi. Yerinden kımıldamaya bile korkuyordu, çünkü ayağı daha bir saniye önce, sadece bir ölü hayvan yığını olabilecek yumuşak bir öbeğe değmişti. Aralarındaki tüylülere bir açıklama getiremiyordu, ama leşleri bu zemini kaplayan daha kürklü hayvanlar hiç şüphesiz tavan penceresinin kenarından düşerek ölmüşlerdi. Gün doğduğunda çürümeye yüz tutmuş mahkûmlar hakkında daha fazla şey öğrenebileceğini düşündü; o zamana kadar elinde sadece hayal gücünün laneti kalmıştı, çünkü hayal gücü ona önündeki günlerinin korkunç bir resmini çiziyordu.

Yine de içinde umudun bir zerresi yok denemezdi.

Kâhinler onu kuleye kilitlemeden önce her nedense silahlarına el koymamışlardı ve Kamran gün ışığında hançerlerini kullanarak taş duvarı tırmanıp tırmanamayacağını merak etti; belki de hançerleri tuğlaların arasına parça parça sokabilir, o dimdik yokuşta dikkatlice tırmanabilirdi. Bu onun vücuduna dayanılmaz bir yük bindirecekti, bunu yapabileceğinden emin değildi ama kaçabilmenin ihtimali bile ciğerlerine genişlemeleri için gereken santimi kazandırdı ve Kamran sonunda nefes alabildi.

Bu vahşi kış gecesinde hayatta kalabilirse, bunun üstesinden gelebilirdi. Gerekirse bu kuleyi tuzla buz edecekti, burada çürü-

meye terk edilmeyecekti, bu çukurdan haksız bir infaza sürüklenmeyecekti.

Kendi kendine *yemin etti.*

Ve sonra, o anki başarısızlığının ağırlığını omuzlarken, Hazan'ın pes etmeden önce bu gece rıhtımda onu ne kadar bekleyeceğini merak etti. Kimsenin nereye gittiğini fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Ve o anda, bu kasvetli düşünceye dalmışken, birdenbire onları duyar gibi oldu.

Bir şeyler duydu en azından.

Etrafındaki dünyanın sesleri kafa karıştırıcı, sinir bozucu bir dönüşümle boğuklaştı, çok geçmeden kafasının içi kademeli ve durağan nöbetler ve ani tepkiler hâlinde yükselen bir hışırtıyla doldu. Bu seslerin ve titreşimlerin çağıltısı yoktan var olmuş gibiydi, ürkütücü karanlıkta sinirlerini bozuyordu. Bu beyaz gürültü, kafasının içinde soğuk parmaklarını gezdiren, cildini bedeninden ayırmak istemesine neden olan fısıltılara dönüştü, yumuşak titreyişler giderek şiddetlendi, biçimsiz ve anlamsız bir hışırtıdan kulak zarlarında tantanalar koparan, güçlü bir yankıyla ona saldıran, aynı anda hem bağıran, hem de duyulmak için debelenen bir ses sağanağı hâlini aldı.

Kamran ellerini kulaklarına kapattı ve kafası patlarken sertçe tek dizinin üzerine düştü.

"Asilzadelerin onun tahta geçme hakkını yeniden gözden geçirdiğine dair bir fikriniz var mı? Ne kadar zalimce... Ve büyükbabası henüz öldürülmüşken—"

"Bilmiyorum, hanımefendi, büyükbabası pek iyi biri değildi."

"Ah, ben sadece onun için tüm bu ifşaatlarla başa çıkmanın zor olacağını kastetmiştim."

"Nerede o? Onun nerede olduğunu bildiğinizi biliyorum ve bana söylemenizi talep ediyorum."

"Siz serserilere yardım ettiğime inanamıyorum. Saatler önce evde olmam gerekiyordu—"

"Kamran, seni aptal. Başını bu kez nasıl bir belaya soktun? Benimle gel bakalım tatlım, bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Onu orada öylece bırakamazsınız! Omid, sonra ne tarafa döndüklerini hatırlıyor musun?"

"Kralın odalarını çoktan aradım! Bulamadım!"

"En azından o korkunç kâhya artık yanımızda değil."

"Evet hanımefendi, onları yukarı kadar takip ettim—"

"Seni görmediler mi? Bunu nasıl başardın?"

"Uzun zaman efendim, sokak çocuğu olmak göz önünde kaybolmayı öğrenmek demektir ve ben—"

"Hazan!"

"Ah, çok şükür buradasın!"

"Onu neden koruyorsunuz? Onu nereye götürdünüz? Neden bile bile bu imparatorluğun geleceğini tehlikeye atıyorsunuz?"

"Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz? Ve sen... Sen eczacı değil misin?"

"Pelerininiz bu gece çok ağır, efendim."

"Evet, ben bir eczacıyım. *Sen* de kimsin?"

"Prensi kurtarıyorum!"

"Tahtın kontrolünü ele almak benim görevim! Bana onun nerede olduğunu söylemek zorundasınız! Bu benim hakkım! Benim—"

"Ceplerini boşaltmalısın, çocuğum ve yükünden arınmalısın."

"Onunla ne yaptın? *Nereye koydun?*"

"Ceplerini boşalt, çocuğum."

"Boşalt."

"Ceplerini boşalt."

"HEMEN ŞİMDİ!"

Neredeyse kafasını koparacak kadar yükselen, ıslık çalan bir feryatla bu sesler aniden zihninden sökülüp atıldı, geride sadece kulak zarlarını patlatacak kadar güçlü bir çığlık kaldı. Kamran şimdi iki dizinin üzerine çökmüştü, göğsü kabarırken acı dolu çığlığını bastırıyordu, başı ağrıyordu ve etrafındaki dünyanın sesleri yavaş yavaş yeniden oluşurken kulakları acıyla çınlıyordu. Çok geçmeden cırcırböceklerinin seslerini, bir gecekuşunun ötüşünü, rüzgârın bir ölü yaprak yığınını ayaklarına doğru sürüklemesinin hışırtılarını duydu. Yine de gücünü yeniden kazanmak için bocaladı. Bu garip

olayın ardından Kamran titriyor, kollarıyla bacakları sarsılıyordu. Kulağında beklenmedik bir nemin sıcaklığını hissetti ve incelemek için titrek elini kaldırdığında parmaklarına kan bulaştı.

Kamran'ın kalbi küt küt atıyordu.

Az önce neler olduğunu anlamamıştı, ama bilinci en olası teori gibi görünen cevabı toparlayabilecek kadar açıktı: Bu deneyim ancak büyü kullanılarak yaratılmış olabilirdi, bu da Kâhinlerin onunla iletişim kurmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Ceplerini boşalt.

Bu gizemli kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ceplerinde biraz altından, Alize'nin kitabından ve zincir zırh maskesinden başka bir şey yoktu ve son baktığında bunların hiçbiri, şu anda sahip olmayı gerçekten istediği tek eşya olan bir balyoz değildi.

Yine de böyle doğrudan bir emri görmezden gelemeyecek kadar meraklanmıştı ve üstünü başını beceriksizce yokladı, başı dönerken bile donmuş parmakları beceriksizce aranarak ceplerini boşalttı. Olağan şüphelilerin hepsi buradaydı, hepsi hesaba katılmıştı ve başka hiçbir şey yoktu.

Kamran'ın elleri, pelerininin iç cebinde tanımadığı bir şeyin şeklini hissedince durdu.

Kamran çok dikkatlice, bulanık görüşünü temizlemek için gözlerini kırpıştırarak cebinden küçük, dikdörtgen şeklinde bir paket çıkardı. Kahverengi kâğıda sarılmış, basit bir kırmızı sicimle bağlanmış ince bir kutuydu bu. Hediyeyi hemen tanıdı, önemi ona müthiş bir darbe vurdu. O ânı kavrayışı gerçekten de o kadar güçlü, o kadar şiddetli bir şekilde tedirgin ediciydi ki duygulanarak gözlerinin yanmaya başladığını hissetti.

Merhum Kâhinler bunu ona günler önce vermişlerdi.

Onlar katledilmeden önce, evi istila edilmeden önce, büyükbabası öldürülmeden önce, Alize'nin satenden farksız tenini hiç tanımadan önce. Kraliyet Meydanı'na gelme sebebi bu paketti. Setar'a döneceğini hiç bildirmemiş olmasına rağmen Kâhinler o gün onu ziyarete çağırmışlardı. Kamran, kaçınılmaz olarak sokakları dolduracak kalabalıktan sıyrılmak için erkenden uyanmıştı ve

bir hizmetçi kızı öldürmek üzere olan, yetişkin bir adam olduğunu düşündüğü şeyi görüp donakaldığında Kâhinler Meydanı'na doğru ilerliyordu.

Bu an.

Bu olay tüm hayatının akışını değiştirmişti.

Daha sonra, kargaşanın durulmasının ve Kâhinlerin sokak çocuğuna sahip çıkmak için onu yanlarına almalarının ardından Kamran nihayet ziyaret borcu olduğu rahip ve rahibeleri görmeye gitmişti. Oradayken çocuğu kontrol etmişti ama Kamran, Omid'le yaptığı sinir bozucu görüşmenin sonucuna öylesine dalmıştı ki kapıdan çıkarken Kâhinlerin eline tutuşturduğu hediyeye pek dikkat etmemişti. O zamana kadar hem Kâhinlerden, hem de halktan arada bir küçük hediyeler almaya alışmış olan prens, paketi daha sonra, daha sakin bir anda açmak niyetiyle pelerininin cebine sokmakla yetinmişti.

Paket o zamandan beri cebinde duruyordu.

Şimdi titreyen elleriyle ona bakıyordu, ama ambalajını açmakta daha fazla gecikmedi. Paketi çıldırmış bir adam gibi yırtarak açtı, kâğıt parçalarını pis zemine fırlattı ve basit bir ahşap kutunun narin kapağını dikkatle kaldırdı. Bir anda bir kâğıt parçası uçuştu ve Kamran kâğıdı kana bulanmamış eliyle yakaladı. Sonra kalbi göğsünde çarparak kutunun içine baktı ve keten bir yatağın içinde duran tek bir siyah tüy buldu.

İlk başta bunun ne olduğunu anlamadı.

Kâğıdı açmak için debelendi ve hemen ay ışığına tuttu, çok uzaklardan gelen parıltıda bu kâğıt parçasının çok daha büyük bir belgenin sadece bir kısmı olduğunu anlayabildi. Kenarları yırtılmış küçük bir kâğıt parçasıydı bu ve soluk yüzünün üzerinde büyükbabasının düzgün, özenli el yazısı vardı.

Şöyle diyordu:

bu tüyü sadece başka umut kalmamış gibi göründüğünde, badireler aşılmaz ve ümit etmek imkânsız gibi geldiğinde kullanması için torunuma bırakıyorum. Bunu sadece kendi kanına değdirmesi yeterli olacak ve Simurg onun için gelecek, tıpkı bir zamanlar bana geldiği gibi. Ayrıca ona benim

Mesaj o noktada kesildi ve Kamran'ın kalp atışları gerçekten korkutucu bir şekilde hızlandı, aniden kendi nefeslerinden başka bir şey duyamaz oldu, sert sesler kulaklarının arasında yankılanıyordu, etrafındaki dünya parçalanıp yeniden birleşiyormuş, dağılıp yeniden canlanıyormuş gibi görünürken zihni karmakarışıktı.

Yine de tereddüt etmedi.

Kamran, tüyü kan bulaşmış eline bastırdı ve korku dolu, titrek bir nefesle avucunu kapattı.

BAŞLANGIÇTA

در آغاز

BİR GECE DOĞDU
bir kralın oğlu
Kırıldı pencereler
yağmurlar sel oldu

Neşe doldu kraliçe
Kral koştu içeri
Oğluna baktı
gözleri fal taşı gibi

bebeğin saçları vardı
rengi süt gibi apak
Bedeni sağlıklıydı
ipek kadar yumuşak

Yine de dondu baba
Baktı öylece ona
kirpiklerinin beyazına
ve ak düşmüş saçlarına

Yaşlı bir adam doğurdun sen
diyebildi sadece
Bu çocuk lanetli
ve onu çekip aldı öylece

Ve anne ağladı
Bebek de onun gibi
Ağladıkça ağladı
tıpkı bebekler gibi

İtirazlar, haykırışlar
o berbat bir kraldı
bağladı bebeği sırtına
ve korkunç bir şey yaptı
Tırmandı bir dağa
uyuşuyordu kolları
Bir uçurumun tepesinde
bebeği ölmeye bıraktı

Ve rüzgârlar haykırdı
çocuk da onlar gibi
Haykırdıkça haykırdı
tıpkı çocuklar gibi

baba kötü kalpliyse
ve aptallık hükmederse
vesvese galip gelirse
ve zekâ sönüp giderse

Tepelerden bir yaratık izledi
hoşuna gitmedi duydukları
Simurg, Simurg,
görkemli kuşun adıydı

Şefkatinin yoktu eşi
büyüsü benzersizdi
Aldı çocuğu uçurumdan
kendi oğlu gibi yetiştirdi

Dört yavru kuşun yanında
oğlan yuvada serpildi
mutluydu, seviliyordu
ve kutsandığını bildi

Uyardı onu bir gün
dönmesi gerekecek diye
bilmediği bir hayata
öğrenmediği bir göreve
Hiçe saydı uyarıyı
ama Simurg ısrar etti
Yazılmıştı kaderi
buna direnilemezdi

Bir gün haber ulaştı
bir kadın ağlıyor hâlâ
Bir imparatorluk çöküşte
babası ölümün avucunda

Simurg ona giysiler getirdi
hiç sevinmeden giydi
saraya geri dönmek için
çocukken bilmediği

Son vedasını etti
bir sızıyla kalbinde
başından beri sevdiği
kendi seçtiği aileye

Ve sonra oturdu
annesinin sırtına
ve gökleri yarıp geçti
sağır eden bir fırtına

Uçuşa geçtiğinde
renkler infilak etti
Bir ışık sağanağıyla
sarayın önüne indi

Kimse unutmayacaktı
Zal'ın döndüğü ânı
Aydınlanan dünyayı
babasının nasıl yandığını
Hep hakkı olan yerde
Zal tahtı ele geçirdi
Ama asla unutmayacaktı
gerçek annesinin ismini

YİRMİ SEKİZ

بیست و هشت

ALİZE NEFES ALMAMAYA ÇALIŞIYORDU. Ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Panik içinde sadece en yakın kapıyı çekip açmakla kalmamış, kapıyı yanlışlıkla *kırmış*, hiç hesaba katmadığı kahrolasıca doğaüstü gücüyle kilidi parçalamıştı. Üç ağır sürgü kapının sağlam çerçevesini kırıp geçmişti ve şimdi lanet olasıca kapı kilitlenmiyordu, Alize'nin paniği daha da arttı ve gerçek Cyrus'ın uyandığında verdiği sözden döneceğinden ve mahremiyetine yaptığı bu iğrenç saldırı yüzünden onu gerçekten öldüreceğinden korktu.

Tüm ağırlığıyla kırık kapıya yığıldı ve sağlam paneli kapalı tutarken nefeslenmeye çalıştı. En azından şimdilik güvendeydi, çünkü Alize hizmetçinin genellikle kilitli olan bir odanın içine başını sokmaması gerektiğini bildiğini sanıyordu. Yine de zihni hızla çalışıyordu; Cyrus'ın kendi özel dairelerinde sürgülü bir oda bulundurduğunu fark edecek zamanı bile olmamıştı ki odanın konforlu tasarımını görüp afalladı.

Cyrus'ın kişisel zevkleri hakkında hiçbir fikir oluşturmadığının ancak o anda etrafına bakarken farkına vardı. Siyahtan başka bir şey giymiyordu, Alize onun renklere ya da rahatlığa ilgi duyduğunu hiç düşünmemişti ve böylesine güzel döşenmiş bir alanı saklı tuttuğunu gördüğünde gafil avlanmıştı. O anda zeminine mavinin canlı tonlarıyla işlenmiş, son derece ince işlemeli bir halı döşeli, ama alabildiğine yıpranmış görünen bir oturma odasında duruyordu. Oda rahat ve eski koltuklarla kaplıydı, zeminden tavana yükselen raflar eski püskü kitaplarla ağzına kadar doluydu ve önünde kâğıt istifleriyle, mürekkep hokkalarıyla ve her biri özenle

etiketlenmiş kristalize taş örneklerinin parıldadığı türlü fanuslarla dolu devasa, yıpranmış bir masanın durduğu muazzam bir şömineyle döşenmişti.

Bakacak o kadar çok şey vardı ki gözlerini nereye yönlendireceğini bilemiyordu. Etrafına bakındıkça sinirleri giderek yatışıyor, bir yandan da odanın ona gizli bir çıkış, bir dolap, hatta erişilebilir bir pencere sunması için dua ediyordu.

Bunun yerine her yerde Cyrus'ın burada yaşadığına dair deliller gördü.

Boş bir çay fincanı, yarısı yenmiş bir kayısı ve üzerinde bir kitap ayracı bulunan deri ciltli ince bir kitap, tozlu bir sehpanın üstünde yanyanaydılar, özenle ve düzgünce yazılmış satırlarla tıka basa doldurulmuş sayfalar sicimle bağlanmış ve solgun kadife koltuklardan birinin üzerine istiflenmişti, tanımadığı arazilerin eskimiş, sararmış haritaları not edilerek duvara iliştirilmişti; kilim desenli yastıklardan oluşan, devrilmek üzereymiş gibi duran bir kule, açılmamış bir sandık yığınının yanında titriyordu. Pırıl pırıl parlayan öküz başlı bir gürz, bir okuma koltuğunun hafifçe yanmış koluna dayanmıştı, şöminenin yanındaki kancalarda koyu renk bir palto ve bir silindir şapka asılıydı, şişe yeşili renginde, kalın kıllı bir saç fırçası, alçak bir masanın üzerinde, bir kutu dolusu uzun saplı kibritin ve büyük bir esans çubuğunun yanında duruyordu ve tek bir kılıç vardı, ışıldıyordu, bakırdan yapılmış ışıldayan kesici ağzı, masanın önündeki sandalyenin yanındaki ahşap zemine saplanmıştı.

Alize o anda, belki de uzun zamandır somut bir şeyi arzuladığından daha fazla, çekmeceleri açmayı, yastıkları kaldırmayı, sayfaları karıştırmayı ve etrafına bakınmayı istedi; gözetlemenin tehlikeli olacağını bilse bile. Yine de, erdemli olduğu için değil, bu kapıdan uzaklaşırsa ardına kadar açılacağı ve bunu riske atamayacağı için kendini tutmayı başardı.

Bir korku çığlığı duydu.

Ah, zavallı hizmetçi Cyrus'ı keşfetmiş olmalıydı. Alize, kız dehşet dolu bir çığlıkla odadan fırlarken snodanın telaşlı ayak sesleri-

ni duydu ve sonra ön kapı duyulabilir bir gıcırtıyla hafifçe kapandığında, kendi taşa dönmüş kalbi yeniden çarpmaya başladı.

O anda kafasına dank etti.

Cyrus'ın kapısını *kırmıştı.*

Buna nasıl bir açıklama getireceğini bilemeyerek bir elini ağzına kapattı. Yaptığının kanıtlarını saklayamazdı, onun gerçeğe inanıp inanmayacağını da bilmiyordu.

Uzaktan bakıldığında, açıkça suçlu görünüyordu.

Kendisi bile durumun nasıl göründüğünü anlayabiliyordu: Ondan şüphe duyanlar, Cyrus'ın gördüğü işkencesinden ve bunu takip eden uyku hâlinden yararlanarak kralı onu özel odalarına getirmesi için kandırdığını, ardından onu yatağa zorladığını ve kilitli bir kapıyı kırıp kişisel eşyalarını karıştırdığını düşüneceklerdi.

Bu Alize'yi oldukça şeytani gösteriyordu.

Dudağını ısırdı. Böyle bir hikâye elbette yalandı, ama *biraz olsun* şeytani olma dürtüsünü inkâr edemezdi, çünkü onun eşyalarını karıştırmayı gerçekten de çok istiyordu. Bu oda gerçek bir harikalar müzesiydi, sadece Cyrus'ın hayatına dair büyüleyici eserlerle değil, aynı zamanda ruh hâlinin ve o anki uğraşlarıyla ilgi alanlarının kanıtlarıyla doluydu. Alize burada cevaplar bulacağından, başka türlü asla çözemeyeceği bir dizi gizemin ipuçlarına kavuşacağından emindi.

Ve sonra irkilerek dolabı gördü.

Başlangıçta bunu nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu, belki de göze pek de güzel görünmediği içindi: Büyüktü, karanlıktı, yıpranmıştı ve şöminenin yanındaki duvara dayalı yerinde tepesine dikilmiş gibiydi. Tuhaflıklarla dolu, bir oturma odasından çok bir eczanede bulunabilecek türden bir dolaptı, her birinde ayrı bir anahtar deliği bulunan çok sayıda küçük kapısı ve çekmecesi vardı.

Merakının cazibesi dişlerini ona geçirdi.

Odanın birkaç santim daha içine girdi, ayakları neredeyse onun izni olmadan sandığa doğru ilerledi. Kırık kapı inleyerek arkasından sessizce açıldı ama hizmetçi gittiği, kanat sessizliğe büründüğü ve Cyrus'ın uyuduğundan emin olduğu için buna aldırış etmedi.

etiketlenmiş kristalize taş örneklerinin parıldadığı türlü fanuslarla dolu devasa, yıpranmış bir masanın durduğu muazzam bir şömineyle döşenmişti.

Bakacak o kadar çok şey vardı ki gözlerini nereye yönlendireceğini bilemiyordu. Etrafına bakındıkça sinirleri giderek yatışıyor, bir yandan da odanın ona gizli bir çıkış, bir dolap, hatta erişilebilir bir pencere sunması için dua ediyordu.

Bunun yerine her yerde Cyrus'ın burada yaşadığına dair deliller gördü.

Boş bir çay fincanı, yarısı yenmiş bir kayısı ve üzerinde bir kitap ayracı bulunan deri ciltli ince bir kitap, tozlu bir sehpanın üstünde yanyanaydılar, özenle ve düzgünce yazılmış satırlarla tıka basa doldurulmuş sayfalar sicimle bağlanmış ve solgun kadife koltuklardan birinin üzerine istiflenmişti, tanımadığı arazilerin eskimiş, sararmış haritaları not edilerek duvara iliştirilmişti; kilim desenli yastıklardan oluşan, devrilmek üzereymiş gibi duran bir kule, açılmamış bir sandık yığınının yanında titriyordu. Pırıl pırıl parlayan öküz başlı bir gürz, bir okuma koltuğunun hafifçe yanmış koluna dayanmıştı, şöminenin yanındaki kancalarda koyu renk bir palto ve bir silindir şapka asılıydı, şişe yeşili renginde, kalın kıllı bir saç fırçası, alçak bir masanın üzerinde, bir kutu dolusu uzun saplı kibritin ve büyük bir esans çubuğunun yanında duruyordu ve tek bir kılıç vardı, ışıldıyordu, bakırdan yapılmış ışıldayan kesici ağzı, masanın önündeki sandalyenin yanındaki ahşap zemine saplanmıştı.

Alize o anda, belki de uzun zamandır somut bir şeyi arzuladığından daha fazla, çekmeceleri açmayı, yastıkları kaldırmayı, sayfaları karıştırmayı ve etrafına bakınmayı istedi; gözetlemenin tehlikeli olacağını bilse bile. Yine de, erdemli olduğu için değil, bu kapıdan uzaklaşırsa ardına kadar açılacağı ve bunu riske atamayacağı için kendini tutmayı başardı.

Bir korku çığlığı duydu.

Ah, zavallı hizmetçi Cyrus'ı keşfetmiş olmalıydı. Alize, kız dehşet dolu bir çığlıkla odadan fırlarken snodanın telaşlı ayak sesleri-

ni duydu ve sonra ön kapı duyulabilir bir gıcırtıyla hafifçe kapandığında, kendi taşa dönmüş kalbi yeniden çarpmaya başladı.

O anda kafasına dank etti.

Cyrus'ın kapısını *kırmıştı.*

Buna nasıl bir açıklama getireceğini bilemeyerek bir elini ağzına kapattı. Yaptığının kanıtlarını saklayamazdı, onun gerçeğe inanıp inanmayacağını da bilmiyordu.

Uzaktan bakıldığında, açıkça suçlu görünüyordu.

Kendisi bile durumun nasıl göründüğünü anlayabiliyordu: Ondan şüphe duyanlar, Cyrus'ın gördüğü işkencesinden ve bunu takip eden uyku hâlinden yararlanarak kralı onu özel odalarına getirmesi için kandırdığını, ardından onu yatağa zorladığını ve kilitli bir kapıyı kırıp kişisel eşyalarını karıştırdığını düşüneceklerdi.

Bu Alize'yi oldukça şeytani gösteriyordu.

Dudağını ısırdı. Böyle bir hikâye elbette yalandı, ama *biraz olsun* şeytani olma dürtüsünü inkâr edemezdi, çünkü onun eşyalarını karıştırmayı gerçekten de çok istiyordu. Bu oda gerçek bir harikalar müzesiydi, sadece Cyrus'ın hayatına dair büyüleyici eserlerle değil, aynı zamanda ruh hâlinin ve o anki uğraşlarıyla ilgi alanlarının kanıtlarıyla doluydu. Alize burada cevaplar bulacağından, başka türlü asla çözemeyeceği bir dizi gizemin ipuçlarına kavuşacağından emindi.

Ve sonra irkilerek dolabı gördü.

Başlangıçta bunu nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu, belki de göze pek de güzel görünmediği içindi: Büyüktü, karanlıktı, yıpranmıştı ve şöminenin yanındaki duvara dayalı yerinde tepesine dikilmiş gibiydi. Tuhaflıklarla dolu, bir oturma odasından çok bir eczanede bulunabilecek türden bir dolaptı, her birinde ayrı bir anahtar deliği bulunan çok sayıda küçük kapısı ve çekmecesi vardı.

Merakının cazibesi dişlerini ona geçirdi.

Odanın birkaç santim daha içine girdi, ayakları neredeyse onun izni olmadan sandığa doğru ilerledi. Kırık kapı inleyerek arkasından sessizce açıldı ama hizmetçi gittiği, kanat sessizliğe büründüğü ve Cyrus'ın uyuduğundan emin olduğu için buna aldırış etmedi.

Herhangi bir şeye dokunmamak için ellerini kenetledi ama dolaba yaklaştığında parmaklarının ısındığını hissetti, kanında buzlar dolaşan bir kız için bu son derece tuhaf, ama hoş bir duyguydu. Alize yaklaştıkça bu tuhaf mobilyaya neredeyse bağlı olduğunu hissetti, sanki ona yaklaşmaya mecburmuş gibiydi, içinde âdeta ona ait bir şey vardı.

Dolap yavaşça titremeye başladı.

Alize nabzının hızlandığını hissetti ve dolaba doğru telaşla ilerledi, eski ahşap giderek artan bir şevkle takırdıyordu. Müthiş bir gürültü çıkarıyordu, sarsıntılar öyle şiddetliydi ki odanın duvarlarıyla zemini olduğu gibi zangırdıyordu. Böyle bir gürültüye yol açmanın bedelini ödeyeceğini, bu patırtının Cyrus'ı uyandırabileceğini, bunun başını feci bir belaya sokabileceğinin belli belirsiz farkındaydı ama bu risk şu anda alınmaya değer görünüyordu.

Alize donakalmıştı.

Isınmış ellerini dolabın eski, titrek dış yüzeyine bastırırken kendi kendini güçlendirici bir nefes aldı, sarsılmalar zirveye ulaşmaya başlamıştı. Alize neler olacağını bilmese de bir şeylerin olmasını bekliyordu ve titreşimler minik bir depremin gücüne ulaştığında küçük kapılardan biri nihayet kırılıp açıldı.

Alize ışıldayan derin bölmeye bakarken nefes almaya bile cesaret edemiyordu ve zihni bir anda çözülüverdi. Ağır mobilyaların sarsıntısı durmamıştı, kargaşa giderek büyüyordu ama Alize artık sessiz olmayı umursamadığını fark etti.

Haykırmak istiyordu.

İhanete uğramış ve kafası karışmış hissediyordu, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Dolabın içine dikkatle uzandı, eli artık canını yakacak kadar ısınmıştı. Kendine ait olanı, kaybettiğinden endişe ettiği şeyi almaya çalıştı ve kapı aniden, öyle hızla kapandı ki az kalsın parmaklarını koparacaktı. Dolap ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Ve Cyrus, lanet olasıca, çok hızlıydı.

Alize dürüst olmak gerekirse fazlasıyla meşguldü ve oda tepeden tırnağa sarsılıyordu ama ona bu derece gizlilikle yaklaşması

—öyle ki Alize onun varlığını bile hissetmemişti— gerçekten etkileyiciydi. Cyrus'ın bunu nasıl yaptığını bilemiyordu, ne gördüğü ya da onu nasıl döndürüp köşeye sıkıştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Cyrus'ın ona dünyanın büyük bir kısmının kendisinden neden korktuğunu tam anlamıyla göstermek üzere olduğuydu, çünkü duvara yapıştırılmış, boğazına da bir kılıç dayanmıştı.

"*Sen*," diye fısıldadı Cyrus, gözleri zorlukla bastırdığı bir öfkeyle parlıyordu, "burada ne arıyorsun?"

Alize o anda bile, ondan tekrar nefret etmeye başladığında bile, verdiği sözler bir yana, onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğine gerçekten inandığında bile, Cyrus üstüne bir pantolon geçirmeyi başardığı için rahatlamıştı. Ama gömlek giymiyordu.

Alize bakışlarını indirip kılıca baktı. Cyrus'tan o kadar kısaydı ki, kılıcın parıltısında kendi yansımasını görebiliyordu.

"Benim kitabımın," dedi Alize, gözlerini onunkilere dikti, "sende ne işi var?"

Cyrus, Alize'nin yüzündeki ölümcül bakış karşısında bocaladı, içinde birbirine girmiş içgüdüleri hâkimiyet için savaşırken öfkesi dağılır gibi oldu. Alize onun içindeki çatışmayı görebiliyordu, öfkesi vücudundan yayılırken bile pişmanlık duyduğunu hissedebiliyordu. Hayal gücünden yoksun değildi: Kilitlenmiş odasına zorla girdiğine dair yeterli kanıtla yüz yüze geldiğinde neden ona ihanet ettiğini düşünebileceğini anlıyor ve kendisinden şüphe ettiği için onu suçlamıyordu. Onun nasıl hissettiğini anlarken onu nasıl suçlayabilirdi ki? Cyrus ona güvenip güvenemeyeceğini bilemezdi elbette.

Ama Alize de *ona* güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Kılıcı boğazına batmaya başlamıştı ve Alize bir an için Cyrus'ın ona gerçekten zarar verebileceğinden endişelendi.

"Cyrus," dedi. "Sana bir soru sordum."

"Onu çaldım," dedi Cyrus sessizce.

Nosta, Alize'nin göğsünde ısındı.

"Ne zaman?" dedi, kalbi duracak gibiydi. "Neden?"

"Günler önce," dedi Cyrus, kesik fısıltısı suçunu itiraf ediyordu. Yine de kılıcını indirmedi. "Tıpkısı gibi görünmesi için büyülenmiş bir sahtesiyle değiştirdim."

"Baz Konağı'ndaki odamı karıştırdın," dedi Alize şaşkınlıkla. "Eşyalarımı aradın."

"Evet."

"Bana *yalan söyledin.*"

"Teknik olarak," dedi, "söylemedim."

"Benimle bir aptalmışsın gibi konuşmaya cüret etme," dedi Alize öfkeyle, konuşurken bıçak onu çok hafifçe kesti. "Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun."

"Kıpırdamayı bırak," dedi Cyrus öfkeyle. "Bu kılıç aşırı keskin—"

"O zaman silahını indir, seni rezil!"

Cyrus kılıcını artık ona dokunmayacağı kadar indirdi. "Buna geri mi döndük yani?" Yutkunup Alize'nin boynundaki kesiğe baktı. "Birbirimize hakaretler etmeye?"

"Boğazıma bir kılıç dayamışken bile," diye fısıldadı Alize, "iyi niyetimi kaybettiğin için yas tutmaya cüret edebiliyorsun."

"Ve sen," diye karşılık verdi Cyrus, sesi biraz kalınlaştı. "Aynı iğrenç eylemi senin de yaptığını, özel eşyalarımı aramak için odalarıma girdiğini keşfettiğimde beni azarlama küstahlığını gösteriyorsun."

"Kapıyı kırmak istememiştim!"

"Eşyalarımı yağmalamak senin *seçimindi,*" diye bağırdı Cyrus. "Bense senin eşyalarını karıştırmak zorunda bırakıldım!"

Alize, gözlerinin önündeki perde aralanmışçasına Serra'nın gördüklerini görmeye başladı.

Umursamadığımdan değil, demişti kadın. *Artık ona inanmadığım için. Oğlum son birkaç aydır verdiği bütün kötü kararlar için şeytanı suçluyor. Hiçbir zaman yaptıklarının sorumluluğunu almıyor. Her zaman başka seçeneği olmadığını anlamam için bana yalvarıyor.*

Alize aniden güçten düştüğünü hissetti.

Ona bu iğrenç eylemi nasıl yaptığını sormadı, çünkü Cyrus

onun kilitsiz, mütevazı yatak odasına girmekten çok daha karmaşık işler başarmıştı, bu önemsiz işi başarması sadece dakikalarını almış olmalıydı.

O anda sadece ona baktı, kalbi göğsünde yavaş yavaş eriyip tükeniyordu. Bu ihanete, kendi ahmaklığına, ona karşı nazik davranmasına neden olan aptalca zayıflıklarına acıdı. Ona hayran olduğu için, Cyrus haykırırken onun için ağladığı, kanını temizlediği ve onu yatağına yatırdığı için kendinden nefret ediyordu. Cyrus onun hoşgörüsünü bir parça ekmekle kolayca satın almış, Alize'nin delik deşik kalbi hemencecik etkilenmişti. Gerçekten de gönülsüz arkadaşlar gibi bir şey olabileceklerini düşünmüştü.

Ah, aptallığının boyutları ölçülemezdi.

Alize, Cyrus'ın asla onun tarafında olmayacağını fark ediyordu. Ara sıra insancıl davrandığı anlar olsa da Cyrus şeytanla işbirliği içindeydi.

Yine de, kalbi ona karşı sertleşse bile, onu Serra'nın yaptığı gibi kınayamıyordu. İblis'in bu gece ona neler yaptığını görmüştü ve Cyrus'ın acımasız efendisinin ellerinde korkunç acılar çektiğini inkâr edemezdi. Ama kendine bir kez daha Cyrus'ın İblis'i hayatına *çağırdığını* hatırlattı; bu bakır kafalı krala çektiği eziyet karşılığında bir şey teklif edilmişti ve Alize onun ne aldığını ya da bunu neden yaptığını bilmese de, onu bir kurban olarak niteleyemezdi.

Gözleri onun gözleriyle buluştu.

Cyrus'ın göz kamaştırıcı irislerinde bir yoğunluk, kendi kontrolüne karşı çaresizce zorlanan bir şey gördü, o anda neredeyse onun ruhunun kendininkine bastırıldığını hissettiğine yemin etti.

O sırada bile nefes kesiciydi.

Alize'nin sessiz, aptalca bir yanı, kemiklerini onun güçlü bedenine yaslamak, kollarının ağırlığını bedeninde hissetmek istiyordu. Onun yanağını son bir kez okşamak istiyordu.

"Cyrus," dedi usulca. "Kitabımı bana geri ver, ben de sana zarar vermeyeceğime söz vereyim."

Cyrus sonsuzluk kadar uzun bir sessizliğin ardından boğuk bir sesle, "Yapamam," dedi.

Nosta, Alize'nin teninde sımsıcak parladı.

"Pekâlâ." Alize gözlerini indirdi. "Şimdiden ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim. Bu gece zaten çok şey yaşadın. Bunu yapmayı gerçekten istemiyorum."

"Alize—"

Alize bir anda harekete geçti, Cyrus'ın kılıç tutan koluna vurduktan sonra, kılıcı onun boğazını sıyırıp ince bir kan çizgisi çekerken bile bir anlığına onun dengesini bozacak hızlı bir kombinasyonla yanına bir tekme savurdu. Alize bu yaraya aldırış etmedi, çünkü saniyenin binde biri kadar bir süre için bile olsa onu kollarını indirmeye zorlamıştı, bu da kılıcı elinden düşürmesi için gereken tek şeydi, ardından onun göğsüne sert bir tekme indirdi ve daha önce yere saplanmış olduğunu gördüğü bakır kılıca hamle yapmasına yetecek kadar bir süre boyunca onu odanın öbür ucuna uçurdu. Etrafında dönerken bu kılıcı kaldırdı ve Cyrus'ın orada durduğunu gördü, kendi silahını sağ yumruğunda sımsıkı tutuyordu. Boşta kalan eliyle, Alize'nin onun kabaran göğsünde bıraktığı kıpkırmızı izi dalgınca ovuşturuyor ve onun çözemediği, öfke dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Beni *tekmeledin,*" dedi öfkeyle.

"Beni kestin," diye karşılık verdi Alize.

Ve Cyrus'ın gözlerinde bir şey uyandı, ıstırap dolu bir an gelip geçti ve Cyrus kılıcını dikkatle kaldırıp Alize'nin meydan okumasına karşılık verdi. "Benimle dövüşmeye mi niyetlisin?" dedi sessizce.

"Hakkım olanı geri almama engel mi olacaksın?" diye sordu Alize, başını kaldırdı. "Eğer öyleyse, evet."

"Onun burada olduğunu nereden bildin?" diye sordu Cyrus, ona doğru yavaşça ilerledi. "Onu aramak için buraya gelmeyi nasıl bildin?"

"Burada olduğuna dair en ufak fikrim yoktu," dedi Alize öfkeyle. "Sana söyledim ya, kapını yanlışlıkla kırdım."

Cyrus alaycı bir kahkaha attı. "Dolabımın kilidini de mi yanlışlıkla açtın?"

"Dokunmadım bile. Kendi kendine açıldı."

"Ne?" Cyrus hareket etmeyi bıraktı. "Nasıl yani?"

"Belki de önce bana neden *kilitli* bir odanın içinde *kilitli* bir dolabının olduğunu açıklamalısın," dedi Alize öfkeyle, "kalenin kendi *kilitli* kanadında!"

"Kapımı yerle bir ettikten sonra bile bunu mu soruyorsun?" dedi Cyrus, sinirlerine hâkim olamayarak. "Artık daha da ciddi korumalar için para harcamam gerektiği çok açık, çünkü etrafta odalarıma girip eşyalarımı karıştıran kaçık Cinler var!"

Alize nefesini tuttu. "Ben kaçık bir Cin değilim, bu *ne* cüret—"

"Sana bir kez daha," dedi Cyrus, sabrını toplayarak, "o kitabın burada olduğunu nasıl bildiğini soracağım, Alize—"

"Yoksa ne olur?" diye sordu Alize. "Yoksa beni öldürür müsün? Beni öldürmeye iznin olmadığını sanıyordum."

Cyrus nedense bunu duyunca irkildi, gözlerinde bir farkındalık uyandı. Gözlerini kaçırdı ve Alize onun şeytanı düşünüp düşünmediğini, belki de daha önceki karşılaşmasını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti ama tepkisi bu deneyimle uyuşmuyordu. Cyrus kedere benzer bir şeyin etkisiyle aniden ağırlaşmış gibiydi.

"Dolabın kapısı kendi kendine açıldı derken," dedi, hâlâ yere bakıyordu, "ne demek istedin?"

"Tam olarak söylediğim şeyi kastettim."

"Ama bu imkânsız." Başını yere doğru salladı. "Dolap son derece büyülü; birçok güvenlik katmanını kırman gerek—"

"O kitap... Bana ait!" dedi öfkeyle Alize. "Doğuştan, dünyanın emriyle bana ait. Beni tanıyor. Dolaba yaklaştığımda onun varlığını hissettim ve bana ulaşmak için kilidini açtı; ben başka hiçbir şey yapmadım."

"Kilidini mi açtı?" Cyrus hızla başını kaldırdı. "Kendi kendine bir tür güç mü gösterdi demek istiyorsun?"

Alize sonunda anlayarak bir kahkaha attı. Sesi yumuşayarak, "Zavallı Cyrus," dedi. "Bunca zamandır onu canlandırmaya çalışıyordun, değil mi?"

"Evet."

"Başaramayacaksın."

"Neden?" dedi Cyrus ısrarla. "Neden açamıyorum?"

"Senin büyük bir güce sahip olman gerekmiyor mu?" diye onu taklit etti Alize. "Büyünün işleyişi hakkında nasıl bu kadar bilgisiz olabiliyorsun?"

"Alize—"

"Daha da önemlisi, *sana* söyleyeceğimi de nereden çıkardın?"

Cyrus şimdi hızla nefes alıp veriyor, çaresizlik gibi görünen bir duyguyla ona bakıyordu. Kılıcını ani, ürkütücü bir şangırtıyla yere düşürdü. "Lütfen. Söyle bana."

"Hayır," dedi Alize, gözlerini kıstı. "Senin aksine, sırlarımı İblis'le paylaşmak zorunda değilim. Şimdi ya bana kitabımı geri ver ya da silahını al."

"Seninle dövüşmeyeceğim." Cyrus başını iki yana salladı. "Affet beni. Kılıcımı sana karşı asla kaldırmamalıydım."

"Neden?" Alize öfkelendi. "Beni değerli bir rakip olarak görmüyor musun?"

"Sen," dedi Cyrus hararetle, "her zaman fazlasıyla değerli oldun. Canını yakmayacağım."

Nosta Alize'nin tenini yakıyordu.

Alize o anda bir duygu fırtınasıyla mücadele etti, kalbi karmakarışıktı, çözmek imkânsızdı. Kafasını toparlamaya çalışarak, "Canımı yakmak konusunda endişelenmene gerek yok. Kendimi savunabilirim," dedi.

"Alize," diye fısıldadı Cyrus. "Ben seni yok ederim."

İşte *bu* onu öfkelendirdi.

Alize bir öfke çığlığıyla ona doğru atıldı, kılıcını müthiş bir güç ve hızla havada savurdu ama Cyrus yine de bu hamleden sıyrılıp yakındaki bir kanepeye dayanmış olan gürze davrandı ve Alize'nin bir sonraki darbesini karşılamak için anında döndü, Alize'nin kılıcı korkunç bir şiddetle Cyrus'ın gürzüne çarptı. Alize bir kez daha öne çıktı, kılıcını havada çapraz bir yay çizerek savurdu ve silahları bir kez daha çarpıştı, metalin şangırtısı kulaklarında çınladı. Alize tekrar tekrar saldırdı, Cyrus geri çekildi. Alize saldırdı, Cyrus sakındı.

Alize çevikliği ve gücüyle avantajlıydı ama Cyrus onun her hamlesini yine de savuşturuyordu. Doğru, Alize birkaç yıldır kılıç kullanmamıştı ve sonuç olarak becerileri biraz paslanmıştı, eskimiş bile denebilirdi, ama doğaüstü yetenekleri ona bir avantaj sağlamalıydı; bunun yerine, sadece teraziyi dengeliyormuş gibi görünüyorlardı. Cyrus'ın nasıl bu kadar yetenekli ve hızlı olduğunu ya da onun hareketlerini nasıl önceden sezdiğini anlamıyordu. Daha da kötüsü Cyrus hiç yoruluyormuş gibi görünmüyordu ve savunma dışında silahını hiç kaldırmıyordu.

Çileden çıkarıcı bir durumdu.

Alize en sonunda, öfkeyle kendini tuttu ve Cyrus'a öfke dolu gözlerle baktı. Bu çarpışma için öylesine çaba sarf etmişti ki artık bitkin düşmüştü, kolları hafifçe titriyordu ve ayağını bir çocukmuş gibi yere vurma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

"Kitabımı geri ver," diye bağırdı. "O benim!"

Cyrus başını yavaşça salladı, onu şaşkınlıkla süzdü. Göğsü hafifçe inip kalkıyordu, son çabaları yüzünden birazcık soluksuz kalmıştı. "Evlen benimle," dedi.

Alize silahını daha da sıkı kavradı, gözleri öfkeyle iri iri açıldı. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum."

"Kitabımı hemen bana ver, yoksa yemin ederim ki bu odayı altüst ederim."

"Alize," dedi Cyrus, başını iki yana salladı. Sesinde bir uyarı vardı. "Lütfen beni zorlama."

"Neden olmasın?" Alize bu soruyu içtenlikle sormuştu. Onun alev alev yanan gözlerine baktıkça kendine olan güvenini giderek yitiriyordu. "Sen ne– ne yaparsın?"

"Eşyalarıma dokunursan," dedi Cyrus usulca, "seni bu odadan fiziksel olarak çıkarırım."

Alize, "Buna cüret edemezsin," dedi, ama sesi zayıftı, çünkü onun gerçekten buna cüret edip etmeyeceğini bilmiyordu. "Eder misin?"

Cyrus ona sadece neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde,

Alize içinde bir korku dalgası hissedip bu duyguyu zorlukla bir kenara attı.

Cyrus'ın masasına doğru sakince yürüdü ve bir an için onun özenle düzenlediği, üzerinde *Kriptokristalin silika* ve *Altıgen skalenohedral mineral* gibi şeyler yazan minik etiketler bulunan çok sayıda fanusu inceledi. Sonra elini cam kubbelerden birinin üzerine yasladı. Çok kibarca, "Lütfen kitabımı bana geri ver," dedi.

Cyrus hırıltıyı andıran bir ses çıkardı. "Yapamam," dedi öfkeyle. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Alize fanusu yere devirirken gözlerini onun gözlerinden ayırmadı, numune bir şangırtıyla yere düştü ve camlar her yere saçıldı. Bir diğerini devirmek için uzanırken Cyrus kısık, ölümcül bir sesle, "Dur," dedi.

Alize ikinci numuneyi de yere attı.

"Alize."

Cyrus onun adını, sanki onun bir sıfatıymış gibi söyledi, sesi Alize'nin içinden bir bıçak gibi geçip gitti. Alize tam zamanında kafasını kaldırıp baktığında, Cyrus'ın gözlerinde şeytani bir parıltıyla ona doğru ilerlediğini gördü, sanki onu alıp omzuna atacak ve bir şey yapacaktı, Alize onun ne yapacağını bilmiyordu, hızla dönüp kılıcını ona doğru savurdu, olduğu yerde kalmasını sağlamak için silahı ona doğru doğrulttu.

Biraz olsun panikleyerek "Bir adım daha atma," dedi.

Cyrus'ın orada gömleksiz, pişmanlık duymadan, elinde silah tutmadan ve tamamen korkusuz bir şekilde öylece durmasında ürkütücü, evet, ama aynı zamanda görkemli bir şey vardı. Alize hafifçe titriyordu.

Cyrus ona blöf yapan biri gibi görünmüyordu.

"Unuttuğun bir şey var," dedi usulca, elini Alize'nin ona doğrulttuğu kılıca dokundurdu ve silah ortadan kayboldu. "Ben adil dövüşmem."

Alize sendeleyerek geri çekildi ve şaşkınlıkla önce boş ellerine, sonra da ona baktı. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için hiç vakit kaybetmedi, şimdi amansız bir kararlılıkla hareket ediyordu. Alize çaresizce geri geri gitti.

"Sakın beni kaldırmaya kalkma," diye haykırdı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. "Sadece benim olanı istiyorum! İnsanları istekleri dışında kaldırmak kibar bir davranış değildir!"

Cyrus onun birkaç santim ötesinde aniden durdu.

"*Kibar bir davranış değil mi?*" dedi şaşkınlıkla. "Alize, insanların özel odalarına girmek *kibar* bir davranış değildir. İnsanların kapılarını kırmak ve eşyalarını tahrip etmek *kibar* değildir."

"Yüzüncü kez söylüyorum," dedi Alize bıkkın bir sesle, "kapını kazara kırdım! Hizmetçi içeri girmeden önce saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordum sadece!"

Bu onu duraksattı.

"Hizmetçi mi?" Kaşlarını çattı. "Odama giren," dedi, odasına doğru işaret etti, "ve burnumun dibinde haykırıp beni uyandıran *snoda*yı mı kastediyorsun?"

Alize başını onaylarcasına salladı. "Kapıyı çaldığında ne yapacağımı bilemedim. Yatak odanda bulunmamam gerektiğini biliyordum, yoksa büyük bir skandala neden olabilirdim, onun için bulduğum ilk kapıyı çekip açtım—"

"Çekip açtın mı?" diye bağırdı Cyrus. "Neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecektin!"

"Biliyorum ve özür dilerim! Bazen —ama sık sık değil— paniğe kapıldığımda ne kadar güçlü olduğumu unutuyorum ve bir şeyleri kırıyorum ve bunun için çok üzgünüm." Alize ellerini ovuşturuyordu. "Elimden gelse kapını yemin ederim ki tamir ederdim ama marangozlukla aram hiç iyi olmadı; gerçi bir keresinde, diğer işlerimden birinde, bir sandalyenin yanlışlıkla söktüğüm ayaklarını onarmak zorunda kalmıştım ve neyse ki kâhya farkına varmadan önce epey güçlü bir zamkla onarmayı başarmıştım."

Bunun üzerine Cyrus gevşer gibi oldu.

"Alize," dedi, iç çekerek ona sırtını döndü. "Lanet olasıca kapımı onarmak zorunda değilsin."

"Yine de," dedi Alize yutkunarak. "Benim olanı çaldığın için sana hâlâ *çok kızgın* olduğumu belirtmem gerekse de, yemin ederim ki bu odaya kötü niyetle girmedim."

Ve Cyrus başını kaldırıp ona baktı, kaşlarının arasında hafif bir çizgi belirdi. "Bunu gerçekten içinden gelerek söylüyorsun."

"Tabii ki."

"Yani sen," kaşları iyice çatıldı, "bu gece buraya özellikle kitabını alma amacıyla ya da eşyalarımı karıştırmak için gelmedin mi?"

"Hayır."

"Benimle üçlü oynamaya niyetin yok?"

"Ne?" Alize az kalsın gülecekti. "Hayır."

Cyrus sanki düşüncelerini boşaltmaya çalışıyormuşçasına başını iki yana salladı. "O zaman burada ne arıyorsun?"

"Söyledim ya, hizmetçiden kaçıyordum."

"*Burada,* Alize," dedi Cyrus sabırla. "Bu odada değil. *Burada,* kalenin bana ait kanadında ne yapıyorsun? Bunca zamandır buraya hizmetçi kapıyı açtığında gizlice girdiğini varsayıyordum ama şimdi kafam iyice karıştı."

Bunun üzerine Alize donakaldı.

Uzun, gergin bir an boyunca sessiz kaldı ve en sonunda, "*Hiçbir* şey hatırlamıyor musun?" diye sordu.

YİRMİ DOKUZ

پێنج و نۆ

CYRUS ONA BAKAKALDI, ŞAŞKINLIĞI korkuya benzer bir şeye dönüşüyordu. "Neyi hatırlamıyor muyum?"

Kederli ifadesi Alize'nin yüreğini sızlattı, çünkü bu duyarsız organın beyni yoktu ve onunla mantık yürütülemezdi. Alize ona kızgındı, ama yine de yumuşuyordu.

"Çiçek tarlasında neler olduğunu," dedi, "hatırlamıyor musun?"

Cyrus'ın gözlerini kaçırıp yutkunduğu uzun bir sessizlik oldu. "Hatırlıyorum," dedi en sonunda.

"Hatırladığın son şey ne?"

"Nasıl yani?" Cyrus başını kaldırıp bakmadı.

"Eh, benimle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Ya sonra?"

"Ve sonra," dedi Cyrus ve iç çekti, aniden fena hâlde huzursuz görünüyordu. "Sonra biraz acı çektim."

Alize onun bunu söyleme şeklinden, sesinin içi boşaltılmış gibi çıkmasından nefret ediyordu. Sanki çektiği acı önemsiz ve gelip geçici bir şeymiş gibi, sanki gerçek bir işkence değilmiş gibi, sanki Alize orada oturup onun kapalı gözlerinden aşağı, haykıran ağzına kanlar sızmasını izlememiş gibi.

"Bence bundan çok daha kötüydü," dedi Alize.

"Ben senin ne gördüğünü bilmiyorum."

"Çok şey," dedi Alize sessizce. "Çok şey gördüm."

Cyrus başını salladı, çenesinde bir kas seğirdi. Hâlâ Alize'ye bakmıyordu. "İlginç," dedi dümdüz bir sesle. "Herhangi bir şey gördüğünün farkına bile varmadım."

Alize onun ses tonunu duyunca duraksadı, sözlerini nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. "Eminim ki," diye şansını denedi, "çektiğin acının şiddetini hayal bile edemem. Ama ben oradaydım, her şeyi gördüm."

"Sen," dedi Cyrus, alaycı bir tavırla gülümsemeye çalıştı, "orada *değildin*."

Alize öylesine şaşırmıştı ki irkildi.

Cyrus'ın açıkça yanıldığı gerçeğine mi tepki vereceğini, yoksa sesindeki suçlayıcı tona mı şaşıracağını bilemedi. Cyrus'ın onu terk ettiğini düşünmesi yeterince tuhaftı ama bu konuda *üzgün* olması?

Bir şekilde Cyrus'ı *gücendirmeyi* mi başarmıştı?

Bunu anlamakta zorlanıyordu.

"Beni yanlış anlama," diye devam etti Cyrus, uzaklara bakarak. "Gittiğin için seni suçlamıyorum; aslında, koşullar göz önüne alındığında epeyce anlaşılabilir bir durum çünkü bu sadece hoş olmayan bir görüntü değil, aynı zamanda benden kurtulmak için mükemmel bir fırsat olmalı."

"Tamamen yanlış anladın," dedi Alize, sesinde bir parça öfke vardı. "Başından beri oradaydım."

Cyrus en sonunda başını kaldırdı, başını iki yana sallarken bile şaşkındı.

"Neden karşı çıkıyorsun ki? Alize, ben kendime geldiğimde sen gitmiştin. Kendimi saraya tek başıma geri getirdim—"

Alize, "Nasıl gidebilirdim ki?" diye sorarak onun sözünü kesti. "Hiçliğin ortasındaydık."

Cyrus onu başından savarcasına, bu sanki önemsiz bir noktaymış gibi, "Bilmiyorum," dedi. "Senin kendi kaynakların var. Doğaüstü bir hıza sahipsin, birkaç kilometreyi aşman çok uzun sürmez ve tarlada yeterince yürürsen anayola erişim vardır. Kale uzaktan görülebiliyor. Kaçmadan önce sırf kitabını almak için buraya gizlice girdiğini varsaydım."

Alize derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

Artık onun hafızasını zorlaması gerektiğini biliyordu ve gerçeğin onun canını yakacağından şüphelenmesine rağmen, *bu* —onu

o hâlde terk edip gittiğini düşünmesi– ona çok daha kötü gelmişti. Hiç değilse gururu bunu kaldıramazdı.

"Ben seni hiç terk etmedim," dedi, kendini toparladı. "Sen acı çekerken iki saat boyunca orada oturdum ve yüzündeki kanı kendi elbisemle sildim. Uyanman için sana yalvardım. Bizi saraya geri götürmen için sana yalvardım."

"Hayır," dedi Cyrus, "hayır, sen–"

Cyrus ona bakarken –*gerçekten* bakarken– sesi sönüp gitti, gözleri elbisesinin üzerindeki kan kırmızı lekeye takılmıştı. Alize onun gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildiğini, yüzündeki kanın çekildiğini gördü.

"Cyrus," dedi. "Seni orada bırakmadım."

Cyrus nefes nefeseydi şimdi, vücudu onun karşısında taşa dönmüştü. Bu açıklamayla felç geçirmiş gibiydi, şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Sonunda, "Bu bir rüya değil miydi?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Alize.

"*Lanet olsun.*" Cyrus bir elini saçlarından geçirdi ve yüzünü çevirdi, vücudu öylesine gergindi ki Alize onun kırılabileceğinden korktu.

"Ne... Ne olduğunu sandın?"

"Yatakta olduğumu sanıyordum," dedi Cyrus. "Uyuduğumu sanıyordum."

"Ama yatağa nasıl döndün sence?" diye üsteledi Alize. "Çizmelerini ya da paltonu kimin çıkardığını sanıyordun?"

Cyrus başını iki yana salladı. "Bu... Deneyimlerden sonra ben hep–" Duraksadı. "Bir süre uyurum çünkü kendime gelmem zaman alır. Yine de bir şekilde kendimi yatağa atıyorum. Koşullar ne olursa olsun, bunu yaptığımı her zaman hatırlayamasam da sonuçta kendime bakmayı başarıyorum. Yatağa *nasıl* girdiğim bana önemli gelmedi, sadece yatağa *girmiş olmam* önemliydi. Sorgulamadım."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Alize.

"Benim odamdaydın," dedi Cyrus boğuk bir sesle, "çünkü seni oraya ben getirdim."

"Evet."

"Ve sen..." Başını kaldırdı, perişan hâldeydi. "Benimle ilgilendin. Yüzümdeki kanı yıkadın."

Bu son noktaya ikinci takılışıydı bu, ilkinde sayıklıyorken, şimdi de tamamen uyanıkken. Alize bunun sebebinden emin değildi. "Evet," dedi. "Eteğimle sildim—"

"Hayır," dedi Cyrus ve sanki bir şey hatırlıyormuşçasına başını iki yana salladı. Bir elini yanağına götürdü, şaşkınlığı daha da belirginleşiyordu. "Hayır, sen benim *yüzümü yıkadın*."

Alize kaşlarını çattı. "Bu detaya fazlasıyla takılmış gibisin."

"Farkı görmemek mümkün değil," dedi Cyrus, elini indirdi. "En beterini silmeyi başardığımda bile, bu olaylardan gözlerim kurumuş kan parçacıklarıyla neredeyse yapışıp kapanmış olarak uyanıyorum."

Alize bu itirafı midesine inen bir yumruk gibi sindirdi.

Bunu böylece rahat bir şekilde söylemesi, böylesine mide kaldırıcı bir şeyi anlatırkenki soğukkanlılığı onun hakkında çok şeyi açığa vuruyordu. Aldığı darbeleri umursamıyor gibi görünmesi, kendi çektiği işkence hakkında bu kadar rahat konuşabilmesi Alize'yi şaşkına çeviriyordu.

"Anlamıyorum," diyordu Cyrus. "Suyumuz yokken yüzümü nasıl yıkadın?"

Bunun üzerine Alize içinde utanca benzer bir duygunun sızladığını hissetti. Yüksek sesle dile getirildiğinde kulağa aşırı derecede melodramatik gelen bir açıklamayı nasıl kelimelere dökebilirdi? O sırada sadece yardıma muhtaç bir insan görmüş, yardımcı olma dürtüsünü sorgulamamıştı, aşırı tepki veriyor olabileceğini düşünmemişti. Şimdiyse bundan o kadar da emin değildi.

Endişeyle ellerini kavuşturdu.

"Kanın çoğunu temizlemek için eteğimi kullandım," dedi, gözlerini yere sabitledi. "Ama sonra... Sonra yapışkan kalıntıları temizlemek için gözyaşlarımın nemini kullandım."

Cyrus korkutucu derecede uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda konuştuğunda sesi yumuşaktı, şaşkınlığı hissediliyordu. "Benim için ağladın mı?"

"Benim belki de çok fazla ağladığım söylenir," diye fısıldadı Alize.

"Yüzümdeki kanı yıkamak için," dedi, dağılmak üzereymiş gibiydi, "kendi gözyaşlarını mı kullandın?"

Alize'nin buna verecek hazır bir cevabı yoktu.

Orada öylece durmuş, Cyrus'ın ona yaptıklarını sıralamasını dinlerken yanaklarına sıcak basan Alize'nin az önce hissettiği mahcubiyet duygusu, tüm vücudunu saran bir utanca dönüşmüştü.

Onun gözlerine bakamıyordu.

"Alize. Lütfen bana bak."

Alize başını yere doğru salladı. "Bu benim için epeyce küçük düşürücü, Cyrus. Sana bakmayacağım."

"Neden küçük düşürücü?"

Alize aniden, "Çünkü *aptallık ettim*," diye patladı. "Sana nazik davrandım ama bunca zamandır bana yalan söylediğini fark ettim. Kitabımı çalmıştın, vermeyi reddediyordun—"

Kelimeler boğazında düğümlendi.

Alize konuşurken başını kaldırmış, öfkesi içindeki huzursuzluğun pek çoğunu yakıp kül etmişti ama Cyrus'ın yüz ifadesi onu durdurdu. Adamın gözlerindeki acı, Alize'nin göğsünde bir şimşek gibi çaktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Cyrus, sesi boğuktu. "Bana neden bu kadar nazik davrandın? Birinin ağladığını duydum, ama seslerin bir rüyanın parçası olduğunu ya da hayal gördüğümü düşünmüştüm. Tanrım, bana dokunuşun—" Sözünü yarıda kesti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Başını iki yana salladı, bir eliyle ağzını ovuşturdu. "Alize, benim öz annem bile bana hiç bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Senin gerçek olabilme ihtimalinin bile olduğunu düşünmemiştim."

Alize ne diyeceğini bilemiyordu.

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kendi düşüncelerini bile zar zor duyuyordu. Cyrus onunla tanıştığından beri ona birçok kez bakmıştı ve bakışlarının yoğunluğu her seferinde farklıydı ama hiçbir zaman böyle olmamıştı. Asla onun önünde diz çökmek istiyormuş gibi değildi.

Alize usulca, "Sanırım beni tanımlamak için *oldukça büyüleyici ve acınası* tabirini kullanıyordun," derken sesinin biraz titrediğini duydu.

Cyrus nefesini öyle şiddetle bıraktı ki Alize onun göğsünün çöktüğünü gördü. Yıkılmıştı âdeta. "Sana bunu söylediğim için vurulmayı hak ediyorum."

Alize gülümsemeyi başardı, ama gülümseyişi cansızdı.

Onun yerine, "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu, onun gözlerindeki ateşi bir şekilde dindirmeyi umuyordu. "Bana bunun sürekli başına geldiğini, bir döngünün parçası olduğunu söylemiştin."

"Evet," dedi Cyrus, ama bu kelime hırpalanmış, boğulmuştu. "Bu tıbbi bir uyku. Kafamı hep tuhaf bir şekilde bulandırır. Sonrasında beni hayatta tutmanın tek yolu bu."

Alize'nin benzi attı. "Yani İblis seni işkenceyle neredeyse öldürüyor, sonra da sırf bunu tekrar yapmak için seni diriltiyor, öyle mi?"

"Evet."

Alize kusabileceğini düşündü. "Bunu sık sık yapıyor mu?"

"Evet," dedi Cyrus usulca.

"Ne sıklıkla?"

"Değişiyor." Yutkundu. "Bazen haftada iki kez."

Alize bir elini ağzına kapatıp hıçkırığı andıran bir ses çıkardı.

Cyrus sadece ona baktı, gözlerinde aynı amansız ateşle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Aralarına ağır, söylenmeyenlerle dolup taşan bir sessizlik çöktü. Bu itirafların ardından bir şeyler değişmişti ve Alize bu değişimin ne olduğuna bir tanım getirebileceğinden emin değildi. O anda neler gördüğünü biliyordu sadece ve gördüğü şey Cyrus'ın daha önce hiç görmediği bir hâliydi.

Sarsılmış görünüyordu.

Dahası, Cyrus ona dokunmuştu —ellerini vücudunda gezdirmiş, dudaklarını tenine bastırmıştı— ve şimdi ikisi de bunu biliyordu. Alize aralarında geçenleri düşünmek için kendine izin vermemiş, çünkü onun sayıklamalarını kabul edilemez bir tanıklık olarak

kaydedip zihninin derinliklerine saklamış, bilinçdışı hareketlerini ona karşı hissettiği duyguların kanıtı olarak görmenin adilce olmadığını düşünmüştü. Ama Cyrus sözlerini geri almadan, özür dilemeden ya da söylediklerini inkâr etmeden orada durdukça, Alize onun şimdi kendisine korkuyla değil de özlemle bakıp bakmadığını daha da çok merak ediyordu.

Ve Cyrus çok yavaşça hareket etti, sessiz hareketleriyle sessizliği yıkıp geçti, hatıraları Alize'yi dağlayan bir ateşle yeniden hayata dönünceye dek aralarındaki mesafeyi kapattı. Alize cırcırböceklerini hâlâ duyabiliyor, onun yüzüne yansıyan ay ışığını hâlâ görebiliyordu. Onu tadabilip tadamayacağını sorduğunda sesindeki çaresizliği, yüzünü onun göğüslerine bastırdığında çıkardığı sesi unutabileceğinden şüpheliydi.

Aniden nefes alamadığını hissetti.

Cyrus yakınındaydı, gözleri parlaktı, yanıyordu. Alize, onun yüzünde ya da vücudunun hatlarında duyguların hiç böylesine bastırıldığını görmemişti. Arzusu öylesine kuvvetliydi ki sarhoş ediciydi, Alize bunun ağırlığı altında titrediğini hissetti. Alize, Cyrus'ın ona dokunmak istediğini biliyordu, bunu onun elleri üzerinde kurduğu sert hakimiyette, dimdik duruşunda, Alize ondan başka bir şey görmeyinceye kadar adım adım yaklaşmasında görüyordu. Cyrus'ın gözleri onun dudaklarına kaydı ve kendi dudakları aralandı, bir nefes aldı. Nefesini titreyerek bıraktı.

Alize tek kelime bile ederse tutuşup alev almaktan korkuyordu.

"Sana dokundum," dedi Cyrus usulca. "Hatırlıyor musun?"

Alize'nin kalbi öylesine çarpıyordu ki bayılacak gibiydi. Onun sorusuna nasıl bir cevap verebilirdi ki? Gerçek kolayca söylenebilecek tek bir kelimeydi ve yine de bu cevabın içi doluydu, dopdoluydu. Alize bunu hissetti, onun boğazının dibinde *Evet, hatırlıyorum* derken bile hissetti. O anda bile deliliğe doğru son sürat ilerlediğinin farkındaydı.

"Ve bunun için beni ayıplıyor musun?" diye fısıldadı Cyrus.

Başını yana eğdi, dudakları neredeyse Alize'nin yanağını sıyırıyordu ve onun kendi hafif nefes alıp verişlerinin sert sesleri daha

da çaresizleşti. Alize onun ne ara bu kadar yakınlaştığını bilmiyordu ama Cyrus o anda onun bütün duyularını işgal etmişti: teninin baş döndürücü kokusu, çıplak göğsünün görüntüsü, çarpan kalbinin sesi. Alize sadece dokunma duyusundan, sadece tadım duyusundan yoksundu ve bunlar için can atıyordu. Aklını kaybetmişti, ona bu kadar yakın dururken kendi ismini bile hatırlayamıyordu. Bunun kötü bir fikir olduğunun, ateşle oynadığının belli belirsiz de olsa farkındaydı ama Alize bir kez cehennemden sağ kurtulmuştu, böylesi bir yangından bir kez daha sağ çıkabileceğini düşünüyordu.

"Hayır," diye fısıldadı.

Cyrus'ın içinden bir ürpertinin geçtiğini, dopdolu bir nefes verişin bedenini olduğu gibi sarstığını gördü. Gözlerini kapatırken çaresiz, darmadağın bir ses çıkardı ama yine de Alize'ye dokunmadı. Ona el sürmüyor, işkencesine son vermiyordu ve Alize o anda bile onu sahiplenemeyecek kadar iki arada kalmıştı.

"Alize," diye fısıldadı. "Seni kraliçem yapmama izin ver."

Gerçeklik ona aniden, tüm soğukluğuyla çarptı.

Alize kaskatı kesilip geri çekildi, zihni bir anda açıldı, bir endişe dalgası vücudunda tüm şiddetiyle dolaştı.

"Sen—" dedi panikleyerek. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Seninle evlenmemi sağlamak için?"

Cyrus sanki yüzüne bir tokat inmiş gibi görünüyordu.

Alize'ye baktı, göğsü inip kalkıyordu, bakışlarında öyle apaçık bir yılgınlık vardı ki Alize anında pişman oldu.

Bir nefesle, "Hayır," dedi.

Nosta ısındı.

"Özür dilerim," diye haykırdı Alize, başını iki yana salladı, "Özür dilerim, bunun korkunç bir suçlama olduğunu biliyorum, ama sen neden— neden—"

"Neden bu bir sürprizmiş gibi davranıyorsun?" Cyrus yavaş yavaş kendine geliyor, acısı taşlaşıyor, gözlerinin önünde ısınıyordu. "Niyetimi başından beri açıkça belirttim, Alize, seninle evlenmek istiyorum—"

"Benimle evlenmeni *şeytan* istiyor," diye patladı. "Bu hiç de aynı şey değil! Bunu nasıl göremezsin?"

"Benimle evlenirsen," diye karşılık verdi Cyrus, "tacını alırsın, şeytan bir süreliğine tatmin olur ve ben de borcumdan kurtulmuş sayılırım. Hepimiz istediğimizi elde ederiz. Bunun nesi bu kadar yanlış?"

"Kendi çıkarlarımız uğruna sahte bir anlaşma yapmayı anlarım," dedi Alize öfkeyle. "Ama bu... Cyrus, bu sahte olmazdı ve her şeyi karmakarışık bir hâle sokardı. Ne yapacaktın? Seni öpseydim? Sonrasında ne olacaktı?"

"Seninle evlenirdim," dedi, yeniden ona doğru ilerledi, ona fena hâlde yaklaştı. "Seninle yarın evlenirdim. Ve sonra seni yatağıma alırdım. Haftalar boyunca."

Alize yüzünün ısındığını, kalbinin pervasızca çarptığını hissetti. Bunu söylemek hayrete düşürücü bir şeydi, ama daha da şok edici olansa vücudunun bu sözlere, söndürmekte zorlandığı bir arzu parlaması şeklinde verdiği tepkiydi.

"Peki ya sonra?" dedi, sesini sakin tutmayı başaramayarak. "Seni öldürmemi mi bekliyorsun?"

Cyrus duraksadı. "Bu seçim sana ait."

Alize, "İnanılmazsın," diye fısıldadı. "Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun? Bu hayati bir mesele—"

"Peki *senin* planın neydi?" dedi Cyrus, gözleri parladı. "Bunun nasıl sona ereceğini düşünüyordun?"

"Bilmiyorum," dedi Alize, başını salladı. "Ben... Ben düşünmüyordum."

"Ve şimdi çok fazla düşünüyorsun."

"Kalpsizlik ediyorsun."

"Ve sen de gereksiz yere şok oluyorsun. Acımasız bir efendinin boyunduruğunda olduğumu, aslında onun emriyle seni aradığımı, sırf senin için kendi hayatımı altüst ettiğimi, evimi dağıttığımı ve kendimi parçaladığımı başından beri biliyordun." Yutkundu. "Sırf senin için. Bana neler yaptığını gerçekten göremiyor musun? Birkaç gün içinde beni dımdızlak bıraktın, dünyamı altüst ettin. Saat-

lerim karmakarışık, geleceğim darmadağınık ve kafam... Kafam—"

Ona sırtını dönüp yüzünü buruşturdu, yumruklarını sıktı ve Alize kalbinin durabileceğini düşündü.

"Ve öfkelenmek yerine," diye devam etti Cyrus, "seni kendimden uzaklaştırmak yerine, seninle hiç tanışmamış olmayı dilemek yerine, boynundaki o lanet olasıca kesiğe bakıp duruyorum, Alize ve ölmek istiyorum."

"Cyrus—"

"Bu benim hatam," dedi Cyrus ve iki eliyle yüzünü sıvazladı. "Sadece kendimi suçluyorum. Bunu biliyordum, senin tehlikeli olduğunu biliyordum. Seni ilk gördüğüm andan itibaren üstünlük sendeydi. Seni gördüm ve cehennemde olduğumu hemen anladım ve bunun için senden nefret ettim çünkü o anda bile sonumu senin getireceğini anlamıştım."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Alize, telaşlanmıştı. "Sanki sana zarar vermişim gibi konuşuyorsun."

Ve Cyrus güldü, aklını kaybetmek üzereymiş gibi kahkaha attı. "Bilmiyorsun tabii. Nasıl bileceksin ki? Gerçeği nasıl bilebilirsin ki? Bunca zamandır bana musallat olduğunu, her gece bana eziyet ettiğini—"

"Cyrus, kes şunu," dedi Alize. "Adil davranmıyorsun, seni *tanımıyordum* bile."

"Anlamıyorsun," dedi Cyrus, perişan hâldeydi. "Seni *aylardır* rüyamda görüyorum."

Nosta teninde sımsıcak parladı ve Alize donakaldı. "Ne?"

"Senin kim olduğunu bilmiyordum," dedi Cyrus, başını iki yana salladı. "Adını bilmiyordum. Senin sadece benim hayal gücümün eseri olduğunu sanıyordum. Bir tür hayal ürünü."

Alize afalladığını hissetti. Aklı karmakarışıktı. Hızla çarpan kalbi bir felaketti. "Ne? Rüyanda beni nasıl gördün?"

Cyrus başını çevirmekle yetindi, hiçbir şey söylemedi.

"Bana söylemeye iznin yok mu?"

Cyrus kasvetli bir kahkaha attı. "Ah, hayır, *bu* hikâyeyi paylaşmakta özgürüm. İstemiyorum sadece."

"Neden?"

"Alize," diye fısıldadı, onun gözlerine bakmayı hâlâ reddediyordu. "Bana biraz merhamet et. Bu şeyleri yüksek sesle söyletme."

"Lütfen," dedi Alize ısrarla. "Sana acı çektirmek istemiyorum. Ama anlamam gerek; eğer şeytan benim bir benzerimi senin zihnine yerleştiriyorsa, beni nasıl kullandığını bilmek zorundayım. Sana ne yaptım ben? Hayallerinde canını mı yaktım?"

Kısa bir sessizliğin ardından Cyrus gözlerini duvara dikerek, "Tam tersine. Senin her zaman bir tür melek olduğunu düşündüm," dedi.

Alize hızla bir nefes aldı.

Yine o kelime. Cyrus sayıklarken ona *melek* demişti ve Alize şimdi onu anlamaya başladığını düşünüyordu.

"İblis'in rüyalarımla bir ilgisi olduğundan şüphelenmem uzun zaman aldı," diyordu Cyrus. "Ondan daha önce şüphelenmem gerektiğini şimdi anlıyorum tabii, ama sen bana hep onunla ilişkilendirilemeyecek kadar güzel geldin. Öyle cömert, öyle tatlıydın ki. O kadar güzeldin ki sana zorlukla bakabiliyordum, rüyalarımda bile. Kâbuslarıma bir panzehir olarak zihnimin bir büyüyle sana hayat verdiğini düşündüm. Gerçek hayatta var olabileceğine inanmaya hiç cesaret edemedim."

Nosta onu doğrulamayı sürdürdü ve Alize onu dinledikçe dengesinin bozulduğunu hissetti, bu konuşmadan sağ kurtulamayacağından korkuyordu.

"Seni balodan önce ilk gördüğümde," diye devam etti Cyrus, "en sonunda anladım. O anda beni nasıl sarstığını bilemezsin. Şeytanın bunu bana kasten yaptığını, kıymet verdiğim bir hayali alıp çarpıttığını, karanlığıyla lekelediğini fark ettiğimde sana bakmanın beni nasıl dehşete düşürdüğünü nasıl bilebilirsin ki?"

"Anlamıyorum," dedi Alize çaresizce. "İblis sana neden bu kadar işkence ediyor? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Cyrus en sonunda başını kaldırdı, bakışları Alize'nin gözleriyle öylesine yoğun bir duyguyla buluştu ki Alize, onun yüksek sesle dile getirmediği bir şeyi doğrulayan *nosta*nın tenini yaktığını hissetti.

Bu onu hayrete düşürdü.

"Şeytana kabul edeceği tek yemini ettim," dedi Cyrus usulca. "Şartları gerçekten de çok korkunç. Eğer anlaşmamızdan herhangi bir noktada, herhangi bir şekilde cayarsam, hayatım sonsuza dek onun kontrolünde olacak. Sıklıkla, benimle bu anlaşmayı, bunun ağırlığı altında dağılacağımdan emin olduğunu bildiği için yaptığını düşünüyorum. İblis ona tamamen sadık bir kulu tercih ederdi, çünkü her iki durumda da benden istediğini alırdı. Sanırım bana sık sık eziyet etmesinin, sınırlarımı zorlamasının sebebi de bu. Seni zihnime, sırf beni duygusal olarak yok etmek, altımı oymak, korunaklarımı ortadan kaldırmak ve böylece karşılaştığımızda hazırlıksız olmamı sağlamak için yerleştirdi." Bir kahkaha attı, sesi acıydı. "Kimliğini öğrendikten sonra seni hemen serbest bırakacağımı, bu süreçte de her şeyimi kaybedeceğimi umduğuna şüphe yok."

Konuşurken Alize'nin gözleri yaşlarla sızlıyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu: Kalbi kırılıyordu.

"Sana güvenmedim," dedi Cyrus sessizce. "Sana nasıl güvenebilirdim ki? Sen şeytanın eseri, beni mahvetmek için tasarlanmış bir hayaldin. Gerçek olduğun için, hayata sadece işkencemi temsilen geldiğin için, katlanılacak başka bir sınav olduğun için senden nefret ettim. Aslında senden nefret etmeyi *istedim*. Senin hatalarını, kusurlarını keşfetmek istedim. Düşlerimle asla boy ölçüşemeyeceğini düşünmüştüm, ama yanıldım. Gerçek hayatta çok daha büyüleyicisin. Çok daha zarif." Usulca "Senin huzurunda olmak dayanılmaz bir şey," derken sesi biraz titriyordu.

Nosta bir kez daha tenini yaktı.

Alize oturmak istiyordu, bir bardak su istiyordu, buz gibi suyla dolu bir küvete dalmak istiyordu.

Sadece onun adını söylemeye cesaret edebildi.

"İşin bu noktaya geleceğini bir şekilde biliyordum," dedi Cyrus, gözlerini kaçırdı. "Daha güçlü olduğumu düşündüm sadece. Daha çok zaman alacağını sandım. Bunun yerine, beni şaşırtıcı bir hızla ikiye ayırmayı başardın."

"Haksızlık ediyorsun," dedi Alize, kendini konuşmaya zorladı,

kalbi göğsünde acı verici bir hızla çarpıyordu. "Sanki kasıtlı olarak kalpsizlik etmişim gibi davranıyorsun. Sanki seni umursamıyormuşum gibi."

"Öyle değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Alize, gözleri yaşlarla doldu. "Tabii ki hayır."

Cyrus durduğu yerden ona bakakaldı, göğsü zorlukla dizginlediği bir duygu yoğunluğuyla inip kalkıyordu. Olduğu yere çivilenmiş, hareketsiz bırakılmış gibi görünse de bu bakışla onu mahvetmişti. "O zaman benimle ol," dedi usulca. "Sana tapınmama izin ver."

"Ah, yapma bunu," dedi Alize, öfkeyle gözlerini sildi. "Bu yol zaten çok tehlikeli, ikimiz de bunun farkındayız. Bana veremeyeceğin şeylerden bahsetme."

"Sana neler verebileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Cyrus, kendi gözleri de alev alev yanıyordu. "Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. *Sekiz aydır* azaptayım, Alize. Seni tanımıyormuşum gibi, seni istemiyormuşum gibi, rüyalarımda vücudunun her santimini tanımamışım gibi davranmanın, kalbinin başka bir yerde takılı kaldığını öğrenmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sana bakıyorum ve nefes alamıyorum. Zihnimde sen zaten *bana aitsin.*"

"Dur," dedi Alize, nefeslenmekte zorlanıyordu. "Benimle böyle konuşma.Bu çok tehlikeli, Cyrus—"

"O zaman neden bana umursadığını söylüyorsun?" diye karşı çıktı Cyrus. "Beni reddedeceksen neden bana karşı hisler beslediğini söylüyorsun? Burada senin önünde durup bu kadar açık konuşmamın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Benim bir mazoşist olduğumu mu düşünüyorsun? Bu acıdan zevk aldığımı mı sanıyorsun?"

"Kendine nasıl bu kadar acıyabiliyorsun?" dedi Alize, perişan bir hâlde. "Kendi kalbinin kaprisleri için beni nasıl suçlayabiliyorsun? Eşyalarıma el koymuşken, aşağılık bir canavarın emrinde komplolar kurup cinayet işlerken bile şanssızlıklarından beni nasıl sorumlu tutabiliyorsun?"

"Derdini anlıyorum, Cyrus, gerçekten anlıyorum. Merhametten yoksun değilim. Bu gece nasıl acı çektiğini, ne kadar perişan olduğunu hayal edebilecek kadar gördüm. Ama sen hâlâ benden sırlar saklıyorken, kalbimi sana vermemi benden nasıl isteyebilirsin? Yaşayan en karanlık yaratığa borçluyken, onun uğruna diğer herkesi terk ederken, onun arzularını, taleplerini her şeyin üstünde tutarken?" Başını iki yana salladı. "Hayır, seninle asla birlikte olamam," dedi. "Seni umursamadığım için değil; bana asla sadık olamayacağın için, asla ilk seçimin olamayacağım için. Ve korkularım için beni suçlamamalısın."

Ve Cyrus kaskatı kesildi, yüzüne yansıyan acıyı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Bir gün özgür olabilirim."

"Belki," dedi Alize. "O âna dek, şeytanın senden neler isteyeceğini bilemezsin. Sırf onu memnun etmek için beni yok edebilirsin."

Cyrus bunu inkâr etmediğinde –ona öylece, kendi göğsüne bir hançer saplamak ister gibi baktığında– Alize cevabını almıştı.

"Öyleyse biz ne olacağız?" diye fısıldadı. "Evlilik teklifini geri alacak mısın?"

Cyrus hüzün dolu bir kahkaha attı. "Bunu yapabilmeyi çok isterdim."

"O zaman bilmeni isterim ki," dedi Alize, cesaretini topladı, "bu teklifi her şeye rağmen kabul edebilirim. Kendi geleceğim için."

Sözleri onu neredeyse yıkacaktı.

Bunu onun gözlerinde, omuzlarının ani düşüşünde, kollarının ağır bir şekilde iki yanına devrilişinde gördü. "Tüm olanlardan sonra –bu gece seninle paylaştığım her şeyden sonra– karım olur muydun," dedi, sesi titriyordu, "sadece ismen de olsa?"

"Evet," dedi Alize sessizce.

"Bana dokunmadan. Ya da benimle gülmeden. Yatağımı paylaşmadan."

Alize'nin kalbi boğazında atıyordu âdeta. "Hayır."

"Alize, beni yaşayan en zavallı adam yaparsın."

"Üzgünüm," dedi Alize ve konuşurken başını iki yana salladı. "Gerçekten çok üzgünüm." Zayıf kalbi göğsünde parçalanıyordu

ve bunun ağrısına karşı çılgınca debelendi, kendini dik durmaya zorladı. Onun da izlemesi gereken bir yol vardı.

"Görüşlerin," dedi duraksayarak, "gerekçelerin —çizdiğin resim— fazlasıyla çekiciydi. Bu olasılığı bütün gün kafamda evirip çevirdim ve henüz kararımı vermemiş olsam da, halkıma liderlik etme ve kaderimi gerçekleştirme şansım olmasını umuyorsam, bir imparatorluğa ihtiyaç duyacağımı biliyorum."

"Ya sonra?" dedi Cyrus usulca. "Sonra beni öldürecek misin? Beni bu sırayla mı yok etmeye niyetlisin? Önce kalbimi sökecek, sonra tacımı kafamdan koparıp alacak ve ancak ben önünde diz çöküp acıma son vermen için sana yalvardığımda mı hayatıma son vereceksin?"

"*Cyrus*," dedi Alize çaresizce. "*Lütfen*." Gözyaşlarıyla girdiği savaşı kaybediyor, tufana karşı koymaya çalışıyordu. "Ben bunların hiçbirini istemedim, bu dünyadan tek arzum ortadan kaybolmaktı. Beni buraya *sen* getirdin. Bu teklifi bana *sen* yaptın. Ne olabileceğimi görme fırsatını bana *sen* verdin ve şimdi kendimi bu olasılığa karşı bile isteye kör edemem, beni bekleyen bir halk olduğunu biliyorken, benim de bir görevim varken..."

"Bunu kendime nasıl yaptığımın gayet farkındayım," dedi Cyrus, gözlerini indirdi. "Bıçağı daha derine saplamana gerek yok." Sonra sesi bir fısıltı kadar alçaldı. "Ama bana bir söz verecek misin, melek? Beni öldürmeye karar verdiğinde bana bunu nasıl yapmayı düşündüğünü söyleyecek misin?"

"Cyrus—"

"*Yeter*, yalvarırım." Cyrus başını iki yana salladı. "Ben sadece bir insanım, Alize, bir gün içinde ancak bu kadar işkenceye dayanabilirim. Lütfen," dedi, sesi bu kelimeyle çatladı. "Bırak beni. Beni lanet hayatımdan geri kalanlarla yalnız bırak."

Alize bir an öylece donakaldı.

"Peki yarın?" dedi sessizce. "O zaman ne olacağız? Yeniden düşman mı olacağız?"

Cyrus bir şey söylemedi, gözlerini yere dikerken vücudu belli belirsiz titriyordu ve ona cevap vermek için nihayet dudaklarını araladığında kapı aniden, telaşla çalındı.

OTUZ

سی

Ayısığı Kitaplığı

CYRUS GERİLDİ AMA HAREKET ETMEDİ, ikisi de tek kelime söylemedi. Alize gözlerini hâlâ onun ağzına dikmiş, bu duvarların ötesindeki dünyanın, onun cevabını öğrenebileceği kadar uzun bir süre boyunca ölüp gitmesini diliyordu ama umutları çok geçmeden suya düştü.

Kapıya bir daha, şiddetle vuruldu ve Cyrus en sonunda gözlerini kapatıp küfrü bastı, hissedilir bir ıstırapla ondan uzaklaştı.

Alize oracıkta duruyordu, felç olmuş gibiydi, aklı karmakarışıktı, kalbi kırılmıştı. Cyrus odanın girişine doğru ilerlerken onun ayak seslerini duydu, kapıyı açarken eski ahşaptan yükselen inlemeyi işitti.

Serra'nın sesi açıkça duyulabiliyordu.

"*Nerelerdeydin?*" diye haykırdı. "Her yerde seni arıyoruml Uşağın seni akşam yemeği için giydirmek üzere buraya daha önce çıktığını söyledi, ama senin burada olmadığını iddia etti ve sonra aşağıda hiç görünmedin ve kız da ortalıkta yok, odasında da değil ve seni aramaya nereden *başlayacağımı* bile bilmiyordum, çünkü akşamın bu kadar erken saatinde olmanı beklediğim son yer, yatağında sapığın teki gibi baygın yatıyor olmandı, ta ki hizmetçim bana mutfakta hüngür hüngür ağlayan zavallı bir snodadan bahsedene kadar, seni odanda uyurken bulduktan sonra işini kaybedeceğinden korkuyormuş—"

"*Anne.*"

"Ve neden üstün başın çıplak? Tanrım, ölü gibi görünüyorsun. Hasta mıydın? O yüzden mi bu saatte yataktaydın?"

"Evet."

"Zamanlaman," dedi öfkeyle, "bir felaket. Sana gerçekten ihtiyaç duyulduğunda gidip kendini hasta etmek, herkes senin çılgınca hareketlerinin sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayken sıvışmak tam senin yapacağın iş."

Alize şaşkına dönmüştü.

Serra'nın oğlundan nasıl nefret ettiğini biliyordu ve kadının yaralı zihni kapsamında Alize onun içindeki duygusal çatışmaları gerçekten anlayabiliyordu, çünkü Serra kocasının vahşice katledilmesinden Cyrus'ı haklı olarak sorumlu tutuyordu. Yine de, bunu bilmesine rağmen, nefretinin böylesine alevlendiğini duymak sarsıcıydı. Bir annenin oğlunu hastalandığı için azarlamasını, onun iyi olup olmadığını sorma zahmetine bile girmemesini dinlemek doğal değildi. İkisinin konuşmalarında öylesine acı dolu bir şey vardı ki durup dinlemek çok zordu.

"Sadede gelir misin?" diyordu Cyrus, sesi kısıktı. "Benden ne istiyorsun?"

"O kız bana lazım!" diye haykırdı Serra. "Nerede o? Alize nerede? Ona ne yaptın?"

Alize aniden telaşa kapıldı.

"Ona *ne* mi yaptım?" Cyrus bir kahkaha attı ama sesi öfkeliydi.

"Benimle bu şekilde konuşma, sanki senden kuşkulanmak için hiçbir nedenim yokmuş gibi! Kız odasında yok! Başka ne düşünecektim? Onu saatlerdir gören olmadı, Tulan'daki bütün Cinler dışında hiç kimse," diye histerik bir şekilde ekledi Serra, "imparatorluğun her ucundan korkunç sürüler hâlinde geldiler, bir saat önce de kaleye akın ettiler."

Alize kalbinin durduğunu hissetti.

"Ne?" Şimdi Cyrus'ın sesi telaşlanmış gibiydi. "Ne demek istiyorsun? Saldırganlar mı?"

"Evet, saldırganlar!" diye bağırdı Serra. "Ne demek istiyor olabilirim? Onlardan binlercesi var, Cyrus ve o kendini göstermezse kapıyı kırmakla tehdit ediyorlar."

"Anlamıyorum," dedi Cyrus, telaşı giderek artıyordu. "Neden öfkeliler? Onu sevdiklerini sanıyordum."

"Biliyordun öyleyse?" dedi Serra, öfkeden deliye dönmüştü. "Onun kim olduğunu biliyordun yani? Onlar için önemli olduğunu biliyordun? Ah, Cyrus, bunu nasıl yaparsın?" Serra tam anlamıyla yıkılmış gibiydi. "Yaptığın bunca aptalca ve berbat şey arasında... Bana onun asil kandan olduğunu söyledin ama onun bu... Bu *mesih* olduğunu söylemedin! İmparatorluğu paramparça edecek!"

Alize artık başının döndüğünü hissediyor, nefes alışları giderek hızlanıyor, giderek güçleşiyordu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Dahası, bunca yılın ardından bunun *bu şekilde* olduğuna inanamıyordu.

Bu bir felaketti.

Cyrus soğuk bir sesle, "Talepleri ne?" diye sordu.

Serra, "Onu buraya neden getirdin?" derken hıçkıra hıçkıra ağlamak üzereydi. "Evimizin üzerine neden bu belayı getirdin? Bize neler olacağını görmüyor musun? Daha fazla Cin onun adını duyacak ve onun için gelecekler; dünyanın bütün karanlık köşelerinden çıkıp gelecekler—" Nefesini tuttu. "Ve biz kendi halkımıza karşı savaşmak zorunda kalacağız."

"Anne," dedi Cyrus sertçe. "Kendine gel."

"Sen bu ailenin yüz karasısın," diye bağırdı Serra. "Sen bu dünyaya sürülmüş bir lekesin."

"*Ondan ne istiyorlar?*" diye sordu Cyrus, sesi öfkeyle titriyordu. "Talepleri ne?"

"Onun gerçek olduğuna dair kanıt istiyorlar! Ve ona zarar gelmediğini bilmek istiyorlar. En çok da onun buraya seninle evlenmek için gelip gelmediğini, tahtı alıp almayacağını bilmek istiyorlar."

Alize nefesini tuttu, bir eliyle boğazını kavradı.

Cyrus kısa bir an sessiz kaldı. En sonunda, "Onun benimle evlenmesini *istiyorlar* mı?" diye sorduğunda sesi sakindi.

"Bilmiyorum!" diye patladı Serra, aklını kaçırmış gibiydi. "Tek bildiğim, yakında kendini göstermezse şehri ateşe vermekle tehdit ediyorlar ve onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Ben onu bulurum," dedi sertçe ve Alize o anda bile Cyrus'ın onu koruduğunu anladı. Cyrus onun yatak odasında, kendisiyle uygunsuz bir vaziyette keşfedilmek istemediğini biliyordu ve bu küçük jest Alize için çok önemliydi. Ama bunun bir faydası olmadığının farkına varıyordu. Sonsuza kadar saklanamazdı.

"Onu nerede bulacaksın?" diye bağırdı Serra. "Nerede olduğunu biliyor musun? Bunca zamandır biliyordun ve sırf bana işkence etmek için söylemedin mi?"

"Öncelikle," dedi Cyrus, annesinin bağırışlarını umursamadı, "onları sakinleştirmelisin. Onun güvende olacağından emin olana kadar bu kalabalığın karşısına çıkmasına izin veremem."

"Onlara sakinleşmelerini *sen* söyle," diye çıkıştı Serra. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Beni dinlemiyorlar!"

İtibarı yere batsın.

Alize artık orada sessizce duramıyordu. Onlar onun halkıydı ve onun sorumluluğundaydılar. Ve eğer annesiyle babası burada olsaydı, ona ortaya çıkmasını söyleyeceklerini biliyordu.

Ona korkmamasını söylerlerdi.

Alize, kalbi göğsünde umutsuzca çarparken, başını giderek kabaran korku denizinin hemen üzerinde tuttu ve gölgelerden çıktı.

OTUZ BİR

سی ویک

KAMRAN EN AZ YİRMİ DAKİKADIR orada durmuş, narin ve giderek parçalanan bir umutla gökyüzüne bakıyordu. Kâğıt parçasını kutuya, kutuyu da pelerininin cebine koymuştu ama üstüne artık kanı bulaşmış tüy hâlâ avucunun içindeydi. Zihni, sevgili Kâhinlerinin katledilmeden günler önce, sadece Kral Zal'ın öleceğini değil, Kamran'ın nasıl acı çekeceğini de bildiklerine dair akıl almaz kanıtlarla altüst olmuş, birbirine girmiş bir duygu girdabıyla çalkalanıyordu.

Bu onun kalbini sızlattı.

Rahiplerle rahibelerin onun hareketlerinden ve eylemlerinden nasıl emin oldukları onu şaşkına çevirdi. Kamran artık büyükbabasının vasiyetinin bir parçasına sahipti ve bu paketi bir gün önce açmış olsaydı hayrete düşecekti, evet, ama aynı zamanda kafası da karışacak, mahvolacaktı. Tüyü çok erken ya da yanlış zamanda kullanabilirdi. Daha da kötüsü, küçük kutu kolayca kaybolabilirdi. Yeri unutulabilirdi. Zarar görebilirdi.

Kâhinler yine de endişelenmemişlerdi. Her şey tam da öngördükleri gibi olup bitmişti.

Kamran yanlış bir tahminde bulunarak bu yeni Kâhinlerin onu kuleye atarak kendisine ihanet ettiklerini düşünmüştü. Şimdi onu koruduklarını görebiliyordu; onu Dahhak'ın ulaşamayacağı bir yere kilitlemişler ve onu gökyüzünde, Simurg'un ona kolayca ulaşabileceği bir yüksekliğe bırakmışlardı.

Tüm bu olanların hangi kısmının bir sınav olduğunu bilmiyordu elbette. Kamran tam olarak neyi kanıtlaması gerektiğini ya da bunu nasıl kanıtlayabileceğini bilmiyordu ama şimdi Kâhinlerin

onun planını bildiklerini görebiliyordu. Tulan'a gideceğini biliyor olmalıydılar çünkü ona hediye edilen Simurg —çocukluğunda hakkında bunca şey duyduğu, iyiliği ve cömertliği hakkında Zal'ın sayısız hikâyeler anlattığı yüce kişilik— bir ulaşım ve koruma hediyesiydi. Kamran onun sırtına binebileceğini, Simurg'un onu gitmesi gereken yere taşıyacağını, ona korumasını ve yoldaşlığını sunacağını biliyordu.

Simurg pek çokları, ama özellikle de onun hâlâ ailesiyle birlikte burada yaşadığına inanan Ardunyalılar tarafından sevilirdi, ama Zal'ın bu muhteşem, uhrevi yaratığın sırtında, gökyüzünden kopup gelerek bir zafer ânında saraya döndüğü günden beri onu gören olmamıştı.

Ve şimdi Kamran orada duruyordu, ona hayatının çılgınlığından olası bir çıkış —dünyasının tarihindeki en efsanevi büyülü yaratıkla müttefik olma fırsatı— sunulmuştu ve o, Simurg'un gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordu. Kamran'ın gerekeni yapıp yapmadığına ya da bu muhteşem kuşun onu bulmasının ne kadar süreceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Saatler mi? Günler mi? O an gelinceye kadar donarak ölür müydü? Simurg bunca zamanın ardından hâlâ hayatta mıydı?

Kamran, bu pislik içindeki kulenin zemininde, bir ölü yaprak yığınının üstünde birbirlerine vurarak ateş yakabileceği bir çift taş arayarak ısınabileceğini düşündü ve bu hücrenin iğrenç derinliklerini çıplak elleriyle aramaktan gocunmuyor olsa da bu düşünce onu duraksattı, o anda üçüncü bir seçeneği olmasını diledi, tercihen ilahi müdahale gibi bir şey ya da—

Koşturan ayak seslerinin ani gümbürtüsünü, telaşlı seslerin yükselişini duydu.

"Kamran? Kamran, içeride misin?" Metal kapıya şiddetle vuruldu ve prens bu beklenmedik şamata karşısında öylesine afalladı ki daldığı düşüncelerinden sıyrılmakta zorlandı; gerçekten de aklını toparlayabilmesi için bir an bile geçmemişti ki, tepesindeki gökyüzünden yumuşak, parıldayan bir ışığın yayıldığını gördü. Bunca zamandır sessizlik ve tuhaflık onu öylesine tüketmişti ki bir an için

hayal görüyor olabileceğini düşündü; ta ki yumuşak ışık yaklaştıkça yükselen bir vızıltı duyana, titreşen küçük ışıltı aniden yüzüne hafifçe çarpana dek.

Hazan'ın ateşböceği.

Kamran kendinden geçmişti. Daha önce hiç böylesi bir sevinç ya da rahatlama hissetmemişti. Bu duyguların ağırlığıyla dizlerinin üzerine çökeceğini düşündü.

Onun yerine, gayet sakin bir sesle, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

Hazan karşılık olarak kapıyı kırdı.

Paslanmış metal panel çerçevesinden fırlarken kulakları sağır eden bir inilti yükseldi, menteşeler söküldükçe müthiş bir gıcırtı kopardılar. Kamran hızla engelin önünden çekildi, ağır kapı yankılanan bir gürültüyle yere devrilirken hücre olduğu gibi sarsıldı.

Güvende olduğunu hissettiğinde Kamran dostunun elini sıkmak için ileri atıldı, yaptıkları için ona teşekkür edecekti ama bunun yerine geriye doğru öyle şiddetle irkildi ki neredeyse ölü bir şey öbeğine takılıp yere kapaklanacaktı.

"Ekselansları?" Huda Hanım, kapının açık duran eşiğinden ona baktı. "İyi misiniz?"

"Yaşıyor!" diye haykırdı Omid ve daha birkaç gün önce idam cezasına çarptırılabileceği bir sevgi gösterisiyle Kamran'ın üstüne atladı. "Yaşıyorsunuz!"

"Tanrım," dedi Deen, Omid'i prensin üstünden hoyratça çekti. "Derhal geri çekil, evlat. Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ardunya prensine öylece sarılamazsın."

"Özür dilerim," dedi Omid nefes nefese. "Çok özür dilerim efendim, sizi gördüğüme çok sevinmiştim sadece; savunma nazırının size bir fenalık ettiğinden emindim."

Huda Hanım başını hevesle sallayarak, "Ah, evet, aklını kaçırmış gibi," diye ekledi. "Herkese, hatta Kâhinlere bile bağırıp çağırıyor. Hizmetkârların hiç bu kadar ürktüğünü görmemiştim ve çok şey anlatıyor çünkü annem hizmetçilere karşı fazlasıyla sert davranabiliyor."

Kamran orada durmuş, hayrete düşmüş bir hâlde bu soytarılığı izliyordu.

Onların seslerini daha önce zihninde duymuştu, onu konuştuklarını, onun nerede olduğunu merak ettiklerini biliyordu, ama onun kurtarma ekibini oluşturacaklarını düşünmemişti.

"Siz," dedi, güçlükle konuşuyordu, "sizin burada ne işiniz var?"

"*Ben* seni kurtarmaya geldim tabii, seni aptal," dedi Hazan. "Ateşböceğim beni bulduğunda kaleye epeyce yakındım, yolculuk için sandıklara silah dolduruyordum. Yokluğumda etrafa göz kulak olması için onu sarayda bırakmıştım ve Dahhak ortaya çıkar çıkmaz beni senin durumundan haberdar etti. Mümkün olabildiğince çabuk geldim."

"Seni sormuyorum," dedi Kamran umursamaz bir tavırla. "*Sen* burada olacaksın tabii ve bundan çok memnunum, geldiğin için teşekkür ederim, gerçekten, samimi söylüyorum. *Bu üçünü* soruyorum."

"Ah," dedi Hazan ve Kamran onun sesindeki çatık kaşları duydu. "Evet. Ne hoş, değil mi? Seni kurtarmama yardımcı olacağız diye tutturdular."

"Ne? *Neden?*"

"Tehlikede olduğunuzu gördük, efendim," dedi Omid. "Bu korkunç bir ihanetti. Kâhinlerin üzerinizde böyle berbat bir büyü kullanacaklarını hiç düşünmemiştim."

"Ve biz de orada durup gerçek kralın kargatulumba götürülmesine izin verecek değildik," diye bağırdı Huda Hanım, "yılandan farksız bir nazır tacınızı çalsın diyel Babam Dahhak'tan *nefret eder*, bunu biliyorum çünkü babam sarhoşken sık sık nefret ettiği insanların listesini çıkarır ve savunma nazırı da bu listenin en başlarında yer alıyor, aslında epeyce uzun bir liste bu." Huda Hanım kaşlarını çattı. "Şimdiye dek buna gerçekten kafa yormamıştım."

"Ya sen?" Kamran eczacıya döndü. "Senin bahanen ne?"

"Ah, en ufak bir fikrim yok, Ekselansları," dedi Deen, kuleyi gözle görülür bir tiksintiyle süzdü. "O korkunç kâhya tüm bu olup bitenlerde yer alma fikrini duyunca dehşete kapıldı ve ben de ona

yüksek sesle katılacak kadar aptallık ettim. Daha sonra benden centilmenlik yapmamı ve şehrin daha işlek bir köşesinden araba çağırabilmesi için köprüden aşağıya doğru giden iki yüz elli metrelik yolu onunla birlikte yürümemi istedi, arabanın ücretini de bölüşmeyi önerdi." İç çekti. "Sanırım bu mankafalara," başıyla Omid'e ve Huda Hanım'a işaret etti, "sırf onunla baş başa kalmamak için evet demiş olabilirim, gerçi kusura bakmayın, efendim ama şimdi bu kararımdan pişman olduğumu görüyorum."

"Anlıyorum," dedi Kamran, kaşlarını çattı.

"Hadi o zaman," dedi Hazan, prensin omzuna vurdu. "Seni bu cehennem çukurundan çıkaralım. Bir an önce tabanları yağlamamız gerekecek, Dahhak kudurmuş durumda. Seni ve başka bir şeyi –görünüşe göre büyükbabanın vasiyetini– bulmak için kalenin altını üstüne getiriyor."

Kamran içinde bir korku hissetti.

"Ve hiç vakit kaybetmeden rıhtıma gitmemizi öneriyorum. Sana anlatmam gereken çok şey var, sonra da bir plan yapmalıyız-"

"Bana anlatman gereken çok şey mi var?" Kamran'ın telaşı daha da arttı. "Ne hakkında?"

Hazan neredeyse gülümseyecekti. "Annenle karşılaştım."

"*Ne*? Nerede?"

Hazan başıyla çıkışı işaret etti. "Şimdi bunu boş ver. Suların üzerindeyken konuşmak ve plan yapmak için bol bol vaktimiz olacak."

"Suların üzerindeyken mi?" dedi Huda Hanım, başını bir Kamran'a, bir Hazan'a çevirdi. "Gemiye mi bineceğiz?"

Kamran ve Hazan aynı anda "*Sen değil,*" dediler.

"Hazan," dedi prens, bir kez daha tavan penceresine bakarken başını iki yana salladı. "Henüz gidemem. En azından bir süre daha burada kalmam gerek."

"Ne?" Hazan irkildi. "Neden burada kalmak isteyesin ki? Keçeleşmiş bir fare yığınının yanında duruyorsun."

Huda Hanım çığlığı bastı.

"Tanrım," diye fısıldadı Deen. "Sanırım kusacağım."

Omid bozuk bir aksanla "Onlar fare değiller," dedi. "Eh, *sadece* fareden ibaret değiller. Sanırım bir de keseli sıçan var ve, eee, öbürü, Ardanz dilindeki adını hatırlayamıyorum."

Huda Hanım bir daha haykırdı.

Kamran ona aldırış etmedi, elini Hazan'a uzatıp ona avucunda tuttuğu tüyü, cebine koyduğu paketi gösterecekti ki gece aniden güzel ve korkunç bir çığlıkla paramparça oldu.

Kamran onu ilk başta göremedi, çünkü büyük kısmı kapalı çatı o muhteşem kuşun önünü kapatıyordu, ama Kamran kanayan elinin hala tuttuğu tüyün etrafında ısındığını hissetti, onun gelişini kemiklerinde sezdi. İniş yaparken kule hapishanesi olduğu gibi sarsıldı ve onun kudreti, onu göremediği o anda bile sahip olduğu kuvvet Kamran'ı titretti. Tavan penceresinden devasa bir pençenin gölgesini gördü, hapishanenin çatısı pençelerin şiddetli, zarif hareketleriyle çöktü. Un ufak edilmiş kayalar başlarına yağmaya başladı ve bu korkunç sağanaktan kaçmak için odadan dışarı fırladılar, ancak ortalık sakinleştiğinde geri döndüler ve Simurg, dinen toz fırtınasının içinden bir hayalden fırlamışçasına çıkageldi.

Muhteşemdi.

Diğerleri geri çekilirken Kamran öne çıktı, önünde tek dizinin üzerine çöktü. Simurg odayı alabildiğine kaplıyordu; parıldayan kabarık tüyleri ay ışığında solgun bir renk cümbüşü gibiydi. Başını eğdi, mürekkep karası gözleriyle Kamran'ı uzun uzun süzdü ve en sonunda, Kamran'ın kalbini tir tir titreten basit bir onaylama hareketiyle başını salladı. Bir ses çıkardı, yumuşak ve şefkatli bir ötüştü bu, sonra da sırtına binebilmesi için diz çöktü.

Kamran nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

"*Simurg*," diye fısıldadı Hazan.

"Tanrı aşkına," dedi Deen, nefesini tuttu. "Hiç düşünmezdim ki..."

"Rüyada mıyım ben?" dedi Huda Hanım. "Rüyadayım galiba."

"Evet hanımefendi," dedi Omid, şaşkına dönmüştü. "Öylesiniz."

Hazan öne çıktı ve onu merakla süzen kuşun önünde eğildi. Eski nazır ağır ağır ayağa kalktı, prense dönerken vücudu şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti. "Kamran, sen... Nasıl?"

"Söz veriyorum," dedi Kamran. "Daha sonra her şeyi açıklayacağım. Ama durum dediğin kadar vahimse, gitsek iyi olur."

"Gitmek mi?" Hazan'ın gözleri iri iri açıldı. "Tulan'a mı yani?"

"Evet."

"*Simurg*'la beraber mi?"

"Evet."

"Tanrım, Tulan'a mı gidiyoruz?" diye haykırdı Huda Hanım. "Alize'yi mi kurtaracağız?"

Kamran onun adını duyunca bir kez daha irkildi. Huda Hanım'ın sorusuna yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Hazan, "Al şunları," dedi prense, başının üzerinden bir kayış geçirdi. "Gitmeden önce depodan birkaç silah aldım, ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyordum. Ama Tulan'a göklerden gireceksek, onları her ihtimale karşı hazır bulundurmak en iyisi." Kamran'a oklarla dolu bir sadak, bir de yay attı, dostu her ikisini de kolayca yakalayıp hızla sırtına astı.

"Teşekkür ederim," dedi prens. "Gerçekten."

Hazan bir an Kamran'a baktı, sonra hızlı bir baş selamıyla karşılık verdi.

"Ben de bir şey alabilir miyim?" dedi Omid, Kamran'ın sinir bozucu bulduğu bir hevesle Hazan'a doğru yaklaşıyordu. "Üzerimde bir silah yok ve silahlandırılmak isterim."

"Ah, ben de öyle!" diye bağırdı Huda Hanım. "Fırlatma yıldızınız var mı? Yıldız fırlatmada epey iyiyimdir."

"Ciddi olamazsın," dedi Kamran, dehşete düşmüştü. "Siz ikiniz bizimle *gelmiyorsunuz*."

"Üçümüz." Deen boğazını temizledi, sesi aniden epeyce neşeli geliyordu. "Aslında üç kişiyiz."

"Eve gitmen gerektiğini sanıyordum?" diye sordu Kamran, eczacıyla yüzleşmek için döndü. "Seni bekleyen sevdiklerin olduğunu söyledin sanıyordum. Burada ne aradığın hakkında hiçbir fikrin yoktu hani."

"Bu Simurg'la karşılaşacağımı bilmeden önceydi," dedi Deen, kuş ona bakmak için döndüğünde hızla iki büklüm oldu. "Sev-

diklerim beni anlayacaktır. Bana inanırlarsa tabii." Kuşa hayretle bakakaldı. "Eve gidemem artık."

Kamran başını iki yana salladı. "Hepiniz kör müsünüz?" diye bağırdı. "Burada *beş* kişiyiz. Beşimiz birden aynı kuşun sırtına sığmayız."

Simurg şakıdı.

Hafif, ezgili bir sesti ama yine havada yayıldı ve Kamran aniden yalnız olmadıklarını fark etti. Simurg başkalarını da getirmişti; Zal'ın gençliğinde tanıdığı, bebekken yuvasını paylaştığı çocuklar.

Dört görkemli kuş daha kulenin tepesine kondu, tümü birden karanlığa bakıyor, usulca ötüşüyordu.

Kamran bir anlığına gözlerini kapadı. "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Deen neşeyle haykırdı.

"Eğer gelmeyi seçerseniz kendi başınızın çaresine bakacaksanız," dedi Kamran sertçe. "Kendinizi öldürtürseniz bu umurumda bile olmaz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye bağırdı Omid, yumruğunu havaya kaldırdı.

"Kendimizi *öldürtürsek* mi?" Deen kaşlarını çattı. "Ölebileceğimizi fark etmemiştim."

"Hayır, efendim," dedi Huda Hanım, başını salladı. "Ekselansları, kusura bakmayın ama bunun pek de sorumlu bir davranış olduğunu düşünmüyorum, çünkü bir lidere ihtiyacımız olacak ve siz de kelimenin tam anlamıyla böyle bir görev için doğdunuz—"

"*Hazan*," dedi Kamran, burnunu sıvazladı.

Eski nazırı, "Huda Hanım," dedi sessizce. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana güvenebilirsiniz."

Simurg etrafta yankılanan bir çığlıkla yukarı doğru fırladı, tüm ağırlığıyla kulenin kenarına tünedi, kule cüssesinin altında titredi. Sonra cıvıldayarak çocuklarına seslendi, onlar da yuvarlak hücreye teker teker inerek yolcularını sırayla bindirdiler.

Önce Huda Hanım, gözyaşları içinde kahkahalara boğulmuştu, sonra kuşuna bir çocuk gibi sarılan, onun tüylerle kaplı yüzünü hiç çekinmeden öpen Omid, onun peşinden kuşuna bindiğinde için-

de açıkça kabaran duygularla mücadele ederken bile neşeli, küçük bir gülümsemeden fazlasını gösteremeyecek kadar gururlu Deen ve sonra uzun boylu ve ağırbaşlı, bir şövalyeye yaraşır bir tevazu ve zarafetle yerini alan, kanatların görkemli çırpışıyla gökyüzüne yükselmeden önce Kamran'ı başıyla selamlamakla yetinen Hazan.

Diğerleri nihayet bulutların arasında yerlerini aldığında Simurg bir kez daha prensin önüne indi ve Kamran güzel kuşa saygı dolu bir dehşet içinde yaklaştı. Ellerini büyük bir hürmetle ipeksi tüylerinin üzerinde gezdirdi, sonra da bu inanılmaz yaratığın sırtına dikkatle bindi.

Simurg bir anda havalandı.

Onlar yükseldikçe Kamran geriye doğru çekilmek zorunda kaldı ve yıkılmış kulenin tepesinden giderek yükselirlerken kollarını hızla kuşun zarif boynuna doladı, sarayın üzerinde süzüldüklerinde Simurg geceyi yaran bir çığlık kopardı, parıldayan güçlü kanatlarını çırptı ve sürünün başındaki yerini aldı.

Havalanırken gök gürültüsünü andıran bir çatırtı duyuldu ve gökyüzüne bir renk sağanağı yayıldı, semaları uhrevi bir yakamoza boyadı.

Bu manzara Kamran'ı karmaşık bir neşeyle doldurdu.

Kapkara gökyüzünde gözden kaybolurlarken Kamran arkasına baktı ve yüreğinde bir titremeyle, eğer bir gün geri dönerse nasıl biri olabileceğini düşündü.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP